

สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

นางสาว สลิตตา ทรัพย์ภิญโญ

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและสื่อสารการแสดง

คณะมนุษยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-2682-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AESTHETIC CONCEPT OF PERFORMING ARTS IN EROTIC SCENES OF THAI MOVIES

Miss Salitta Subpinyo

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Speech Communication
Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-2682-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์

สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย

โดย

นางสาว สลิตตา ทรัพย์ภิญโญ

สาขาวิชา

วาทวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร. สุรพล วิรุฬห์รักษ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ จุมพล รอดคำดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา

(ศาสตราจารย์ ดร. สุรพล วิรุฬห์รักษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ปัทมวดี จารุวรรณ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สลิตตา ทรัพย์ภิญโญ : สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย. (Aesthetic Concept of Performing Arts in Erotic Scenes of Thai Movies)
อ. ที่ปรึกษา : ศ.ดร. สุรพล วิรุฬห์รักษ์. 248 หน้า. ISBN 974-17-2682-1

วิทยานิพนธ์เรื่อง "สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย" เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์ และเพื่อศึกษาสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชม และผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่องได้แก่ **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** การวิจัยนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัย คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอิโรติกและเรื่องเพศ, นาฏยศาสตร์และกามสูตร,แนวคิดในการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ และแนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร เก็บข้อมูลโดยการจัดอภิปรายกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 18-28 ปี , 29-39 ปี และ 40 ปีขึ้นไป และสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักวิจารณ์ภาพยนตร์ และผู้สร้างภาพยนตร์

ผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ไทยที่มีการนำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์ปรากฏมานานแล้ว และกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เหล่านี้มักจะออกมาในแง่ลบมากกว่าแง่บวก ส่วนสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจากทัศนะของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ พบว่า 1. ในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาขึ้นทางด้านปริมาณและเทคนิค และมีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบมากขึ้น แต่ไม่โป้ เปลือยมาก ส่วนใหญ่นำเสนอเพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด 2. ความเหมาะสมในการนำเสนอ ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สร้าง การยอมรับของสังคม และรสนิยมในการชมของผู้ชมภาพยนตร์ 3. ในอนาคตคาดว่าจะมีการนำเสนอฉากกามารมณ์เพิ่มขึ้น และมีระดับความโป้ เปลือยมากขึ้นด้วย นอกจากนี้การเปรียบเทียบทัศนะของผู้ชมต่อความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์กับทัศนะของผู้สร้างต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง พบว่า ผู้สร้างมีเหตุผลในการนำเสนอฉากกามารมณ์ แต่ผู้ชมส่วนใหญ่ไม่รับรู้ถึงเหตุผลนั้นๆจากภาพยนตร์ได้ ทำให้มองว่าเป็นการขายฉากกามารมณ์มากเกินไป ข้อเสนอแนะในการวิจัย ได้แก่ การศึกษาประวัติศาสตร์หรือความคิดเรื่องเพศในสังคมไทยควรมีอยู่ต่อไป โดยศึกษาจากสื่อจินตคติต่างๆ และในการเก็บข้อมูลอาจใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณมาประกอบ หรือ ใช้สหวิธี เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา.....วาทวิทยาและสื่อสารการแสดง.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....วาทวิทยา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2545.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4485136228 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEY WORD: EROTIC SCENES / AESTHETIC CONCEPT / THAI MOVIES

SALITTA SUBPINYO : AESTHETIC CONCEPT OF PERFORMING ARTS IN
EROTIC SCENES OF THAI MOVIES. THESIS ADVISOR : PROF. SURAPONE
VIRULRAK, Ph.D., 248 pp. ISBN 974-17-2682-1

The study on "Aesthetic Concept of Performing Arts in Erotic Scenes of Thai Movies" is a qualitative research. The objectives are to examine the stream of criticism on sexual content or erotic scenes in Thai films, including the aesthetic concept of performing arts in erotic scenes as perceived by audience and filmmakers. The 4 Thai films selected for the purpose of this study are Jan Dara, Kunpaen, Mae Bia and Krai Thong. The conceptual framework includes general knowledge about eroticism and sex, Natayasatra and Kamasutra, the guidelines for appropriate presentation of sexual scenes and the audience theory. In collecting the data, a group discussion is conducted in which the film audience are classified into 3 groups, i.e. 18-28 years old, 29-39 years old and over 40 years old. In addition, in-depth interviews with film critics and filmmakers are also used to obtain the required data.

The findings of the research are as follows. The presentation of sexual content and erotic scenes has been a pertinent features of Thai films for quite some time. The stream of criticism has been on the negative, rather than positive side. As regards the aesthetic concept of performing arts in erotic scenes of Thai movies, it is found that 1. Nowadays Thai films are improved both in volume and production standard and definitely featured more erotic scenes, though not too outrageous. The majority of them are made for marketing purposes. 2. The appropriateness of presentation depends upon the intention of the filmmakers, the level of social acceptance and the personal taste of the audience. 3. In the future, it is expected that Thai films will contain more erotic scenes and the level of eroticism is expected to increase. However, the comparison between the audience's attitudes towards the appropriateness of erotic scene and the filmmakers' attitudes towards the form and objective of erotic scenes in all 4 films, it is found that the filmmakers have justified reasons in so doing but the majority of the audience fail to perceive those reasons. To them, erotic scenes are used as "selling points". For further studies, it is recommended that historical approach and study of sexual concept in Thai society should be pursued from available imaginative media. Researchers should bring in quantitative research method or a combined methodology in order to obtain more profound data.

Department Speech Communication and Performing Arts Student's signature.....

Field of study.....Speech Communication..... Advisor's signature.....

Academic year.....2002..... Co-advisor's signature .....

กิตติกรรมประกาศ

“มีหนูตกลงไปในถังครีมสองตัว ตัวที่หนึ่ง ปล่อยให้ตัวเองจมลง

ตัวที่สอง ตะเกียกตะกายขึ้นจนครีมกลายเป็นเนย จึงปีนออกมาได้ ฉันเป็นหนูตัวที่สอง”

Catch Me If You Can

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เปรียบเสมือนภาพยนตร์เรื่องหนึ่งของผู้สร้างบรรจงถ่ายทอดอย่างประณีตจนเสร็จสมบูรณ์ ด้วยความช่วยเหลือจากบุคคลมากมาย ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงแด่ ศ.ดร. สุรพล วิรุฬห์รักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้ให้คำแนะนำและให้การสนับสนุนตลอดมา รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ผู้สร้างกระแสธารความคิดแก่ผู้วิจัย และ รศ. ปัทมวดี จารุวรรณ กรรมการวิทยานิพนธ์ผู้ให้คำปรึกษาและความกรุณาที่ผู้วิจัยซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ในภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดงทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และทำให้ชีวิตการศึกษาในคณะนี้เป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ ขอบพระคุณกลุ่มผู้ชม ผู้สร้างภาพยนตร์และนักวิจารณ์ทุกท่านสำหรับความร่วมมือในการให้ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลสำคัญที่ผู้วิจัยไม่อาจลืมเลือน หากไม่มีพวกเขาเหล่านั้น ก็ไม่มีผู้วิจัยในวันนี้ ขอบพระคุณป้า ม้า อากง พี่น้อง และญาติๆ ทุกคน ขอบคุณ รัตนาวดี สัจราญสุข (เอ๋) เพื่อนผู้ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมทุกข์-สุข ร่วมฝัน บ้า คาราโอเกะด้วยกัน เอมอร (กิ๊ก) วิลัยพร (หลิว) ศิรินทร์พร (พี่ตาล) คนางค์ (ส้มแป้น) นัฐฐา และเพื่อนป.โท ทุกคน สำหรับการเป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมที่ถูกฟ้ากลั่นแกล้งให้ตกอยู่ในวังวนที่ยากจะหลุดพ้นยิ่งกว่าวังวนแห่งโลกีย์ของจันตารา รวมทั้งความเข้าใจที่มีค่าอย่างที่คุณผู้วิจัยไม่อาจหาได้จากที่อื่น และขอบคุณพิสิฐ ชาติบัญชาชัย (เอ) ผู้ที่ปรากฏตัวตอน 15 คำเดือน 11 มารับฟังเสียงบ่นอย่างไม่เบื่อและให้ความช่วยเหลือต่างๆ ขอบคุณ สมใจ ธวัชชัย หลา ยิง น้องเค้ก แท็ต พีวี พี่เป็รยิว และอื่นๆ ที่มาร่วมสยิว ด้วยความช่วยเหลือ กำลังใจ ความห่วงใยที่มีให้กันตลอดมา

จากวันแรกถึงวันสุดท้ายของการทำวิทยานิพนธ์ ไม่ว่าจะเหนื่อยยากสักเพียงใด ขอบคุณตัวเองที่แม้จะท้อ แต่ไม่ถอย มุ่งมั่นที่จะก้าวไปเป็นเจ้าแม่อีโรติก และแม้ภาพยนตร์เรื่องนี้จะจบลงอย่างไม่สวยงามตามที่หวังไว้ แต่ผู้วิจัยจะจดจำช่วงเวลาแห่งการก้าวผ่านบทเรียนอันยิ่งใหญ่ของชีวิตที่น้อยคนนักจะได้ทำและทำได้นี้ไว้ตลอดไป

สลิตตา ทรัพย์ภิญโญ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	3
1.3 ปัญหาที่วิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตการทำวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.7 ข้อจำกัดของการทำวิจัย.....	5
2. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย.....	6
ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอีโรติก และเรื่องเพศ.....	6
2.2 นาฏยศาสตร์และกามสูตร.....	10
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอ.....	22
ฉากกามารมณ	
2.3.1 ระดับความโป้ เปลือย.....	22
2.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์.....	24
2.4 แนวคิดที่เกี่ยวกับผู้รับสาร.....	28
2.4.1 แนวคิดเรื่องการรับรู้ของผู้รับสาร.....	28
2.4.2 แนวคิดเรื่องสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์.....	30

ส่วนที่ 2 กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ.....	33
หรือนำเสนอฉากกามารมณ์	
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	70
3.1 แหล่งข้อมูล.....	70
3.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	71
3.3 การสุ่มตัวอย่างและสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง.....	71
3.4 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....	72
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
4. การวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง.....	78
4.1 จัน ดารา.....	78
4.2 ชุนแผน.....	87
4.3 แม่เบี้ย.....	91
4.4 ไกรทอง.....	97
5. สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย.....	103
ส่วนที่ 1 ทักษะของผู้ชมภาพยนตร์ไทยทั่วไป และนักวิจารณ์ภาพยนตร์.....	103
ส่วนที่ 2 ทักษะของผู้สร้างภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง.....	161
6. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	208
รายการอ้างอิง.....	225
ภาคผนวก.....	231
ก. เรื่องย่อภาพยนตร์เรื่อง จัน ดารา ชุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง.....	232
ข. ตัวอย่างฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่อง จัน ดารา ชุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง.....	239
ค. ข้อมูลผู้เข้าร่วมอภิปรายกลุ่ม.....	246
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	248

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
5.1 สรุปผลการวิจัยจากทัศนะของผู้รับสาร.....	197
5.2 สรุปผลการวิจัยจากทัศนะของผู้สร้างภาพยนตร์.....	203
เรื่อง จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ	หน้า
ภาพที่ 2.1 ฉากรักระหว่างนายเรือเอกคริส ศิวะนาวิน กับนางสาวมาลัย วิทยประภา.....	34
ภาพที่ 2.2 ภาพยนตร์เรื่อง “เสน่หาตามืด”.....	35
ภาพที่ 2.3 ฉากหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง “หลงทาง” ที่ทำให้เกิดกรณีพิพาท.....	37
ภาพที่ 2.4 ฉากเข้าพระเข้านางระหว่างพญาน้อยกับนางเม็ยเจิง.....	38
ภาพที่ 2.5 ภาพโปรสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “เทพธิดาโรงแรม”.....	41
ภาพที่ 2.6 ภาพโปรสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ซัง 8”.....	43
ภาพที่ 2.7 ภาพยนตร์เรื่อง “ผู้ชายชายตัว” ที่ถูกกองตรวจพิจารณาภาพยนตร์สั่งห้ามฉาย.....	45
ภาพที่ 2.8 มะหมี่กับท่าชูดมะพร้าวแสนเข็กซี่.....	55
ภาพที่ 2.9 ฉากลูบน้ำแข็งที่บรรจงสร้างอย่างสวยงามในภาพยนตร์เรื่อง “จัน ดารา”.....	58
ภาพที่ 2.10 ไกรทองลงไปโปรดรักกับเลื่อมลายวรรณในถ้ำใต้น้ำ.....	61
ภาพที่ 2.11 ชุนแผนกับภรรยาทั้ง 5.....	63
ภาพที่ 2.12 โปรสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ซัง 8” ที่เรียกเสียงฮือฮายิ่งกว่าในอดีต.....	65
ภาพที่ 2.13 โปรสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ผู้หญิง 5 บาป” ที่แสนจะล่อแหลม.....	67
ภาพที่ 4.1 ฉากที่ 15+17 จันร่วมเพศกับบุญญ์เลื่อง คุณหลวงมาเห็นจึงล้มไป.....	80

บทที่	หน้า
ภาพที่ 4.2 ฉากที่ 2 พลายแก้วแอบมาหาพิมในห้องนอน เป่ามนต์ใส่งามพิม.....	88
ก่อนจะร่วมรักกัน	
ภาพที่ 4.3 ฉากที่ 6 ชนະชลร่วมรักกับเมขลา.....	94
ภาพที่ 4.4 ฉากที่ 7 ไกรทองร่วมรักกับเลื่อมฉายวรรณ.....	99

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โดยธรรมชาติของมนุษย์มีความสนใจในสรีระของเพศตรงข้าม และกิจกรรมเชิงสังวาสที่เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตตั้งแต่อดีตกาลมาจนปัจจุบัน มนุษย์จึงได้นำเสนอเรื่องทางเพศเหล่านี้ออกมาในหลายรูปแบบด้วยกัน ดังที่มีปรากฏในงานศิลปะต่างๆ อาทิ จิตรกรรมฝาผนัง, ประติมากรรม หรือสถาปัตยกรรมต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้สร้างงานได้แสดงออกทางความคิดและได้ปลดปล่อยอารมณ์ภายใน นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ในด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ทางการศึกษา หรือเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ของผู้ชม หรือ เพื่อความสวยงาม การนำเสนอเรื่องทางเพศไม่ใช่เรื่องของการร่วมเพศเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีเรื่องของอารมณ์ พฤติกรรมเข้ามาประกอบ

ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (ยศ สันตสมบัติ, 2542) สัญชาตญาณทางเพศเป็นสิ่งที่มนุษย์มีอยู่ตั้งแต่แรกเกิดและพัฒนาขึ้นมาพร้อมกับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เช็กส์มีความหมายที่กว้างกว่าการร่วมรักระหว่างชายและหญิง และครอบคลุมไปถึง สัญชาตญาณ และ พฤติกรรมของเด็กทารก วัยรุ่น และผู้ใหญ่

จึงจะเห็นได้ว่า เรื่องเพศไม่ใช่ประเด็นที่แปลกใหม่ในสังคม การสร้างงานเกี่ยวกับเรื่องเพศจึงเป็นการนำเสนอธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการสื่อความหมายที่ประกอบด้วยความเชื่อต่างๆ ซึ่งส่งผลมาสู่ทัศนคติของคนในสังคมปัจจุบัน

การสื่อความหมายในเรื่องทางเพศต่างๆ นอกจากจะปรากฏดังที่กล่าวมาแล้ว ในยุคที่เทคโนโลยีและการสื่อสารเจริญก้าวหน้าอย่างปัจจุบัน มีการนำเสนอเรื่องทางเพศผ่านสื่อมากมาย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ, วิทยุทัศน์ รวมทั้งภาพยนตร์ ซึ่งเป็นสื่อสารมวลชนแขนงหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมอย่างสูงและสามารถเข้าถึงผู้ชมทุกชนชั้น ทุกเพศ ทุกวัยได้ในเวลาพร้อมๆ กัน (สุวารี เจริมเงิน , 2532 :4)

ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 “ภาพยนตร์” มีความหมายว่า फिल्म ไม่ว่าจะ เป็นชนิด เนกาตีฟ (Negative) หรือโพซิตีฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใดๆ ให้ปรากฏรูป หรือเสียง หรือทั้งรูปทั้งเสียง เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูป หรือ

เสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน และให้หมายความตลอดถึงฟิล์มซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใดๆ ให้ปรากฏสี เพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าวข้างต้นด้วย จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อผสมที่ให้ความบันเทิงและสื่อประเด็นต่างๆของผู้สร้างได้ชัดเจนทั้งรูปและเสียง ทำให้กลายเป็นสื่อที่ได้รับความสนใจมากในสังคม โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ ซึ่งมักจะมีฉากรัก ใปี เปลือย ปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ หรือแม้แต่การใช้เสียง ไม่ว่าจะเสียงดนตรี หรือเสียงประกอบที่สื่อให้คิดถึงเรื่องทางเพศนั้น ยิ่งทำให้ภาพยนตร์เป็นที่ดึงดูดใจผู้ชมและน่าจับตามองอย่างยิ่ง

ในประเทศสหรัฐอเมริกา และบางประเทศในแถบยุโรป เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส การสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือมีฉากกามารมณ์ต่างๆ สามารถทำได้ง่าย มีให้เห็นอยู่ทั่วไป เพราะใช้กฎเกณฑ์ควบคุมด้วยวิธีการกำหนดเรทภาพยนตร์ คือ การจำกัดอายุของผู้ชมตามประเภทของภาพยนตร์ และมีผลบังคับใช้อย่างเข้มงวดต่างจากประเทศไทยที่มีทั้งกฎ เกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์จากรัฐบาล และยังมีกรอบวัฒนธรรม ประเพณีของสังคมไทยควบคุมอยู่ด้วย การนำเสนอภาพยนตร์ต่างๆ จึงต้องมีความระมัดระวังมากขึ้น และมักจะเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันเนืองนิจ

อย่างไรก็ตาม ในแวดวงภาพยนตร์ไทย การสื่อประเด็นทางเพศ และการใส่ฉากกามารมณ์ ปรากฏในภาพยนตร์ไทยมาเป็นเวลานานแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. 2470 ในยุคภาพยนตร์เงียบ ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ปรากฏว่ามีฉากจูบคือ เรื่อง **ใครดีใครได้** ตามด้วยภาพยนตร์ไทยเรื่อง **เสน่หาตามืด** ซึ่งนับได้ว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกที่เริ่มใช้ความเขี้ยวหนทางเพศแทรกเข้ามาเรียกร้องความสนใจ (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย , 2544:63) จากนั้นในยุคภาพยนตร์เสียง มีการสร้างภาพยนตร์เรื่อง **หลงทาง** ที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2475 จนเกิดเป็นคดีพิพาทถึงความไม่เหมาะสมทางศีลธรรมจารีตประเพณีของไทย เพราะมีฉากเล่าโลมกอดจูบ พระเอกอุ้มนางรองมาป้อนอาหาร นางเอกอยู่บนเตียงห่มผ้าขนหนูผืนเดียว เป็นต้น (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย , 2544) หลังจากนั้นการผลิตภาพยนตร์ไทยยังคงออกมาอย่างต่อเนื่อง ยิ่งในช่วงหลัง 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งเป็นช่วงที่สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ กระแส “หนังชายเช็กส์” มีมากขึ้น “หนังที่ใช้เช็กส์เป็นจุดขายเหล่านี้ได้สร้างความมั่นใจให้เกิดในกลุ่มผู้สร้างว่า หนังที่มีฉากล่อแหลมสามารถสร้างรายได้ให้เกิดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ และเป็นที่ต้องการของคนดู” (วิมลรัตน์ อรุณโรจน์สุริยะ , 2543) จนเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากสื่อและประชาชนหลายฝ่าย ทำให้ต้องมีการตรวจพิจารณาภาพยนตร์อย่างเคร่งครัดมากขึ้น โดยดำเนินงานตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 ประกอบกับ

ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 (9 กันยายน 2515) ที่ให้อำนาจกรมตำรวจเข้ารับผิดชอบ ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และมีการเชิญเจ้าหน้าที่ นักวิชาการจากหน่วยงานต่างๆ มาร่วมตรวจพิจารณาภาพยนตร์ด้วย (กฤษฎา ทาวิ ,2542) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่เข้มงวดประกอบกับการขึ้นอาคารหอสหโรงภาพยนตร์ในต่างจังหวัดของกรมสรรพากร ทำให้เกิดปัญหาต่อ “สายหนัง” ซึ่งมักเป็นแหล่งเงินอุดหนุนในการสร้างภาพยนตร์ อีกทั้งภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทยมากขึ้น จึงส่งผลให้การสร้างภาพยนตร์ไทย รวมทั้ง “หนังชายเช็กส์” ลดลงอย่างมาก ความนิยมในการชมภาพยนตร์ไทยจึงลดตามไปด้วย

ในปัจจุบัน สังคมไทยเริ่มเปิดกว้าง คณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ใช้เหตุผลและให้อิสระแก่ผู้สร้างภาพยนตร์มากขึ้น ทำให้มีผู้สร้างภาพยนตร์หลายกลุ่มพยายามปลุกกระแสภาพยนตร์ไทยที่เคยซบเซาให้กลับมารุ่งเรืองอีกครั้ง ด้วยการหาแนวคิดและมุมมองใหม่ๆ ในการสร้างภาพยนตร์มานำเสนอ รวมทั้งเทคนิคต่างๆ เพื่อให้ภาพยนตร์ไทยทัดเทียมกับต่างประเทศ ซึ่งส่งผลให้กระแสภาพยนตร์ที่น่าเสนอเรื่องเพศกลับมาอีกครั้ง โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2544 เริ่มมีภาพยนตร์แนวอีโรติกออกฉาย คือ เรื่อง **แม่เบี้ย** ซึ่งมีฉากรัก โป๊ เปลือย เป็นส่วนประกอบ สร้างกระแสวิพากษ์วิจารณ์ ดึงดูดให้ผู้ชมสนใจไปชมภาพยนตร์ไทยมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มว่าจะมีการใส่ฉากเหล่านี้ในภาพยนตร์เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่บางครั้งฉากที่อยู่ในภาพยนตร์เหล่านี้ไม่มีความจำเป็นในการดำเนินเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น

จะเห็นได้ว่า ฉากกามารมณ์ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น ฉากรัก โป๊ เปลือย กลายเป็นจุดขายทำรายได้ให้แก่ผู้สร้างภาพยนตร์อย่างมาก ซึ่งขัดกับสังคมไทยที่เคร่งครัดในประเพณีแต่โบราณ เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรปกปิด ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์บ่อยครั้งจากผู้ชมในเรื่องความเหมาะสมของการใส่ฉากเหล่านี้ในภาพยนตร์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสุนทรียทัศน์ของการนำเสนอฉากกามารมณ์เหล่านี้ในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชม และผู้สร้างภาพยนตร์ รวมทั้งศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ของภาพยนตร์ไทยที่น่าเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์เหล่านี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างภาพยนตร์และประโยชน์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่น่าเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์

2. เพื่อวิเคราะห์สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชม และผู้สร้างภาพยนตร์

ปัญหานำวิจัย

1. กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ และฉากกามารมณ์เป็นอย่างไร
2. สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชมภาพยนตร์และผู้สร้างภาพยนตร์เป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

มุ่งศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปีพ.ศ. 2545 และภาพยนตร์ไทยที่มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเรื่องจำนวน 4 เรื่อง ดังนี้

1. จัน ดารา
2. แม่เบี้ย
3. ไกรทอง
4. ขุนแผน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. สุนทรียทัศน์ หมายถึง ความคิดเห็นเกี่ยวกับความงาม ในที่นี้หมายถึงความงามทางศิลปะของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย
2. ภาพยนตร์ไทย หมายถึง ภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยคนไทย ตัวละครในเรื่องสะท้อนวิถีชีวิตไทย มีผู้อำนวยการสร้างหลักเป็นคนไทย ในที่นี้จำกัดเฉพาะภาพยนตร์ที่ฉายในโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งเท่านั้น ได้แก่โรงภาพยนตร์ที่ตั้งอยู่เขตที่ดี ประกอบด้วยที่นั่งมากถึง 1000 ที่นั่ง และ ฉายภาพยนตร์ครั้งละเรื่อง ไม่ฉายควบ

3. ฉากกามารมณ์ (Erotic Scene) ฉากโลม หรือ ฉากเข้าพระเข้านาง หมายถึง ฉากที่สื่ออารมณ์ทางเพศของตัวละครและสะท้อนวิถีการนำเสนอในลักษณะความงามหรือศิลปะผ่านตัวละคร มุ่งเร้าอารมณ์เพศของผู้ชม ทั้งนี้ไม่นับรวมฉากข่มขืน

4. ประเด็นทางเพศ หมายถึง ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ในภาพยนตร์ไทย
5. หน้าชายเช็กส์ หมายถึง ภาพยนตร์ไทยที่ใช้ฉากเช็กส์ โป๊ เปลือย เป็นจุดขายมากกว่าจะนำเสนอด้านเนื้อหาหรือเทคนิคอื่นๆ เป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้ชมให้มาชมภาพยนตร์ไทยมากขึ้น เพื่อผลประโยชน์ของผู้สร้างเป็นหลัก
6. ความเหมาะสมในการมีฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ หมายถึง ระดับความโป๊ เปลือยในฉากกามารมณ์ต่างๆ ที่ผู้ชมภาพยนตร์ยอมรับ หรือเห็นสมควรที่จะให้มีในภาพยนตร์ ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องพิจารณาประกอบกับเจตนาในการใส่ฉากเหล่านี้ของผู้สร้างภาพยนตร์ด้วย
7. ผู้สร้างภาพยนตร์ หมายถึง ผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับ ทีมงานทั้งหมด และนักแสดง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำทัศนะที่ได้มาเป็นแนวทางในการที่ผู้สร้างจะสร้างหรือสอดแทรกฉากกามารมณ์ในสื่อภาพยนตร์นั้น พิจารณาถึงความเหมาะสมของฉากนั้นๆ ในการนำเสนอ และความยอมรับได้ของผู้ชม
2. ทำให้เข้าใจความคิด เหตุผลและเจตนาของผู้สร้างภาพยนตร์ในเรื่องความจำเป็นและความลำบากใจในการผลิตภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณ์ได้ดีขึ้น
3. เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้เป็นระบบมาตรฐานที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นในอนาคต
4. เพื่อเป็นฐานข้อมูลหรือพื้นฐานความรู้สำหรับการศึกษาวิจัยทางด้านสื่อสารการแสดงผลจะได้นำไปค้นคว้าเพิ่มเติม และเป็นข้อมูลเพื่อการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. เนื่องจากภาพยนตร์เป็นศิลปะ การหาเกณฑ์มาตรฐานที่จะครอบคลุมความคิดของคนทั้งหมดอย่างเป็นรูปธรรมไม่อาจเป็นไปได้ เห็นได้จากการสร้างฉากกามารมณ์ของผู้สร้างภาพยนตร์ก็มีความแตกต่างกันตามมุมมองของแต่ละคน รวมถึงนักแสดงในฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เทคนิคการถ่ายทำต่างๆ
2. การเลือกภาพยนตร์ที่นำมาศึกษา จำเป็นต้องเป็นภาพยนตร์ที่สามารถหาวิดีโอ หรือวีซีดี มาประกอบการศึกษา ดังนั้นจึงไม่สามารถศึกษาภาพยนตร์ที่เก่ามากๆ ได้

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

ในบทนี้ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

- ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
- ส่วนที่ 2 กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศหรือนำเสนอฉากกามารมณ์

ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย” นี้ ใน การค้นหาและเทียบเคียงกับคำตอบตามปัญหานั้นวิจัย สามารถแบ่งแนวคิดทฤษฎีและงานที่ เกี่ยวข้องออกได้ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอิโรติก และเรื่องเพศ
2. นาฏยศาสตร์และกามสูตร
3. แนวคิดเกี่ยวกับการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์
  - 3.1 ระดับความโป๊ เปลือย
  - 3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์
4. แนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร
  - 4.1 แนวคิดเรื่องการรับรู้ของผู้รับสาร
  - 4.2 แนวคิดเรื่องสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอิโรติก และเรื่องเพศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย” นั้น เป็นการวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ บ่อยครั้งที่จะพบกับคำว่า “อิโรติก” ซึ่งเป็นคำที่คน ไทยใช้เรียกทับศัพท์ตามคำภาษาอังกฤษ โดยอาจจะไม่ได้ใช้ในความหมายที่ตรงกันเท่าใดนัก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า นิยามของอิโรติกจึงเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เข้าใจเรื่องความโป๊

เปลือยได้ดีขึ้น พร้อมทั้งอธิบายความหมายของภาพยนตร์อีโรติก เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเข้าใจตรงกัน

อีโรติก (Erotic) (Albert Mordell, 1885) ดั้งเดิมนั้นมาจากภาษากรีกว่า “Eros” ซึ่งแปลว่าความรัก แต่ต่อมากำว่า “อีโรติก” ถูกนำมาใช้ในความหมายที่กว้างขึ้น และมักจะเป็นไปในทางไม่ดี ได้แก่ ความไม่ถูกต้องหรือผิดศีลธรรมทางเพศ โดยมีความหมายที่คล้ายคลึงกับคำว่า ตัณหา ราคะ (Lust) , ความผิดปกติ (Abnormality) และลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับประเด็นทางเพศ นอกจากนี้ในงานวรรณกรรมที่เน้นเรื่องความรัก ก็นับว่าเป็นอีโรติก ดังนั้นบทกวีความรัก (Love poetry) ทุกบทแทบจะเรียกได้ว่าเป็น บทกวีอีโรติก (Erotic poetry)

James Leslie McCary (1967 :342) ให้ความหมายของอีโรติกไว้ในหนังสือ “Human Sexuality” ว่า อีโรติกนั้นเกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรือความรักที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ (Sexual love or sensation) รวมทั้งยังหมายถึง การกระตุ้นเร้าทางเพศด้วย (Sexually stimulating)

John Alan Lee (Janell L. Carroll and Paul Root Wolpe , 1996 : 205) นักจิตวิทยา ได้แบ่งรูปแบบของความรักออกเป็น 6 แบบ Erotic loves เป็นรูปแบบหนึ่ง โดย Lee ให้ความหมายว่า Eros เป็นเหมือนความรักโรแมนติก (Romantic love) ความรักแบบอีโรติกนี้จะกล่าวถึงการดึงดูดของคู่รักอย่างทันทีทันใด ทั้งต่อสายตาของเขาหรือเธอ ผิวหนัง กลิ่น หรือรูปร่าง ส่วนใหญ่แล้วจะมีภาพของคู่รักที่เป็นอุดมคติอยู่ในใจ ซึ่งคู่รักในชีวิตจริงไม่สามารถจะเติมเต็มได้ จึงเป็นเหตุผลให้ความรักแบบอีโรติกนี้ไม่มีวันสิ้นสุด

นอกจากนี้อีโรติกยังมีความเกี่ยวข้องกับสุนทรียะทางศิลปะ (Aesthetics) Robert J. Stoller (1985) กล่าวว่า ในฐานะที่เขาเป็นนักสุนทรียศาสตร์ (Aesthetician) เขาเชื่อว่าโครงสร้างของ erotic excitement มีอยู่ในทุกๆ เรื่อง มีความซับซ้อน, แรงบันดาลใจ, ความลึกซึ้ง, ความน่าหลงใหล, เป็นปัญหา, อยู่ในจิตใต้สำนึก และเป็นการสรรค์สร้างความฝัน เขาประกาศอย่างชัดเจนว่า erotic excitement เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียศาสตร์ Stoller กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “เราอาจจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์จากการศึกษาความเป็นอีโรติก (erotism) มากกว่าการศึกษาจากความคิด ความเข้าใจที่ถูกต้องแล้วอย่างเช่น ความงาม (Beauty) หรือ ศิลปะ (Art)”

จากนิยามของอีโรติก เมื่อนำมาใช้กับภาพยนตร์ ทำให้นิยามได้ว่า ภาพยนตร์อีโรติก หมายถึง ภาพยนตร์ประเภทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นทางเพศ ซึ่งมีความเป็นศิลปะหรือสุนทรีย์ะ ในการนำเสนอภาพประเด็นเหล่านี้ ทำให้เกิดความงาม ไม่ว่าจะ เป็นฉากกามารมณ์ต่างๆ ไม่ได้เสนอเพียงกรรมวิธีในการร่วมเพศหรือโชว์เรือนร่างเช่นภาพยนตร์โป๊ทั่วไป อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันเมื่อพูดถึงภาพยนตร์อีโรติก คนมักเข้าใจรวมถึง ภาพยนตร์ที่มีฉากรัก โป๊ เปลือย รั้า อารมณ์ทางเพศทั้งหมด

- ความรู้ทั่วไปเรื่องเพศ

เพศ เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อคนเราตั้งแต่เกิดจนตาย มนุษย์ทุกคนไม่อาจเลี่ยงเรื่องเพศได้

Lynn R. N. Leight (อ้างถึงใน สุณีัย แวมณี , 2542:14) แสดงทัศนะว่า “เรื่องเพศไม่ใช่เพียงการพูดถึงอวัยวะเพศของหญิงและชายเท่านั้น แต่มันรวมถึงทุกๆ แง่มุมของชีวิตซึ่งกำหนดให้คุณเป็นคน”

สุชาติ โสภประยูร และวรรณี โสภประยูร (2541) ให้ความหมายของคำว่า “เพศ” ว่า เรื่องเพศ เป็นสัญชาตญาณ (Sexual Instinct) อย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกรูปนามเกิดมาพร้อมกับเพศ ครั้นเมื่อเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ความเจริญเติบโตทางเพศก็เป็นความเจริญส่วนหนึ่งของมนุษย์ ทั้งในทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมอย่างเห็นได้ชัด เรื่องเพศจึงเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องผ่านพบหรือประสบด้วยตนเอง ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงอย่างสุดวิสัยที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะเรื่องเพศเป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างแท้จริง

Lester A. Kirkendall (1960:8 อ้างถึงใน สุชาติ โสภประยูร และวรรณี โสภประยูร ,2541:4) ได้อธิบายขยายความเพื่อความเข้าใจเรื่องเพศว่า เรื่องเพศมีความหมายและขอบเขตกว้างมากเช่นเดียวกับคำว่า “ชีวิต” เหมือนกัน โดยสรุปแยกออกเป็นข้อต่างๆ ได้ 5 ข้อ ดังนี้

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้คนเราเกิดมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ
2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจอันทรงพลังยิ่ง ที่ทำให้เพศชายและเพศหญิงเกิดความสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยทำให้การประกอบกิจการต่างๆ เป็นไปอย่างราบรื่น

3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนด บทบาท กิริยา ท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะสำคัญยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

4. เรื่องเพศเป็นธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทสำคัญที่สุดให้เห็นได้ในชีวิตรักและการครองเรือน

5. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่งไปยังอีกช่วงชีวิตหนึ่งโดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะช่วยทำให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่ สามารถถ่ายทอดไปสู่ลูกได้

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (ยศ สันตสมบัติ ,2542) บิดาแห่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ได้ให้แนวคิดเรื่องเพศไว้ว่า มนุษย์ที่เกิดมามีแต่อิด (Id) ซึ่งภายในนั้นประกอบด้วยสัญชาตญาณทางเพศ (Sex Instinct) เพื่ออำรงรักษาเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ และ Death Instinct อันจะแปลงรูปมาเป็นพลังแห่งความก้าวร้าว (Aggressive) พลังทางเพศอันมีคุณสมบัติสร้างสรรค์ (Constructive) และพลังแห่งความก้าวร้าวที่มีคุณสมบัติทำลายล้าง (Destructive) จะเป็นองค์ประกอบร่วมในทุกกิจกรรมของมนุษย์

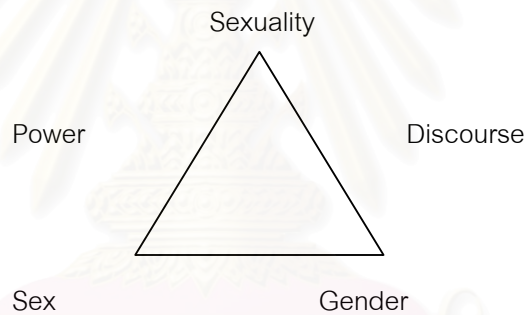
ฟรอยด์ ตั้งชื่อสัญชาตญาณทางเพศว่า Libido (พลังแห่งชีวิตเพศ) อันมีความหมายกว้างกว่าคำว่า “การร่วมเพศ” เพราะหมายถึงความพึงพอใจที่ได้รับจากการสัมผัส (Sensation) ในบริเวณต่างๆ (Zones) ของร่างกายในช่วงพัฒนาการระยะต่างๆ ของชีวิต ด้วยความหมายอันกว้างขวางของคำว่า “เพศ” นี้เอง ทำให้ ฟรอยด์ประกาศว่า แม้แต่ในเด็กทารกก็มีความพึงพอใจทางเพศจากการได้ใช้สัมผัสบริเวณช่องปาก (Oral) หรือทวารหนัก (Anal)

นอกจากนี้ ฟรอยด์ เชื่อว่า อิด (Id) เป็นจิตส่วนที่เราไม่รู้สึกรู้เห็น เป็นจิตไร้สำนึก อิด (Id) จะผลักดันให้จิตอีกส่วนหนึ่ง คือ อีโก้ (Ego) ให้กระทำในสิ่งต่างๆ ตามที่อิด (Id) ประสงค์ โดยที่สัญชาตญาณชีวิตผลักดันให้กระทำในสิ่งที่ทำให้เราเกิดความสุขสำราญใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสุขทางกาย เรียกว่า กามารมณ์ (Sex) และให้หลีกเลี่ยงความเจ็บปวดและความทุกข์ทั้งปวง

หากความพึงพอใจทางเพศได้รับการตอบสนองไปตามขั้นตอน พัฒนาการของชีวิตจิตเพศ (Psycho-Sexual) ของมนุษย์ก็จะมีปัญหา แต่หากพัฒนาการขั้นใดถูกปิดกั้น (Block) ไม่ให้

ตอบสนอง ความต้องการในขั้นตอนนี้ก็จะเกิดภาวะชะงักงัน (Fixation) ดังนั้นการบริโภคสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ จึงเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ สามารถหลีกเลี่ยงหรือผ่อนคลายปัญหาและความกดดันทางเพศต่างๆ ในชีวิตจริงในระหว่างการเปิดรับสื่อเหล่านี้ด้วย

วิลาสินี พิพิธกุล ประธานเครือข่ายสตรี ได้เปิดประเด็นในการเสวนาเรื่อง “เมื่อเพศ...เป็น เรื่องที่ต้องพูด” จัดขึ้นที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่ 10 กันยายน 2545 ว่า สังคมไทยไม่มีคำจำกัดความเรื่องเพศที่ชัดเจน คำว่า “เพศ” ที่ถูกนำมาใช้เสมอคือ เพศสรีระ (Sex) หรือรูปลักษณะของความเป็นเพศชายหรือหญิง แต่คำว่า “เพศ” ยังมีมิติที่ทับซ้อนกันอยู่ ได้แก่ เพศสภาพ (Gender) ซึ่งหมายถึง สถานภาพทางเพศที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เป็นการกำหนดบทบาทของชายและหญิง และเพศวิถี (Sexuality) คือ การดำเนินชีวิตตามความคิด ความเชื่อ และการให้ความหมายเรื่องเพศ นอกจากนี้ เมื่อพูดถึงเรื่อง “เพศ” ยังเกี่ยวข้องกับ อำนาจ (Power) และวาทกรรม (Discourse) ด้วย สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ ดังนี้

จะเห็นได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับอีโรติกและแนวคิดในเรื่องเพศเหล่านี้ ทำให้ได้นิยามของภาพยนตร์แนวอีโรติก และเห็นว่าเมื่อก้าวถึงเรื่องเพศจะเกี่ยวโยงไปถึงเรื่องอื่นๆ เช่น อำนาจ , วาทกรรม, จิตวิทยา และสุนทรียะ เป็นต้น ซึ่งจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ภาพยนตร์ และเป็นประโยชน์ในการเทียบเคียงทัศนะทั้งในส่วนของผู้สร้างภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอประเด็นทางเพศ หรือใส่จากกามารมณ์ในภาพยนตร์ และเหตุผลของผู้ชมภาพยนตร์ในการชมภาพยนตร์ดังกล่าว

2. นาฏยศาสตร์ และกามสูตร

คัมภีร์นาฏยศาสตร์ (ตำราว่า) คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยการแสดง เป็นตำราโบราณของอินเดีย ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการแสดงละครอย่างละเอียดลึกซึ้ง ร.ต.ท. แสง มณีวิฑูร เปรียญ (2511) ได้นำคัมภีร์นาฏยศาสตร์ของท่านภรตมุณีมาแปลจาก ภาษาสันสกฤต อักษรเทวนาครี เป็น

ภาษาไทย เพื่อประโยชน์ในการศึกษาทางการแสดงต่อมา ผู้วิจัยเห็นว่า คัมภีร์นาฏยศาสตร์นี้ได้มีการกล่าวถึง ภาวะและรส ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงทุกประเภท จึงควรที่จะนำมา กล่าว ณ ที่นี้ด้วย

รส

ในอรรถยาที่ 6 ของคัมภีร์นาฏยศาสตร์ ได้อธิบายถึง รส ว่า

“ในเรื่องรสนั้น การสำเร็จรูปขึ้นเป็นรสได้ย่อมมีเพราะ วิภาวะ (เหตุการณ์ที่ปรากฏ) อนุภาวะ (การทำท่าทาง) และ วยภิกจารี (สัญจารี คือ เหตุร่วมมือกัน เหตุอุดหนุนส่งเสริม เหตุบันดาล)

ตัวอย่างเช่นไร? ในเรื่องนี้ พระภคตมุนีกล่าวว่า ข้าพเจ้าเกิดรสต่างๆ เพราะคลุกกับวัตถุเครื่องปรุง (กับข้าว) เช่น เขาเครื่องปรุงคลุกกับข้าว และกับวัตถุน้ำอ้อยเป็นต้น ย่อมเกิดรสสุราขึ้นเป็นต้น ฉันได สถายีภาวะ (ภาวะแห่งตัวการประจำ) ก็ฉันนั้น เป็นภาวะที่ประกอบด้วยภาวะต่างๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของรส

โบราณจารย์กล่าวไว้ในข้อนี้ว่า คำว่ารสนั้นหมายถึงสิ่งอะไร? แล้วท่านก็ตอบว่า ที่เรียกว่ารสนั้น หมายถึงสิ่งที่รู้ได้เพราะการชิมหรือกิน รสนั้นชิมหรือกินอย่างไร? ผู้ชิมหรือผู้กิน เมื่อกินอาหารที่ปรุงขึ้นด้วยเครื่องปรุงต่างๆ ชื่อว่าย่อมชิมหรือกินซึ่งรสทั้งหลาย (การกินอาหารก็คือ การกินรสนั่นเอง) และคนที่มีใจคอเป็นปกติดี กินรสเข้าไปแล้วก็เบิกบานสำราญใจเป็นต้น ความข้อนี้มีอุปมาฉันได ผู้ดูละครคนที่มีใจคอเป็นปกติดี ก็มีอุปมาฉันนั้น คือ กินรสที่เป็นสถายีภาวะ ประกอบด้วยการแสดงวาจา อวัยวะ และตัวเดิมในเนื้อเรื่อง อันเป็นเสมือนกับข้าวที่แสดงภาวะต่างๆ (มีรสต่างๆ) ก็ย่อมเบิกบานสำราญใจเป็นต้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า (ภคต) จึงกล่าวแถมว่า นาฏยรส (รสเกิดจากการแสดงละครคน)”

มีการถกเถียงกันในหมู่อาจารย์ว่า รสทำให้เกิดภาวะ หรือภาวะทำให้เกิดรส สรุปได้ว่า “ภาวะทั้งหลายย่อมเกิดขึ้น พร้อมกับการเกิดขึ้นแห่งรสทั้งหลาย

ปราศจากภาวะ รสไม่มี ปราศจากรส ภาวะไม่มี ความสำเร็จของรสและภาวะทั้ง ๒ นั้น อาศัยซึ่งกันและกัน พึงมีในการแสดง (ละครคน)

สถายีภาวะทั้งหลายเหล่านั้น ได้ชื่อว่าเป็นรส เข้าใจได้เพราะปัจจัย (เครื่องประกอบ) อย่าง

ความรู้ว่าสิ่งที่เรียกว่า รส ในนาฏยศาสตร์มี ๘ อย่างคือ ๑ ศฤงคาระรส (รสคือเหตุให้เกิดความรัก) ๒ หาสยะรส (รสคือเหตุให้เกิดการหัวเราะ) ๓ กรุณมารส (รสคือความกรุณา) ๔ เราทระรส (รสคือความดุร้าย) ๕ วีระรส (รสคือความกล้า) ๖ ภยานกะรส (รสคือความกลัว) ๗ พีภัตสะรส (รสคือความเบื่อ) ๘ อัทภุตะรส (รสคือความอัศจรรย์ใจ)”

ภาวะ

ในอรรถายที่ ๗ ของคัมภีร์นาฏยศาสตร์ ได้กล่าวถึงภาวะว่า

“ความหมายอันใดที่นำมาโดย วิภาวะ (เหตุการณ์ที่ปรากฏ) พบเห็นได้โดย อนุภาวะ (ท่าท่าทาง) รู้ได้โดยอภินยะ (การแสดง) ด้วยการแสดงคำพูด อวัยวะ และตัวเดิมในเนื้อเรื่อง ความหมายอันนั้นรู้ได้ว่าเป็น ภาวะ

อันใดอยู่ภายในใจของกวี อันจะต้องให้ปรากฏออกมาโดยการแสดงด้วยคำพูด อวัยวะ สีหน้า และตัวเดิมในเนื้อเรื่อง อันนั้นท่านเรียกว่า ภาวะ

อันใดยังรสถเหล่านี้ให้ปรากฏ เนื่องด้วยการแสดงต่างๆ เพราะฉะนั้นอันนี้ผู้แสดงละคอนพึงทราบเถิดว่าเป็นภาวะ

วิภาวะและอนุภาวะ ทั้ง ๒ นี้ เป็นความสำเร็จตามสภาพของโลก ดำเนินตามความเป็นไปของโลก ผู้รู้ทั้งหลายพึงทราบโดย อภินยะ คือการแสดง

ในข้อนี้ ภาวะทั้งหลายมีอยู่ ๓ ชนิด คือ สถายีภาวะ มี ๘ อย่าง วยภิจารีมี่ ๓๓ อย่าง สาทวิกะมี ๘ อย่าง รวมเป็นภาวะ ๔๙ อย่าง เหล่านี้ เป็นตัวเหตุแห่งรส ในกาพย์กลอน พึงเข้าใจได้เพราะอาศัยปัจจัย รสทั้งหลายเกิดขึ้นเพราะภาวะทั้งหลายเหล่านั้น และเพราะประกอบด้วยคุณสมบัติทั่วไป

เหตุไหนเล่า รสทั้งหลายจึงเป็น สถายีภาวะ คือภาวะทั้งหลายย่อมถึงซึ่งความเป็นรส กล่าวคือ ภาวะทั้งหลายปรากฏเป็นรสขึ้นมา (ถ้ารสเกิดเพราะภาวะแล้ว เหตุไหนภาวะจึงเป็นรสไป ได้ ที่ว่าภาวะเป็นรสนั้นก็คือ สถายีภาวะนั้นแหละเป็นตัวรส) ตอบว่า วิภาวะ อนุภาวะ และวยภิจารีภาวะ เป็นบริวารของสถายีภาวะ สถายีภาวะเป็นเจ้า เพราะเป็นที่อาศัยของภาวะอื่นๆ เป็นอันมาก ภาวะอื่นๆ เปรียบเหมือนคนที่ต้องพึ่งพาอาศัยคนที่มีคุณสมบัติ คนที่ต้องอาศัยคนที่มีคุณสมบัติ เหล่านั้น ก็เพราะผู้เป็นที่พึ่งนั้นมีคุณสมบัติ (สถายีภาวะย่อมถึงซึ่งความเป็นรส คือปรากฏหรือกลายเป็นรส) วยภิจารีภาวะเป็นเพียงชั้นบริวาร สถายีภาวะ มีวิภาวะ อนุภาวะ และวยภิจารีภาวะ เป็นบริวารก็จะได้ชื่อว่า เป็นรส”

ในที่นี้จะเห็นได้ว่า ฉากกามารมณีนภพยนตร์ไทยนั้นเป็นภาวะ ซึ่งทำให้เกิดรสต่างๆ ในการชม รสและภาวะที่มีความเกี่ยวพันควบคู่ไปกับเรื่องเพศนี้ได้แก่ ศฤงคาระรส (รส คือเหตุให้เกิดความรัก) ในคัมภีร์นาฏยศาสตร์ ได้อธิบายถึง ศฤงคาระรสว่า

“ศฤงคาระรส มีรติ (ความยินดี) ที่เป็นสถายีภาวะ เป็นแดนเกิด (คือ ศฤงคาระรสเกิดจากความยินดี หรือเกิดจากความชอบใจ) มีสภาพแต่งตัวสะอาด ผ่องใส (เช่น) ความสะอาด ความหมดจด ความผ่องใสอย่างใดๆ ในโลก เป็นสิ่งที่น่ารู้ น่าชม นั้นเปรียบด้วยศฤงคาระรส ผู้ใดแต่งตัวสะอาดผ่องใส ผู้นั้นเขาเรียกว่าเป็นผู้มีศฤงคาระรส อนึ่งชื่อคนที่ตั้งขึ้นเกิดจากโคตร ตระกูล หรือประเพณีนิยม (ทำให้เกิดศฤงคาระรส คือ ฟังเพราะ เสนาะ ชอบใจ) ฉันทิ ชื่อที่ตั้งขึ้นเกิดจากประเพณีนิยมแห่งภาวะของรสเหล่านั้น และประเพณีนิยมแห่งความหมายที่อาศัยผู้แสดงละครคนก็ ฉันทินั้น ชื่อที่ตั้งขึ้นจากประเพณีนิยมนี้เรียกว่า ศฤงคาระรส เพราะมีสภาพ สะอาด ผ่องใสในใจ และแต่งตัวหมดจด ศฤงคาระรสนั้น เกิดจากหญิงชายที่เด่นด้วยความสูงส่ง และอยู่ในวัยเจริญ (สาว หนุ่ม)

ที่อาศัยของศฤงคาระรสมี ๒ อย่างคือ สัมโมคะ (รสรัก ความปีติยินดี กิริยาแสดงความรัก หรือการสมสู่) และ วิประลัมภะ (ความพลัดพราก ความผิดคาดพลาดหมาย หรือการจากไป)

การแสดงสัมโมคะนั้น ผู้แสดงพึงแสดงด้วยอนุภาวะ (ท่าทาง) คือ ทำตาชมดชม้อย ยกคิ้ว หลีวตา ทำจริตกิริยาแซมซ้อย ทำท่าทางดงาม และพูดจาอ่อนหวาน เป็นต้น

วชิกริชของศฤงคาระรสที่เป็นสัมโมคะนี้ ผู้แสดงพึงเว้นจากความเกียจคร้าน หรือความดูร้าย และเว้นจากการพูดครหานินทา

ส่วนวิประลัมภะนั้น ผู้แสดงพึงแสดงด้วยอนุภาวะ (ท่าทาง) คือความไม่มีศรัทธา หรือไม่แยแส ความเหน้อยอ่อน ความสงสัย ความริษยา ความอ่อนเพลีย ความวิตกกังวล ความขวนขวาย นอน หลับ ผัน ตื่น ป่วยไข้ คลั่ง เป็นลมชัก ซึมเซอะ (หรือโมหะ ความหลง) แกล้งทำตาย เป็นต้น

ในข้อนี้ ท่านโบราณจารย์กล่าวไว้ว่า ทว่า ศฤงคาระรสนี้ มีความยินดีเป็นแดนเกิดไซ้ เหตุไฉนภาวะของศฤงคาระรส (สภาพของศฤงคาระรส) จึงต้องอาศัยความกรุณาด้วยเล่า แล้วท่านก็เฉลยปัญหานี้ว่า ครั้งก่อนข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า ศฤงคาระรสกระทำขึ้นโดยสัมโมคะและวิประลัมภะ อาจารย์ผู้แต่งตำราไวเศษิกะทั้งหลายกล่าวไว้ว่า ศฤงคาระรสนั้นตั้งอยู่ในฐานะ ๑๐ อย่าง (ท่านวาทสุยาน ผู้แต่งตำรากามสูตรได้แสดงฐานะไว้ในคัมภีร์กามสูตรว่า มี ๑๐ อย่างคือ

๑ นยณปรีติ (ชอบกันด้วยนัยน์ตา) ๒ จิตตสังคตา (เกิดความรักสุขอยู่ในใจ) ๓ สักกปะ (มีความมุ่งหมายจะให้ได้ตามความคิด) ๔ นินทรา (นอนคิด) ๕ อาจเฉทะ (ตัดอาหารไม่เป็นอันกิน) ๖ ตนฺตุตา (ผอมลงจนตัวเบา) ๗ วิษยนิวฤตติ (ไม่เอาใจใส่ในเรื่องใดๆ) ๘ ลัชชานาต (สิ้นอายุ) ๙ อุณมาทะ (เพื่อคลัง) ๑๐ มูรณา (สลบไม่รู้สึกรู้ตัว) และมรณะ (ตาย)

และข้าพเจ้าจะกล่าวถึงฐานะที่อาศัยของศฤงคาระรส ในการแสดงอย่างสามัญทั่วๆ ไป คือ

ส่วนความกรรณา เกิดจากการถูกแข่งด่า ตกอยู่ในความทุกข์ยาก ทรัพย์สมบัติของคนรักได้พินาศฉิบหายไป การถูกฆ่า ถูกลงโทษกักขังจองจำ ความกรรณานั้นมีภาวะเกิดขึ้นเองเรียกว่า นิรเปกษะ คือไม่ต้องอาศัยสิ่งอื่นช่วยให้เกิด

ศฤงคาระรสที่ทำโดยวิประลัมภะ (ความพลัดพราก ความผิดคาดพลาดหมาย หรือการจากไป) เกิดจากความชวนชวาย ความวิตกกังวล มีภาวะต้องอาศัยสิ่งอื่นช่วยให้เกิดเรียกว่า ส่าเปกษะ คือ ต้องอาศัยสิ่งอื่นช่วยให้เกิด

ศฤงคาระรส เป็นความกรรณาอย่างหนึ่ง เป็นวิประลัมภะ คือความผิดคาดพลาดหมายอย่างหนึ่ง ดังนี้แล ศฤงคาระรสนั้น ย่อมประกอบด้วยภาวะทั้งปวงอย่างนี้

และท่านกล่าวว่า

รสใด มากไปด้วยความสุข ถึงพร้อมด้วยสิ่งที่รัก ช่องเสพฤดู (หมายถึงฤดูฝน) และพวงมาลัยเป็นต้น ชายกับหญิงร่วมกัน รสนั้นได้ชื่อว่า ศฤงคาระรส

อนึ่ง มีอารยฉันทอยู่ ๒ บท ที่เนื่องด้วยเนื้อความแห่งคำที่เป็นตัวสูตรว่า

ศฤงคาระรส ย่อมเกิดขึ้น ด้วยการช่องเสพฤดู (หมายถึงฤดูฝน) ทัดทรง พวงมาลัย การแต่งตัว ร่วมกับคนรัก ขับร้อง กาพย์กลอน ไปเที่ยวและอยู่ในสวนอุทยาน

การแสดงศฤงคาระรสนั้น ผู้แสดงพึงแสดงโดยทำหน้าที่ตาให้ผ่องใสชุ่มชื้น ยิ้มแย้ม และพูดจาอ่อนหวาน หนักแน่น และรื่นเริง ทำทางแซมซ้อย

(ศฤงคาระรสปกรณ์ ดังนี้แล)”

จากคัมภีร์นาฏยศาสตร์ จะเห็นได้ว่า รสและภาวะเป็นองค์ประกอบสำคัญของการแสดงทุกชนิด รวมถึงภาพยนตร์ โดยภาวะเป็นการแสดงออกที่มองเห็นจับต้องได้ เป็นรูปธรรม ซึ่งทำให้เกิดรส หรืออารมณ์ต่างๆ การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยได้แสดงให้เห็นถึงภาวะ คือ ทำทางการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ทางเพศ เช่น การชมดชม้อยตา จับมือ กอด จูบ โลมได้ ไปจนถึงการร่วมรักต่างๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดศฤงคาระรส ทั้งที่เป็น สัมโภคะ (รสรัก ความปีติยินดี

กิริยาแสดงความรัก หรือการสมสู่) และ วิประลัมภะ (ความพลัดพราก ความผิดคาดพลาดหมาย หรือการจากไป) ดังนั้น นาฏยศาสตร์จึงนับเป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย เพื่อสะท้อนถึงสุนทรียะ ศิลปะ และความเหมาะสมของการนำเสนอจากเหล่านี้ให้ชัดเจนขึ้น

- กามสูตร

Kama sutra “กามสูตร” คือ ปกรณัมโบราณของอินเดีย เป็นเรื่องของเทพเจ้าแห่งความรัก (กามเทพ) (สมเด็จพระติ ตั้งนโม แปลและเรียบเรียง, 2545)

ความเป็นมาแต่เดิมนั้น ในสมัยพระเวท กามเทพเป็นเทพที่ได้ทำให้ความปรารถนาแห่งจักรวาล หรือแรงกระตุ้นแห่งการสร้างสรรพสิ่งกลายเป็นบุคลาธิษฐานขึ้นมา และได้รับการเรียกขานว่า “ปฐมเหตุแห่งการกำเนิดของความวุ่นวายสับสนในยุคเริ่มแรก” (The first-born of the primeval chaos)

ในยุคต่อมา กามเทพได้รับการวาดขึ้นในฐานะที่เป็นบุรุษรูปงาม ที่อยู่ร่วมกับเทพธิดาที่เต็มไปด้วยความงดงามหลายองค์ พระองค์เป็นผู้แผงศรที่สร้างขึ้นจากเกสรดอกไม้ (flower-arrows) เพื่อดลให้เกิดความรักขึ้น คันศรของพระองค์นั้นทำด้วยลำอ้อย (Sugarcane) ส่วนสายของคันศรเรียงร้อยขึ้นมาจากตัวผึ้ง

ครั้งหนึ่งพระองค์ (กามเทพ) ทรงถูกควบคุมโดยเทพเจ้าองค์หนึ่ง เพื่อให้ไปกระตุ้นกำหนดขององค์พระศิวะ (Shiva) ที่มีต่อพระนางปารวตี (Parvati) พระองค์ได้ไปรบกวนการทำสมาธิของเทพเจ้าอันยิ่งใหญ่บนยอดบรรพต การกระทำครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดการพิโรธขึ้นมา ด้วยเหตุนี้ องค์พระศิวะจึงได้เฆมาพระองค์ (กามเทพ) จนกลายเป็นจูลด้วยพระเพลิงแห่งดวงพระเนตรที่สาม ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงกลายเป็นอนัตตา (ananga) (Sanskrit. “the Bodiless”- ไม่มีตัวตน) แต่ในบางเรื่องกล่าวว่า องค์พระศิวะ ในไม่ช้าได้ทรงประทานอภัยและฟื้นคืนชีวิตให้กับองค์กามเทพ ภายหลังจากการขอร้องของพระมเหสีของพระองค์ คือพระนางราตี (Rati)

สำหรับศัพท์คำว่า Kama (กาม ในภาษาสันสกฤต) ยังหมายถึงการดำเนินชีวิตอันเหมาะสมของผู้ชายในบทบาทของเขาในฐานะที่เป็นผู้ครองเรือนหรือพ่อบ้าน ซึ่งเกี่ยวพันกับความ

พึงพอใจและความรัก (วิธีการดำเนินชีวิตของฮินดูแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ พรหมจรรย์ (วัยอันบริสุทธิ์) คฤหัสถ์ (วัยครองเรือน-หนุ่มสาว/เป็นวัยที่มีความข้องเกี่ยวกับกาม) วณปรัสถ (วัยปลดเกษียณหรือว่างมือจากการงานอาชีพ ออกไปอยู่ป่า) สันยาสี (การแสวงหาความสงบ)

ในหนังสือ Ananga-Ranga (The Hindu Art of Love) หรือที่เราเรียกกันว่า กามสูตร เป็นตำราโบราณของอินเดียที่ว่าด้วยศาสตร์และศิลปะแห่งการแสดงความรักอันลึกซึ้งงดงาม เป็นหนังสือที่มีเจตนารมณ์แสดงองค์ความรู้เกี่ยวกับการร่วมรักของบุรุษและสตรี ซึ่งเป็นไปในลักษณะวิทยาการ ไม่ใช่เชิงลามกอนาจาร วิธีการนำเสนอเนื้อหาสาระเป็นเรื่องต่างๆ ดังนี้

- ลักษณะของความเป็นชายกับลักษณะของความเป็นหญิง มีความแตกต่างกันทางสรีระรูปร่าง คือ ชายจะมีรูปร่างใหญ่ หญิงจะมีรูปร่างเล็ก ความแตกต่างในวิถีชีวิต ซึ่งชายจะใช้ชีวิตโลดโผน และหญิงใช้ชีวิตสงบเสงี่ยม

- นอกจากนี้มีการแบ่งกลุ่มชายและหญิงออกตามพื้นเพ ลักษณะนิสัย 4 ระดับ เพื่อจะนำไปสู่การกำหนดกลวิธีในการเล้าโลม ว่าจะต้องอาศัยวิธีอย่างไรทำให้คนแต่ละชั้น แต่ละกลุ่มเหล่านั้น มีความสุขในกามรสเต็มที่

- กามสูตรยังศึกษาถึงลักษณะของความต้องการทางเพศ ซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำในแต่ละกลุ่ม และวิธีแสดงออกซึ่งความต้องการเหล่านั้น

- ตำรากามสูตรได้พิจารณาความแตกต่างของผู้หญิงซึ่งเกิดในภูมิลำเนา หรือภูมิประเทศที่แตกต่างกัน วัฒนธรรมท้องถิ่นที่แตกต่างกัน จะมีการแสดงออกช่วยวนกวนกามที่แตกต่างกันด้วย

- ในบทที่ 6 ยังมีเรื่องเกี่ยวกับลักษณะการใช้สมุนไพร และเครื่องประทีนที่จะเสริมให้เกิดอารมณ์ทั้งสัมผัสด้วยการดม และสัมผัสด้วยร่างกาย

- ถัดไปในบทที่ 8 กล่าวถึงเรื่องการศึกษาสัญญาณลักษณะที่ปรากฏบนร่างกาย เช่น คิ้ว จมูก ปาก ไบหู คาง ช่วงแขน ลายมือ ที่ใช้เป็นเครื่องบ่งบอกนิสัยใจคอของบุคคลนั้นๆ

- บทที่สำคัญของเรื่องนี้ที่สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อยู่ที่บทที่ 9 เป็นเรื่องที่ว่าด้วยการเล้าโลมองคัพพจากภายนอก ซึ่งในกามสูตรได้แนะนำถึงวิธีโอบกอด วิธีลูบไล้ร่างกาย และวิธีจูบ ตลอดจนเทคนิคในการกอดกระหวัดอันเป็นการปลุกเร้าอารมณ์ก่อนการสังวาส ซึ่งจะเห็นได้ว่า วิทยาการที่ปรากฏอยู่ในกามสูตร ไม่ได้มุ่งไปที่การเล้าโลมที่มีลักษณะแสดงความเห็นกระหายตรงกันข้ามได้กำหนดวิธีการที่สร้างความละเมียดละไม ให้เห็นว่า การเล้าโลมภายนอก เป็นการมุ่งไปสู่สุนทรียรส

- ในบทถัดไป บทที่ 10 เป็นคำอธิบายในลักษณะของการเสพสังวาสระหว่างชายหญิง โดยคำนึงถึงตำแหน่งของชาย-หญิง ในการร่วมเพศที่เหมาะสม ตลอดจนการใช้อวัยวะต่างๆ นอกจากอวัยวะเพศเพื่อเสริมแต่งให้การประกอบกามกิจสมบูรณ์ โดยมุ่งหวังว่ากรรมวิธีที่แนะนำนี้จะนำไปสู่ “กามโมกษะ” หรือ ความสุขทางกามที่สมบูรณ์ที่สุดที่มนุษย์ชาย-หญิง พึงประกอบขึ้นด้วยกัน พร้อมกัน

จะเห็นได้ว่า การศึกษากามสูตรไม่ใช่ทุกคนที่จะเข้าใจได้ แต่เป็นเรื่องของผู้ที่มีการศึกษา และผู้ที่มีความละเอียดอ่อนในการแสวงหาความพึงพอใจทางกามารมณ์แก่ตนและคู่รักของตน ซึ่งหากปฏิบัติได้ตามหลักกามสูตรนี้ ก็จะประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตคู่อย่างแน่นอน

นอกจากนาฏศาสตร์และกามสูตร ซึ่งมีที่มาจากประเทศอินเดียดังกล่าวแล้วนั้น แท้ที่จริงคนไทยได้คุ้นเคยกับเรื่องเพศมาช้านานในแวดวงวรรณกรรม ที่ปรากฏในรูปของ “บทอัศจรรย์” จึงจะขอหยิบยกมากล่าวถึงในที่นี้ด้วย

บทอัศจรรย์ในวรรณกรรมไทย

ในวงการวรรณกรรมนั้น ภาษาถือเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ บทอัศจรรย์ซึ่งเทียบได้กับฉากเข้าพระเข้านาง หรือฉากโคม ที่มักจะปรากฏอยู่ในวรรณคดีไทยต่างๆ แม้จะถูกจำกัดด้วยเหตุที่เป็นงานเขียนและต้องบรรยายภาพให้เห็น แต่ด้วยความสามารถของผู้ประพันธ์หลายต่อหลายท่าน จึงพบว่าเรื่องเหล่านี้ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องที่หยาบโลนแต่อย่างใด หน้าที่ยังก่อให้เกิดภาพที่สวยงามทางวรรณศิลป์อีกด้วย

จีระชัย เจียงวรวงศ์ (2545 : 67-69) ได้ยกตัวอย่างของบทอัศจรรย์ในวรรณคดีและกล่าวถึงแง่มุมของศิลปะและอนาจารไว้อย่างน่าสนใจ ในนิตยสารฝึกปฏิบัติการ “นิสิตนักศึกษา” ฉบับที่ 1 ประจำเดือนพฤศจิกายน 2545 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของบทอัศจรรย์จากเรื่องลิลิตพระลอ ความพิเศษตรงที่มีความชัดเจนหรือหาค่อนข้างมาก แต่ก็ยังคงความงามทางด้านภาษาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง บทที่นำมาให้ดูเป็นตัวอย่างนี้เป็นช่วงที่พระเพื่อนพระแพงได้พบกับพระลอ และอยู่กันตามลำพังสามคน ดังต่อไปนี้

บุษบาบานคลีคล้อย	สร้อยและสร้อยซ้อนสร้อย
เสียดสร้อยสระศรี	
ภุมรีคลึงคู่เกล้า	กลางกมลยรรเย้า
ยั่วร้องขานกัน	
สรงสระสวรรคไปเพียง	สระพระนุชเนื้อเกลี้ยง
อาบโอ้อោใจ	
สรนุกในสระน่อง	ปลาชื่นชมเด่นต้อง
ดอกไม้บัวบาน	
ตระการฝั่งสระแก้ว	หมดแผ้วผิงเพียงแผ้ว
โคกฟ้าฤาปาน ฯ	

ฯลฯ

แปลความได้ว่า ดอกไม้บานส่งกลิ่นและแต่ละดอกซ้อนแนบชิดกัน เหมือนดอกบัวที่บานเบียดกันในสระ เหล่าแมลงคลึงเกล้าอยู่กลางดอกบัวซึ่งต่างก็บานรับเพื่อยั่วแมลง จนเกิดรสจุนอย่างรุนแรง จนถึงแกว้งเรียกและขานรับกัน แม้อาบน้ำในสระสวรรคก็ไม่สลายเท่ากับสระของน้องผู้มีผิวพรรณเกลี้ยง อาบแล้วสบายใจยิ่งนัก พี่แสนสนุกในการอาบน้ำในสระของน้อง เหล่าปลาชื่นชมและกระโดดมาถูกดอกไม้บัวบาน สระของน้องแก้วมีตลิ่งที่งามหมดจด ปราศจากผิงแผ้วและเตียนเหมือนอย่างที่กล่าวไว้ แม้แต่โคกสวรรค์ ก็ไม่อาจงามเหมือนได้

ในโคลงตัวอย่างที่นำมาให้ดูนั้นจะเห็นได้ชัดว่า ผู้แต่งใช้คำเปรียบเทียบภาพเหตุการณ์ในขณะนั้น ด้วยการใช้แมลงกับดอกไม้มาสื่อให้เห็นทำให้ความน่าเกลียดหายไป ในขณะที่บทพรรณนาของพระลอที่กล่าวถึงพระเพื่อนพระแพงก็ใช้สระน้ำมาเปรียบ ส่วนจะเปรียบกับสิ่งใดนั้นค่อนข้างจะไม่สุภาพหากจะกล่าว ลองอ่านดูก็คงจะรู้ได้เอง เหตุที่โคลงบางบทในลิลิตพระลอนี้มีความที่ออกจะสองแง่สองง่ามและมีภาษาที่ชวนให้คิดหุหรหุอย่างบทข้างต้น ดังนั้น จึงจำเป็นต้องถูกตัดทอนก่อนที่จะนำไปใช้ในแบบเรียน ดังที่นักเรียนสมัยนี้รู้จักกันในตอน พระลอตามไก่

วรรณคดีไทยมักจะแทรกเรื่องสังวาสอยู่เกือบทุกเรื่อง แต่ผู้อ่านก็ได้ฟังเรื่องเป็นอย่างไร แต่ฟังเรื่องในด้านความเปรียบเทียบการเล่นคำ เล่นความหมายเป็นสำคัญ ขอยกตัวอย่างวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน

ประเดี้ยวจับประเดี้ยวจูบฝ้าจูบชม	แก้มกบนมนี่เจ้าซื่อมาภาษา
ทำเล่นเหมือนเป็นเซलयมา	ฟ้าผ่าเถอะไม่ยั้งไม่ฟังกัน
จะหยิกเท่าไรก็ไม่เจ็บ	ฉวยเล็บมาจะหักให้สะบัด

อุยหน้าอย่าทำที่สำคัญ
ทำเล็บหักเหมือนไม่รักที่จริงใจ
เข้าชิดสะกิดพิมย์ล้มไม

พาดฟันเอาเถิดไม่น้อยใจ
ถึงเงินซังหนึ่งหารักเท่าเล็บไม่
อุ้มแอบอกไว้ด้วยปรีดา

และขุนช้างขุนแผน ตอนที่ 28 พลายงามได้นางศรีมาลา

ทั้งหนุ่มสาวคราวแรกภิรมย์รักษ์
กำเริบรักเหลือทนทรนร้อน
เหมือนเกิดพายุกล้ำมาเป็นคลื่น
พอฟ้าแลบแปลบเปรี้ยงลงทันควัน
นทีตีฟองนงผึ่งผา
โลกธาตุหวาดไหวในกมล

ไม่ประจักษ์เสน่หามาแต่ก่อน
พอร่วมหมอนก็เห็นเป็นอัศจรรย์
ครินครินฟ้าร้องก้องสนั่น
สะเทือนลั่นดินฟ้าจลาจล
ท้องฟ้าโปรยปรายด้วยสายฝน
ทั้งสองคนรสรักประจักษ์ใจ ๆ

สองบทข้างต้นจากขุนช้างขุนแผนนี้ นำเอาปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ พายุ ฟ้าร้อง ฟ้าคะนอง รวมไปถึงคลื่นลมแปรปรวนทางทะเล มาเปรียบเทียบให้เห็นซึ่งมักจะใช้กันอยู่เสมอ แต่การแต่งบทอัศจรรย์ยังสามารถใช้จินตนาการอย่างอื่นมาเปรียบเทียบให้เห็นได้อีก ยกตัวอย่างเช่น จากเรื่อง พระอภัยมณี นับได้ว่าเป็นวรรณคดีที่มีบทอัศจรรย์แตกต่างไปจากการใช้พายุฝนฟ้าคะนองที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ มาใช้จินตนาการของสิ่งอื่น อย่างของผีเสื้อสมุทรกับพระอภัยมณี

การโลกีย์ดีชั่วช่วยอมมัวเมา
เกิดกุลาคว้าว้าวปักเป้าติด
กุลาสายย่ายหนีดีแก้เอียง
กุลาโคลงไม่สู้คล้องกระพลงกระพลง
จะแก้ไขก็ไม่หลุดสุดความคิด

เหมือนอดข้าวกินมันกันเสปียง
กระแซะขีดขากบกระทบเหนียง
ปักเป้าเหวี่ยงยักแผลกระแซะขีด
ปักเป้าแทงตะลະที่ไม่มีผิด
ประกบติดตักผางลงกลางดิน

บทต่อไปนี้ของ พระอภัยมณีกับนางละเวง

ในนทีคลื่นเสียงคลื่นครึก
หีบดนตรีปี่พาทย์ระนาดกล
อัศจรรย์ลั่นดังระฆังฆ้อง
ปี่นประจำกำปั่นก็ลั่นเอง
สุนิบาดพาดเปรี้ยงเปรี้ยงเปรี้ยงเปรื่อง
ทุกธารถ้ำน้ำพุทะเลวน

ลั่นพิลิกโลกาไกลาหล
ไม่มีคนไขด้งเสียงวังเวง
เสียงก็ก้องแก่งก่างโห่งห่งแห่ง
เสียงครืนเครงครึกโครมโพยมบน
กระดอนกระเตื้องดินฟ้าเป็นท่าฝน
ท่วมถนนวนพั้งเกาะลังกา

ถ้าคนที่ไม่เคยเห็นคนเล่นว่าวหรือไม่เคยเล่นก็คงจะนึกภาพตามไม่ออก แต่ผู้รู้เรื่องกีฬาชนิดนี้ดีคงจะเห็นภาพตามไปได้อย่างชัดเจน ส่วนอีกบทหนึ่งนั้นสุนทรภู่แต่งโดยใช้เครื่องดนตรีมาเปรียบเทียบแทน นอกจากนี้ ยังมีบทที่ใช้เรื่องไตรภูมิในตอนระหว่าง ศรีสุวรรณ กับเกษรา ใช้นิยายปรัมปราเรื่อง เมขลากับรามสูร มาพรรณนาระหว่าง พระอภัยมณีกับนางเงือก และยังมีอีกหลายบทที่ไม่ได้นำมากล่าว กวีเองก็ช่างเข้าใจหาเรื่องมาเปรียบเทียบและเสกสรรคมาจากสิ่งต่างๆ

ท่านเสฐียรโกเศศ เคยกล่าวในหนังสือ การศึกษาวรรณคดีแห่งวรรณศิลป์ว่า เมื่อท่านอ่านและแปลความได้ถูกต้อง ท่านก็เข้าใจบริบูรณ์ ถ้าแปลความไม่ถูก ก็ไม่สามารถจะรู้สึกวิจิตรที่แนบเนียนแม้เป็นกลอนที่เรียกในตำราสันสกฤตว่า “ศฤงคาร” ก็ตามที่ สุนทรภู่มองมีความนึกคิดเป็นมโนภาพ ไม่ใช่เหมือนอย่างถอดเอาภาพของจริงมา แต่นึกเป็นมโนภาพ เช่นอีกอย่างหนึ่งเป็นรูปภาพเปรียบเทียบที่สร้างขึ้นมาจากความนึกของสุนทรภู่ออย่างนี้จึงเป็นความนึกสร้างสรรค์ (Creative Imagination) ไม่ใช่ความนึกชนิดที่แปลความหมาย

หากจะเปรียบเทียบกับความงามทางภาษาในวรรณกรรมปัจจุบันนั้น ออกจะแตกต่างกันอยู่สักหน่อย เพราะนอกจากจะโฉบเฉี่ยวประเจิดประเจ้อ ไม่นิ่มนวลแล้ว บางครั้งยังได้รับอิทธิพลการเขียนมาจากทางตะวันตกอีกด้วย ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้ มาจากหนังสือลิปส์ฉบับเดือนพฤศจิกายน 2544 เรื่องโดย ฉลิบไร

เสียงครวญครางผสมกับเสียงถอนใจของลิเลียผสมผสานกัน... ทั้งสองต่างส่งเสียงร้องด้วยกันก่อนที่เสียงฝ่าแม่คู่นี้จะดังกระทบหูของโซลกีราและซีซาน...ฮากีราโยกตัวอย่างเสียวๆ บนระเบียบเหนือศีรษะของลิเลียซึ่งนางสามารถเห็นทุกอย่าง...ลงขึ้น ขึ้น...ลง...ขึ้นอย่างซ้ำๆ...หนักแน่น...ยั่วล้อ...ภูเขาในถ้ำ...ปากที่กลืนเนื้อ...แค่สัมผัสตรงจุดสืบพันธุ์เท่านั้น ...ลิเลียกลัวว่า เธอจะไม่สามารถควบคุมตัวเองได้...เธอตั้งใจจะนอนอยู่ที่นั่น ปลอ่ยให้เด็กหนุ่มลดร่างเธอลงอีกและยกขึ้น... เพื่อให้สำเร็จผล... ลิเลียอยากจะฉีกผ้าที่กั้นกลางระหว่างเธอกับเขา...ปรารถนาจะทาบทับภูเขาด้วยตัวเอง เพื่อว่าเธอจะได้วกทุกอณูของเรือนร่างอาณูซึ่งถูกกั้นกัน... เธอยังไม่เคยได้สัมผัสริมฝีปากของเขา...ไม่เคยรู้สึกถึงสัมผัสมือของเขา...ไม่เคยแม้แต่เกาะกุ่มนิ้วมือของเขาสักนิ้วเดียว...ทว่าภูเขาของ เขาได้เข้าไปในถ้ำแล้ว...มันก็เพียงพอที่จะทำให้เธอรู้จักความรัก

นักเขียนผู้นั้นนอกจากจะเป็นนักเขียนเรื่องนี้แล้ว บางครั้งยังเขียนเรื่องแปลจาก ตะวันตกอีกด้วย ทำให้เรื่องนี้คล้ายกับเรื่องที่แปลมาจากต่างชาติ แม้มีนักเขียนหลายท่านอย่าง เรียมเอง , ยาขอบ , อุษณา เพลิงธรรม, คึกฤทธิ์ ปราโมช จะเคยบรรยายบทแบบนี้ แต่เป็นงานเขียนที่ไม่ได้มุ่งเน้นแต่เพียงเรื่องอย่างว่า อาจจะมีข้อยกเว้นสักหน่อยสำหรับหนังสือบางเล่ม เช่น เรื่องของจัน ดารา ของอุษณา เพลิงธรรม แต่ก็ไม่มีบทศรย์อย่างโลดโผน ส่วนใหญ่กล่าวถึงตัวละครที่มักมากทางกามมากกว่าจะมีบทเทศที่โจ่งแจ่ง เป็นต้น เพราะถ้าหากจะอ่านเรื่องอย่างนั้น คงต้องตามไปหาหนังสือแบบที่เรียกว่าปลุกใจเสื่อปามาอ่าน

มีการกล่าวถึงเรื่องนี้กันมากกว่าเป็นศิลปะหรืออนาจารกันแน่ คุณจีระชัยชี้แจงว่า ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สร้างเป็นสำคัญ หากผู้สร้างเจตนาให้ผู้รับความงดงามด้านศิลปะหรือเจตนาช่วยให้เกิดกามารมณ์ เรื่องอย่างนี้พูดง่าย เพราะเรื่องจะววนอยู่เฉพาะห้องนอน ไม่มีการกล่าวถึงปัญหาชีวิตที่เผชิญมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ผู้สร้างกล่าวอย่างโจ่งแจ่งหรือไม่เพียงใด ภาพเขียนก็ทำให้เหมือนจริงไปทุกอย่าง ถ้าเป็นวรรณคดีหรือหนังสือจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดูทั้งเรื่อง ไม่ใช่ดูเฉพาะคนมีอบอนดอกจันทน์ไว้ แต่บางครั้งแม้ผู้สร้างจะมีเจตนาที่ดี แต่ก็อาจจะให้ผลที่ตรงกันข้ามกันได้ บางครั้งผู้รับ ต่างก็มีสภาวะทางจิตและได้รับการศึกษาที่ต่างกันโดยเฉพาะศิลปะเป็นเรื่องที่ต้องตีความ มีความหมาย (Expressive) อาจเกิดการแปลความหมายที่ผิดไปได้

นอกจากนี้ วัฒนธรรมและประเพณีของสังคมและยุคสมัยนั้น ย่อมมีบางอย่างที่ไม่เหมือนกัน บางสังคมมีการจัดตั้งสมาคมอาบแดด อย่างในประเทศแถบตะวันตกโดยที่ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หรือไนติเบต พี่น้องผู้ชายหลายคนสามารถมีภรรยาคนเดียวกันได้ อย่างประเทศไทยเรา ในวรรณคดีไทยสมัยก่อน โดยเฉพาะเรื่องผู้ชายที่มีเมียได้หลายคน เป็นสิ่งซึ่งแสดงความคิดของสังคมในสมัยนั้น แต่ก่อนไทยเราถือว่าการมีภรรยาเป็นการเสริมบารมีให้กับผู้ชาย ไม่ใช่เป็นเรื่องเสียหายเหมือนอย่างในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าเรื่องเล่าเทวดาต่างๆ ที่คนแต่ก่อนสร้างจึงให้มีชายาได้เป็นหมื่นๆ

ในเรื่องนี้ หม่อมหลวงต้อย ชุมสาย หรือ น้อย อภิรุณ นักประพันธ์และนักถ่ายภาพศิลป์ที่มีชื่อเสียงได้ให้ความเห็นในหัวข้อ “ศิลปะอนาจาร” ที่ชมรมนักประพันธ์เมื่อปี 2493 ว่า “ศิลปะอนาจารมีขีดแยกจากกันนิดเดียว แต่ผมมีธรรมชาติแทรกเข้าไปอีกนิดหนึ่ง ทั้งสามอย่างนี้เกี่ยวพันกันอยู่มาก จึงขอพูดพร้อมๆ กัน ศิลปะคือสิ่งที่หลอกลวงไม่ใช่ความจริง เป็นสิ่งที่ทำให้เหมือนธรรมชาติ อะไรที่ทำให้ไม่เหมือนธรรมชาติก็ว่าไม่มีศิลปะ เช่น บทกลอนเรื่องขุนช้างขุนแผน มีบท

อัจฉรรย์เท่าความถึง ดิน น้ำ ไฟ มีฟ้าผ่า แต่ไม่ทำให้เราหวาดกลัวเรื่องฟ้าผ่า กลับไปนึกถึงภาพพลายแก้วกับนางพิมขณะที่มีความรักต่อกัน นั้นเป็นศิลปะ การชี้แจง Action ถ้าเปิดเผยเกินไป แสดงกระทั่งรูปและวิธีของ Action ก็เป็นอนาจาร”

ในเมื่อได้อ่านวรรณคดีไทย แม้จะเป็นตอนสังวาสก็ตาม ผู้อ่านก็จะได้รับความเพลิดเพลินในด้านการใช้เสียง การเล่นสัมผัสอักษร ตลอดจนความนิยมวลของถ้อยคำเป็นสำคัญ โดยเฉพาะตอนอัจฉรรย์ จะเห็นว่ากวีมีศิลปะในด้านการพรรณนาเป็นอย่างยิ่ง โดยเอาธรรมชาติมาห่อหุ้มให้ความน่าเกลียดหายไป กลายเป็นของงดงามมาแทน โดยที่ไม่เกิดความรู้สึกกระหว่างเพศเลย ถือได้ว่าของไทยเรานั้น มีความงดงามทางด้านภาษาเมื่อเทียบกับของต่างชาติ

กล่าวมาถึงตอนนี้ เรื่องเพศไม่ใช่เรื่องที่น่าเกลียดหรือเป็นสิ่งที่ไม่ดีแต่อย่างใด การที่ในวรรณคดีมีบทอัจฉรรย์แทรกอยู่นั้น เพราะเรื่องนั้นควรมีทุกรส ทุกด้านของชีวิต เป็นความไพเราะของถ้อยคำ เปรียบดังเช่นชีวิตของคนก็มีเรื่องราวหลากหลายอารมณ์ วรรณคดีก็เป็นสื่อที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตของคน ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สร้างที่จะถ่ายทอดบทอัจฉรรย์เหล่านี้อย่างมีศิลปะ และความงาม อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงการยอมรับของสังคมด้วย บทอัจฉรรย์ในวรรณคดีจึงไม่ต่างกับฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยที่ทำให้ภาพยนตร์มีหลากหลาย หากแต่ในการนำวรรณคดีมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์นั้น ก็จำเป็นจะต้องรักษาความเป็นศิลปะ และความงามที่อยู่ในวรรณคดีนั้นด้วย

3. แนวคิดในการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์

3.1 ระดับความโป๊ เปลือย

ระดับความโป๊ เปลือย แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ตามลักษณะการสวมใส่เสื้อผ้า ซึ่งประยุกต์มาจากงานวิจัยของ John , Stanaland และ Gelb (1998 อ้างถึงใน รติวัติ สิริมนินท์ ,2543:6-7) ดังนี้

ระดับความโป๊เปลือยของภาพผู้แสดงแบบเพศชาย

1. Demure คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศชายที่สวมใส่เสื้อผ้าทั่วไปที่สวมใส่ในชีวิตประจำวัน เผยให้เห็นส่วนของร่างกายตามปกติ ซึ่งมักจะเปิดเผยกันทั่วไป เช่น ไบหน้า ลำคอ แขน เป็นต้น

2. suggestive คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศชายที่สวมใส่เสื้อผ้าที่ชวนให้คิดจินตนาการ เช่น สวมใส่เสื้อผ้าที่แนบเนื้อ รัดรูป สวมเสื้อที่ปลดกระดุมเผยให้เห็นส่วนของร่างกายบางส่วน ซึ่งส่วนของร่างกายบางส่วนในที่นี้ หมายถึงลำตัวส่วนบนไม่เกินระดับสะดือ และหมายรวมถึงการสวมใส่กางเกงที่สั้นมากๆ โดยร่างกายส่วนบนสวมใส่เสื้ออยู่

3. Partially-clad คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศชายที่สวมใส่กางเกงชั้นใน โดยยกเว้นกางเกงชั้นในลักษณะกางเกงขาสั้นแบบ Boxer นอกจากนี้ ยังรวมถึงการสวมใส่กางเกงว่ายน้ำ หรือการสวมใส่กางเกงขาสั้นมากๆ ที่มีลักษณะรัดรูปเพียงตัวเดียว และหมายรวมถึงภาพเปลือยกายท่อนบนของผู้แสดงแบบซึ่งเป็นการเปลือยกายท่อนบนที่ไม่เลยหน้าท้องส่วนล่าง

4. Nude คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศชายซึ่งปิดบังแค่อวัยวะเพศ และหมายรวมถึงภาพที่เปลือยกายหมดของผู้แสดงแบบ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเปลือยกายในลักษณะโจ่งแจ้ง แต่สามารถรับรู้ได้ว่าผู้แสดงแบบเปลือยกายจนหมด

ระดับความโป๊ เปลือยของภาพผู้แสดงแบบเพศหญิง

1. Demure คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศหญิงที่สวมใส่เสื้อผ้าทั่วไปที่สวมใส่ในชีวิตประจำวัน เผยให้เห็นส่วนของร่างกายตามปกติ ซึ่งมักจะเปิดเผยกันทั่วไป เช่น ไบหน้า ลำคอ แขน เป็นต้น สำหรับเสื้อด้านบนคว่านไม่เกินหน้าอก (ไม่เห็นร่องอก)

2. Suggestive คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศหญิงที่สวมใส่เสื้อผ้าที่ชวนให้คิดจินตนาการ เช่น สวมใส่เสื้อผ้าที่แนบเนื้อ รัดรูป เสื้อผ้าที่บางซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์บางส่วนที่ควรปิดบัง รวมถึงการสวมใส่เสื้อผ้าลักษณะที่เปิดเผยให้เห็นสรีระบางส่วน ซึ่งสรีระบางส่วนในที่นี้ หมายถึงเสื้อที่คว่านลึกถึงร่องอก เสื้อที่ปลดกระดุมลงมาจนเผยให้เห็นร่องอก และหมายรวมถึงการสวมใส่กางเกงหรือกระโปรงที่สั้นมากๆ ด้วย

3. Partially-clad คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศหญิงที่สวมใส่ชุดชั้นในหรือชุดว่ายน้ำแบบที่เปิดเผยให้เห็นส่วนของร่างกาย เช่น หน้าอกบางส่วน ช่วงลำตัว เรียวขา เป็นต้น และหมายรวมถึงภาพผู้แสดงแบบที่สวมใส่ชุดชั้นในชั้นล่างหรือสวมใส่เสื้อผ้าในส่วนล่าง แต่เปิดเผยให้เห็นหน้าอกบางส่วน ซึ่งอาจจะให้มือปิดบังเอาไว้

4. Nude คือ ภาพผู้แสดงแบบเพศหญิงซึ่งปิดบังแค่อวัยวะเพศ และหมายรวมถึงภาพที่เปลือยกายหมดของผู้แสดงแบบ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเปลือยกายในลักษณะโจ่งแจ้ง แต่สามารถรับรู้ได้ว่าผู้แสดงแบบเปลือยกายจนหมด

จากแนวคิดเรื่องระดับความโป๊ เปลือยดังกล่าว ได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในงานโฆษณา แต่ผู้วิจัยมีความเห็นว่า แนวคิดนี้เป็นทัศนะจากนักวิชาการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงระดับความโป๊ เปลือย ในภาพยนตร์ไทยได้เช่นกัน ทำให้เกิดความชัดเจนในการแบ่งระดับของความโป๊ เปลือยที่ได้จากทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ด้วย

3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมอย่างสูง ที่นอกจากจะให้ความบันเทิง ความสนุกสนานแก่ผู้ชมแล้ว ยังมีบทบาทอย่างแข็งขันในการบ่อนทำลายและความคิดเห็นซึ่งประชาชนทั่วไปใช้เป็นรากฐานในการสร้างทัศนคติ และความเชื่อถือของตน อันมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของเขาเหล่านั้นด้วย ในการเสนอภาพต่างๆ ในภาพยนตร์จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมเพื่อให้เกิดความถูกต้องตามบรรทัดฐาน ขนบธรรมเนียมประเพณี และศีลธรรมที่สังคมกำหนดไว้ และเพื่อไม่ให้ผลกระทบจากแรงกดดัน หรืออิทธิพลของภาพยนตร์สร้างปัญหา หรือก่อความไม่สงบในสังคม

ความหมายของการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (อิทธิพล ยินดี และชวรัตน์ เฑิดชัย , 2532:621) หมายถึง การดำเนินการของคณะกรรมการหรือผู้มีอำนาจหน้าที่ที่จะทำการตรวจพิจารณาเนื้อหา ตลอดจนภาพและเสียงที่ปรากฏบนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์หลังจากที่สร้างเสร็จแล้ว และพร้อมที่จะนำออกฉายตามโรงภาพยนตร์ หรือตามสถานที่สาธารณะทั่วไป เพื่อมิให้ผิดไปจากหลักการที่กำหนดไว้ การตรวจพิจารณาภาพยนตร์จึงไม่หมายความรวมไปถึง “การควบคุม” ภาพยนตร์ ซึ่งอาจเป็นการควบคุมระหว่างการสร้างภาพยนตร์ โดยที่เจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจอาจจะระงับการสร้างหรือยึดฟิล์มภาพยนตร์ที่เห็นว่าผิดไปจากหลักการที่กำหนดไว้ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับและเรื่องอื่นๆ หรืออาจเป็นการควบคุมระหว่างการฉาย โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจจะระงับการฉายได้ทันทีหากมีเหตุการณ์จำเป็นเร่งด่วนที่หากปล่อยให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ต่อไป อาจเกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในสังคมได้ (ทั้งๆ ที่ภาพยนตร์เรื่องนั้นผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตให้ฉายในที่สาธารณะได้แล้วก็ตาม)

แนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ประเทศแรกที่ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องการมีการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ซึ่งปัจจุบันได้ใช้ระบบการจัดประเภทของระดับภาพยนตร์ (rating system) เป็นระบบของการควบคุมตนเองในวิชาชีพภาพยนตร์ กล่าวคือ สมาชิกรวมของสมาคมภาพยนตร์แห่งสหรัฐอเมริกา (Motion Picture Association of America หรือ MPAA) รวมทั้งผู้สร้างภาพยนตร์อิสระยินยอมพร้อมใจกันส่งฟิล์มภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นแล้วหรือกำลังจะจำหน่ายไปให้คณะกรรมการบริหารสมาคมพิจารณากำหนดประเภทก่อนที่จะจัดจำหน่าย คณะกรรมการบริหารซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ (Motion Picture Producers Association หรือ MPPA) ผู้นำเข้าและจัดจำหน่ายภาพยนตร์ระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (International Film Importers and Distributors of America หรือ IFIDA) และสมาคมเจ้าของโรงภาพยนตร์แห่งชาติ (National Association of Theatre Owners หรือ NATO) จะระบุประเภทของภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่พิจารณาก่อนนำออกฉายตามความเหมาะสมกับผู้ดูกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง การกำหนดระดับภาพยนตร์ของอเมริกันนี้ แบ่งออกได้ดังนี้ คือ

1. เรท G (General audiences) สำหรับคนดูทั่วไป ทุกเพศทุกวัย หรือภาพยนตร์สำหรับครอบครัว
2. เรท PG (Parental guidance suggested) คือ ภาพยนตร์สำหรับผู้ดูที่เป็นเด็ก/เยาวชน ควรมีบิดามารดาแนะนำ เนื้อหาบางส่วนอาจไม่เหมาะกับเด็กเล็ก
3. เรท PG-13 (Parents strongly cautioned) คือ ภาพยนตร์สำหรับผู้ดูที่ควรจะมีบิดามารดาแนะนำอย่างยิ่ง เนื้อหาบางส่วนอาจไม่เหมาะสมต่อเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี
4. เรท R (Restricted) คือ ภาพยนตร์ประเภทจำกัดผู้เข้าดู สำหรับผู้มีอายุต่ำกว่า 17 ปี จะต้องมามีบิดามารดา หรือผู้ใหญ่ให้คำแนะนำ (บางรัฐกำหนดอายุต่ำกว่า 18 ปี)
5. เรท NC-17 (No children under 17 admitted) ภาพยนตร์ที่ไม่อนุญาตให้ผู้ดูอายุต่ำกว่า 17 ปี (หรือ 18 ปี) เข้าชมโดยเด็ดขาด

สำหรับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในประเทศไทยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดให้มีการตรวจพิจารณา คือ แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองกำกับการ 2 กองทะเบียน กรมตำรวจ และมีหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชนและนักวิชาการ รวม 18 หน่วยงานในการตรวจพิจารณา โดยมีพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 เป็นแนวทางในการตรวจพิจารณาทั้งภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศ ดังนี้

“ท่านห้ามมิให้ทำ หรือขาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศอบ ด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำ หรือ ขาย หรือ การแสดงภาพยนตร์ หรือประกาศนั้นๆ น่าจะมีผลเช่นที่ว่านั้นท่านก็ห้ามดุจกัน

ภาพยนตร์ หรือ ประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผลเช่นว่านี้ไซ้ร้ ท่านห้ามมิให้นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักร”

เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 ได้กำหนดแนวทางการตรวจ ภาพยนตร์ไว้กว้างมาก จึงมีแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของเจ้าพนักงานตรวจพิจารณา ซึ่งทางกระทรวงมหาดไทยได้วางแนวทางไว้อีกส่วนหนึ่งว่า ภาพยนตร์เรื่องใดควรห้าม หรือ ไม่ห้าม ขาย โดยอาศัยหลักพิจารณาเหตุตามแต่เหตุการณ์ อย่างไรก็ตาม เจ้าพนักงานภาพยนตร์จะสั่งห้าม ขายภาพยนตร์ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้เป็นอย่างเด็ดขาด (สุวารี เจียมเงิน ,2532 :34)

1. ภาพยนตร์ซึ่งมีเนื้อหาหลอกลวงหรือผิดศีลธรรม หรือการกระทำอย่างใด ให้เกิดความรู้สึกอัน ไม่ดีต่อศาสนาของชาติใดชาติหนึ่ง

2. วิธีการของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายอันแปลกประหลาดผิดจาก ธรรมดา หรือที่อาจเป็นการส่งเสริม และให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น

3. ประวัติของผู้ร้ายที่ลือชื่อ

4. การฆาตกรรมอันน่าสยดสยองหรือการประหารชีวิต

5. การกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรมอันดี

6. เรื่องอันเกี่ยวข้องการลามกอนาจาร ยั่วชวนให้เกิดอารมณ์ทางเพศ

7. การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติ หรือระหว่างชั้นของบุคคล

8. การแสดงซึ่งอาจให้เกิดการดูหมิ่นต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว องค์สมเด็จพระ บรมราชาธิราช หรือพระบรมวงศานุวงศ์ หรือต่อรัฐบาล หรือ ชาติ หรือพนักงานของรัฐบาล

9. การแสดงที่เกี่ยวกับการเมืองซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครองของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

10. เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพหะนินสัยไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

11. ล้อหรือลบหลู่ราชานุกาภาพ หรือการกระทำใดๆ ซึ่งสามารถหรือเห็นเป็นเหตุให้เกิด ความรู้สึกหรือเป็นการล้อหรือลบหลู่

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อเจ้า พนักงานผู้พิจารณาได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริงๆ จะต้องวินิจฉัยว่าตาม รูปเรื่องนั้นสามารถเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายต่อการปกครองและประชาชนทั่วไป หรือเสื่อมเสีย

ศีลธรรมอันดีหรือไม่ ถ้าไม่ถึงจะเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายหรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม ทั้งนี้ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุกๆ เรื่องไป

นอกจากแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ดังกล่าว ยังมีคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ (ขนินฐฐา จิตต์ประกอบ, 2541 : 127) ซึ่งมีหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ประเภทยั่วยุคมารมณณ์ ดังนี้

1. ให้พิจารณาความเป็นไปตามสภาพของสังคมปัจจุบันในเรื่องการยั่วยุคมารมณณ์ และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดกวดขันตามกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดีตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ

2. พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น แสดงการจับ ล้วง ลูบคลำ แม้ไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอดจูบด้วยความรักตามธรรมชาติก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนสำคัญของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบาห์เลียอาฟริกา หรือที่ลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่อง เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูปนางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้ำรัดรูป เจตนาให้ดูส่วนของหญิง โดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม

3. ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งมีใช้เป็นเรื่องขู่สาวตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความลำสอน ความมีเสรีในการสมสู่ทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริงอันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจเป็นการชักจูงผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อจารีตประเพณี วัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

จะเห็นได้ว่า สำหรับประเทศไทย กฎเกณฑ์ในการสร้างภาพยนตร์นั้นมีมากมายที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องคำนึงถึงเพื่อให้เป็นไปตามระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ โดยเฉพาะเรื่องทางเพศ เป็นประเด็นใหญ่ที่มีระบุอยู่ในเกณฑ์ทุกเกณฑ์ ซึ่งจะส่งผลต่อภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณณ์อย่างมาก ผู้สร้างภาพยนตร์จึงจำเป็นต้องเพิ่มความระมัดระวังในการใส่ฉากเหล่านี้ แนวคิดเรื่องการตรวจพิจารณาภาพยนตร์จึงเป็นทัศนะจากรัฐบาลที่กำหนดความเหมาะสมของภาพยนตร์ไทยที่ฉายในปัจจุบัน ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานในการแสดงทัศนะของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ต่อระบบนี้ และเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาความเหมาะสมของฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทย

4. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผู้รับสาร

4.1 แนวคิดเรื่องการรับรู้ของผู้รับสาร

การรับรู้ (Perception) (พีชนี่ เขยจรรยา , เมตตา วิวัฒมนานุกูล และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ , 2541: 113-115) เป็นกระบวนการทางจิตที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับ เป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน และการตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจและความรู้สึกของตนเอง โดยทั่วไป การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว หรือตั้งใจ และมักเกิดตามประสบการณ์ และการสังสมทางสังคม

คนเราไม่สามารถให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนเท่านั้น แต่ละคนมีความสนใจและรับรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวต่างกัน ฉะนั้น เมื่อได้รับสารเดียวกัน ผู้รับสารสองคนอาจให้ความสนใจและรับรู้สารเดียวกันต่างกัน โดยทั่วไปการรับรู้ที่แตกต่างกันเกิดจากอิทธิพลหรือตัวกรอง (filter) บางอย่าง

1. แรงผลักดันหรือแรงจูงใจ (motives) เรามักเห็นในสิ่งที่เราต้องการเห็นและได้ยินในสิ่งที่เราต้องการได้ยินเพื่อสนองความต้องการของตนเอง

2. ประสบการณ์เดิม (past experience) คนเราต่างเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมต่างกัน ถูกเลี้ยงดูด้วยวิธีต่างกันและคบหาสมาคมกับคนต่างกัน เช่น คนที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศและพบเพื่อนเจ้าของประเทศที่เอื้อเพื่อช่วยเหลือ จะเกิดทัศนคติที่ดีต่อคนชาตินั้นมากกว่าคนที่พบกับเพื่อนที่ถูกเหยียดหยามชาติของตน

3. กรอบอ้างอิง (frame of reference) ซึ่งเกิดจากการสังสมอบรมทางครอบครัวและสังคม ฉะนั้น คนต่างศาสนากันจึงมีความเชื่อและทัศนคติในเรื่องต่างๆ กันได้

4. สภาพแวดล้อม คนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน เช่น อุณหภูมิ บรรยากาศ สถานที่ ฯลฯ จะตีความสารที่ได้รับต่างกัน

5. สภาวะจิตใจและอารมณ์ ได้แก่ ความโกรธ ความกลัว ฯลฯ

6. สมรรถภาพในการรับรู้ข้อมูลปกติ เช่น คนหูปกติจะฟังได้ดีกว่าคนมีปัญหาด้านหู

กล่าวโดยสรุป การรับรู้ของบุคคลเป็นผลมาจากสภาพร่างกายหรือความสามารถทางกายภาพของบุคคล (individual biology, or physical ability) การเรียนรู้ทางสังคมและวัฒนธรรม (cultural training) และลักษณะทางจิตวิทยาของบุคคล (personal psychology)

การรับรู้ของผู้ชมภาพยนตร์นั้น ผู้ชมแต่ละคนมีกลไกการรับรู้ที่แตกต่างกัน ฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้นเป็นสิ่งที่ผู้สร้างภาพยนตร์ใช้เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชม ประกอบไปกับสิ่งจูงใจ (motive) ซึ่งหมายถึง สิ่งเร้าที่อยู่ภายในตัวของผู้ชมแต่ละคนเอง และจะกระตุ้นให้บุคคลตอบสนองต่อฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทย ก็เป็นการนำแนวคิดในเรื่องสิ่งจูงใจในแง่ที่ว่ามนุษย์เรามีความต้องการทางเพศ เป็นสิ่งเร้าที่อยู่ภายในตัวอยู่แล้วออกมาใช้ โดยความต้องการทางเพศจะกระตุ้นให้บุคคลเปิดรับและสนใจสัญลักษณ์ทางเพศต่างๆ หรือสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับสิ่งจูงใจทางด้านเพศ

การเลือกรับรู้ (Perceptual Selection) (รติวัติ สิริมุนินทร์ ,2543) คือ การที่ผู้รับสารเปิดรับต่อสิ่งเร้าและให้ความสนใจต่อสิ่งเร้า นั้น โดยบุคคลจะเลือกรับรู้ตามความต้องการ และตรงกับทัศนคติของตน ขั้นตอนในการเลือกสรร (Selection) ประกอบด้วย

1. การเลือกเปิดรับข้อมูล (Selective exposure) คนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดตัวเองให้สื่อสารตามความคิดเห็นและความสนใจของตน และหลีกเลี่ยงไม่สื่อสารในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นและความสนใจของตน ดังนั้น การใช้ฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์จะมีผลให้ผู้ชมภาพยนตร์บางกลุ่มเปิดรับข้อมูลมากขึ้น เพราะ เช็กซ์เป็นเรื่องที่มนุษย์ให้ความสนใจ และเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยตรง

2. การเลือกตั้งใจรับข้อมูล (Selective Attention) เกิดขึ้นเมื่อผู้รับสารเลือกที่จะตั้งใจรับข้อมูลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งการสร้างความตั้งใจที่จะเปิดรับข้อมูลของผู้ชมภาพยนตร์นั้น ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องหาวิธีการในการดึงความสนใจของผู้ชม ซึ่งการเสนอฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่นำมาใช้ และมักจะได้ผลเสมอ

3. การเลือกรับรู้ (Selective perception) หมายถึง แนวโน้มของคนเราที่จะเปิดรับและตีความ เพื่อให้การสื่อสารนั้นเป็นไปตามความคิดเห็นและความสนใจของตน ผู้รับสารแต่ละคนจะมีการรับรู้ต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการ ทัศนคติ ประสบการณ์ หรือบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันออกไปของผู้รับสารแต่ละคน โดยผู้รับสารที่มีอายุในชั้นเจริญวัยนั้นมักจะเลือกรับรู้ต่อสิ่งเร้าเรื่องเพศ เนื่องจาก เรื่องดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน

4. การเลือกจดจำ (selective retention) (พัชนี เสงยจรรยา , เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ , 2541: 118) การเลือกรับรู้มีความเกี่ยวข้องกับการเลือกจดจำอย่างเห็นได้ชัด แคลป-เปออร์ (Klapper) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้วเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างสองกระบวนการนี้มักยุ่งยากในบางสถานการณ์ กล่าวโดยย่อก็คือ ความพร้อมที่จะจดจำสารมัก

เกิดขึ้นแก่คนที่สนใจและพร้อมจะเข้าใจ และพร้อมที่จะสัมผัส เมื่อไม่สนใจที่จะรับรู้และไม่พร้อมที่จะเข้าใจ

แนวคิดเรื่องการเลือกรับรู้ข้อมูลของผู้รับสารนี้ ทำให้เห็นว่า มีหลายขั้นตอนที่ผู้รับสารจะเลือกรับรู้สารต่างๆ โดยมีพื้นฐานอยู่ที่การเลือกรับรู้เรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับตนเอง หรือเป็นสิ่งที่ตนมีความสนใจ หรือตรงกับความคิดเห็นของตน ดังนั้นผู้ชมภาพยนตร์จึงเลือกรับชมภาพยนตร์ต่างๆ กัน และจะส่งผลกระทบต่อสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์จากผู้ชมภาพยนตร์แต่ละคนที่แตกต่างกันตามการเลือกรับรู้ด้วย

4.2 แนวคิดเรื่องสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์

สุนทรียภาพนั้นนับได้ว่ามีความสำคัญกับมนุษย์ เพราะมนุษย์เกิดมาย่อมที่จะแสวงหาความสุขให้กับชีวิตของตนเอง หลังจากที่เติบโตและต้องเผชิญกับความเหน็ดเหนื่อยยากเพื่อไปถึงจุดหมายที่จะทำให้ตนเองมีความสุขแล้ว มนุษย์จะต้องการการพักผ่อนจิตใจหรือผ่อนคลายอารมณ์โดยการหาสุนทรียะทำให้เกิดขึ้นในชีวิต ความรู้สึกต่อความงามเป็นสิ่งที่มนุษย์ขาดไม่ได้ที่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยจรรโลงจิตใจ (เครือจักร ศิริบุญนาค, 2542 อ้างถึงใน สุกัญญา สมไพบูลย์, 2543)

การชมภาพยนตร์ก็เป็นทางออกในการผ่อนคลายอารมณ์อีกทางหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งนอกจากจะชมเพื่อความบันเทิงแล้ว ภาพยนตร์ยังมีสุนทรียะในตัวมันเองที่ทำให้ผู้ชมเข้าถึงได้ง่าย ด้วย การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ จำเป็นจะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์และขั้นตอนการเข้าถึงสุนทรียศาสตร์ของภาพยนตร์ (บุญรักษ์ บุญณะเขตมาลา, 2533) ดังนี้

ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์

เช่นเดียวกับศิลปะอื่นๆ ในกรณีภาพยนตร์ ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ (aesthetic experience) มีอยู่ด้วยกันอย่างน้อยสองระดับ กล่าวคือ ประสบการณ์ที่อ่อนหัด (naïve experience) และประสบการณ์ที่ชำนาญ (disciplined experience)

ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่อ่อนหัดนั้น จะสามารถสัมผัสภาพยนตร์ได้ จำเพาะแต่ในส่วนที่เป็นเปลือกนอกที่สุดของมันเท่านั้น เช่น ผู้แสดงคนนั้นคนนี้สวย ทิวทัศน์ที่เป็นฉากต่อนั้นตอนนั้นงดงาม ดนตรีประกอบช่วงนั้นช่วงนี้ไพเราะ บทสนทนาระยะนั้นระยะนี้คมคาย ฯลฯ ฉะนั้น ประสบการณ์ตั้งที่ว่านี่จึงมักจะให้ความสำคัญแก่บางส่วน (Part) โดยโดดๆ ทว่าไม่สามารถมองเห็นสัมพันธ์ภาพระหว่างส่วนต่างๆ จนก่อปรเป็นภาพรวม (Whole) อย่างมีความหมาย

ด้วยเหตุนี้ ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่อ่อนหัดจึงมักจะขาดความต่อเนื่องทางการวิเคราะห์ (analytical continuity) นี้ก็จะเอ่ยถึงอะไรก็กระทำขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีเหตุผลทางสติปัญญารองรับอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ ยังมักจะแสดงท่าทีตามอัตวิสัย ถึงขนาดที่ให้น้ำหนักแก่ความรู้สึกส่วนตัวที่คับแคบอย่างเห็นได้ชัด เช่น ในบางครั้งอาจจะชื่นชมภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ปลุกให้ตนอีกเหิมในลัทธิบางชนิด หรือรำลึกถึงอดีตที่หอมหวาน หรือบังเกิดอารมณ์ทางเพศ หรือในบางคราวอาจจะประณามภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างรุนแรงโดยไม่แจจแจงรายละเอียดอย่างเพียงพอ เป็นต้น

แน่นอนทีเดียว ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ของคนจำนวนมากมักจะอยู่ในระดับอ่อนหัด และในทำนองเดียวกัน ภาพยนตร์ส่วนมากที่สร้างกันออกมา ก็มักจะมีวัตถุประสงค์เพียงที่จะสนองประสบการณ์แบบนี้เท่านั้น

สำหรับประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่ชำนาญนั้น จะต้องเริ่มจากการพิจารณาว่าภาพยนตร์เป็นศิลปะแขนงหนึ่ง ที่มีสุนทรียทรัพย์ (aesthetic properties) เฉพาะตัวอยู่จำนวนหนึ่ง ฉะนั้นผู้ที่เข้าถึงประสบการณ์ชนิดนี้ได้จะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับบรรพชาติและหน้าที่ของภาพยนตร์ โดยมีความตระหนักถึงศักยภาพและข้อจำกัดของศิลปะประเภทนี้อย่างลึกซึ้ง ประสบการณ์ที่ว่านี่จึงย่อมจะต้องนำไปสู่การแยกแยะว่าองค์ประกอบแต่ละส่วนของภาพยนตร์คืออะไร มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และนำไปสู่เอกภาพอะไร หรือไม่ เพียงใด จุดประสงค์หลักของประสบการณ์ก็คือ การเข้าถึงลักษณะภายในของภาพยนตร์อย่างสมบูรณ์และเอาเป็นเอาตาย

ความที่ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่ชำนาญยึดสมมุติฐานเช่นที่ว่านั้น ในการวิเคราะห์ภาพยนตร์แต่ละเรื่องจึงจะต้องมีกรอบทางสติปัญญา (intellectual framework) ที่สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบบางอย่างซึ่งสอดทำที่จริงจังและเน้นการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ทั้งในตัวมันเองและในบริบทต่างๆ ที่ซ่อนเร้นอยู่ในภาพยนตร์

ขั้นตอนของการเข้าถึงสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์

ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่ชำนาญมีอยู่สามขั้นตอนด้วยกัน กล่าวคือ การเสาะหารากเหง้า (genetic phase) การวิเคราะห์ลักษณะภายใน (immanent phase) และการตัดสินคุณค่า (judgmental phase)

การเสาะหารากเหง้าคือ ขั้นตอนที่พิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่มีบทบาทในการกำหนดรูปร่างของภาพยนตร์ อันมีอยู่ด้วยกันสองชุดคือ ด้านอรรถวิสัยและวัตถุวิสัย ปัจจัยด้านอรรถวิสัยหมายถึง ข้อพิจารณาด้านจิตวิทยา เช่น ความตื่นลึกลับบางของอารมณ์ จินตนาการ รสนิยม จุดประสงค์ ค่านิยม และประสบการณ์ส่วนตัวของศิลปิน ส่วนปัจจัยด้านวัตถุวิสัยคือ ข้อพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง อิทธิพลของวัฒนธรรม โครงสร้างสังคมและปัจจัยอื่นๆ ที่เป็นเงื่อนไขการทำงานที่อยู่ภายนอกตัวศิลปิน ซึ่งอาจจะหมายถึงบรรยากาศทางสังคม เงินทุน สถานที่ถ่ายทำ ความต้องการของตลาด และ ฯลฯ งานหลักของขั้นตอนนี้ก็คือ การแยกแยะดูว่าปัจจัยเหล่านี้ทั้งหมดหรือบางตัว จะสามารถเอื้ออำนวยให้การเข้าถึงสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์เป็นไปได้ขึ้นหรือไม่ เพียงไร

สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ภายในนั้น หมายถึง การศึกษาปัจจัยต่างๆ ภายในตัวภาพยนตร์เอง อันมีอยู่สี่มิติคือ เนื้อหา (content) รูปแบบ (form) การแสดงออก (expression) และการทำหน้าที่ (function) วัตถุประสงค์ของขั้นตอนนี้ได้แก่ การทำความเข้าใจว่าปัจจัยเหล่านี้คืออะไร และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้งในลักษณะที่ส่งเสริมหรือขัดแย้งกันอย่างไรบ้าง

ขั้นตอนสุดท้ายของประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์ที่ชำนาญก็คือ การตัดสินคุณค่า อันเป็นการทำงานอีกระดับหนึ่ง ทว่าต่อเนื่องกับสองขั้นตอนข้างต้น การที่เราดูปัจจัยด้านรากเหง้าและมีมิติภายในของภาพยนตร์แล้ว ยังไม่ใช่เป็นการตัดสินว่าภาพยนตร์นั้นๆ มีคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์มากน้อยเพียงใด นอกเหนือจากข้อพิจารณาเบื้องต้นที่ได้มาจากการทำงานในสองขั้นตอนแรกแล้ว การตัดสินภาพยนตร์จะต้องยึดหลักเกณฑ์ด้านสุนทรียศาสตร์/จริยศาสตร์ชุดหนึ่ง (aesthetic/ethical criteria) เป็นแนวทาง ด้วยการนำหลักเกณฑ์เช่นนี้มาประยุกต์เพื่อตัดสินคุณค่าของภาพยนตร์อย่างเป็นระบบ

แนวคิดเรื่องสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์นี้ แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์มีผลต่อทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ ซึ่งผู้ที่มีประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์แบบชำนาญจะสามารถชมภาพยนตร์ได้อย่างลึกซึ้งกว่าผู้ที่ประสบการณ์แบบอ่อนหัด การเลือกกลุ่มตัวอย่างจึงมี

ความสำคัญต่อการวิจัย และผู้วิจัยสามารถนำขั้นตอนการเข้าถึงสุนทรียศาสตร์ภาพยนตร์มาช่วยในการวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยเพื่อมองฉากเหล่านี้ในแง่ของศิลปะมากขึ้น

ส่วนที่ 2 กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอกามารมณ์

“เพศ” เป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันมาตั้งแต่โบราณกาล และถูกนำเสนอในหลาย ๆ รูปแบบ ในสังคมไทย ซึ่งเป็นสังคมที่ไม่กล่าวถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผยแจ้งแจ้งเท่าใดนัก ทั้งที่ในความเป็นจริงอาจจะมีการปฏิบัติกันอยู่ จึงต้องมีการนำเสนอเรื่องเพศโดยการเปรียบเทียบ หรือแทรกอยู่ในสื่อต่างๆ รวมถึง ภาพยนตร์ สื่อรูปแบบหนึ่งที่มีผู้นำมาแสดงประเด็นทางเพศอยู่เสมอ โดยมีการใช้ฉากกามารมณ์เข้ามาประกอบ และเมื่อเผยแพร่ออกสู่สาธารณชน ภาพยนตร์เหล่านี้มักจะได้รับ ความสนใจจากผู้ชมภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก และมีการแสดงทัศนวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ออกมาเป็นระยะ

ภาพยนตร์ได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทย ตั้งแต่ช่วงปลายสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 และได้รับความนิยมจากประชาชนชาวไทยมาก ภาพยนตร์บันเทิงเรื่องแรกที่มีการถ่ายทำขึ้นในประเทศไทยคือ **นางสาวสุวรรณ** โดยนายเฮนรี เอ แมคเร (Henry A. MacRae) หลังจากนั้นในปี 2470 คนไทยหันมาสร้างภาพยนตร์ขึ้นเป็นเรื่องแรก คือเรื่อง **โชคสองชั้น** โดยกรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท หลังจากนั้นจึงเริ่มมีการสร้างภาพยนตร์มากขึ้นเป็นลำดับ

ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่มีฉากจูบแบบภาพยนตร์ฝรั่งจนเป็นที่ฮือฮาของผู้ชมในสมัยนั้น ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง **ใครดีใครได้** (จำเรณูลักษณะ ธนะวังน้อย, 2544) ซึ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องที่สองของกรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท เข้าฉายที่โรงภาพยนตร์พัฒนากรในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2470 โดยมีคำติชมจากผู้ชมผ่านเข้ามาทางหนังสือพิมพ์พอควร และกล่าวกันว่าเรื่องนี้ดีกว่าเรื่อง **โชคสองชั้น** ที่ทางบริษัทสร้างเป็นเรื่องแรกเสียอีก นับแต่ท้องเรื่องที่แต่งได้กลมกลืนกว่า ส่วนฉากเครื่องแต่งตัว เครื่องประดับประดับบ้านเรือนกิ่งดงงาม ผู้แสดง คือ นางสาวมาลัย พัฒนานนท์ ซึ่งแสดงเป็นนางสาวมาลัย วิททยประภา นางเอก และนายแม่น ชลานุเคราะห์ ผู้แสดงเป็น นายเรือเอกกริส พระเอก แสดงได้ดีไม่มีอาการเก้อเขินเลย บางคนก็ชอบตอนจูบ พรรณนาว่า “ทำสนิทเหมือนหนังฝรั่ง” ถึงกับออกปากว่าอยากสมัครเป็นนายเรือกริส (พระเอก) เสียจริงๆ บางคนก็บอกอีกฉานายเรือเอกกริส

รูปที่ 1 ฉากรักระหว่างนายเรือเอกคริส ศิวะนาวิน กับนางสาวมาลัย วิทยประภา

ต่อมา ขณะที่ฝรั่งตะวันตกกำลังเริ่มสร้างภาพยนตร์เสียงกันในขณะนั้น หลังจากที่ภาพยนตร์เสียงเรื่องแรกของโลกปรากฏสู่สายตาประชาชนในปี พ.ศ. 2470 แต่ในเมืองไทยยังคงสร้างภาพยนตร์เงียบอยู่เช่นเดิม เพราะยังมีข้อจำกัดทางเทคนิคและทุนทรัพย์อีกมาก แนวของภาพยนตร์ที่เป็นที่นิยมในเวลานั้นเห็นจะเป็นแนวตลกและบู๊โลดโผน เพราะมีผู้สร้างออกมาอีกหลายเรื่อง เรื่องที่น่าสนใจได้แก่ เรื่อง **เสน่หาตามืด** เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทภาพยนตร์พัฒนากร จำกัด ดำเนินการแสดงโดยนายรอบเบตเคอร์ ใช้ฉากภูมิประเทศชายทะเลแถบหัวหินตลอดเรื่อง มีภาพนำพิศวงชวนขบขันหลายตอน เช่น ตอนยอดเขาสูงลอยลี้วลงมาปักดิน และมีภาพที่น่าพิศวงพิศอีกหลายตอน เช่น ภาพนางงามอาบน้ำอย่างยวนตา ซึ่งทำให้เห็นว่านางงามชาวยุโรปของเราไม่น้อยหน้าใคร **เสน่หาตามืด** ก็คงจะเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกด้วยกรรมวิธีเริ่มใช้ความเขี่ยวนทางเพศแทรกเข้ามาเรียกความสนใจ

รูปที่ 2 ภาพยนตร์เรื่อง “หลงทางมืด”

ภาพยนตร์ไทยเริ่มพัฒนาขึ้น จนมีการสร้างภาพยนตร์ไทยพูดได้ขึ้นเรื่องแรกคือ เรื่อง **หลงทาง** หรือในชื่อภาษาอังกฤษว่า *Going Astray* โดยคณะสร้างภาพยนตร์เสียงศรีกรุงแบบวสุวัต คณะผู้สร้างภาพยนตร์คงจะภูมิใจและเชื่อมั่นในฝีมือการสร้างภาพยนตร์ของตนอยู่ไม่น้อย จึงถึงกับหยอดท้ายคำโฆษณาภาพยนตร์เทียบเคียงกับภาพยนตร์ฝรั่งเสียเลย ดังในโฆษณาชิ้นแรกๆ ว่า

หลงทาง

ภาพยนตร์เสียงไทยทำขึ้นเปนเรื่องแรก

เสียงเพลงไทยไพเราะนัก นางงามชูโรง

เยี่ยมเสน่ห์ แสดงบทบาทแนบเนียนแท้

มีทั้งความย่อใจและคติ ยอดศิลป์หนังไทย

ทั้งการถ่ายและการแสดง คือ ‘หลงทาง’ จะฉายในวันที่ 1 เมษายน

ภาพยนตร์ไทยเรื่องนี้จะสู้กับของฝรั่ง

แม้ว่าทั้งเนื้อเรื่องและเนื้อเพลงจะมีคติสอนใจที่ผู้ชมสามารถนำไปเป็นตัวอย่างชีวิตได้ก็ตาม แต่การถกกลับเป็นว่าภาพยนตร์เรื่องนี้เกิดเป็นคติขึ้นถึงกับต้องฟ้องร้องกันในศาล สาเหตุมา

จากคอลัมน์ “ปรภิรณกสาสน์” โดย “นายอยู่” ซึ่งเป็นคอลัมน์ประจำในหนังสือพิมพ์ไทยใหม่ (ลง สลับวันกับคอลัมน์ “รายวันบันทึก” โดยผู้ใช้นามปากกาว่า “โมเอ”) ได้ลงข้อความในฉบับ ประจำวันที่ 22 มีนาคม พ.ศ. 2474 หน้า 5 มีความว่า

“ไปรษณีย์บัตรฉบับ 1 ส่งมาถึงข้าพเจ้าที่สำนักงานไทยใหม่ เขียนข้อความว่าภาพยนตร์ เสียงหรือพูดได้ของไทย ผมได้ไปดูเขาลองฉายแล้ว ไม่เห็นเปนรสเปนโลที่ตรงไหนเลย ผมอยากจะ บอกให้คุณอยู่กับคุณเมโยช่วยทราบไว้ว่า เป็นเรื่องที่ไม่ควรประชาชนจะดูด้วยประการทั้งปวง”

ข้อความนี้ลงท้ายเซ็นนามว่า “ศีลธรรม” ผู้เขียนคอลัมน์นี้ได้เขียนตอบว่า

“ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ตอบ “ศีลธรรม” เสียทีเดียวว่า อันใดที่เป็นทางสื่อให้ชักจูงมนุสส์ ไปสู่ทางที่ชั่ว มีการขาดศีลธรรมหรือก่อให้เกิดกิเลสราคะ อันนั้นแหละคือสิ่งที่ไม่ควรชุมนุมชนจะ เกลือกมลัว ก็ท่านได้ดูมาแล้วของเขาผิดด้วยบทที่ว่านี้บ้างหรือเปล่าเล่า”

อีกสองวันต่อมาหนังสือพิมพ์ศรีกรุง ฉบับวันที่ 24 มีนาคมก็ตีพิมพ์บทความในหน้า 16 ตอบโต้หนังสือพิมพ์ไทยใหม่ โดยพาดหัวเรื่องเป็นอักษรตัวใหญ่ว่า “ไทยใหม่ให้ร้ายอุตสาหกรรม ไทย?” มีความโดยสรุปว่า ทำไมไทยใหม่จึงจิจฉาวิชาและมุ่งร้ายต่อกิจการของภาพยนตร์ไทย เช่นนี้ ขอให้ผู้อ่านพิจารณาเหตุผลด้วย เพราะถ้า **หลงทาง** เป็นเรื่องที่ประชาชนไม่สมควรจะดูแล้ว เหตุไฉนจึงได้รับพระราชทานพระราชดำริชมเชยจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเป็นที่พัก พระราชหฤทัยพระเจ้าพี่ยาเธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน และทั้งยังได้ผ่านการตรวจพิจารณา จากเจ้าหน้าที่กองตรวจภาพยนตร์ด้วยเล่า **หลงทาง** ก็เป็นนิยายภาพยนตร์พูดได้เรื่องแรกที่ทำขึ้น ในประเทศสยาม เป็นสิ่งแรกที่ประดิษฐ์ขึ้นด้วยสมองของคนไทยด้วยทุนทรัพย์ของคนไทยแท้ๆ หากไทยใหม่จะนิจจฉาหนังสือพิมพ์ศรีกรุงก็ขอให้ทำร้ายแก่นหนังสือพิมพ์ศรีกรุงเถิด อย่าให้ร้าย กิจการของภาพยนตร์เสียงศรีกรุงเลย

เหตุการณ์ครั้งนี้ได้บานปลายเป็นกรณีพิพาทระหว่าง “ไทยใหม่” และ “ศรีกรุง” หนังสือ พิมพ์ทั้งสองฉบับลงข่าวและบทความโต้ตอบกัน ทางฝ่าย “ศรีกรุง” เป็นโจทก์ยื่นฟ้องต่อศาลแพ่ง ว่า “ไทยใหม่” หมิ่นประมาทพร้อมทั้งตีพิมพ์รายละเอียดของคำฟ้องด้วย หนังสือพิมพ์ไทยใหม่และ หนังสือพิมพ์ศรีกรุงคงตอบโต้กันเรื่อยมา และทวีความรุนแรงจนฝ่ายโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเพิ่มเติม อีก ในระหว่างที่สู้คดีกันในศาล หนังสือพิมพ์ของทั้งสองฝ่ายต่างก็ตีพิมพ์รายงานการพิจารณาคดี

รวม ทั้งการให้ปากคำของพยานแต่ละคน ฝ่ายโจทก์ก็ว่าตนถูกหมิ่นประมาททำให้เสียชื่อเสียงและเสียผลประโยชน์ทางอาชีพได้รับรายได้ต่ำกว่าควร ส่วนทางจำเลยก็ว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพราะภาพยนตร์ของโจทก์ทำให้เสื่อมเสียเกียรติของชาติ ผิดทั้งจารีตและธรรมเนียมของไทย เช่น มีการเล่าโลกมกอดจูบ พระเอกอุ้มนางรองมาบ่อนอาหาร นางเอกอยู่บนเตียงห่มผ้าขนหนูผืนเดียว เป็นต้น ในที่สุดคดีก็สิ้นสุดลงว่า จำเลยพ้นมลทินโดยสิ้นเชิงในกรณีตามคำฟ้องแรก แต่มีความผิดในบางส่วนของโจทก์ฟ้องเพิ่มเติม คดีแรกแห่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของคนไทย จึงยุติลงเป็นอุทาหรณ์ให้แก่คนรุ่นหลังได้ศึกษาไตร่ตรองกันต่อไป

รูปที่ 3 ฉากหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง "หลงทาง" ที่ทำให้เกิดกรณีพิพาท

ต่อมา เมื่อประเทศสยามได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยแล้ว กิจการสร้างภาพยนตร์เรื่องคงดำเนินไปอย่างปกติเรื่อยมา ส่วนเรื่องราวก็มีหลากหลายขึ้น แม้ว่า จะยังคงใช้แนวความรักและแนวการต่อสู้เป็นพื้น มีผู้สร้างภาพยนตร์เกิดขึ้นหลายราย โรงภาพยนตร์ก็ขยายตัวมีมากแห่งขึ้นรองรับความนิยมของคนดู

ในปีที่เปลี่ยนแปลงการปกครองพ.ศ. 2475 คงจะเป็นปีเดียวที่แทบจะไม่มีการสร้างภาพยนตร์เรื่องเลย เท่าที่สำรวจพบมีภาพยนตร์ออกฉายเพียงเรื่องเดียวคือ เรื่อง **บ่อพลอยมฤตยู** ของบริษัทภาพยนตร์ไทยตะวันตก จนปีพ.ศ. 2476 จึงมีการสร้างภาพยนตร์เรื่องตามปกติ ประเดิมด้วยเรื่อง **อำนาจความรัก** ของบริษัทหัตถินทรภาพยนตร์ มีการโฆษณาว่าเป็น “เรื่องของความรัก เรื่องของการชิงชู้สู่วาท เรื่องที่สร้างตามแนวชีวิตจริงๆ และภูมิประเทศอันรื่นรมย์เจริญตาของชายฝั่งทะเลสยาม และประเพณีชนบทแห่งชาติเราเอง” จากนั้นก็มีการสร้างภาพยนตร์รักตามมาอีก เช่น เรื่อง **ความรักในเมืองไทย** หรือ เรื่อง **สัตตหีบ**

ในปีพ.ศ. 2478 ยังคงมีการสร้างภาพยนตร์แนวความรักอยู่ โดยบริษัทโอเรียนเต็ลได้สร้างภาพยนตร์เจียบ เรื่อง **เลือดจีนต่างด้าว** ฉายที่โรงภาพยนตร์วัฒนากร มีคำโฆษณาว่า “เป็นเรื่องสัมพันธ์ทางจีน-ไทย รักแกมตลก แกมต่อสู้ศรัทธาโครม แสดงสภาพโคแก่ชอบหน้าอ่อน สภาพเจ้าชู้ ยักษ์น้ำใจหนุ่มผิวเหลืองผู้รักชาติยิ่งชีพ มีระบำไป แลกการยั่วยวนร้อยแปด” ส่วนผู้แสดงบอกแต่เพียงว่า นายบุญชู เป็นพระเอก นางสาวเนาวรัตน์ เป็นนางเอก จิวและขุนสมานฯ เป็นตลก

และในปีเดียวกัน มีข่าวว่าศรีกรุงสร้างภาพยนตร์เสียงสำเร็จอีกเรื่องหนึ่งแล้ว คือเรื่อง **พญาน้อยชมตลาด** ซึ่งเป็นตอนสำคัญตอนหนึ่งในเรื่องราชาธิราช ซึ่งได้รับการกล่าวขวัญมากกว่าเรื่อง **หลงทาง** เสียอีก จากฉากที่มีการจูบอย่างเต็มด้าจนคนดูเกิดความเมามันในอารมณ์ มีดาราแสดงนำคือ หลวงภทรกรรมโกศล เป็นพญาน้อย และนางเอกดาวไป มานี สุมณัญญ เป็นเม้ยเจิง

รูปที่ 4 ฉากเข้าพระเข้านาง ระหว่างพญาน้อยกับนางเม้ยเจิง

ตั้งแต่พ.ศ. 2482 เป็นต้นไป โลกร้อนระอุไปด้วยข้อพิพาท ชัดแย้ง การรุกราน และการใช้กำลังอาวุธเข้าโจมตีกันระหว่างประเทศ แล้วขยายวงกว้างกลายเป็นสงครามโลกขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติไปเมื่อ 21 ปีที่แล้ว ประเทศไทยก็มีอาจหลีกเลี่ยงสภาวะการณ์ของโลกเช่นนี้ได้ ต้องตัดสินใจเข้าร่วมรบและดำเนินยุทธวิธีทางการเมืองต่างๆ เพื่อปกป้องรักษาชาติและประชาชนชาวไทยไว้ให้ดีที่สุด การครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตปกติของผู้คนเป็นอันมาก รวมทั้งถึงการประกอบกิจการต่างๆ อันมีกิจการภาพยนตร์ไทยร่วมอยู่ด้วย ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยต่างต้องปรับวิธีการสร้างให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ทางการเมืองและการเงินตามแต่สามารถจะทำได้ ซึ่งบางรายถึงกับต้องล้มเลิกกิจการไปในที่สุด

ภาพยนตร์ไทยตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา (วิมลรัตน์ อรุณโรจน์สุริยะ, 2545) จะนิยมถ่ายทำด้วยฟิล์ม 16 มม. มากกว่าในระบบ 35 มม. เนื้อเรื่องส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นที่ความบันเทิง ไม่มุ่งเน้นความสมจริงสมจัง เรื่องจะมีครบทุกรส ไม่ว่าจะเป็น ตลก ชีวิต เศร้า รันทด บู้ และมีบทไป เปลือย ปรากฏในบางฉาก และส่วนมากจะจบแบบสุขนาฏกรรม ในด้านตัวละครจะเป็นแบบขาวจัด ดำจัด มีการแบ่งอย่างชัดเจนระหว่างตัวละครฝ่ายดี และร้าย ตัวละครฝ่ายดี เช่น นางเอก หรือพระเอก มักจะถูกนำเสนอในภาพของคนดีไปจนถึงดีมาก ๆ ไม่โกรธ เกลียด อิจฉา วิชาใคร แต่มักจะไม่มีพัฒนาการของตัวละคร ส่วนตัวละครฝ่ายร้าย หรือผู้ร้าย ในเรื่องก็มุ่งแต่จะหาหนทางกลั่นแกล้งพระเอก นางเอก โดยที่บางครั้งขาดเหตุผลในการกระทำ นักแสดงที่เด่นในยุคหนัง 16 มม. นอกจากพระเอก นางเอกแล้ว คือ กลุ่มนักแสดงที่เรียกกันว่า ดาวยั่ว ซึ่งคุณสมบัติของนักแสดงเหล่านี้นอกจากจะต้องสวยแล้ว จะต้องใจกล้าในการเล่นบทไป หรือถึงเปลือยด้วย นักแสดงในกลุ่มนี้จะปรากฏในหนังไทยเกือบทุกเรื่อง และจะเป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับนางเอก นักแสดงที่ได้ชื่อว่าเป็นดาวยั่ว อาทิเช่น ปรีญา รุ่งเรือง, แก่นใจ มีนะกะนิษฐ, ชฎาพร วชิรปราณี ฯลฯ

ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2511 เป็นต้นมา ภาพยนตร์ได้มีการพัฒนาระบบการถ่ายทำจาก 16 มม. เป็นระบบ 35 มม. แต่กรอบในการนำเสนอภาพของตัวละคร เนื้อเรื่องที่ใช้กันมาตั้งแต่ยุคภาพยนตร์ 16 มม. ยังคงปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทย

หลังเหตุการณ์ในวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 สถานการณ์ทางการเมืองเปลี่ยนแปลงทิศ ประชาธิปไตยเบ่งบาน เสรีภาพองกาม และกลายเป็นสิ่งใหม่ที่ทุกคนอยากสัมผัส เสรีภาพที่เบ่งบานนี้เองนอกจากทำให้หนังจากประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์มีโอกาสเข้ามาฉายแล้ว ยังมีภาพยนตร์ที่นำเสนอจากกามารมย์เข้าฉายอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในสังคมไทยนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่เพราะ

มีภาพยนตร์แนวนี้เข้าฉายอยู่เสมอๆ แต่สิ่งที่ปรากฏเด่นชัด ในช่วงเวลาหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม คือ การนำเอาจากกามารมณมาโฆษณาเป็นการสร้างจุดขาย ภาพที่นำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์ ได้ใช้เช็ทส์เป็นจุดสร้างความสนใจ ซึ่งโดยเนื้อหาอาจจะไม่มีอะไร ที่เกินเลยก็ได้ ในด้านตัวละครของภาพยนตร์ไทยก็ได้มีการก้าวข้ามเส้นการแสดงของนางเอกที่จะต้องสามารถแสดงบทโป๊เปลือยได้ ซึ่งแต่ก่อนนี้บทในลักษณะนี้จะถูกสงวนไว้ให้กับดาวยั่ว หรือดาวโป๊เท่านั้น

หากกามารมณถูกนำมาใช้ให้เป็นเสมือนเครื่องหมายของการแสดงเสรีภาพของคนในเวลา นั้น ในสหรัฐอเมริกา การแสดงออกในเรื่องเพศ ได้ก่อตัวขึ้นตั้งแต่ในยุค 60 ตอนปลาย (พ.ศ. 2503-2513) คนหนุ่มสาวในสังคม เริ่มเบื่อหน่ายและหันหลังให้กับสถาบันทางสังคม และแสวงหาความหมายของชีวิต สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการเข้าร่วมสงครามเวียดนามของสหรัฐในช่วงต้นทศวรรษ 60 ทำให้มีคนหนุ่มสูญหายไปในสงครามจำนวนมาก จนเกิดการตั้งคำถามกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งยังไม่บรรจบถึงปัญหาการเหลื่อมล้ำทางสังคม การกดขี่ทางเพศ การเหยียดผิว ฯลฯ ทำให้เกิดปรากฏการณ์ต่อต้านชนบและความคิดแบบเก่าที่มีอยู่ในสังคม ในช่วงปลายยุค 60 จนถึงต้น 70 ภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีเนื้อหาทำทนายครอบครัว คีร์ส และ ความรุนแรง แต่ปรากฏการณ์เหล่านี้ ไม่ได้เกิดขึ้นแต่เฉพาะในอเมริกา แนวคิดที่ถือว่าการแสดงออกในเรื่องเพศอย่างเสรีเป็นเสรีภาพของบุคคลนั้นได้ขยายไปยังประเทศต่างๆทั่วโลก และมีผลกับการสร้างภาพยนตร์ในประเทศต่างๆ ด้วย ฉะนั้น ปรากฏการณ์ในเรื่องเพศ หรือเช็ทส์ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ในช่วงเวลาหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม ถือได้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของปรากฏการณ์ร่วมของสังคมโลก เป็นกระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมตามทฤษฎี Globalization ของสังคมโลกที่เดินทางตามเวลาจริง ไม่มีเทคโนโลยีทางการสื่อสารเป็นเครื่องเร่งปฏิกิริยา และช่วงเวลาที่สูงงอมของสังคมไทยเกิดขึ้นหลังการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในปี พ.ศ. 2516 แต่สิ่งที่เป็นคำถามคือ สังคมไทยเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นดีพอหรือยัง หรือรับมาเพียงรูปแบบ... ในปีพ.ศ. 2516 สื่อโฆษณาภาพยนตร์และสินค้าหลายชิ้นใช้ภาพที่ล่อแหลมออกเผยแพร่ ในหน้าหนังสือพิมพ์เองก็มีภาพผู้หญิง ผู้ชายเปลือย ลงตีพิมพ์อยู่เสมอ ปีพ.ศ. 2517 มีการฉายภาพยนตร์ที่เข้าฉายโป๊ หรือที่สื่อมวลชนในยุคนั้น เรียกว่า “หนังชายเช็ทส์” อย่างต่อเนื่อง ภาพยนตร์หลายเรื่องสามารถสร้างรายได้อย่างดี กลายเป็นแรงจูงใจในการทำภาพยนตร์ในกลุ่มนี้ออกฉาย กระบวนการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ น่าจะเริ่มจากการที่มีภาพยนตร์ต่างประเทศที่ใช้ฉากกามารมณเป็นเครื่องมือในการเรียกร้องความสนใจจากคนดูประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนที่นำเข้ามาฉาย นางเอกจะต้องมีบทเปลือย หรือกล้าที่จะเล่นบทบาทพิศวาส จนมีกระแสว่าภาพยนตร์ที่ทำเงินจะต้องเป็น หนังโป๊ ซึ่งภาพยนตร์ที่เข้ามาฉายเหล่านี้ส่งผลกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในช่วงเวลานั้นด้วย

ภาพยนตร์ไทยในช่วงการค้นหาสูตรสำเร็จ (หลังปีพ.ศ. 2513) ได้พยายามนำเสนอจาก กามารมณ์ออกมาในหนังเช่นกัน ปีพ.ศ. 2515 ภาพยนตร์เรื่อง **สาวขบเมาะ** นำแสดงโดย ไพโรจน์ ใจสิงห์ - ผึ้ง สุวรรณแพทย์ ได้สร้างความสนใจให้กับคนดูโดยในเรื่องนางเอกจะต้องเปลือยทั้งเรื่อง ต่อมา **ขู้** กำกับการแสดงโดย เปี้ยก โปสเตอร์ นำแสดงโดย วันดี ศรีตรัง - มานพ อัครเศวต - กรุง ศรีวิไล ที่เข้าฉายในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2515 เรื่องราวความรักของสองชายกับหนึ่งหญิงในเกาะกลางทะเลกับการกล่าวหาว่าคบขู้ ประสบความสำเร็จอย่างมาก จนมีการนำกลับมาฉายอีกครั้งในปีพ.ศ. 2518

ปีพ.ศ. 2516 มีภาพยนตร์อีกหลายเรื่องที่เกิดขึ้นตามกระแสนี้ ไม่ว่าจะเป็น **รสสวาท** ภาพยนตร์ที่ร่วมทุนกับฮ่องกง นำแสดงโดย ไพโรจน์ ใจสิงห์ - ปริม ประภาพร หรือ **ตลาดพรหมจารี** ผลงานการกำกับของ สักกะ จารุจินดา นำแสดงโดย สายัณห์ จันทรวินุลย์ - ดวงดาว จารุจินดา หรือ **อีหนู (13 สาว 11 บริสุทธิ์)** กำกับโดย สุรพล โทณะวณิก ซึ่งภาพยนตร์เหล่านี้เป็นเสมือนคลื่นได้นำในการก่อตัวให้เกิดกระแส “หนังชายเช็กส์” ในภาพยนตร์ไทย กระบวนการสร้างหนังชายเช็กส์ได้เกิดขึ้นอย่างชัดเจนเมื่อภาพยนตร์เรื่อง **เทพธิดาโรงแรม** เข้าฉายในปีพ.ศ. 2517

รูปที่ 5 ภาพโปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “เทพธิดาโรงแรม”

ภาพยนตร์เรื่อง **เทพธิดาโรงแรม** กำกับการแสดงโดย ม.จ. ชาตรีเฉลิม ยุคล สามารถทำรายได้อย่างถล่มทลาย พร้อมด้วยคำชม จากนักวิจารณ์ในหน้าข่าวบันเทิงว่า “เป็นหนังที่น่าสนใจ และเป็นก้าวใหม่ของวงการหนังไทย” แม้ว่าตัวเนื้อหาของ **เทพธิดาโรงแรม** ได้ตีแผ่ขบวนการโสเภณีและองค์ประกอบของธุรกิจ และพยายามสะท้อนแนวความคิดวัตถุนิยมของตัวละครที่มาพร้อมกับระบบทุนนิยมในช่วงการขยายฐานทางอุตสาหกรรมของรัฐบาลก่อนหน้านี้อีกตาม แต่ผลที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น **เทพธิดาโรงแรม** ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของนางเอกในภาพยนตร์ไทย บทบาทของนางเอกจากเดิมที่ต้องเป็นคนเรียบร้อย มีพฤติกรรมเหมือนเจ้าหญิงในนิทานถูกเปลี่ยนให้เป็นด้านตรงกันข้าม สามารถมีความสัมพันธ์กับตัวละครเพศชายตัวอื่นๆในเรื่องได้ โดยทั้งหมดนี้ปัจจัยในเรื่องการแสวงหารายได้จากการทำเงินของหนังเป็นแรงกระตุ้นในการเปลี่ยนแปลง

ภาพยนตร์ที่เข้าฉายหลังจาก **เทพธิดาโรงแรม** ไม่ว่าจะเป็น **นางร้อยชื่อ** (ยอดชาย เมฆสุวรรณ- สุภาค ลิขิตกุล) **รอยมลทิน** (สมบัติ เมทะนี- รุ่งลาวัลย์ ศรีปฏิมากูร) **น้ำตานาง** (ไพโรจน์ ใจสิงห์- วันดี ศรีตรัง) **สาวสิบเจ็ด** (สมบัติ เมทะนี- วันดี ศรีตรัง – รุ่งลาวัลย์ ศรีปฏิมากูร) ฯลฯ ล้วนแต่เป็นเรื่องราวของผู้หญิงที่มีอาชีพพิเศษ จนมีคำกล่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ว่า “หนังที่เข้าฉายมีแต่เรื่องของโสเภณี” จนมาถึงภาพยนตร์เรื่อง **ตลาดอารมณ์** เข้าฉายวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2517 กำกับการแสดงโดย เรมิต มี อรรถญา นามวงศ์ นางเอกชื่อดังรับบท “ผู้หญิงประเภทเกือบจะขาดรักเสียไม่ได้ และเปลือยอารมณ์อย่างที่สุด” (“เซ็กซี่ในหนังไทย” ดนัย ศักดิ์สิทธิ์วัฒนะ, สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 29 ธันวาคม 2517) สามารถทำรายได้เกินล้านบาทเมื่อออกฉาย อีกทั้งได้รับรางวัลดาราดำหญิงจากงานมหกรรมภาพยนตร์เอเชียครั้งที่ 20 ที่ประเทศไต้หวัน จากความสำเร็จของภาพยนตร์เรื่องนี้เอง ได้สร้างภาพลักษณ์นางเอกภาพยนตร์ไทยยุคนี้ว่า ต้องกล้าแสดงออกสามารถเล่นบทโป๊ได้ ซึ่งแต่เดิมนั้นภาพยนตร์ไทยอนุญาตให้เฉพาะดาวยั่วเท่านั้นที่สามารถแสดงได้

ภาพของนางเอกในช่วงเวลานี้ นอกจากจะต้องเปรียบพร้อมไปด้วยความสวยแล้ว ยังจะต้องใจกล้าในการแสดงด้วย ชื่อนักแสดงที่มักจะได้บทบาทแบบนี้ อาทิเช่น อรรถญา นามวงศ์, วันดี ศรีตรัง, รุ่งลาวัลย์ ศรีปฏิมากูร, และยังมีนักแสดงใหม่ที่เปิดตัวด้วยงานที่จะต้องมีบทโป๊ อาทิเช่น วันทนา บุญบันเทิง จากภาพยนตร์เรื่อง **ทองประกายแสด** ปิยะมาศ โมนยกุล ในภาพยนตร์เรื่อง **ขัง 8** ฯลฯ เป็นที่สังเกตว่าในช่วงเวลานี้เส้นแบ่งระหว่างนางเอกกับดาวยั่วได้จางลง นางเอก

สามารถเล่นบทที่ดาวยั่วเล่นได้ และนักแสดงที่อยู่ในกลุ่มดาวยั่ว มักจะไม่เด่นเท่าไรนัก ทั้งที่ในยุคภาพยนตร์ 16 มม. ดาวยั่วถือได้ว่า เป็นตัวชูรสที่ขาดไม่ได้

รูปที่ 6 ภาพโปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ซัง 8”

ภาพยนตร์เรื่อง **ซัง**, **ตลาดพรหมจารี** หรือ **เทพธิดาโรงแรม** เป็นภาพยนตร์ไทยที่ได้รับการยกย่องจากคนรุ่นหลัง ให้เป็นงานที่น่าศึกษา เป็นงานที่แสดงศักยภาพของคนทำภาพยนตร์ไทยในยุคร่วมสมัย เป็นรากฐานของภาพยนตร์ไทยในยุคใหม่ ได้รับการตีความจากคนรุ่นหลังถึงศิลปะในการสร้าง การเล่าเรื่อง **ตลาดพรหมจารี** เสียดสีสภาพสังคมผ่านทางพฤติกรรมของตัวละคร **เทพธิดาโรงแรม** ก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนังสะท้อนสังคม ซึ่งความคิดเหล่านี้คือสิ่งที่เรานำมาตีความในภายหลัง แต่ที่เป็นผลกับอุตสาหกรรมสร้างภาพยนตร์ไทย ณ ช่วงที่ภาพยนตร์ออกฉาย คือ การทำรายได้โดยมี **เซ็กซ์** เป็นจุดเรียกร้องความสนใจจากคนดู จนเกิดกระบวนการเดินตามอย่างในการสร้างภาพยนตร์ที่มีองค์ประกอบแบบเดียวกัน

ภาพยนตร์ที่ใช้เซ็กซ์เป็นจุดขายเหล่านี้ได้สร้างความมั่นใจให้เกิดในกลุ่มผู้สร้างว่า ภาพยนตร์ที่มีฉากล่อแหลมสามารถสร้างรายได้ให้เกิดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ และเป็นที่ต้องการของคนดู ซึ่งถ้าเราพิจารณากันในเนื้อหาของภาพยนตร์เหล่านี้ที่เข้าฉายมาตั้งแต่ต้นปีพ.ศ. 2517 จะพบว่าภาพยนตร์หลายเรื่องเป็น ภาพยนตร์ชีวิต แบบที่เราคุ้นเคยกันดี มีการสร้างมาทุกยุคทุกสมัย เพียงแต่ภาพที่ปรากฏออกมามีฉากเซ็กซ์ที่เกินมาตรฐานของภาพยนตร์ไทยแบบเดิมเท่านั้นเอง โดยมีการนำเสนอภาพเหล่านี้ตั้งแต่ก่อนที่ภาพยนตร์จะเข้าฉาย และใช้เป็นภาพประกอบในใบปิด คัดเอาท์ ในการโฆษณาเรียกร้องความสนใจจากคนดู จนมีการกล่าวผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ว่า “หนังไทยวันนี้ เรื่องไหนไม่มีแก้ผ้า ไม่มีจูบปาก ไม่มีฉากขู้อยู่ขู่า ก็ไม่ใช่หนังไทย ดูแค่คัดเอาท์ สีแยกเดียวก็เสียถึงสี่ถึงพุง”

จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเชื่อว่าทุกคนจะเข้าใจ และยอมรับการเปลี่ยนแปลง ในหน้าหนังสือพิมพ์ทั้งรายวัน และรายสัปดาห์ มีจดหมายแสดงความคิดเห็นในเชิงไม่เห็นด้วยที่ภาพยนตร์ไทยจะมีฉากที่ไต่เส้นศีลธรรมของสังคมไทยออกฉาย แต่ถ้าเราพิจารณาในแง่เศรษฐศาสตร์ เมื่อมีอุปสงค์จากผู้บริโภค โดยวัดจากรายได้ที่ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ออกฉายย่อมทำให้ผู้ผลิตต้องการที่จะผลิตงานออกมารองรับความต้องการเหล่านั้น เพียงแต่สังคมไทยไม่รู้จักจะจัดการอย่างไรกับสถานการณ์ที่กำลังเกิด การเปิดกว้างก็เป็นไปได้ยากเพราะจารีต ประเพณีแบบสังคมเก่ายังคงอยู่ การปิดกั้นก็ไม่อาจทำได้ เพราะเสรีภาพกำลังงอกงาม และเรื่องเพศ ก็เป็นอีกเรื่องที่คนรุ่นใหม่ในยุคนี้ต้องการเปิดกว้างและพยายามก้าวข้ามเส้นที่ขีดไว้ในสังคมไทย เพื่อเรียกร้องเสรีภาพให้แก่ตัวเอง

ในแง่กฎหมายว่าด้วยบทบัญญัติในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่ใช้กันมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2473 มีขอบเขตของอำนาจในการพิจารณากว้างขวาง ทำให้ผู้สร้างยังคงต้องอยู่ภายใต้กรอบของการพิจารณาที่มักจะมีความอ่อนไหวเป็นพิเศษในเรื่องการยั่วยุคมารมณ์ ซึ่งจะมากบ้างน้อยบ้างตามแต่ความเข้มงวด และนโยบายของผู้ใช้กฎหมายในช่วงเวลานั้นๆ ทำให้ขาดบรรทัดฐานที่แน่นอนในการพิจารณา หลังจากมีเสียงแสดงความไม่เห็นด้วยที่จะให้มีการฉายภาพยนตร์ที่มีฉากยั่วยุคมารมณ์ผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้ภาพยนตร์เหล่านี้ได้รับการตักเตือนและเกิดการกวดขันในเวลาต่อมา ภาพยนตร์ไทยเรื่อง **ผู้ชายชายตัว** ภาพยนตร์เรื่องแรกของบริษัท ก. เจริญภาพยนตร์ อำนาจการสร้างโดย สำราญ เจริญผล กำกับการแสดงโดย สุริยน ทองดวงดี นำแสดงโดย กรุง ศรีวิไล – รุ่งลาวัลย์ ศรีปฐิมากูร – อโนมา ผลารักษ์ – ดามส์ ดัสกร – วิภาวดี ตริยะกุล ฯลฯ มีกำหนดเข้าฉายในวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2517 ที่โรงภาพยนตร์เพชรเอ็มไพร์ เป็นเรื่องราว

ของเด็กหนุ่มบ้านนอกที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ และถูกชักชวนเข้ามาทำงานในบาร์ และรับจ้างร่วมประเวณีกับสาวแก่แม่เฒ่าทั้งหลาย เป็นภาพยนตร์เรื่องแรกในรอบปีที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ฉายจากกองตรวจพิจารณาภาพยนตร์

รูปที่ 7 ภาพยนตร์เรื่อง “ผู้ชายขายตัว” ที่ถูกกองตรวจพิจารณาภาพยนตร์สั่งห้ามฉาย

ก่อนที่ภาพยนตร์เรื่อง **ผู้ชายขายตัว** จะเข้าฉายมีการโฆษณา คัดตั้งคัดเอาท์ขนาดใหญ่ บริเวณสามแยกดินแดงเป็นรูปผู้ชายเปลือย ในวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2517 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ลงข่าวกองเซ็นเซอร์เอาเรื่องภาพโป๊ **ผู้ชายขายตัว** (เนื่องจากป้ายคัดเอาท์เหล่านี้จะต้องได้รับการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่) และในวันที่ 10 ตุลาคม หนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันลงข่าวเจ้าของภาพยนตร์นุ่งผ้าให้กับคัดเอาท์แล้ว

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ.2517 พาดหัวข่าวหน้า 13 ว่า “หนังสือพิมพ์ ‘ผู้ชายชายตัว’ ชัดศีลธรรมถูก ‘แบน’ ราบ ยั่วยุกามารมณ์แทบทั้งเรื่อง ผิดชนบประเพณีไทย” ส่วนในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันเดียวกัน ก็ได้พาดหัวข่าวหน้า 13 ว่า “แบนหนังสือ ‘ผู้ชายชายตัว’ อ่างชัดศีลธรรม โปกรแกรมฉายปั่นป่วน เจ้าของยื่นอุทธรณ์” ในเนื้อข่าวยังระบุว่า “เจ้าพนักงานพิจารณาภาพยนตร์ กรมตำรวจ แบนภาพยนตร์เรื่อง ‘ผู้ชายชายตัว’ ของ ก. เจริญภาพยนตร์ ด้วยเหตุผลชัดศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่มีอาชีพนี้ในประเทศไทย เจ้าของภาพยนตร์เตรียมยื่นอุทธรณ์ด่วน โรงภาพยนตร์เพชรเอ็มไพร์กับเมืองทองประตูน้ํา ประกาศเลื่อนกำหนดฉายต่อไป อย่างไม่ยืนยันว่าจะได้ฉายหรือไม่” ทางคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ กรมตำรวจ ให้เหตุผลในการห้ามฉายครั้งนี้ว่า “เนื้อเรื่องและภาพการแสดงมุ่งแสดงรายละเอียดของอาชีพโสเภณีชาย ล่าสอนทางเพศ ในลักษณะยั่วยุให้เยาวชนนำไปประพฤติปฏิบัติขัดต่อวัฒนธรรมและประเพณีอันดี ตามนัยมาตรา 4 พ.ร.บ. ภาพยนตร์ 2473”

ทางด้านเจ้าของภาพยนตร์มีการยื่นอุทธรณ์เพื่อขอให้มีการพิจารณาใหม่ และมีการถ่ายทำแก้ไขในฉากที่เจ้าหน้าที่เห็นว่าไม่สมควร มีการเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น **ผู้ชาย...**? หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วันที่ 29 ตุลาคม 2517 ได้ลงข่าว “ผ่านเซ็นเซอร์ไปแล้วเข้าวันวานผู้ชายชายตัวตัดต่อและเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น **ผู้ชาย...**? เข้าฉายที่โรงภาพยนตร์เพชรเอ็มไพร์และเมืองทอง ในวันที่ 2 พฤศจิกายน”

จากข่าวที่ยกมาจะเห็นว่าเหตุผลสำคัญที่ภาพยนตร์เรื่อง **ผู้ชายชายตัว** ถูกแบน เพราะขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ในขณะที่ตลอดทั้งปีมีภาพยนตร์ที่คาบเส้นศีลธรรมอันดีของประชาชนเข้าฉาย ซึ่งถ้าเราพิจารณากันเล่นๆ เป็นไปได้หรือไม่ว่าในบรรทัดฐานของสังคมไทย การเห็นผู้หญิงเปลือย เป็นเรื่องปกติ แต่การเห็นผู้ชายทำในสิ่งเดียวกัน กลับเป็นเรื่องที่สังคมรับไม่ได้ โดยเฉพาะในสังคมไทย ที่ผู้ชายเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ อีกทั้งในช่วงเวลาที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเข้าฉายได้เกิดกระแสการวิพากษ์วิจารณ์ในเชิงลบกับภาพยนตร์ที่น่าฉกฉวยมาเป็นจุดขาย น่าจะเป็นผลให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับแรงต่อต้านมากกว่าปกติ หลังจากมีคำสั่งห้ามฉายภาพยนตร์เรื่อง **ผู้ชายชายตัว** แล้ว ทางเจ้าหน้าที่กองพิจารณาภาพยนตร์ได้เข้มงวดกับภาพยนตร์ที่เข้าฉายในโรงมากขึ้น ทั้งภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศ มีข่าวการปราบปรามการฉายภาพยนตร์ประเภทชายเช็กส์ ปากกามากขึ้น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วันที่ 19 ตุลาคม 2517 หน้า 13 ลงข่าว “จับหนังลามก ระหว่างฉายรอบดึกที่โรงภาพยนตร์เฉลิมบุรี เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ขณะฉายภาพยนตร์เรื่อง **รสสวาทของแฟนี่** (อิตาลี) ที่ได้มีการต่อเติมภาพบางตอนที่อนาจารชัดต่อ

ศีลธรรม” และในวันที่ 27 ตุลาคม ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐอีกเช่นกัน ได้มีรายงานข่าวจากผู้สื่อข่าวที่ ออกตระเวนตามโรงภาพยนตร์ในเมือง และต่างจังหวัด พบโรงภาพยนตร์บางแห่ง ได้ทำการฝ่าฝืนกฎหมายร่วมกับเจ้าของภาพยนตร์ในการนำภาพยนตร์ฝรั่งที่เข้าขายนามกอนาจารย์ออกฉายอย่างเสรี โดยไม่ผ่านการพิจารณาจากกองเซ็นเซอร์ และในตอนท้ายของข่าวมีการกล่าวถึงโรงภาพยนตร์ราชา ปากน้ำ ที่ถูกร้องเรียนจากประชาชนว่าฉายหนังโป๊เป็นประจำ

ในปีพ.ศ. 2518 หนังสือเช็ทส์ ก็ยังคงเข้าฉายอยู่อย่างต่อเนื่อง ภาพยนตร์ไทยกระแสความนิยมในการสร้างเบาบางลงกว่าปีพ.ศ. 2517 ส่วนหนึ่งอาจจะกลัวการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่เพราะถ้ามีการแบนแล้วอาจจะต้องถูกยึดฟิล์ม หรือทำลายซึ่งไม่คุ้มกับการลงทุน อีกสาเหตุน่าจะมาจากความซ้ำซากน่าเบื่อของเนื้อเรื่อง สิ่งที่ยังไม่เปลี่ยนแปลง คือ ภาพยนตร์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นฮ่องกง อินเดีย ญี่ปุ่น อิตาลี ฯลฯ ที่มีจุดขายที่ชัดเจนอยู่ที่ฉากล่อแหลมเหล่านี้มีการจัดฉายในรอบมิดไนท์อยู่เสมอๆ ในช่วงครึ่งปีหลังของ พ.ศ. 2518 ทางกองเซ็นเซอร์ได้เริ่มกวัดขุ่นกับการฉายภาพยนตร์ที่เข้าข่ายยั่วยุคมารมณณ์เหล่านี้ โดยจะพบข่าวการกวัดขุ่นของกองเซ็นเซอร์อยู่เป็นระยะ

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2518 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐลงข่าว กองเซ็นเซอร์สั่งกวัดขุ่นภาพโฆษณาตามคัตเอาท์ที่ส่งไปในทางลามกอนาจาร ขัดต่อศีลธรรม ซึ่งมีการนำไปติดตามย่านชุมชนต่างๆ อันเป็นการยั่วยุคมารมณณ์แก่เยาวชน ถ้าไม่มีตราจากกองพิจารณาภาพยนตร์ ทางเจ้าหน้าที่จะแจ้งให้ตำรวจท้องที่จับกุมดำเนินคดีขั้นเด็ดขาด และมีการกวัดขุ่นโรงภาพยนตร์ที่ฉายภาพยนตร์ว่า มีการนำส่วนที่ไม่ผ่านการพิจารณากลับเข้ามาฉายหรือไม่ (15 สิงหาคม 2518, ไทยรัฐ)

เดือนกันยายน ทางกองเซ็นเซอร์มีนโยบายเข้าคุมบทพากย์ ให้มีการใช้ภาษาที่สุภาพ และทาง พ.ต.ท. วิเชียร ชมะโชติ รองผู้กำกับการ 2 กองทะเบียนกรมตำรวจ ชี้แจงถึงการแบ่งภาพยนตร์ตามอายุว่า หนังสือสำหรับผู้ใหญ่อาจจะปล่อยให้ฉีกโป๊เกินกว่าทุกวันนี้ แต่จะต้องมีขอบเขตไม่อนาจาร (20 กันยายน 2518 ,ไทยรัฐ)

เดือนพฤศจิกายน มีการลงข่าว ห้ามฉายหนังมิดไนท์ ชัดนโยบายรัฐ ในเนื้อข่าว พล.ต. ประมาณ อติเรกสาร รองนายกรัฐมนตรี (ในขณะนั้น) ได้ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเกี่ยวกับหนังโป๊ที่ขัดต่อวัฒนธรรม ประเพณี กำลังระบอบอยู่ทั่วประเทศว่า ขณะนี้ทางรัฐบาลกำลังหามาตรการใน

การควบคุมภาพยนตร์ต่างชาติอยู่โดยเฉพาะ ภาพยนตร์ที่เป็นภัยต่อเยาวชน และขัดต่อวัฒนธรรมไทย... (21 พฤศจิกายน 2518 , ไทยรัฐ)

หนทางของหนังโป๊ หรือภาพยนตร์ยั่วยุคมารมณณ์ ทั้งภาพยนตร์ไทย และภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีการเข้าฉายกันอย่างเปิดเผย ในช่วงปีพ.ศ. 2517 เริ่มที่จะไม่สดใสเหมือนเก่าเสียแล้ว ทางรัฐบาลและกองตรวจพิจารณาภาพยนตร์เริ่มที่จะให้ความสนใจและเข้มงวดมากขึ้น ประกอบกับทางกรมสรรพากรได้ประกาศขึ้นอากรมหรรพโรงภาพยนตร์ในต่างจังหวัด ทำให้เจ้าของโรงภาพยนตร์เกิดการประท้วง ปิดโรงภาพยนตร์ ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย เพราะโรงภาพยนตร์ในต่างจังหวัดเหล่านี้มักจะเป็นแหล่งเงินอุดหนุนในการสร้างภาพยนตร์ ทำให้ความคึกคักในการสร้างภาพยนตร์ไทยลดลงตามไปด้วย ในขณะที่การซื้อภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาฉายสามารถทำรายได้ดีกว่า ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยเริ่มที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลจำกัดโควตาการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อเปิดช่องทางให้ภาพยนตร์ไทยมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าในช่วงเวลาสั้นๆ หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 จนถึงปี พ.ศ. 2518 กล่าวได้ว่า อุตสาหกรรมการสร้างภาพยนตร์ไทยได้ฉกฉวยช่วงเวลาเสรีภาพในการนำเสนอภาพยนตร์ที่คาบเส้นศีลธรรมของประชาชนอย่างคึกคักที่สุดช่วงเวลานึง

หลังจากนั้น ในปีพ.ศ. 2520 รัฐบาลธานินทร์ กรัยวิเชียร (วิมลรัตน์ อรุณโรจน์สุริยะ, 2543) ได้ขึ้นภาษีการนำเข้าฟิล์มภาพยนตร์ต่างประเทศ จากเมตรละ 2.20 บาท เป็นเมตรละ 30 บาท ทำให้ภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในเมืองไทยลดลง ภาพยนตร์ไทยมีการสร้างและเข้าฉายมากขึ้นไม่ต่ำกว่าปีละ 100 เรื่อง มีงานที่น่าสนใจออกมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนับว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีของภาพยนตร์ไทยช่วงหนึ่ง ต่อมาในปีพ.ศ. 2524 ภาพยนตร์ต่างประเทศกลับเข้ามาอีกครั้ง แต่ทุกอย่างก็ยังไม่เลวร้ายไปในทันทีทันใด トラบจนกระทั่งหลังปีพ.ศ. 2526 โทรทัศน์ได้มีการพัฒนาคุณภาพของรายการและละครโทรทัศน์อย่างมาก และสามารถเรียกร้องความสนใจจากคนดูโดยเฉพาะละครโทรทัศน์ที่มีการพัฒนา และสามารถตอบสนองความต้องการของคนดูได้ มีส่วนทำให้คนสนใจภาพยนตร์น้อยลง

อย่างไรก็ตาม ในราวปี 2528 ได้มีผู้กำกับอย่าง อติเรก วัฏลีลา (อังเคิล) และ ธนิตย์ จิตนุกูล (ป๊อด) สร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์ไทยที่เจาะกลุ่มตลาดวัยรุ่น เช่น **ซิมน้อยหน้อย** **กะล่อนมากหน้อย** หรือ **ปลื้ม** ฯลฯ ขึ้นมา ซึ่งเป็นการสร้างความตื่นตัวให้แก่การพัฒนาางานสร้าง

ภาพยนตร์ไทย ซึ่งน่าจะเป็นจุดเปลี่ยนให้ช่วงหลังปีพ.ศ. 2530 เป็นต้นมา มีการสร้างภาพยนตร์วัยรุ่นออกมาอย่างมาก เรียกได้ว่าเป็นยุคที่ภาพยนตร์วัยรุ่นครองตลาดภาพยนตร์ไทยก็ได้

ช่วงปี พ.ศ. 2520-2530 ที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างมากมาเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยนี้ กระแสภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอเรื่องเพศ หรือประกอบด้วยฉากกามารมณ์ ยังคงมีการสร้างอยู่อย่างต่อเนื่อง

เริ่มด้วยปี 2520 มีการสร้างภาพยนตร์จากนวนิยายเชิงสังวาสของอุษณา เพลิงธรรม ที่โด่งดังจนเป็นที่กล่าวขานไปทั่ว คือ เรื่อง **จัน ดารา** นำแสดงโดย สมบูรณ์ สุชีนัย อรัญญา นามวงศ์ ภิญญา ปานนุ้ย ประจวบ ฤกษ์ยามดี และ ศิริขวัญ นันทศิริ หลังจากภาพยนตร์สร้างเสร็จและมีการนำออกฉาย หลายท่านต้องงงงวยกับเนื้อหาของภาพยนตร์ เนื่องจากบทและตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงจากบทประพันธ์เดิมไปอย่างมาก จนอุษณาถึงกับประกาศก้องไว้ว่า “ใครรักกู อย่าดูเลยหนังเรื่องนี้” ซึ่งเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** ถูกปรับเปลี่ยนเนื้อหาเพื่อให้สามารถฉายให้ผู้ชมดูได้นั้น ก็เนื่องจากเมื่อครั้งนวนิยายตีพิมพ์ในนิตยสารได้ถูกกล่าวหาว่า “เป็นเรื่องโป๊ในระดับอุจาดอนาจาร” จากผู้อ่านจำนวนมาก (ดวงฤทัย เอสสะนาชาตัง และ กษมา สัตยาหุรักษ์, บรรณาธิการ, 2544)

หลังจากนั้นในทุกๆ ปี ยังคงมีการสร้างภาพยนตร์แนวนี้อยู่ เช่นเรื่อง **กาม (2521) เสียสาว (2521) ไฟรักได้น้ำ (2522) คลื่นเสน่หา (2523) อีพริ้งคนเรึงเมือง (2523) รักพยาบาล (2524) สร้อยฟ้าชายตัว (2524) พายุอารมณ์ (2525) มายาพิศवास (2526) แหกค่ายโลกีย์ (2527) โสเภณีสงคราม (2527) พิศवासชาตาน (2529) ไม่สิ้นไรไฟสวาท (2529) เขี้ยว (2530) อย่าบอกว่าเธอบาป (2530)** นอกจากนี้ มีการนำภาพยนตร์ที่เคยโด่งดังในอดีตกลับมาสร้างใหม่อีกครั้ง เช่น เรื่อง **เทพธิดาโรงแรม (2525)** หรือ เรื่อง **เทพธิดาบาร์ 21** ที่สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2521 และนำกลับมาฉายอีกครั้งในปี 2523 ทำให้มีผู้มองว่า ภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือมีฉากกามารมณ์นี้ น่าจะมีการสร้างต่อไปอีก

“วงการหนังไทยกำลังมีการเปลี่ยนแปลง แต่ดูเหมือนตอนนี้ยังมองไม่ออกว่าจะก้าวกันไปทางไหน หนังไทยประสบความสำเร็จบางเรื่อง อย่างเช่น **ชิมน้อยหน้อย กะล่อนมากหน้อย** กับ **ปลื้ม** ก็จะมีคนสร้างตามแบบออกมาเป็นพรวนตามสไตล์ของคนทำหนังไทย นั่นแหละผลที่ออกมาก็คือ หนังที่เลียนแบบไม่ประสบความสำเร็จแทบจะทุกเรื่อง ระยะเวลาหนังแนวชีวิตปนเซ็กซี่อย่าง

พิศวาสชาตาน หรือ **ไม่สิ้นไรไฟสวาท** เกิดตั้งขึ้นมา ก็น่าสังเกตกันต่อไปว่าจะมีหนังแนวนี้จะสร้างกันต่อออกมาอีกสักกี่เรื่อง” (มงคลชัย (นามแฝง), 2529 : 23)

ในช่วงพ.ศ. 2530-2540 นับเป็นช่วงถดถอยของภาพยนตร์ไทย (สุทธากร สันติวิรัช, 2545) จำนวนภาพยนตร์ไทยลดลงเรื่อยๆ แต่ในช่วงที่มีมากกว่า 100 เรื่องนั้น มากกว่าครึ่งคือ ภาพยนตร์แนวผี และบู๊ ภาพยนตร์ทั้งสองแนวนี้ รวมทั้งแนวปี (เป็นแนวพิเศษที่แยกออกมาจากหนังชีวิตนิยมสร้างกันในช่วงปี พ.ศ. 2532-2535 โดยมีตลาดวิดีโอเป็นเป้าหมายหลัก) ส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์เกรดบี หรือ ภาพยนตร์ลงทุนต่ำของผู้สร้างรายเล็กๆ มีไม่กี่เรื่องที่มีโอกาสฉายในโรงชั้นหนึ่งของกรุงเทพฯ หรือหากได้ฉายก็เป็นเพียงการฉายค้นโปรแกรมไม่กี่วัน เกือบทั้งหมดจะออกฉายต่างจังหวัดและลงสู่ตลาดวิดีโออย่างรวดเร็ว

ช่วงเวลานี้ จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ที่น่าเสนอเรื่องเพศ หรือมีฉากกามารมณ์ประกอบยังคงมีอยู่ และหลายเรื่องเป็นภาพยนตร์ที่นับได้ว่าเป็นงานชั้นดี ได้แก่ เรื่อง **พลอยทะเล** (2530) กำกับโดย เชิด ทรงศรี **ตลาดพรหมจารี** (2531) กำกับโดย ณรงค์ จารุจินดา **แม่เบี้ย** (2532) กำกับโดย อุดุลย์ บุญบุตร **กลกามแห่งความรัก** (2532) กำกับโดย ทรวง ศรีเชื้อ และ **น้องเมีย** (2534) กำกับโดย ม.จ. ชาตรีเฉลิม ยุคล

ในจำนวนนี้ **กลกามแห่งความรัก** เป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่สร้างความฮือฮาตั้งแต่ยังไม่เข้าฉาย มีโฆษณาภาพยนตร์ที่น่าตื่นเต็นว่า “พบแล้ว หนัง R เรื่องแรกของเมืองไทยที่ทุกชาติจะต้องตะลึง...” (ภาพยนตร์บันเทิง, 9-16 สิงหาคม 2532) และยังมีข่าวนางเอกสาวของเรื่อง ดารินกรสกุล หายตัวออกจากบ้านไป 4-5 วัน เนื่องจากมีเรื่องขัดแย้งกับทรวง ศรีเชื้อ ก่อนภาพยนตร์เข้าฉาย ทำให้เกิดกระแสว่า ชาวที่เกิ่ดขึ้นครั้งนี้เป็นการโปรโมทภาพยนตร์เรื่อง **กลกามแห่งความรัก** ซึ่งคุณทรวงได้ให้สัมภาษณ์ในหนังสือดารานักภาพยนตร์ คอลัมน์ “เจาะลึก...จากหัวใจ...ทรวง ศรีเชื้อ” (ดลยา สารภี, 2532) ว่า “ถ้าหากคนอย่างผมจะโปรโมทหนังผมมีวิธีที่เท่าๆกันนี้อีกเยอะ ผมไม่จำเป็นต้องมาใช้วิธีนี้หรอก การทำอย่างนี้เท่ากับทำร้ายตัวเอง มันมีแต่ลบไม่ใช่บวก การที่มีข่าวว่า ดารินหายตัวลึกลับ เพราะทรวงมีเรื่องขัดแย้งกับดารินอย่างรุนแรง ชาวพวกนี้มันดีกับหนังของผมหรือ เพราะเหลือเวลาอีกไม่กี่วันหนังของผมก็จะเข้าฉายแล้ว เพราะบทเรียนอย่างนี้ผมได้กับตัวของผมมาแล้วจากหนังเรื่อง **อุบัติโหด...** แล้วผมจะเอาเรื่องนี้มาทะเลาะกับนางเอกอีกหรือ มันไม่ได้หรอก ถ้าหากใครคิดว่าผมเอาเรื่องนี้มาเป็นเรื่องโปรโมทหรือวางแผน ผมไม่เอาลูกสาว (หมายถึงดาริน) ของผมมาเป็นเหยื่อหรอก ผมทำทุกอย่างเพื่อเขา แล้วผมจะเอาเขามาทำลาย

ทำไม ผมยอมรับว่า งานนี้มันดัง แต่มันเสี่ยงกับผมและน้อย (ดาริน) มาก... เพราะตอนนี้ใครๆ เขาก็ รู้จักกันทั้งเมือง แต่ไม่เท่าไรหรอกทะเลาะกันแล้ว อย่างมีคนเขาจะแต่งตัวไปดูหนังเรื่องนี้ แต่มีคน บอกว่าคนบ้านนี้ทะเลาะกันแล้วๆ ใครเขาอยากจะมาดูหนังผมล่ะครับ”

ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับข่าวการหนีออกจากบ้านของดาราสาวหรือไม่ กระแสข่าว และการ โฆษณาต่างๆนี้ ทำให้ภาพยนตร์เรื่อง **กลกามแห่งความรัก** มีผู้ชมเข้าชมอย่างล้นหลาม รวมทั้ง “ดาริน กรสกุล” นางเอกของเรื่องได้กลายเป็นที่รู้จักทั่วไป ทั้งภาพยนตร์และนักแสดงนำจึงถูก กล่าวขวัญถึง ดังนี้

“คงจะถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ของโรงหนังอีเอ็มไอเลยก็ว่าได้ เพราะในวันที่ไปดูหนัง เรื่องนี้นั้น (หลังจากที่เข้าฉายรอบปกติได้ 3 วัน) มีผู้คนทั้งหญิงและชายแห่แหนกันมาดูจนเรื่อง แน่นเต็มหน้าโรง เกือบจะนึกว่าเป็นห้างสรรพสินค้ากำลังลดราคาในวันหยุดเสียอีก จนกล่าวได้ว่า นับตั้งแต่ไปดูหนังที่โรงนี้มาไม่เคยพบเหตุการณ์อย่างที่ว่ามาก่อน

ถ้าหากจะกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้หนังประสบความสำเร็จในการดึงคนมาได้เป็นจำนวน มากมายอย่างที่เห็นก็คงจะเป็นเพราะการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่กระทำ กันมาอย่างต่อเนื่อง และยาวนานก่อนที่หนังจะเข้าฉาย โดยมีจุดเด่นที่ต้องการเน้นและน่าจะถือว่าเป็น จุดขายหนังด้วยก็คือ ผู้แสดงนำในเรื่องที่ชื่อ “ดาริน กรสกุล” ไม่ว่าจะ เป็นข่าวคราวความ เคลื่อนไหวการถ่ายปฏิทินให้กับสุรายี่ห้อหนึ่ง ภาพวบบวมที่ปรากฏบนหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ รายวันยักษ์ใหญ่ของเมืองไทยและอัลบั้มลับเฉพาะที่ออกวางจำหน่ายตามแผงหนังสืออีกหลาย ฉบับ ทั้งหมดนี้ทำให้แทบจะไม่มีใครที่ไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยินชื่อของเธอ” (กฤษดา (นามแฝง), 2532 : 67-68)

กระแสดอรับหลังภาพยนตร์ฉายมีเสียงชมว่า เป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาแรง เป็นการ สะท้อนชีวิตของคนๆ หนึ่ง ที่ต้องผจญกับเซ็กส์อย่างทุกซ์ทรมาณ แม้การสร้างจะไม่ถึงกับดีมาก แต่ ก็นับว่าใช้ได้ โดยเฉพาะฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ ที่ไม่ได้ยั่วยุกามารมณ์ แต่แสดงถึง ความหุดหู่ของการมีเพศสัมพันธ์มากกว่า ดังนี้

“นับว่าเป็นหนังไทยอีกเรื่องที่มีเนื้อหาหลุดพ้นจากความซ้ำซากจำเจของตลาดในปัจจุบัน มีงานสร้างที่ประณีต พิถีพิถัน แสดงถึงความตั้งใจออกตั้งใจ ไม่ว่าจะ เป็นงานทางด้านภาพ ดนตรี การ

จัดแสงและฉาก และเป็นหนังไทยซึ่งมีลีลาที่แตกต่างจากที่เคยเห็น ถ้าหากเห็นภาพที่ปรากฏคงจะบอกตัวเองได้เลยว่า ไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนในหนังไทย

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีฉากรัก (ที่อยู่ในเกณฑ์เดือนรุนแรง ถ้ายึดเอาหนังไทยเป็นมาตรฐาน) อยู่บ่อยครั้ง แต่ *กลลغامแห่งความรัก* ก็ไม่ใช่หนังเป๊ ไม่ใช่หนังที่มีเจตนายั่วยุ ไม่ใช่หนังอีโรติก เซ็กส์ที่ปรากฏในหนังไม่มีทั้งความเย้ายวนและความสวยงาม หากมีแต่ความรู้สึกหดหู่ เซ็กส์ในที่นี้ไม่มีความสุข แต่แสดงถึงความทุกข์ทรมานมากกว่า” (กฤษดา (นามแฝง), 2532 : 67-68)

ไม่ใช่เพียงเสียงชมอย่างเดียว แต่มีผู้ที่มองถึงผลกระทบในวงกว้างของภาพยนตร์เรื่องนี้ ด้วยความเป็นห่วง กับการที่ผู้กำกับต้องการขายภาพยนตร์ในตลาดต่างประเทศ แต่กลายเป็นการตอกย้ำภาพพจน์ของผู้หญิงไทยในด้านลบ ส่งผลเสียถึงชื่อเสียงของประเทศชาติ โดยมีการวิจารณ์ว่า

“ทรงทำหนังเรื่องนี้ออกมาโดยตั้งใจที่จะตีแผ่ความปวดร้าวของชีวิตโสเภณีไทยในต่างแดนออกมาให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงความลำบากที่ผู้หญิงเหล่านั้นต้องเผชิญ สิ่งที่ผมมองเห็นและรู้สึกชื่นชมประการแรกคือ ทรง กล้ามากที่ทำหนังแนวนี้ออกมาท่ามกลางยุคสมัยของตลาดหนังไทยที่เคลื่อนไปด้วยหนังตลกโปกฮาไร้สาระ ผมคิดว่าหนังแนวนี้คงจะขายในตลาดได้ไม่ถนัด ผลด้านรายได้คงไม่สวยหรูสักเท่าไร และตัวทรงเองก็ไม่ได้คาดหวังกับตลาดในประเทศ เขาหวังตลาดต่างประเทศเอาไว้มากกว่า ซึ่งตามความเห็นของผมหลังจากที่ได้ดู ผมคิดว่าการที่ทรงคาดหวังกับตลาดต่างประเทศนั้น เขามีสายตาที่แหลมคมเอการอยู่

ผมไม่รู้ว่ ทรงได้ไตร่ตรองถึงผลกระทบในวงกว้างต่อหนังเรื่องนี้มากนักไหนดำหรับการมุ่งหวังตลาดต่างประเทศ เนื้อเรื่องที่น่าเสียดสภาพความจริงเหล่านี้ออกมา ผมมองด้วยความเป็นคนไทยแล้วเห็นว่า การที่ทรงตั้งใจทำหนังเรื่องนี้เพื่อขายสู่ตลาดต่างประเทศนั้น ทรงได้นึกถึงภาพพจน์รวมของประเทศชาติบ้างหรือไม่ จริงอยู่สภาพต่างๆ ที่ถูกนำเสนอออกมาทั้งหมดเป็นเรื่องที่คนไทยส่วนใหญ่รู้ แต่เชื่อไหมดว่าความจริงนี้ผมและคนไทยอีกหลายคนจะอึดพะอมกับมัน สายตาของคนต่างชาติในปัจจุบันเขามองผู้หญิงไทยในลักษณะนี้อยู่แล้ว หนังเรื่องนี้นอกจากจะไม่ช่วยแก้ภาพพจน์ให้กับผู้หญิงไทย แต่ยังเสริมภาพที่ไม่ดีเหล่านั้นให้ชัดขึ้นอีกทันที...ตอนนี้คิดละเอียดยหรือเปล่าครับ...ในขณะที่หลายฝ่ายกำลังเร่งแก้ภาพพจน์ด้านนี้กันตัวเป็นเกลียว แต่กลับมีหนังที่ตอกย้ำภาพให้ชัด แสดงถึงการยอมรับอย่างหน้าขึ้นตาบานออกเผยแพร่อีก อย่างนี้คนแก้เขามิเห็นอัยแยหรือครับ... สำหรับหนัง *กลลغامแห่งความรัก* เรื่องนี้ ผมคาดด้วยสายตาตนเองว่า

อย่างมากก็คงขายได้ในตลาดหนังอาร์เกรดบีเท่านั้น สตูดิโอคงไม่ได้เป็นกอบเป็นกำสักเท่าไร และถึงจะได้มาแต่ชื่อเสียงของประเทศชาติที่ต้องเสียไป ยังไงก็คงไม่คุ้มแน่ๆ...หากเป็นเพียงเผอเรอเอาทำรำน้าไว้โดยไม่รู้ตัว จะเอาชิ้นตอนนั้นก็ยังไม่สายนะครับ” (พอภัทร (นามแฝง), 2532 : 60-61)

อย่างไรก็ตาม การโฆษณาที่ประสบความสำเร็จ และกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ที่เกิดขึ้น ทำให้ **กลเกมแห่งความรัก** นับเป็นภาพยนตร์ที่น่าจดจำเรื่องหนึ่งในเวลานั้น ในขณะเดียวกัน ภาพยนตร์อีกเรื่องหนึ่งที่มีการกล่าวขวัญถึงว่าเป็นภาพยนตร์คุณภาพที่ไม่ต้องอาศัยการโฆษณาอย่าง **กลเกมแห่งความรัก** และเป็นการแจ้งเกิดอย่างแท้จริงสำหรับนางเอกของเรื่องก็คือ ภาพยนตร์เรื่อง **แม่เบี้ย** โดยคุณสุทธากร สันติวิรัช นักวิจารณ์ภาพยนตร์ ได้เขียนเปรียบเทียบภาพยนตร์เรื่องแม่เบี้ยไว้ในหนังสือ *หนังและวีดีโอ ปีที่ 2 ฉบับที่ 36* (ธันวาคม 2532) ว่าเป็น “**FATAL ATTRACTION ที่สุพรรณบุรี**” และยังเขียนวิจารณ์ว่า

“ภัสสร บุญเกียรติ ได้บทที่ในความคิดของผมง่ายกว่าบทของลิขิต บุคลิกของเมฆลานั้นไม่ต้องใช้เวลาในการบอกกล่าวมากเท่าบุคลิกของชนะชด ถ้าจะมองเพียงว่า เธอเป็นผู้หญิงรักสนุกคนหนึ่งโดยไม่พยายามลงลึก เรื่องก็ไม่ถึงกับเสียหาย ภัสสรเล่นหนังได้ดีกว่าที่ผมคาด โดยเฉพาะเลิฟซีนั่นถือได้ว่ากินขาดนางเอกร่วมสมัยทุกคน ลีลาเฟร็ดของเธอดูละเอียดแนบเนียน การแสดงในส่วนอื่นๆ ก็ดูลื่นไปกับบทดี เธอแข็งได้ถึงใจเมื่อพูดตบต อภิวดี ภวภูตานนท์ ที่แสดงเป็นใหม่แก้วว่า “กรุณาอย่าชู้” แต่เมื่อต้องอ่อนแอร้องไห้เธอก็ทำได้อย่างน่าปลอบประโลม เวลาอาบน้ำอาบท่าแต่งตัวเป็นชาวบ้านอยู่กับบ้านก็ดูเป็นธรรมชาติดี ไม่แพ้เมื่อโฉบเฉี่ยวในมาดสาวชาวกรุงจริงๆ แล้ว เธอก็มีจุดอ่อนแบบเดียวกับลิขิต โชคดีที่บทของเธอถึงไม่ลงลึกก็ดูดีได้อย่างที่กล่าวแล้ว ถ้าไม่นับ **นักเลง** แล้วก็ต้องยอมรับว่าเธอเริ่มต้นงานแสดงหนังได้น่าประทับใจมาก...

เท่าที่ผมรู้มากันตนาจะเผยแพร่ **แม่เบี้ย** สองทาง ทางหนึ่งเป็นหนังโรง อีกทางหนึ่งเป็นละคร (หรือหนัง) โทรทัศน์ชุดยาว แบบนี้ก็เท่ากับว่า หนังเป็นผลพลอยได้ แคเลือกเอาบางส่วนของละครชุดยาวมาแปลงจากวีดีโอเป็นหนัง ได้ทดลองเทคนิคใหม่ไปในตัว เมื่อเอาหนังออกฉายนอกจากจะเก็บเงินได้แล้วยังอาศัยหนังนั้นโปรโมทละครได้อีกต่อ งานนี้ที่จะต้องเสียก็คือ ถ้าหนังออกมาพัง ละครก็คงจะพังตามไปด้วย ถ้าหนังฮิตก็ยิ้มได้เลยกำไรไม่รู้เรื่องแน่

ตอนนี้ผลก็ออกมาแล้ว **แม่เบี้ย** เป็นหนังฮิต ทำเงินโคตรมครามได้โดยไม่ต้องทุ่มโฆษณาแบบ **กลเกมแห่งความรัก** ยิ่งกว่านั้น ถ้าจะพูดกันในเชิงคุณภาพโดยไม่คำนึงถึงส่วนที่หดหายไป ในกระบวนการแปลงวีดีโอเป็นหนัง **แม่เบี้ย** ก็จัดเป็นหนังไทยที่น่าพอใจมาก สำหรับผมแล้ว นี่คือ

หนังไทยคุณภาพของปีอีกเรื่องหนึ่งในกลุ่มซึ่งมีงานอย่าง *คนทรงเจ้า* , *กลกามแห่งความรัก* , *โกย* และ *พริกขี้หนูกับหมูแฮม* เป็นเพื่อนหนังเหล่านี้ ผมไม่ได้มองว่าดีเท่ากันหมด แต่มันดีกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของหนังในปีเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด”

ในปีพ.ศ. 2536 รัฐบาลได้ปรับลดภาษีนำเข้าฟิล์มภาพยนตร์ลงเหลือเมตรละ 10 บาท ประกอบกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้พัฒนาเนื้อเรื่องและปรับปรุงเทคนิคการถ่ายทำโดยเน้นสเปเชียลเอฟเฟ็กที่น่าตื่นตาตื่นใจมากขึ้น ได้รับความนิยมจากผู้ชมมาก ส่งผลให้การนำเข้าภาพยนตร์มาฉายขยายตัวขึ้นอีกครั้ง ในขณะเดียวกันการสร้างภาพยนตร์ไทยเริ่มลดลงไปตามลำดับ

ในช่วงปี 2540-2543 จำนวนภาพยนตร์ไทยยังคงลดลงเรื่อยๆ จากในปี 2540 ที่มีภาพยนตร์ไทยเข้าฉาย 29 เรื่อง ในปี 2541 ลดลงเหลือเพียง 14 เรื่อง ปี 2542 เหลือ 10 เรื่อง และปี 2543 มีภาพยนตร์ไทยเข้าฉายเพียง 9 เรื่อง แม้ว่าจะมีภาพยนตร์ไทยคุณภาพที่สามารถเรียกร้องความสนใจจากผู้ชมได้ เช่น *2499 อันธพาลครองเมือง* (2540) กำกับโดย นนทรี นิมิบุตร *ฝัน บ้า คาราโอเกะ* (2540) กำกับโดย เป็นเอก รัตนเรือง *ทำฟ้าลิขิต* (2540) กำกับโดย ออกไซด์ แปง หรือ *นางนาก* (2542) กำกับโดย นนทรี นิมิบุตร จนมีการกล่าวว่า “หนังไทยตายแล้ว” ซึ่งส่งผลให้ภาพยนตร์แนวอิโรติกลดน้อยลงด้วย

จนกระทั่งปีพ.ศ. 2544 วงการภาพยนตร์ไทยกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ มีภาพยนตร์ไทยเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ประมาณ 15 เรื่อง แม้จะยังไม่ถือว่าเป็นปริมาณที่มาก หากเทียบกับเมื่อสิบหรือยี่สิบปีก่อน แต่หากมองกันถึงคุณภาพที่มีการพัฒนาจนทัดเทียมนานาชาติ และรายได้ร้อยละกว่าล้านบาทของหนังสองเรื่อง (*บางระจัน* และ *มือปืน/โลก/พระ/จัน*) กับเจ็ดร้อยล้านบาทอีกหนึ่งเรื่อง (*สุริโยไท*) นับเป็นปีที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงของภาพยนตร์ไทย แนวของภาพยนตร์ที่สร้างส่วนใหญ่ คือ ภาพยนตร์ย้อนยุค มากกว่าครึ่งเป็นภาพยนตร์ประเภทนี้ทั้งสิ้น สาเหตุน่าจะเป็นเพราะคนไทยชอบดูโปรดักชั่นมากกว่าเนื้อหา ภาพยนตร์อย่าง *นางนาก*, *บางระจัน* หรือ *สุริโยไท* จึงทำรายได้ดี น่าสังเกตว่า “ผู้หญิง” และ “ประวัติศาสตร์” มีบทบาทเป็นอย่างมากในภาพยนตร์หลายเรื่อง นอกจากนั้นยังมีการเน้นไปที่ “สังคมมนุษย์” รวมไปถึง “เด็ก” แต่ที่เป็นแนวยอดนิยมสุดๆ เห็นจะเป็นแนว “อิโรติก” (ณัฐวุฒิ แสงชูวงษ์, 2545) ซึ่งมีการนำเสนอเรื่องเพศ หรือจากกามารมณ์ในภาพยนตร์ที่เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยก่อน คือ การนำเสนอจากกามารมณ์ในสมัยก่อนเป็นเพียงการขายสัดส่วนของนักแสดง มีการกอดจูบกันบ้างเล็กน้อย แต่ไม่มากไปกว่านั้น และมีการใช้เทคนิคในการถ่ายทำไม่ให้เห็นฉากเหล่านี้โจ่งแจ้งนัก ต่างจากฉาก

กามารมณีนีในภาพยนตร์ไทยในช่วงหลังที่มีการพัฒนาตามแบบชาวตะวันตกมากขึ้น การกอด การจูบปากถือว่าเป็นเรื่องปกติพบเห็นได้ทั่วไป ฉากรักต่างๆ ไม่ได้หยุดแค่การกอดจูบ แต่จะแสดงให้เห็นถึงวิธีการอย่างแจ่มแจ้ง ทำให้มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ลบออกมามาก และมักจะประสบปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์อยู่เสมอ

ภาพยนตร์แนวอีโรติกเรื่องแรกของปีพ.ศ. 2544 ได้แก่ เรื่อง **แม่เบี้ย** กำกับโดย สมจริง ศรีสุภาพ นักแสดงนำคือ นกคประภา นาคประสิทธิ์ และ พุฒิชัย อมาตยกุล ซึ่งแม่เบี้ยในภาคนี้มีการตีความและใช้เทคนิคที่ทันสมัยมากขึ้น แตกต่างจาก **แม่เบี้ย** ในปีพ.ศ. 2532 แต่ก็ยังคงเนื้อหาที่กล่าวถึงกิเลส ตัณหาของมนุษย์ไว้ อย่างไรก็ตาม **แม่เบี้ย** ในปี 2544 นี้พบว่าประสบความสำเร็จทางรายได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่ถึงกับได้รายได้ถล่มทลาย และยังมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงฉากกามารมณีนีที่ปรากฏในเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่ออกมาในแง่ลบ ดังนี้

รูปที่ 8 มะหมี่กับท่าซูดมะพร้าวแสนเซ็กซี่

“**แม่เบี้ย**” หนึ่งริเมคที่เน้นพิศวาสมากกว่าสรรพิษ ของผู้กำกับ คิง-สมจริง ศรีสุภาพ ที่ยั่วน้ำลายหนู่มๆ ด้วยท่าซูดมะพร้าวเข่าอารมณ์ของน้องมะหมี่ แม้กระแสในเรื่องอย่างว่าจะมาแรง

แต่รายได้ก็ไปไม่สวย เห็นทีงานนี้นางเอกชุดคนเดียวไม่พอ ต้องให้พระเอกมาช่วยชุดด้วยอีกแรง ทำจะขายได้ดี” (ณัฐวุฒิ แสงชูวงษ์, 2545)

“บทบาทการแสดงของนักแสดงแต่ละคนอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ไม่มีใครโดดเด่นเป็นพิเศษ นอกจากความแรงของดารานำ คือ นภคประภา นาคประสิทธิ์ ที่มีความซึ้งในตัวเธอเอง และในหนังก็อึม (แต่ดูซึ้งขึ้นน้อยลง) จากการใช้เทคนิค และอุปกรณ์เสริมที่ดูจะจงใจเสียจนขาดความเป็นธรรมชาติไปมาก” (ฟังหนูไว้หู (นามแฝง), 2545)

“สำหรับแม่เบีย้ สมจริงเรียกกองเชียร์ได้มาก เพราะภาพพจน์ของการโปรโมตหนังเรื่องแม่เบีย้ในเรื่องของฉากซึ้งๆ รวมถึงการประโคมว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้ขาย “บทอย่างไร” มากกว่าใคร งานนี้ก็เลยมีสื่อมวลชนเข้าดูกันล้นหลาม

อย่างไรเสียหลังจากเสียงปรบมือเปาะเปะก็มีคนตั้งข้อสังเกตว่า ผู้กำกับของเรื่องตีความได้ดีเกินกว่าบทประพันธ์ที่ วาณิช จรุงกิจอนันต์ เขียนเอาไว้มากมายนัก จนน่าจะหาทางเขียนบทเองมากกว่าเพราะ ผู้ชมจะได้ไม่ต้องเอาไปเปรียบเทียบกับงานเขียนซึ่งสามารถเอาเรื่องราวของ กามารมณ์ที่ผิดศีลธรรม ฐ สายน้ำ และบ้านไทยโบราณ มาเรียงร้อยเข้ากันอย่างสวยงาม

เหตุนี้เองมาจากแม่เบีย้ในมือของสมจริง ผู้ชมจะได้เห็นแต่ความพยายามที่จะขาย “นม” และบท “ซึ้งๆ” ของ มะหมี นภคประภา นาคประสิทธิ์ มากเกินไปจนทำให้ความสมจริงในเรื่องหายไปหมด และละเลยที่จะทิ้งประเด็นน่าสนใจอื่นๆ ที่จะทำให้แม่เบีย้ภาคนี้เป็นผลงานที่ “ดี” ขึ้นมา

เริ่มตั้งแต่ที่จับ “นภคประภา” มาแต่งผ้าแถบพันส่วนหน้าอกของเธอจนดูเหมือน “หัวตอร์ปิโด” มากกว่าจะก่อให้เกิดความซึ้งๆ (ที่สำคัญมันปลิ้นเสียจนหมดจินตนาการ” ประกอบกับการโชว์สะดือและน่องผ้าซิ่น ซึ่งดูเป็นการจงใจจะขายมากเกินไป จนคนดูไม่เกิดความเชื่อในพฤติกรรมของตัวละครว่า เมฆลาจะใส่แบบนี้เดินไปเดินมาอยู่ในบ้านเรือนไทยหลังเก่าจนเป็นนิสัย รวมไปถึงทำนุ่งชุดมะพร้าวโชว์หน้าอกอันเอ้อลั่น และผ้าซิ่นที่ถักสูงจนเกือบถึงสะโพกเพื่อโชว์ริ้วขาวที่เกาะพราวไปด้วยเหงื่อที่ฟุ้งของไทเอนเตอร์เทนเมนต์ พยายามจะชูเพื่อเป็นจุดขาย เพราะทำนุ่งชุดมะพร้าวจริงๆ แล้ว ผ้าที่นุ่งจะถูกขมวดรวบไปเหน็บด้านหลังเป็นโจงกระเบน แม้จะเป็นผ้าถักก็จะมิดชิดมาก ฉากนี้จึงเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดว่าสมจริงต้องการขายซึ้งๆ ของนางเอกมากกว่าสิ่งอื่นใด

แต่น่าเสียดายที่การตีความคำว่า “ซึ้งๆ” ของสมจริงนั้น ดูจะเป็นเพียงแค่ทำอะไรก็ได้ให้เห็นร่างกายของนางเอกเยอะๆ นมตู่่มๆ ซึ่งความจริงแล้วไม่จำเป็น เพราะความซึ้งๆของผู้หญิง

ไม่ได้อยู่ที่นมที่ตันจนดูโต เห็นร่องอก เอาให้เห็นกันจะๆ จะตั้งข้อสังเกตตรงนี้ก็ได้ว่า สมจริงอาจจะ สอดตกในเรื่องของการมองผู้หญิงให้เข้กซี่ ผลที่ตามมาในความรู้สึกของผู้ชม “นม” ของ นกคระภา กลายเป็นเพียงสินค้าแบกะดินที่มีอยู่อย่างเกลื่อนกลาดหาซื้อได้ง่าย กลายเป็นของ ราคาถูกไม่สนใจไปในที่สุด

การพยายามเน้นจากเลิฟซีนี้นั้น แต่ประโยชน์ที่ได้กลับคืนมานั้นน้อยเต็มที เพราะจาก เลิฟซีนี้นี้ดูง่ายและฉาบฉวยไม่ได้ทำให้ผู้ชมรู้สึกงา ชะชะชากับเมฆลารักไคร่กันมากกว่าแค่เป็นชู้ สุกเล่นไปวันๆ จนการเปลื้องตัวของนกคระภากลายเป็นสิ่งไร้ค่าพิกล” (ผู้จัดการออนไลน์ , 21 มิถุนายน 2544)

จากการวิจารณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า **แม่เปี้ย** ที่กำกับโดย สมจริง ศรีสุภาพนั้น ใจชาย ความเข้กซี่ของนางเอก เน้นจากกามารมณ์มากจนเกินงาม ประกอบกับการนำเสนอประเด็นจาก วรรณกรรมที่ไม่ลึกซึ้งพอ ทำให้ภาพยนตร์ที่ออกมาไม่ประทับใจผู้ชมเท่าใดนัก

หลังจากเรื่อง **แม่เปี้ย** แล้ว ภาพยนตร์แนวอีโรติกที่สร้างกระแสวิพากษ์วิจารณ์รุนแรงไม่ แพ้กันคือ เรื่อง **จัน ดารา** กำกับโดย นนทรีย์ นิมิบุตร เป็นภาพยนตร์ที่ตั้งตั้งแต่ยังไม่ออกฉาย ด้วย เนื้อหาที่นำเสนอเรื่องเพศในสังคมไทยอย่างรุนแรง มีฉากกามารมณ์ที่ค่อนข้างจะโจ่งแจ้งประกอบ อยู่มาก ได้นักแสดงสาวเข้กซี่ของฮองกงอย่าง คริสตี้ ชุง มาร่วมแสดง และยังมีคำเตือนที่ขึ้นใน ตอนท้ายของหนังตัวอย่างและโปสเตอร์หนึ่ง ที่ว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เหมาะกับผู้ที่อยู่ต่ำกว่า 18 ปี และผู้ที่มีมือถือสากปากถือศีล” จนหลายคนจินตนาการไปว่าภาพยนตร์เรื่องนี้จะต้องไปอย่าง สูดๆ ชนิดต้องปิดตาดู

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 9 ฉากลอบน้ำแข็งที่บรรจงสร้างอย่างสวยงามในภาพยนตร์เรื่อง “จัน ดารา”

อย่างไรก็ตาม กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** ในภาคนี้ ออกมาทางบวกมากกว่าทางลบ มีการมองว่าภาพยนตร์คงไม่ทำรายได้มากมายนัก แต่ก็ชื่นชมการนำเสนอประเด็นของเรื่องที่ชัดเจน แม้ว่าจะมีฉากกามารมณ์ปรากฏอยู่มาก แต่ก็ไม่ยั่วเยวแต่อย่างใด กลับทำให้เกิดความขยะแขยงมากกว่า อีกทั้ง การถ่ายทำฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ก็ทำได้อย่างงดงามชวนให้ติดตาม จึงนับเป็นภาพยนตร์ที่ดีเรื่องหนึ่งแห่งปี เห็นได้จากการวิจารณ์ต่อไปนี้

“ผลงานชิ้นที่สามของผู้กำกับ ชูย์-นนทรีย์ นิมิบุตร **จัน ดารา** ผลงานสุดอื้อฉาวที่หลายคนจับตามอง เพราะสร้างจากนิยายอีโรติกของอุษณา เพลิงธรรม แถมจับดาราสาวฮ่องกง คริสตี้ ชุงมานอนแก้ผ้าให้เด็กเอน้ำแข็งถูหลัง (ไม่รู้จะร้อนอะไรกันนักหนา) แค่นั้นตัวอย่างก็ทำเอาหลายคนน้ำลายไหลย่อยกันเป็นแถว แต่ท้ายที่สุดก็ทำได้แค่เสมอตัว ไม่ได้ดีเท่าที่หลายคนคาดหวังไว้” (ณัฐวุฒิ แสงชูวงษ์, 2545)

“แม้ภาพรวมของหนังจะมีเนื้อหาที่รุนแรงและหนัก แต่ผู้กำกับ นนทรีย์ พยายามนำเสนอให้ออกมาในลักษณะที่ไม่อุจาดและมีเหตุมีผล รวมทั้งสอดแทรกอารมณ์ขันแบบร้ายๆ เชิงประชดประชัน (ironic) ไว้อยู่หลายฉาก สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าเรื่องเพศเรื่องเซ็กส์ไม่ใช่เรื่องที่น่าเกลียดเสมอไป บ่อยครั้งที่เป็นเรื่องน่าขัน และบ่อยครั้งก็เป็นเรื่องตลกขบขัน หากมันอยู่ในความถูกต้องสมควร

จัน ดารา คงไม่ใช่หนังที่คนไทยแห่ชมดูอย่างเช่น **สุริโยไท** หรือผลงานเรื่องก่อนของ นนทรีย์อย่าง **นางนาก** แต่ถือเป็นหนึ่งในหนังไทยที่ดีของปีนี้และในรอบหลายปีที่ผ่านมา หนังคงประสบความสำเร็จมากกว่าในเมืองไทยแน่นอนหากนำออกฉายต่างประเทศ อย่างน้อย **จัน ดารา** ก็เป็นหนังไทยที่หันมาช่วยกระตุ้นในเรื่องการจำกัดอายุคนดูในบ้านเราให้ตื่นตัวมากขึ้นกว่าเคย เป็น “แม้จะไม่ค่อยได้ผลเต็มที่ก็ตาม” (MAVERICK (นามแฝง), 2545)

“เมื่อภาพสุดท้ายที่ปรากฏบนจอผืนผ้าใบดับลง ความรู้สึกที่ได้จากการดูภาพยนตร์ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่ร้อนที่สุดใมนาทีนี้ อย่าง **จัน ดารา** กลับไม่ใช่ความรู้สึกวาบวามอย่างที่หลายๆ คนตั้งตาคอย แต่เป็นความอึดอัดที่กดทับเข้ามาในสมอง จนทำให้ควมวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา และย้อนกลับไปคิดถึงเนื้อความที่หนังเรื่องนี้ต้องการสื่อ ที่อาจจะเรียกได้ว่า **จัน ดารา** ในมือของผู้กำกับอย่าง นนทรีย์ นิมิบุตร สามารถทำได้อย่างบรรลุป่า นั่นคือ ดูแล้วไม่เกิดอารมณ์ทางเพศแน่นอน

ตลอดเวลาของการชม **จัน ดารา** ความรู้สึกที่ตั้งตาคอยจากเลิฟซีนเร้าร้อนในใจที่มีตั้งแต่เริ่มฉายหนัง ค่อยๆ ถูกบั่นทอนลงไปเรื่อยๆ หนังตั้งใจที่จะทำให้ฉากเลิฟซีน ไม่ใช่สิ่งที่น่ารื่นรมย์ แต่เป็นตัวแทนของความผิดพลาด ความน่าละอาย ความผิดปกติทางจิตของคนเห็นแกม ที่ลานเลยไปถึงความรู้สึกขะเขยง

นนทรีย์ไม่ทิ้งลายของความเป็นผู้กำกับชั้นยอด เพราะเขาปล่อยฉากที่มีความงดงามเซ็กซี่ออกมาได้จังหวะ โดยเฉพาะฉากอาบน้ำที่น้ำแข็งไปบนหลังอันเปลือยและแอ่นงามของคุณบุญเลื่อง กล้องจับภาพน้ำแข็งก้อนใหญ่ที่ไล่ไปมา จนหยาดน้ำที่ละลายไหลเรื่อยไปตามร่องหลังจนไปเจ็องนองอยู่ที่บั้นเอว ถือเป็นภาพที่งามมาก ลมหายใจของ จัน ที่ขาดสะดุดเป็นช่วงๆ หยดน้ำที่เกาะพราวเต็มหน้าจันไม่รู้ว่ามีเม็ดไหนคือเหงื่อ เม็ดไหนติดมาจากการล้างหน้า ดวงตาที่ตื่นตะลึงตลอดเวลาของจัน ทำเอาผู้ชมแทบจะกลั้นหายใจตามไปด้วย จนบางคนก็ลุ้นให้จัน “จัดการ” ให้รู้แล้วรู้รอดไป” (ผู้จัดการออนไลน์ , 26 กันยายน 2544)

นอกจากนี้ ก่อนที่ภาพยนตร์จะออกฉาย ยังถูกกองเซ็นเซอร์ตัดฉากกามารมณ์ออกหลายฉากด้วยกัน ด้วยเหตุผลว่าฉากเหล่านั้นไม่มีความจำเป็นต่อการดำเนินเรื่อง ดังนี้

“หลังจากที่ลองฉายรอบสื่อมวลชนไปแล้ว เมื่อกกลางสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่เสียงตอบรับออกมา กับ **จัน ดารา** ภาพยนตร์อีโรติกชื่อฉาวไม่คืนัก โดยผู้ชมส่วนใหญ่เห็นว่าดูไม่สนุก ทำให้คณะผู้เกี่ยวข้องตัดต่อหนังใหม่ก่อนให้กองเซ็นเซอร์พิจารณา สุดท้ายได้เท่าเดิม หลังจากพิจารณากันเครียด 6 ชั่วโมงสุดท้าย กองเซ็นเซอร์หั่นออก 10 นาที ฉากโป๊ 8-9 ฉากหายหมด

พล.ต.ต. มงคล กมลบุตร ประธานคณะกรรมการเซ็นเซอร์ กล่าวว่าเมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่ามีการเพิ่มฉากใหม่เข้าไปราวๆ 10 นาที แต่กองเซ็นเซอร์พิจารณาแล้วเห็นว่า ที่เพิ่มใหม่ควรตัดออกราว 8-9 ฉาก เพราะเห็นว่า ฉากโป๊เปลือยที่เพิ่มเข้ามานั้น ไม่มีความจำเป็นต่อการดำเนินเรื่อง แต่เป็นการยั่วยุกามารมณ์มากกว่า ซึ่งฉากที่ถูกตัดออกนั้นราวๆ 10 นาที ส่วนใหญ่คณะกรรมการเห็นใจที่จะต้องตัดออก แต่เนื่องจากเห็นว่า มีภาพยนตร์ไทยเตรียมพิจารณาออกฉายอยู่ถึง 9 เรื่อง ถ้าปล่อยออกไปจะเสียหาย โดยเฉพาะตัวแทนจากทางด้านการศึกษาและวัฒนธรรมกล่าวว่า เห็นใจผู้สร้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่ต้องการให้กระทบกับศีลธรรมอันดีของเมืองไทย” (ผู้จัดการออนไลน์, 29 กันยายน 2544)

เมื่อภาพยนตร์ออกฉายให้ผู้ชมทั่วไปได้ชม ก็มีกรกล่าวว่ **จัน ดารา** ภาคที่ถูกตัดนี้ไม่รู้เรื่อง หรือ ควรมีการพิจารณาระบบเซ็นเซอร์ใหม่ เพราะฉากกามารมณ์ในเรื่องนี้ไม่ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศแต่อย่างใด แต่ในภาคที่นำไปฉายที่เมืองนอกนั้น เป็นอีกภาคที่ไม่ถูกตัด ชาวครวของ **จัน ดารา** จึงนับว่าเป็นสีสันแก่วงการภาพยนตร์ไทย และเป็นจุดเริ่มต้นให้มีการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในเวลาต่อมา

ปิดท้ายภาพยนตร์อีโรติกในปีพ.ศ. 2544 ด้วยภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** กำกับโดย สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์ ภาพยนตร์ที่สร้างตามกระแสภาพยนตร์ย้อนยุค และอีโรติก ที่มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ลบเกี่ยวกับการถ่ายทำที่ใช้เวลาน้อย จนทำให้งานที่ออกมาคุณภาพต่ำ และจงใจขายฉากกามารมณ์มากเกินไป โดยมีกรกล่าวถึงภาพยนตร์เรื่องนี้ในบทความเรื่อง “หนังไทย 2544 หนี้ออนยุค ผู้หญิง อีโรติก” ของคุณณัฐวุฒิ แสงชูวงษ์ จากเว็บไซต์ Pappayon.com ว่า

“**ไกรทอง** หนึ่งรีเมค (อีกแล้ว) ของค่ายใหม่ เอสเอสไอ โดยตากล้องที่ผันตัวมาเป็นผู้กำกับ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์ หนังใช้เวลาถ่ายทำไม่ถึงเดือน และอุดมสมบูรณ์ไปด้วย เนื้อ นม ไข่ งานนี้

โดนบุคคลทั้งวงการรุมด่าจนบรรดานักแสดงและทีมงานแทบจะต้องหนีลงไปอยู่กับจระเข้ได้น้ำ แต่
งานนี้อาจจะถูกใจคนดูต่างจังหวัด รายได้รวมจึงกลับมากกว่าหนังที่มีสาระอย่าง **เชอริ แอน**”

รูปที่ 10 ไกรทองลงไปพลอดรักกับเลื่อมลายวรรณในถ้ำได้น้ำ

และมีการกล่าวถึงเรื่อง **ไกรทอง** นี้ ในเว็บไซต์ siamzone.com ที่เป็นไปในทางลบ
เช่นเดียวกัน ดังนี้

“เป็นภาพยนตร์ที่ค่อนข้างจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ไปในทางลบมากมาย สำหรับภาพยนตร์
ไทยเรื่อง **ไกรทอง** ผลงานกำกับของสุทัศน์ อินทรานุกกรณ์ ตั้งแต่ข้อหาที่ถูกมองว่าเป็นหนังที่
คุณภาพต่ำ การทำงานที่ถูกมองว่าชู้ย เพราะที่ใช้ระยะเวลาในการถ่ายทำเพียงเดือนเดียวเท่านั้น
และที่สำคัญก็คือ เรื่องนี้ถูกมองว่าขายเข็สส์มากกว่าขายตัวหนัง” (MGR Online , 16 พฤศจิกายน
2544)

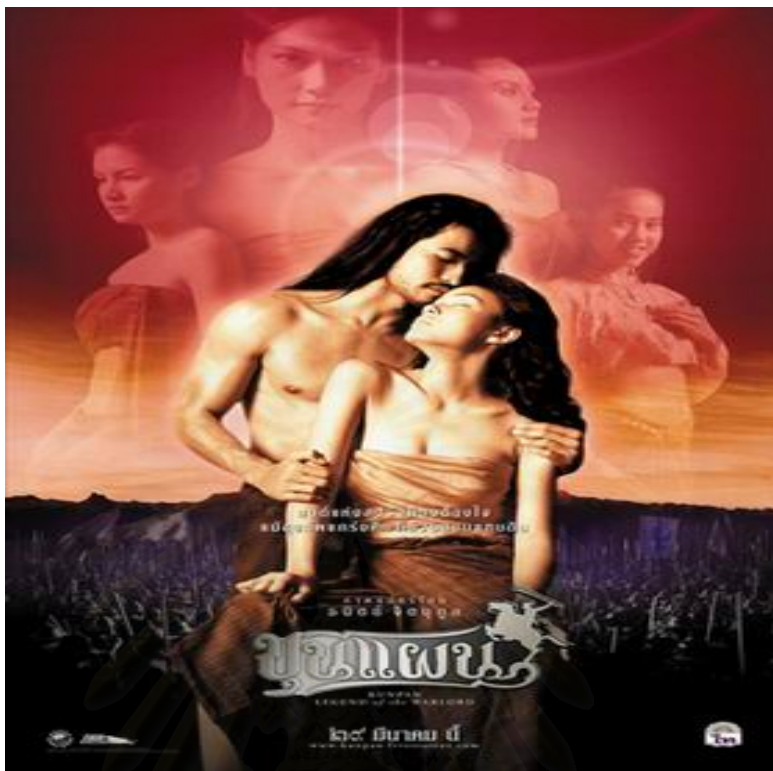
นอกจากนี้มีการกล่าวถึงฉากกามารมณที่ไม่มีควมจำเป็นต่อเรื่อง ไม่มีเหตุผล ทำให้ไกรทองเป็นเพียงภาพยนตร์บันเทิงที่ไม่มีข้อคิดอะไรมาก ดังนี้

“บทที่มีน้องๆ ชาวบ้านที่ออกทำ “พิธีเสียบกระบะ” เพื่อปิดเป้าสิ่งชั่วร้ายที่ต้องนุ่งขาวห่มขาวจนเกือบนุ่งลมห่มฟ้า ดูเหมือนพวกน้องๆ มาจากเซ็นเตอร์พ้อยท์ เพื่อมาเข้าฉากหนังโฆษณาครีมบำรุงผิวผู้แดด spf15 อุดมไปด้วยวิตามินบี 6 ซึ่งมี BHA ช่วยผลัดเซลล์ผิวที่แห้งกร้าน ทำให้ผิวพวกหล่อนขาวเนียนนุ่มได้ขนาดนั้น หรือ ฉากเลิฟซีนที่อยากจะ “ก๊ก” ก็ “ก๊ก” กันไม่มีเหตุผล ซึ่งสิ่งเหล่านั้นมันเป็นส่วนประสมที่ทำให้หนังดูเกินจริงไปบ้างเพื่อความบันเทิง

ผมว่า **ไกรทอง** ฉบับนี้ ก็เป็นวัตถุเพื่อความบันเทิงประโลมโลกได้ชิ้นหนึ่ง ไม่มีอะไรต้องไปคิดมาก แบบดูปอบหยิบ ปอบจก วิ่งไล่กันเหมือนเด็กๆ ในโฆษณาน้ำยาซักผ้าขาวยี่ห้อหนึ่ง ก็สนุกดีครับ และผมเชื่ออีกว่า อีกไม่นาน เราคงได้เห็นสังข์ทอง พระอภัยมณี ขุนช้างขุนแผน หรือพระลอตามไก่อ มาโลดแล่นบนแผ่นฟิล์มอีก...” (จิระ จิรบรรพวิสุทธิ์, 2545)

แม้ว่า **ไกรทอง** จะได้รับการวิจารณ์ในแง่ลบ แต่กระแสภาพยนตร์แนวอโรติกในปี พ.ศ. 2544 ก็ปรากฏมาถึงในปี พ.ศ. 2545 ภาพยนตร์ที่นำเสนอประเด็นทางเพศ หรือมีฉากกามารมณประกอบมีมากขึ้น จาก 3 เรื่อง ในปี 2544 เพิ่มขึ้นเป็น 6 เรื่อง (จากภาพยนตร์ทั้งหมด 24 เรื่อง) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์เก๋านามาสร้างใหม่ ได้แก่ เรื่อง **ขุนแผน** กำกับโดย ธนิตย์ จิตนุกูล (เข้าฉายเดือนมีนาคม) **1+1 เป็น 0** กำกับโดยแดนนี่ แง (เดือนกันยายน) **ซังแปด** กำกับโดย สนวนจิตต์ บางสพาน (เดือนตุลาคม) **ตำนานกระสือ** กำกับโดย บิณฑ์ บรรลือฤทธิ์ (เดือนพฤศจิกายน) **ผู้หญิง 5 บาป** กำกับโดย สุกิจ นรินทร์ (เดือนธันวาคม) **พระอภัยมณี** กำกับโดย ชลัท ศิริวรรณ (เดือนธันวาคม) และกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เหล่านี้ ส่วนใหญ่ก็ยังคงออกมาในแง่ลบแทบทั้งสิ้น

เริ่มด้วยเรื่อง **ขุนแผน** กำกับโดย ธนิตย์ จิตนุกูล ยังไม่ทันที่ภาพยนตร์จะลงโรงฉาย ภาพยนตร์ตัวอย่างของเรื่อง **ขุนแผน** ก็ถูกกล่าวขานกันอย่างฮือฮาถึงฉากเลิฟซีนวาทกรรมของขุนแผนกับบรรดาภรรยาทั้งหลายที่มีมากเกินไป เป็นจุดขายของภาพยนตร์ ดังนี้

รูปที่ 11 ขุนแผนกับภรรยาทั้ง 5

“เป็นกระแสน้ำที่ไหลมาาก่อนที่หนึ่งจะฉายอยู่นานพอสมควรกับภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** กับ การโหมกระหน่ำฉากอีโรติกระหว่างตัวพระและตัวนางที่ ธนิตย์ จิตนุกูล นำเอามาตีความใหม่โดย เล่นกับตัวละครหลัก 3 คน คือ ขุนช้าง (อภิชาติ นิปัทพหัตพงษ์) ขุนแผน (วัชรระ ตังคะประเสริฐ) และ นางพิมพิลาไลย (บงกช คงมาลัย)

ครั้งแรกของหนัง ฟูฟุ้งให้เห็นถึงเหตุผลที่มาที่ไปของของตัวเอกทั้ง 3 ซึ่งฉากอีโรติกมีให้เห็นอยู่ค่อนข้างฟูมเฟื่อย ในการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างตัวขุนแผนและบรรดาเมียๆ ไม่ว่าจะ เป็นนางพิม นางสายทอง นางลาวทอง นางบัวคลี่ รวมถึงความบาดหมางระหว่างขุนแผนและขุน ช้างที่เคยมีต่อกัน

แม้จะหนักอีโรติกไปหน่อย แต่ความชัดเจนในการถ่ายทอดเนื้อหาช่วงนี้ค่อนข้างจะ พิถีพิถัน ประกอบกับการดำเนินเรื่องทำได้ค่อนข้างกระชับและตรงประเด็น แม้การตีความในบาง จุดอาจจะคลาดเคลื่อนจากบทประพันธ์เดิมอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกเสียอรรถรสแต่ ประการใด” (ณัฐวิมล ชุตระกุล, 2545)

“**ขุนแผน**เป็นหนึ่งในหนังฟอร์มยักษ์ของปีนี้ที่หลายคนตั้งหน้าตั้งตารอ ด้วยแรงโปรโมทที่มาพร้อมกับจุดขายหลายอย่าง อาทิ เป็นผลงานของผู้กำกับ ธนิตย์ จิตนุกูล จาก**บางระจัน** ได้นางเอกสาว ต๊ก-บงกช คงมาลัย กลับมาร่วมงานกันอีกครั้ง หนังสืงจากวรรณกรรมที่เป็นที่รู้จักกันดีของคนไทย และสุดท้ายที่ขาดไม่ได้คือ ฉากเลิฟซีนอันเร้าร้อน ที่หลายคนมองว่าเป็นจุดขายสำคัญของหนัง (เช่นเดียวกับหนังไทยหลายเรื่องในยุคนี้)

เนื่องจากทุกตัวละครในหนังขาดมิติและถูกนำเสนอออกมาในด้านเดียว ทำให้ตัวละครอย่างขุนแผน ฉบับธนิตย์ จิตนุกูล กลายเป็นเพียงชายหนุ่มหล่อล้ำ เซ็กซี่จัด เอาผู้หญิงไม่เลือกหน้า แม้ว่าสุดท้ายแล้วหนังจะขมวดปมและชี้ให้เห็นว่าขุนแผนสำนึกตัว ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง และรู้สึกเสียใจต่อการตายของนางพิม แต่ก็ดูเหมือนจะสายเกินไปที่จะทำให้คนดูรู้สึกเชื่อและเห็นใจในตัวขุนแผน

...ภาพรวมทั้งหมดของหนังถูกยึดเยียดความเป็นสากลมากจนเกินพอดี รวมไปถึงฉากเลิฟซีนที่ถูกยึดเข้ามาตลอดทั้งเรื่อง จนดูเหมือนเป็นจุดขายมากกว่าที่จะตั้งใจขายศิลปะ แถมใครดูในหนังแล้วยังไม่สะใจพอ ตอนนี้มี “เบื้องหลังฉากเลิฟซีนขุนแผน ที่คุณไม่เคยดูที่ไหนมาก่อน” ออกวางขายอีกต่างหาก” (MAVERICK (นามแฝง), 2545)

นอกจากภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** ที่มีการวิพากษ์วิจารณ์กันถึงฉากการมรณตั้งแต่ภาพยนตร์ยังไม่ออกฉายแล้ว ภาพยนตร์เรื่อง **ขังแปด** นั้นเป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่เรียกเสียงฮือฮาอย่างมากก่อนภาพยนตร์ฉายเช่นกัน เมื่อมีการโฆษณาด้วยตัวอย่างภาพยนตร์และภาพโปสเตอร์ที่หือหาว เป็นภาพเปลือยด้านหลังของเมย์ ภทรวรินทร์ ทิมกุล กับคำโฆษณาว่า “เรือนร่างถูกจองจำด้วยตัณหา ราคะผลักดันความรุนแรง โช้ตรวนดูครั้งขังอิสรภาพ เปลือยทุกความจริงของผู้หญิง โดยसनจิตต์ บางสะพาน” ซึ่งติดอยู่ทั่วไปไม่ว่าจะเป็นป้ายรถประจำทาง หลังรถสามล้อ หรือหลังรถตู้ ทำให้เกิดเป็นเรื่องราวใหญ่โตเมื่อเมย์ ภทรวรินทร์ ออกมาแสดงความไม่พอใจ และได้ต่อว่าผู้กำกับ หลังจากให้เห็นภาพของตัวเองล่อแหลมเกินเหตุในตัวอย่างภาพยนตร์ โดยอ้างว่าไม่เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ ซึ่งในภายหลังจึงต้องมีการใส่เสื้อผ้าให้กับนักแสดงสาวในโปสเตอร์ และยังมีข่าวว่าภาพยนตร์ถูกคณะกรรมการเซ็นเซอร์ตัดออก จึงทำให้ภาพยนตร์เป็นที่สนใจของผู้ชมทั่วไป

รูปที่ 12 ไปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ชิง 8” ที่เรียกเสียงฮือฮายิ่งกว่าในอดีต

อย่างไรก็ตาม กระแสวิพากษ์วิจารณ์หลังจากภาพยนตร์เรื่องนี้ออกฉายไม่ได้เป็นไปในทิศทางที่ดีนัก ถึงความไม่จำเป็นต่อการดำเนินเรื่องของฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ หากตัดฉากกามารมณ์ออกทั้งหมดก็ไม่ทำให้เสียเรื่องแต่อย่างใด อย่างที่มีผู้วิจารณ์ไว้ในเว็บไซต์ Pappayon.com ว่า

“ถ้าใครดูหนังตัวอย่างมากก็จะเห็นว่าฉากอีโรติกบางส่วน ได้ถูกตัดทอนไป ซึ่งเห็นจะเป็นข้อดีมากกว่าข้อเสีย เพราะฉากอีโรติกในหนังเรื่องนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็นเลยสำหรับการดำเนินเรื่อง ตัดฉากอีโรติกออกไปทั้งหมดก็ดำเนินเรื่องได้ มีสไตล์ก็ไม่จำเป็นต้องมีฉากเซ็กส์เสมอไปหรอกครับ กลับกันถ้ายิ่งใส่เข้ามามากๆ ก็จะทำให้ภาพของหนังดูโลว์เกรดลงไปอีก

ถ้ามองให้ลึกซึ้งเข้าก็จะรู้ว่าทำไมหนังเรื่องนี้ถึงต้องมีฉากเซ็กส์ (มาเพื่อสร้างกระแส) เพราะเนื้องานที่ปรากฏอยู่บนจอภาพยนตร์มันไม่มีจุดสนใจที่ชัดเจนพอที่จะทำตลาดได้” (CHANIN (นามแฝง) , 2546)

นอกจากนี้ มีการวิจารณ์ถึงการที่ภาพยนตร์ไม่ได้เน้นประเด็นเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในคุกให้ชัดเจนอย่างที่ควรจะเป็น ทำให้น้ำหนักของชื่อเรื่องและเนื้อหาของภาพยนตร์ลดลง ดังนี้

“หนังน่าจะทำให้คนที่มาดูผิดหวังอย่างมากถึงมากที่สุด หลังจากที่สร้างความคาดหวังให้กับคนดูว่าจะต้องเจอความดุเดือดเลือดพล่านของการต่อสู้กันในคุกหญิง ฉากความโหดร้าย วิปริตทางเพศต่างๆ นานา แบบ *Prison on Fire* ของจริงไว้ แลเม กลายเป็นเด็กๆ ไปเลย รวมถึงฉากเปลือยที่ควรจะต้องมีอย่างนอไปหมดตาม “ชาวป्लอย” ที่ออกมาจากทางค่าย แต่ความจริงก็คือความคาดหวังที่ถูกสร้างจนเต็มเหนี่ยวเหล่านั้น แทบไม่เห็นเอาเลย หรือมีก็กระจัดกระจายกันแบบที่ต้องบอกว่า ฝีมือการประกอบฉากต่างๆ ให้เป็นหนังของผู้กำกับหน้าใหม่ที่ชื่อสนานจิตต์ยังไม่เนียนพอก็ว่าได้ เพราะที่คนดูรับรู้ก็คือ หนังเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของคนคุกร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ควรจะใช้ชื่อว่า **ซังแปด** แต่ควรจะใช้ชื่อว่า **1+3 กระหริสวยผจญภัย** มากกว่า เพราะดูเหมือนผู้กำกับจะให้ ความสำคัญของเรื่องราวของคนคุคน้อยมาก (เมื่อเทียบกับเวลาเกือบ 2 ชั่วโมงที่ฉาย) แต่กลับไปเน้นเรื่องราวของคนนอกคุก เหตุการณ์นอกคุกที่กระจัดกระจายจนแทบจะไม่มีน้ำหนักให้หนังเป็น **ซังแปด** แม้แต่น้อย” (ผู้จัดการออนไลน์, 3 ตุลาคม 2545)

ต่อมา คือ ภาพยนตร์เรื่อง **ผู้หญิง 5 บาป** ที่แม้ว่าจะเป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอประเด็นทางเพศ แต่กระแสวิพากษ์วิจารณ์ไปในทางลบมากกว่าทางบวก ตั้งแต่ภาพโฆษณาที่ล่อแหลมมาก เป็นภาพของ 5 นักแสดงสาว ถือโศกกริมและกล้วยจ๋อปาก บางคนถือมีด-ส้อมเตรียมเฉือนได้ กรอก ซึ่งเป็นสิ่งที่สื่อความหมายได้ว่า นี่คือ สัญลักษณ์ในเรื่องเพศทั้งสิ้น ฉากกามารมณ์ที่ถือเป็นจุดขายสำคัญของเรื่อง ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไร้ศิลปะและห่างไกลจากความมีรสนิยมที่ดี ดังที่คุณพรชัย วิริยะประภานนท์ได้วิจารณ์ไว้ในนิตยสาร *Hamburger* ปีที่ 1 ฉบับที่ 10 บั๊กแรก มกราคม 2546 ว่า

“สำหรับ**ผู้หญิง 5 บาป** ผมสามารถสรุปสั้นๆ ได้ว่า หนังเสนอเนื้อหาล่อแหลมออกมาได้ “ติดลบเปลือยตัว”หนักขึ้นไปอีก ผมไม่รังเกียจประเด็นเนื้อหาเกี่ยวกับเซ็กส์หรือฉากโป๊เปลือย ตราบใดที่สามารถนำเสนอออกมาได้อย่างมีชั้นเชิง มีมุมมองที่น่าสนใจ และแน่นอนว่าควรประกอบไปด้วยความเป็นศิลปะ รสนิยมที่ดี และมีความงาม ผมไม่พบคุณสมบัติเหล่านี้ใน**ผู้หญิง 5 บาป** เลยแม้แต่ประการเดียว

ถ้าเราจะปรับมุมมองกันเสียใหม่ว่า **ผู้หญิง 5 บาป** มีเป้าหมายลดเพศดานบินลงมาเหลือแค่เป็น “หนังโป๊ปลุกใจเสือป่า” ธรรมดาๆ เรื่องหนึ่ง ในแง่นี้ **ผู้หญิง 5 บาป** ก็ยังแพ้หนังโป๊ตลาดล่าง

ใต้ดินหลุดลุ่ยไม่ติดฝุ่น ทั้งในแง่ความถึงอกถึงใจ ความสวยงาม รวมทั้งอารมณ์ “ซึ้งก้าม” (เป็นภาษาทางตั้งแปลว่า “เซ็กซี่”)

ก่อนหนังเริ่มเรื่องมีการขึ้นข้อความไว้ในทำนองที่ว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างขึ้นเพื่อเป็นอุทาหรณ์ไม่ได้ต้องการให้จดจำเป็นเยี่ยงอย่างโปรดใช้วิจารณญาณในการชม” หลังจากดูจบลงและใช้วิจารณญาณถ่วงถืดดีแล้ว ผมพบว่าอุทาหรณ์ที่ได้รับจาก **ผู้หญิง 5 บาป** ก็คือ หนังที่เราสามารถนิยามว่า “ย่าแย้ ไร้ความเป็นศิลปะและห่างไกลจากคามมีรสนิยมนี่ที่ดี” อย่างเต็มปากนั้นเป็นเช่นไร?”

รูปที่ 13 โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “ผู้หญิง 5 บาป” ที่แสนจะล่อแหลม

ตามติดมาด้วยภาพยนตร์เรื่อง **พระอภัยมณี** ที่ดั่งข้ามปี ตั้งแต่ข่าวคราวของการถูกคณะกรรมการเซ็นเซอร์ตัดฉากกามารมณ์ออก จนถึงประกาศห้ามฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่งผลให้นางเอกของเรื่อง หญิง จุฬาลักษณ์ โด่งดังกับการแสดงเป็นนางเงือก ซึ่งต้องเปลือยอก และภาพยนตร์เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องที่มีผู้ชมสนใจอยากชมมากที่สุดเรื่องหนึ่ง แม้ภาพยนตร์ไม่ได้เข้า

ฉายในโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่ง แต่เมื่อวางขายในรูปแบบของวีซีดี ภาพยนตร์เรื่องนี้กลับทำรายได้
อย่างมากมายไม่แพ้ภาพยนตร์ที่ได้ฉายในโรงภาพยนตร์เลย

จะเห็นได้ว่า ในปีพ.ศ. 2545 นั้น ภาพยนตร์ไทยมีฉากการฆาตกรรมประกอบมากและมีการ
โฆษณาด้วยใบปิด คัดเอาท์ ให้เกินเลยกว่าที่เป็นจริงในภาพยนตร์ เพื่อเป็นจุดขายและกระตุ้น
ความสนใจของผู้ชม โดยบางครั้งผู้สร้างไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของภาพยนตร์เท่าใดนัก และ
ภาพยนตร์เหล่านี้ก็ทำรายได้ให้กับผู้สร้างพอสมควร จึงทำให้มีการสร้างขึ้นมาอยู่เสมอ

โดยสรุป จากการศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอ
ฉากการฆาตกรรมทั้งหมด พบว่า ภาพยนตร์ไทยที่มีการนำเสนอเรื่องเพศหรือนำเสนอฉากการฆาตกรรม
ปรากฏมาตลอด ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2470-2545 ในสมัยก่อนการนำเสนอมักปรากฏในภาพยนตร์แนว
ความรัก ลักษณะของการนำเสนอฉากการฆาตกรรมเป็นเพียงการโชว์สัดส่วนนักแสดง และมีการกด
จูบเล็กน้อย ซึ่งจะถูวิพากษ์วิจารณ์มากมายทั้งในแง่ลบและแง่บวกแล้ว เพราะ การนำเสนอเรื่อง
เพศหรือนำเสนอฉากการฆาตกรรมในภาพยนตร์ไทยยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับสังคมไทย นอกจากนี้การ
เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในวงการภาพยนตร์ไทยก็มีผลต่อจำนวนการสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่อง
เพศ หรือฉากการฆาตกรรมด้วย ได้แก่

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ยุคภาพยนตร์ 16 มม. ภาพยนตร์ไทยเน้นความบันเทิงมากขึ้น
เนื้อเรื่องมีครบทุกรส จบแบบสุขนาฏกรรม มีกลุ่มนักแสดงที่เรียกว่า “ดาวยั่ว” ซึ่งต้องสวยและใจ
กล้าแสดงบทโป๊อ เปลือยเกิดขึ้น

มาถึงยุคภาพยนตร์ 35 มม. หลัง 14 ตุลาคม 2516 ก็มีกระแส “หนังชายเช็กส์” เกิดขึ้น ทำ
ให้มีการสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากการฆาตกรรมเพิ่มขึ้นมากมาย เส้นแบ่ง
ระหว่างนางเอกกับดาวยั่วเริ่มจางลง นางเอกสามารถเล่นบทที่ดาวยั่วเล่นได้ จนต้องมีการเข้มงวด
ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์มากขึ้น ส่งผลให้การสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศหรือนำ
เสนอฉากการฆาตกรรมลดลง

ในช่วงปี 2520-2529 เป็นช่วงที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงการภาพยนตร์ทั้งขึ้นและลง เช่น
มีการขึ้นภาษีการนำเข้าฟิล์มภาพยนตร์ต่างประเทศ ทำให้มีการสร้างภาพยนตร์ไทยมากขึ้น แต่

แล้วการพัฒนาของรายการและละครโทรทัศน์ ก็ทำให้จำนวนการสร้างภาพยนตร์ไทยลดลง ในช่วงนี้ยังคงมีการสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์อยู่อย่างต่อเนื่อง

ปี 2530-2540 เป็นช่วงถดถอยของภาพยนตร์ไทย จากจำนวนภาพยนตร์ที่ลดลง ยังคงมีการสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์อยู่บ้าง และหลายเรื่องนับได้ว่าเป็นงานชั้นดี

หลังจากปี 2540 ภาพยนตร์ไทยเริ่มมีการพัฒนามากขึ้น แม้ว่าจำนวนภาพยนตร์จะน้อยลงในช่วงปี 2541-2543 แต่ในปี 2544-2545 ภาพยนตร์ไทยก็เริ่มฟื้นตัว มีผู้สร้างภาพยนตร์มากขึ้น แนวภาพยนตร์เป็นแนวย้อนยุค และอีโรติก โดยมีการนำภาพยนตร์เก่ามาสร้างใหม่ มีการใช้ฉากกามารมณ์เป็นจุดขายในภาพยนตร์อย่างชัดเจนขึ้น จนบางครั้งไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของภาพยนตร์ หรือ ศีลธรรมอันดีของสังคมไทย ลักษณะของการนำเสนอฉากกามารมณ์ก็เปลี่ยนจากอดีต เป็นการนำเสนอตามแบบตะวันตกมากขึ้น การกอด จูบปากเป็นเรื่องปกติในภาพยนตร์ ภาพการมีเพศสัมพันธ์แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง มีการโฆษณาฉากกามารมณ์ทั้งในภาพยนตร์ตัวอย่าง โปสเตอร์ คัดเอาท์ มากเกินไป ทำให้ภาพยนตร์ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงในทางลบมาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เหล่านี้ก็ยังคงทำกำไรให้แก่ผู้สร้างตลอดมา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์เรื่อง “สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทย” นี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาถึงศิลปะและความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ ซึ่งได้แก่ ฉากรัก เป๊ เปลือยทั้งหลายจากทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ และผู้สร้างภาพยนตร์ รวมทั้งศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีฉากดังกล่าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูล

1.1 ข้อมูลเอกสาร

เอกสารชั้นต้น คือ ภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **แม่เบี้ย** **จัน ดารา** **ไกรทอง** และ **ขุนแผน** ที่ผลิตเป็น VCD จำหน่ายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และหนังสือที่เขียนขึ้นโดยผู้มีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับภาพยนตร์แต่ละเรื่อง que เลือกมาวิจัยทั้ง 4 เรื่อง ซึ่งจะกล่าวถึงความคิดของผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ , นักแสดง, ทีมงาน ฯลฯ

เอกสารชั้นรอง ได้จาก ตำราประกอบการศึกษา วิทยานิพนธ์ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ สื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ งานวิจารณ์เกี่ยวกับฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยต่างๆ และอินเทอร์เน็ต

ข้อมูลจากเอกสาร ทั้งชั้นต้นและชั้นรอง ได้มาจากการเก็บรวบรวมจากห้องสมุดต่างๆ ได้แก่ ห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , หอภาพยนตร์ และ หอสมุดแห่งชาติ ท่าวาสุกรี

1.2 ข้อมูลจากบุคคล

1.2.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่

- บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ที่เลือกมาวิจัยได้แก่ ผู้กำกับภาพยนตร์ และนักแสดง
- นักวิจารณ์ภาพยนตร์

1.2.2 ข้อมูลจากการสนทนาหรือการอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ไทยที่มีฉากกามารมณซึ่งผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ

1. กลุ่มผู้ส่งสาร (ผู้สร้างภาพยนตร์ไทย เช่น ผู้กำกับ, นักแสดง)
2. กลุ่มผู้รับสาร (ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานครและนักวิจารณ์ภาพยนตร์)

โดยกลุ่มผู้ส่งสารหรือผู้สร้างภาพยนตร์ไทยนั้น ผู้วิจัยจะทำการศึกษาผู้ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ทั้งนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมหรือสามารถให้การสัมภาษณ์ได้อย่างสมบูรณ์

ส่วนกลุ่มผู้รับสาร ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์นักวิจารณ์ภาพยนตร์ และเลือกเจาะจงบุคคลทั่วไปที่มีประสบการณ์การชมภาพยนตร์ไทย โดยจะเชิญบุคคลเหล่านั้นมาสนทนาหรืออภิปรายกลุ่ม เพื่อเป็นข้อมูลในส่วนของผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงจากกามารมณในภาพยนตร์ไทย โดยผู้เข้าร่วมการสนทนาหรืออภิปรายกลุ่มต้องสมัครใจและให้ความร่วมมือต่อการศึกษาดังกล่าว

3. การสุ่มตัวอย่างและสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ในการเก็บข้อมูลจากบุคคลที่เกี่ยวข้องตรงตามหัวข้อของการทำวิจัย ซึ่งบุคคลดังกล่าวต้องพร้อมที่จะให้การสัมภาษณ์ได้อย่างสมบูรณ์

สำหรับสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างนั้น แบ่งแยกออกเป็นส่วนใหญ่ๆ ได้ 2 ส่วน ส่วนที่ 1 ประชากรกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ไทย ได้แก่ ผู้กำกับภาพยนตร์, นักแสดงที่แสดงในฉากกามารมณ จากภาพยนตร์ไทยทั้ง 4 เรื่อง ซึ่งจำเป็นต้องเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนี้จากจำนวนทั้งหมดที่จะศึกษา เนื่องจากมีจำนวนประชากรไม่มากจนเกินไป

ส่วนที่ 2 ประชากรกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทย ทั้งชายและหญิง อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เลือกจำนวนของกลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมมาทำการสนทนาหรือการอภิปรายกลุ่ม โดยการแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

- กลุ่มอายุ 18-28 ปี (10 คน แบ่งเป็นกลุ่มละ 5 คน 2 กลุ่ม)
- กลุ่มอายุ 29-39 ปี (10 คน แบ่งเป็นกลุ่มละ 5 คน 2 กลุ่ม)
- กลุ่มอายุ 40 ขึ้นไป (10 คน แบ่งเป็นกลุ่มละ 5 คน 2 กลุ่ม)

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาบุคคลเข้าร่วมอภิปรายกลุ่ม

1. เป็นบุคคลที่มีอาชีพหลากหลาย
2. เป็นบุคคลทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. มีประสบการณ์การชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง
4. มีความพร้อมและเต็มใจเข้าร่วมการอภิปรายกลุ่ม

วิธีการติดต่อผู้เข้าร่วมอภิปรายกลุ่ม (ทั้ง 3 กลุ่ม)

1. ติดต่อโดยผ่านจากบุคคลอื่นแนะนำมา
2. ไปติดต่อทาบทามเชิญด้วยตัวเอง

นอกจากกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทยดังกล่าวแล้ว ยังสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักวิจารณ์ภาพยนตร์ด้วย

4. เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ การวิเคราะห์เอกสาร (ผู้ส่งสารและผู้รับสาร) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคล (ผู้ส่งสารและผู้รับสาร) และการสนทนาหรืออภิปรายกลุ่ม (ผู้รับสาร) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การวิเคราะห์เอกสาร

ในขั้นแรกผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลและวิเคราะห์หากถามารมณีนในภาพยนตร์ไทยที่เลือกมาวิจัยทั้ง 4 เรื่องก่อน โดยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ

1. VCD ภาพยนตร์ไทยเรื่อง **แม่เบี้ย จัน ดารา ไกรทอง** และ **ขุนแผน** ที่จำหน่ายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

2. โทรทัศน์และเครื่องฉาย VCD

นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์เอกสารทั้งหมดที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็น เอกสารทางราชการ ตำรา หนังสือ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยนี้

การสัมภาษณ์

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ การบันทึกภาคสนามจำเป็นต้องระบุรายละเอียดต่างๆ ที่นักวิจัยได้รับรู้จากการสัมภาษณ์ จึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือช่วยในการวิจัย ดังนี้

1. เทปบันทึกเสียง

2. แบบสัมภาษณ์ (กรอบในการสัมภาษณ์) ซึ่งเป็นแนวคำถามปลายเปิด (Open-end Question) ที่สำคัญต้องใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่าย และไม่ชี้นำคำตอบ โดยส่งแบบในการสัมภาษณ์ไปพร้อมกับหนังสือเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญไปยังกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ ได้แก่ ผู้กำกับภาพยนตร์ และนักแสดงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งกลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งจะส่งไปทางจดหมายก่อน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้อ่านล่วงหน้า ทำความเข้าใจ เตรียมหาข้อมูลที่ได้ถามไว้ก่อนวันนัดสัมภาษณ์จริง

โดยมีแนวคำถามดังนี้

ตอนที่ 1 ทักษะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

ตอนที่ 2 ทักษะต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทย

ตอนที่ 3 ทักษะต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ที่สร้าง

ตอนที่ 4 ทักษะต่อความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์

ตอนที่ 5 ทักษะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ ผู้วิจัยมีวิธีการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำวิจัย รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการสัมภาษณ์ เพื่อนำเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยภาคสนามต่อไป
2. เก็บรวบรวมจากการสัมภาษณ์ โดยใช้การสัมภาษณ์วิธีผสมผสานกันระหว่าง
  - การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) กับกลุ่มตัวอย่างโดยเตรียมคำถามกว้างๆ มาล่วงหน้า ทำตัวเป็นคนสนิทสนม เป็นกันเอง เพื่อสร้างความคุ้นเคยไม่ให้ผู้สัมภาษณ์เกิดความประหม่า ไม่กล้าพูดเพราะกลัวพูดไม่ดี
  - การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเจาะจงในเรื่องนั้นโดยเฉพาะโดยใช้วิธีการทะล่อมกล่อมเกลา (Probe) เพื่อให้ตรงประเด็นที่สุด

การสนทนาหรือการอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)

ผู้วิจัยจะทำการสนทนาหรืออภิปรายกลุ่ม กับกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาจากองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. จำนวนกลุ่ม (Number of Groups)

สำหรับจำนวนกลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะจัดกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกันอยู่กลุ่มเดียวกัน โดยจะจัดให้มีทั้งหมด 3 กลุ่มอายุดังต่อไปนี้

1. กลุ่มอายุ 18-28 ปี
2. กลุ่มอายุ 29-39 ปี
3. กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป

โดยทั้ง 3 กลุ่มจะแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยอีกอย่างละ 2 กลุ่ม รวมเป็นทั้งหมด 6 กลุ่ม และต้องเป็นกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นบุคคลที่ชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งต้องเป็นบุคคลที่เต็มใจเข้าร่วมการสนทนาหรือการอภิปรายกลุ่ม

2. ขนาดของกลุ่ม (Size of Groups)

ขนาดของกลุ่มผู้เข้าร่วมการสนทนา (participants) จะใช้ขนาดประมาณ 5 คน โดยให้ผู้เข้าร่วมแต่ละท่านได้มีโอกาสในการตอบคำถามแบบเจาะลึกได้อย่างทั่วถึง จากผู้ดำเนินการสนทนา (Moderator)

3. การจัดหาผู้เข้าร่วมการสนทนา (Recruitment of Participants)

ผู้เข้าร่วมการสนทนา หรืออภิปรายกลุ่มต้องอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ต้องมีทักษะในการชมภาพยนตร์พอสมควร กล่าวคือ ต้องเป็นผู้ที่ชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศอย่างต่อเนื่องอย่างน้อย 2-3 ครั้ง ต่อเดือน หรือมีความรู้ในการวิจารณ์ภาพยนตร์ด้วยจะยิ่งดี ซึ่งถือได้ว่าเป็นคุณสมบัติที่ผู้วิจัยต้องการ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกและติดต่อให้บุคคลดังกล่าวมาเข้าร่วมการสนทนาหรืออภิปรายกลุ่ม และผู้วิจัยจะให้ภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ เรื่อง **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และ ไกรทอง** แก่ผู้เข้าร่วมการอภิปรายได้ไปชมก่อนเข้าร่วมการสนทนา

4. พิจารณาเรื่องผู้ดำเนินการสนทนา (Moderator)

ผู้ดำเนินการสนทนาถือได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากในการจัดทำกรอภิปรายกลุ่ม เนื่องจาก ผู้ดำเนินการสนทนามีหน้าที่ในด้านการนำทางและควบคุมผู้เข้าร่วมกลุ่ม เป็นผู้ป้อนคำถามตามที่กำหนดไว้ในแนวคำถาม (Discussion Guide) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้ โดยใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ดำเนินการสนทนาเอง

5. พิจารณาเรื่องสถานที่และการเก็บข้อมูล (Site and Data Collection)

สถานที่ที่ผู้วิจัยเลือกต้องเป็นสถานที่ที่เหมาะสม เดินทางไป-มา สะดวกและปลอดภัย โดยมีอุปกรณ์ครบครัน รับรู้ถึงบรรยากาศของการอภิปรายกลุ่มได้ดี ผู้วิจัยได้เลือกที่พักอาศัยของผู้วิจัยเป็นสถานที่ในการอภิปรายกลุ่ม ซึ่งเหตุผลที่เลือกเนื่องจากสะดวกต่อผู้วิจัยในการเตรียมติดตั้งอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการอภิปรายกลุ่ม เพราะต้องมีการฉายวิดีโอที่ตัดเฉพาะฉากการมาชมจากภาพยนตร์ 4 เรื่องให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายได้ชมประกอบการสนทนา และเป็นสถานที่ที่สะดวกต่อการเดินทางของผู้เข้าร่วมอภิปรายกลุ่มด้วย

6. พิจารณาเรื่องแนวการอภิปราย (Discussion Guide or Agenda)

แนวในการอภิปรายเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก ช่วยให้การสนทนาไปในทิศทางเดียวกัน ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการวิจัย ซึ่งแนวในการอภิปรายจะมีการยืดหยุ่นบ้างตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น โดยจะเริ่มจากคำถามต่างๆไปก่อน แล้วจึงค่อยนำเข้าสู่ประเด็นที่ซับซ้อนหรือเฉพาะเจาะจง

ซึ่งผู้วิจัยได้เตรียมแนวในการอภิปรายโดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 พุดติกรรรมการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั่วไป

ตอนที่ 2 ทักษะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

- ตอนที่ 3   ทักษะต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย
- ตอนที่ 4   ทักษะต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย
(โดยเฉพาะภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และ ไกรทอง**)
- ตอนที่ 5   ทักษะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยใน
อนาคต

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย โดยตีความสร้างข้อสรุป นำข้อมูลที่ได้จากเอกสาร, การสัมภาษณ์ และการอภิปรายกลุ่ม มาตรวจสอบหาจุดร่วมที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน และใช้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาเป็นการอุปนัยในการศึกษาสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเหตุผลและน้ำหนัก เป็นประโยชน์ในทางวิชาการ และเป็นกรอบศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอฉากกามารมณ์เหล่านี้

6. การนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะใช้การนำเสนอข้อมูลในลักษณะการบรรยาย หรือพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยการเขียนบรรยายข้อมูลที่ทำการศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์จากขั้นตอนต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 ข้อ ที่ได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่กล่าวไว้แล้วข้างต้นโดยละเอียด เพื่อให้เกิดความชัดเจนต่อการศึกษา และการนำไปใช้ประโยชน์จากผู้สนใจศึกษาวิจัยต่อไป

โดยจะแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับผลการศึกษาระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยนำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์ ในสื่อต่างๆ และความคิดเห็นของนักวิจารณ์ภาพยนตร์ โดยนำเสนอรวมไว้ในบทที่ 2 แยกจากส่วนของแนวคิดที่เกี่ยวข้องออกมา

ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยทั้ง 4 เรื่องจากตัวผู้วิจัยเอง

ส่วนที่ 3 เป็นผลการศึกษาศูนย์ทฤษฎีทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยตามทัศนคติของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ จะนำเสนอโดยแยกเป็น

3.1 ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึกนักวิจารณ์ภาพยนตร์ และการอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) จากทั้ง 3 กลุ่มอายุ (ผู้รับสาร) โดยแยกตามประเด็นตามแนวการอภิปรายกลุ่ม ดังนี้

3.1.1 พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั่วไป

3.1.2 ทัศนต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

3.1.3 ทัศนต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทย

3.1.4 ทัศนต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทย (โดยเฉพาะภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง**)

3.1.5 ทัศนต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

3.2 ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่อง (ผู้ส่งสาร) ได้แก่ ผู้กำกับภาพยนตร์และนักแสดงโดยแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกมาเป็นประเด็นใหญ่ ตามกรอบที่ใช้ในการสัมภาษณ์ทั้ง 5 ตอน ดังนี้

3.2.1 ทัศนต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

3.2.2 ทัศนต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทย

3.2.3 ทัศนต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ที่สร้าง

3.2.4 ทัศนต่อความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์

3.2.5 ทัศนต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

บทที่ 4

การวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

จากผลการวิจัยในส่วนของกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ์ ทำให้พบว่าภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** ที่ผู้วิจัยเลือกมาเป็นแหล่งข้อมูลให้ผู้ชมภาพยนตร์แสดงความคิดเห็นนั้น เป็นภาพยนตร์ที่ล้วนแต่มีฉากกามารมณ์ปรากฏให้เห็นมากบ้างน้อยบ้างตามลำดับ ทำให้เกิดคำถามและการวิพากษ์วิจารณ์ถึงความเหมาะสมของการนำเสนอฉากเหล่านี้อย่างมากมาย การวิเคราะห์ฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยทั้ง 4 เรื่องนี้ จะช่วยให้เข้าใจมากขึ้นว่า ฉากกามารมณ์นั้นมีความสัมพันธ์อย่างไรกับเรื่อง และสะท้อนให้เห็นความจำเป็นหรือความเหมาะสมของการนำเสนอฉากเหล่านี้ควบคู่กันไปด้วย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้ง 4 โดยเรียงจากจำนวนฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในเรื่องจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. จัน ดารา (Jan Dara)

พ.ศ. 2507 จากปลายปากกาของอุษณา เพลิงธรรม (ประมุข อุดมใหญ่) **จัน ดารา** เริ่มถือกำเนิดขึ้นมาบนหน้ากระดาษที่ละตอนๆ ในนิตยสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ จนกลายเป็นนวนิยายเชิงสังวาสที่ถูกกล่าวหาว่า “เป็นเรื่องไปในระดับอุจาดอนาจาร” จากผู้อ่านจำนวนมาก (ดวงฤทัย เอสสะนาซาดัง และเกษมา สัตยาหุรัษ์, บรรณานิการ, 2544:13) และถูกนำมาตีพิมพ์ใหม่หลายครั้ง ต่อมาในปีพ.ศ. 2520 **จัน ดารา** ได้ถูกนำมาดัดแปลงให้เป็นภาพยนตร์ครั้งแรก กำกับโดย วัฒนเศรษฐภูมิภักดี นำแสดงโดย สมบูรณ์ สุชีนัย อรัญญา นามวงษ์ ภิญโญ ปานนุ้ย ประจวบ ฤกษ์ยามดี และ ศิริขวัญ นันทศิริ ซึ่งในครั้งนั้นมีการดัดแปลงเนื้อหาไปเยอะมาก จนกลายเป็นเรื่องตลกไปกษาไป

พ.ศ. 2544 **จัน ดารา** ได้ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์อีกครั้ง โดยมีมือของผู้กำกับชื่อดัง นนทริย์ นิมิบุตร นับว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องที่สามในชีวิตการเป็นผู้กำกับของเขา (เรื่องแรกคือ **2499 อันธพาลครองเมือง** เรื่องที่สอง คือ **นางนาก**) มีนักแสดงนำ ได้แก่ สันติสุข พรหมศิริ วิภาวี

เจริญปุระ เอกรัตน์ สารสุข ภัทรวรินทร์ ทิมกุล สุวินิต ปัจมะวัตติ ศศิธร พานิชนท และ คริสตี้ ชุง ซึ่ง **จัน ดารา** ในครั้งนี้ เป็นภาพยนตร์ชีวิตที่สะท้อนแง่คิดเรื่องเพศในสังคมไทยได้อย่างลึกซึ้ง

จัน ดารา เป็นเรื่องราวของเด็กชาย “จัน” ที่เติบโตขึ้นมาในบ้านที่มีแต่เรื่องควาโลภภัย แม่ของจันตายตั้งแต่เขาเกิด คุณหลวงคนที่จันเรียกว่า “พ่อ” ก็เกลียดชังจัน ทำให้จันขาดความรัก ในชีวิตของจันมีผู้หญิงที่เข้ามาเกี่ยวข้องและทำให้ชีวิตของจันเปลี่ยนแปลงไปอยู่ 4 คน คนแรกก็คือ **น้ำวาด** น้องสาวของแม่ ที่เลี้ยงดูจันตั้งแต่เล็ก น้ำวาดรักจันเหมือนลูกแท้ๆของตน จันก็รักน้ำวาดเช่นกัน คนที่สอง คือ **แก้ว** ลูกสาวของน้ำวาดกับคุณหลวง ที่ถูกตามใจจนเสียเด็ก และมีจิตใจเปี่ยมเบนชอบผู้หญิงด้วยกัน แก้วเกลียดจันมาตั้งแต่เล็ก แต่ในตอนโตแก้วตั้งครรภทำให้ต้องแต่งงานกับจันอย่างไม่เต็มใจ และแก้วนี่เองที่ทำให้ลายหายาเสพติดของจัน คนที่สาม คือ **บุญเลื่อง** ภรรยาอีกคนของคุณหลวงที่มีอายุคราวแม่ของจัน บุญเลื่องเป็นที่ียดเหนี่ยวทางกายเปรียบเสมือนแม่และครูทางกามารมณ์ของจัน ส่วนผู้หญิงที่จันหวังให้เป็นที่ียดเหนี่ยวทางจิตใจของเขาก็คือ **ไฮซินซ์** ผู้หญิงที่จันคิดว่าเป็นรักแท้ของเขา เป็นคนที่จันคิดถึงอย่างบริสุทธิ์ใจและอยากให้เป็นแม่ของลูก แต่ไฮซินซ์ก็ป่วยและตายไปก่อน ไม่ได้อยู่เคียงข้างจันอย่างที่เขาวาง ทำให้ชีวิตของจันต้องจมอยู่ในวังวนแห่งโลภภัยและความเคียดแค้นเกลียดชัง ทำยที่สุดจันก็กลายเป็นผู้ชายที่ไร้สมรรถภาพทางเพศ และยังคงไขว่คว้าหาความรักที่เขาไม่เคยได้ต่อไป

แก่นของเรื่องนี้จึงสะท้อนความเป็นมนุษย์ ที่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ต้องการความรัก ความอบอุ่น และตัวละครได้เลือกที่จะค้นหาความรัก ความอบอุ่น ด้วยการจมอยู่ในวังวนแห่งโลภภัย จนสุดท้ายจึงได้ตระหนักว่า เข็กสไม่ใช่วางเลือกที่ถูกต้อง แต่มันก็สายเกินไป

ฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** นี้มีทั้งหมด 17 ฉากตามลำดับ (ไม่นับฉากขึ้นใจ) ซึ่งรวมฉากที่มีการฉายซ้ำ (flash back) ด้วย ได้แก่

ฉากที่ 1+4	ฉากที่คุณหลวงร่วมเพศกับน้ำวาด แล้วจัน (อายุ 4 ปี) ตื่นมาเห็น
ฉากที่ 2	คุณหลวงร่วมเพศกับเด็กในบ้านต่อหน้ารูปของแม่ของจัน
ฉากที่ 3	จัน (อายุ 12 ปี) กอดน้ำวาด แล้วเกิดความรู้สึกสุขขสม (สำเร็จความใคร่)
ฉากที่ 5	คุณหลวงร่วมเพศกับเด็กในบ้าน สายสร้อย (เด็กในบ้าน ต่อมาเป็นเพื่อนเล่นคุณแก้ว) มาบอกว่าน้ำวาดคลอดลูกแล้ว
ฉากที่ 6	เคน (ลูกคนใช้) ร่วมเพศกับสายสร้อย (ตอนโต) สลับกับฉากดำน้ำพริก

- ฉากที่ 7 สายสร้อยมหาเคน เคนให้จัน (อายุ 18 ปี) ร่วมเพศเป็นครั้งแรกกับสายสร้อย
- ฉากที่ 8 คุณหลวงร่วมเพศกับเด็กในบ้าน คุณแก้วกับสายสร้อยมาแอบดู
- ฉากที่ 9 จันจะเข้าห้องน้ำ แต่เจอคุณบุญเลื่อง กำลังเอาน้ำลูบตัวอยู่ เปลือยช่วงบน
- ฉากที่ 10 ฉากน้ำแข็งลูบหลัง (1) บุญเลื่องให้จันเอาน้ำแข็งลูบหลังคลายร้อนให้ น้ำละลาย จันเอามือลูบน้ำที่หยดข้างอกบุญเลื่อง
- ฉากที่ 11 ฉากน้ำแข็งลูบหลัง (2) จันทำน้ำแข็งตกข้างหน้าอกบุญเลื่อง จึงจับหน้าอก จากนั้นจึงร่วมเพศกับบุญเลื่อง
- ฉากที่ 12 จัน (กลับมาจากพิจิตรเพื่อแต่งงานกับคุณแก้ว) ร่วมเพศกับบุญเลื่อง
- ฉากที่ 13 ย้อนกลับไปตอน จัน (อายุ 12 ปี) มาตามรูปแม่ที่ถูกย้ายมาที่ห้องสมุด พบคุณหลวงร่วมเพศกับเด็กในบ้านอยู่ จึงถูกคุณหลวงปิดประตูได้
- ฉากที่ 14 จันแอบมาร่วมเพศกับเด็กในบ้านต่อหน้ารูปแม่ตัวเอง ในวันแต่งงาน
- ฉากที่ 15+17 จันร่วมเพศกับบุญเลื่อง คุณหลวงมาเห็น จึงลี้ไป
- ฉากที่ 16 แก้วกับบุญเลื่องมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน จันมาเห็น

ภาพที่ 4.1 ฉากที่ 15+17 จันร่วมเพศกับบุญเลื่อง คุณหลวงมาเห็น จึงลี้ไป

จะเห็นได้ว่า จำนวนฉากกามารมณทั้งหมดในเรื่องนี้ค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับภาพยนตร์ไทยด้วยกัน และในจำนวนฉากกามารมณทั้ง 17 ฉากนี้ เมื่อแยกพิจารณาตามวัยของตัวละครเอกคือจัน ดารา จะแบ่งออกได้เป็น 3 วัย คือ จันในวัยเด็ก จะมีฉากกามารมณทั้งหมด 5 ฉาก คือ ฉากที่ 1-5 และฉากที่ 13 (ฉากที่ 1 และ 4 นับเป็นฉากเดียวกัน) จันในวัยรุ่นจะมีฉากกามารมณทั้งหมด 6 ฉาก คือ ฉากที่ 6-11 และจันในวัยผู้ใหญ่ จะมีฉากกามารมณทั้งหมด 4 ฉาก คือ ฉากที่ 12 และ 14-17 (ฉากที่ 15 และ 17 นับเป็นฉากเดียวกัน) จำนวนฉากกามารมณในแต่ละวัยของจันจะไม่แตกต่างกันมากนัก และเมื่อพิจารณา รวมไปถึงเนื้อเรื่องที่ว่า จัน ดารา มีชีวิตอยู่ในบ้านหลอมแห่งกามารมณมาตลอด สิ่งที่เขาได้พบเจอ เรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก ทำให้จันไม่สามารถหลุดจากวงเวียนนี้ได้ ผู้สร้างได้แสดงให้เห็นว่าฉากกามารมณที่ปรากฏมีผลอย่างยิ่งต่อชีวิตของตัวละครเอกตัวนี้ เรื่องทางเพศที่จันพบเจอในทุกช่วงวัยมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ทำให้เขามีชีวิตอย่างที่ปรากฏในภาพยนตร์ ดังนั้น ฉากกามารมณในเรื่องนี้จึงไม่ใช่เป็นเพียงการแสดงเพื่อเร้าอารมณ์ทางเพศของผู้ชมเท่านั้น หากแต่มีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาเนื้อเรื่อง โดยการดำเนินเรื่องที่มีจัน เป็นศูนย์กลางเป็นการดำเนินเรื่องด้วยพัฒนาการของตัวละครนั่นเอง

นอกจากนี้ ฉากกามารมณดังกล่าว ยังทำหน้าที่ในการแนะนำและแสดงลักษณะตัวละครอื่นๆ เช่น คุณหลวง ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งของเรื่อง เป็นใหญ่ในบ้านวิสนันท์ และแสดงให้เห็นว่าการมีกิจกรรมทางเพศกับเด็กในบ้านเป็นเรื่องธรรมดา จึงไม่แปลกที่ตัวละครอื่นในบ้านนี้จะเห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา สนุกสนานไปด้วย ในภาพยนตร์จึงมักจะเห็นฉากคุณหลวงมีความสัมพันธ์กับเด็กในบ้านเป็นประจำ หรือ ฉากที่เคนมีความสัมพันธ์อันดูเด็ดขาดกับสายสร้อย นอกจากเป็นการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์อันลึกซึ้งและรสนิยมทางเพศของตัวละครทั้งสองแล้ว ยังเป็นการนำให้เห็นว่าทั้งสองมีความสำคัญต่อชีวิตของจัน เพราะเคนเป็นเสมือนลูกน้องและเพื่อนสนิทของจัน ทั้งยังเป็นคนแนะนำให้จันรู้จักกับเรื่องเพศที่แท้จริง ส่วนสายสร้อยก็เป็นผู้หญิงคนแรกที่จันมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เป็นต้น

ในด้านการถ่ายทำนั้น จะเห็นความสามารถของผู้กำกับ นนทรีย์ นิมิบุตร ที่นำเสนอฉากกามารมณต่างๆ อย่างโจ่งแจ้ง แต่เมื่อดูจบแล้ว ไม่ได้รู้สึกถูกปลุกเร้าไปกับฉากกามารมณที่ปรากฏในภาพยนตร์ กลับได้เห็นเรื่องเพศที่สะท้อนอย่างรุนแรงออกมาให้สังคมได้รับรู้ และสร้างความรู้สึกสงสาร สมเพชเวทนาชีวิตของจัน ดารา มากกว่า ด้วยความใส่ใจในรายละเอียดของฉากกามารมณแต่ละฉาก ไม่ว่าจะเป็นการแสดงของนักแสดง องค์ประกอบของภาพ แสง สี เสียง รวมทั้ง

เทคนิคการนำเสนออย่างตรงไปตรงมา ทำให้ **จัน ดารา** เป็นภาพยนตร์โรดิกที่มีศิลปะอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น

ในช่วงจันวัยเด็ก จะมีฉากที่สำคัญได้แก่ ฉากที่ 1+4 และฉากที่ 3

ฉากที่ 1 เป็นฉากที่คุณหลวงร่วมเพศกับน้ำวาด แล้วจันตื่นมาเห็น นับเป็นฉากสำคัญ เพราะเป็นภาพแรกที่ติดอยู่ในความทรงจำของจัน ในฉากนี้ผู้ชมจะเห็นกิจกรรมการร่วมเพศของคุณหลวงเป็นเงาๆ ผ่านมุ้ง แต่จะได้ยินเสียงครวญครางและเสียงการร่วมเพศชัดเจนมาก กล้องจะซูมไปที่ใบหน้าของจันตอนเด็กๆ จ้องไปที่ภาพการร่วมเพศนั้น แล้วจึงตัดไป ต่อมาฉากนี้ก็มาปรากฏอีกครั้งในฉากที่ 4 คราวนี้จะเห็นการร่วมเพศชัดเจนขึ้น เห็นทั้งคุณหลวงและน้ำวาด เปลือยหมด แต่ด้วยการใช้มุมกล้องที่ถ่ายจากด้านบนลงมาเป็นมุมก้มและถ่ายด้านข้างทำให้ไม่เห็นอวัยวะที่ควรปกปิดของทั้งสองเลย และจะถ่ายให้เห็นเต็มตัวไม่นาน แล้วไปเน้นที่สีหน้าของนักแสดงแทน ใบหน้าของคุณหลวงแสดงความเกลียดชังจัน ทั้งสายตาและคำพูด ขณะที่น้ำวาดขอร้องให้คุณหลวงหยุด แต่คุณหลวงไม่ยอม ยังคงทำกิจกรรมทางเพศของตนต่อไป ภาพตัดมาที่ ใบหน้าของน้ำวาดที่มองจันอย่างสงสาร แล้วเอื้อมมือไปปิดตาจันให้นอนลง ตัดกลับมาที่ภาพครึ่งตัวคุณหลวงร่วมเพศกับน้ำวาดอีกครั้ง เน้นไปที่ใบหน้าของน้ำวาดที่มอมเมินไป ไม่มีความสุขกับกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ จะเห็นได้ว่า ฉากกามารมณ์ดังกล่าวนี้ ผู้ชมได้รับรู้ว่ามีการกระทำทางเพศดำเนินอยู่ตลอดเวลา โดยการถ่ายทำที่เน้นใบหน้าของนักแสดง โดยเฉพาะสายตา ทำให้เปลี่ยนจุดสนใจของผู้ชมไปจับอยู่ที่การแสดงความเกลียดชังของคุณหลวง ความสงสารจันของน้ำวาด และความน่าสงสารของจันตอนเป็นเด็กนั่นเอง

ฉากที่ 3 เป็นฉากที่จัน (อายุ 12 ปี) กอดน้ำวาด แล้วเกิดความรู้สึกสุขสม (สำเร็จความใคร่) ฉากนี้เป็นเสมือนฉากที่แสดงให้เห็นผลพวงจากความไม่ใส่ใจของผู้ใหญ่ (ฉากที่ 1+4) ทำให้จันไม่สามารถจัดการกับความรู้สึกของตัวเองได้อย่างเหมาะสม จันโหยหาความรัก ในขณะที่เดียวกันเขาก็มีความรู้สึกทางเพศ และยิ่งเด็กเกินกว่าที่จะควบคุมตนเอง หรือคำนึงถึงความเหมาะสม ประกอบกับเขาอยู่ในวัยที่กำลังอยากรู้ อยากรู้อะไร เห็น อยากรู้อะไร เห็น เติบโตไว สิ่งที่เขาได้เห็นมาตั้งแต่เด็กก็ชี้แนะ ทำให้เขากระทำการที่ไม่สมควรกับคนที่เปรียบเสมือนแม่ของเขาลงไป ดังนั้นคนที่เป็นผู้ใหญ่เองควรระมัดระวังการกระทำของตนเช่นกัน ขณะที่จันเรียกร้องอยากกอดนมแม่ หอมนมแม่ ซึ่งน่าจะหมายถึงต้องการความอบอุ่นจากแม่ แต่น้ำวาดกลับเปิดหน้าอกจริงๆ ให้จันกอด แม้ว่าน้ำวาดจะทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่ก็ทำให้จันเกิดอารมณ์ทางเพศ ในฉากนี้ไม่มีการใช้คำพูดที่บ่งบอก หรือเสียงแสดงให้เห็นว่าสำเร็จความใคร่ แต่ใช้การถ่ายรายละเอียดของกิจวัตรนั้นออกมา คือถ่ายเท้าของจันที่จิกเกร็ง มือขยำด้านหลังของน้ำวาด และการกระตุกเป็นจังหวะ เท่านั้นที่ทำให้ผู้ชม

ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น นอกจากนี้ น้ำวาดใช้แขนข้างที่หันออกด้านนอกกดจันไว้ เป็นการบังหน้าออกไปในตัว ภาพจึงไม่โป๊

ในช่วงจันเป็นวัยรุ่น ฉากกามารมณที่เด่นที่สุดในช่วงนี้ เรียกว่าเป็นจุดขายของเรื่องนี้เลยทีเดียวว่าได้ ได้แก่ ฉากที่ 9, 10 , 11 ซึ่งเป็นฉากต่อเนื่อง และเป็นฉากลุปน้ำแข็งที่แสนจะเร้าอารมณ์นั่นเอง ซึ่งผู้ชมจะได้เห็นเทคนิคในการนำเสนอฉากกามารมณอย่างมีสุนทรียะและน่าติดตาม ดังนี้

ฉากที่ 9 เป็นตอนที่จันจะเข้าห้องน้ำ แต่เจอคุณบุญเลื่อง อยู่ในชุดเกือบเปลือย มีเพียงกางเกงชั้นในแบบขาสั้น กำลังเอาน้ำลุปตัวอยู่ เมื่อบุญเลื่องหันมาเห็นจัน ก็ต่อว่าที่จันมาเ็นดู จันละล้าละลักขอโทษบุญเลื่อง แต่ยังคงแอบดูอยู่ บุญเลื่องเองก็ดูไม่ตั้งใจปกปิดร่างกายตัวเองนัก ก่อนจะออกจากห้องน้ำ แล้วบอกให้จันทำความสะอาดร่างกายแล้วตามขึ้นไปชั้นบน ฉากนี้เป็นฉากเริ่มต้นก่อนจะนำไปสู่เซ็กส์ระหว่างบุญเลื่องและจัน มีการถ่ายโดยใช้ภาพแทนสายตาจัน ทำให้ผู้ชมเสมือนเป็นผู้แอบดูร่วมกับจันไปด้วย ภาพที่เห็นคือบุญเลื่องเปลือยหน้าอก ซึ่งจะเห็นด้านข้าง เมื่อบุญเลื่องหันมาเห็นจัน จึงใช้ผ้าปิดหน้าอกไว้ อย่างไรก็ตามสุนทรียะของฉากนี้อยู่ที่การถ่ายทอดปฏิริยาของจันต่อบุญเลื่อง ที่มีอาการเหงื่อแตก หายใจแรง กลืนน้ำลาย การใช้สายตามองอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่มีแววของความต้องการอยู่ ซึ่งความต้องการตรึงนี้ยังอยู่ในขั้นต้นขอให้ได้ดู ได้มอง ยังไม่มีความรู้สึกผิดปนอยู่ด้วย และเมื่อบุญเลื่องจากไป จันก็ถอนหายใจอย่างแรง ระวังอารมณ์ของตนไว้ นักแสดงสามารถถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละครได้อย่างดี ทำให้ภาพบุญเลื่องมีความหมายมากขึ้น ไม่ใช่เป็นเพียงภาพที่ใจเปิดโชว์ แต่เป็นภาพที่มีอิทธิพลต่ออารมณ์ของคนๆหนึ่งอย่างมาก

ฉากที่ 10 ฉากลุปน้ำแข็ง (1) เริ่มจากจันเดินกล้าๆ กลัวๆ เข้ามาในห้อง ที่บุญเลื่องนอนเปลือยแผ่นหลังมีผ้าปิดอยู่ครึ่งตัว บุญเลื่องให้จันเอาน้ำแข็งลุปหลังคล้ายร้อนให้ กล้องจะถ่ายภาพไถลลงไปที่มีจันจับน้ำแข็ง เลื่อนไปตามหลังของบุญเลื่อง ซึ่งนอนส่งเสียงครางไปด้วย ตัดสลับมากับหน้าจันที่แสดงอาการอดกลั้น ตัดไปที่ภาพพัดลมและโถน้ำแข็ง จากนั้นตัดกลับมาที่จันลุปน้ำแข็งไป น้ำละลายจันเอามือลุปน้ำที่หยดข้างอกบุญเลื่อง ถ่ายเน้นไปที่ใบหน้าของจันที่มีเหงื่อซึมทั่วไปหมด หลับตาแน่น แต่มือก็ยังคงลุปน้ำข้างๆ ออกบุญเลื่องเร็วขึ้น บุญเลื่องหันมาดู แล้วบอกให้จันพอเท่านั้น ตัดกลับไปไปที่ใบหน้าจัน ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฉากนี้ผู้ชมได้เห็นเพียงแผ่นหลังของบุญเลื่องเท่านั้น แต่กลับเร้าอารมณ์ได้มากกว่าฉากร่วมเพศอื่น ด้วยการถ่ายภาพสี่เหลี่ยม เกือบรายละเอียด เห็นน้ำแข็งที่ค่อยๆ ลุปผ่านทุกองูของแผ่นหลัง และน้ำที่ละลายหยดเป็นทางจากหลังของบุญเลื่องลงมาสู่ฐานหน้าอก ประกอบกับการแสดงอารมณ์ของนักแสดงและเสียงครางอย่าง

เร้าอารมณ์ ทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมไปกับจัน และเมื่อบุญเลื่องบอกให้จันหยุด ก็เป็นการตัดอารมณ์ของจัน และของผู้ชมให้เกิดความเสียดายไปด้วย เป็นการเล่นกับอารมณ์ของผู้ชมไปพร้อมๆ กับตัวละครในเรื่อง แสดงให้เห็นการผลักดันทางอารมณ์ของตัวละครที่มากขึ้นกว่าฉากที่ 9 แต่ยังไม่เสียการควบคุมตัวเองไป

ฉากที่ 11 ฉากน้ำแข็งลูบหลัง (2) จันมาลูบน้ำแข็งให้บุญเลื่องอีกครั้ง คราวนี้เขาตั้งใจทำน้ำแข็งตกข้างหน้าอกบุญเลื่อง แล้วจับหน้าอก จากนั้นจึงร่วมเพศกับบุญเลื่อง ฉากนี้มีการเล่นแสงสีควบคู่ไปกับการแสดง คือ โบริหน้าของบุญเลื่องที่แสดงอาการเคลิบเคลิ้ม หลับตาพริ้ม บุญเลื่องทาปากสีแดง ตัดกับบรรยากาศที่เป็นโทนสีซีเปีย ทำให้เพิ่มความขั้วชวนมากขึ้น ฉากนี้ยังคงเห็นรายละเอียดการแสดงอารมณ์ของนักแสดงได้ดี เช่น จันเหงื่อแตก กลืนน้ำลาย สะกดกลั้นอารมณ์ ฯลฯ ผู้ชมยังได้เห็นอารมณ์ที่พันซัดการควบคุมของตัวละครทั้งสอง จากการลูบน้ำแข็ง ไปถึงการจับหน้าอก นำไปสู่การร่วมรักกัน ซึ่งภาพจะเป็นนุ่มกัม และถ่ายเน้นที่โบริหน้านักแสดงเช่นเดียวกับฉากร่วมรักอื่นๆ นอกจากการใช้แสงสี การเก็บรายละเอียดแล้ว สุนทรียะที่เกิดในฉากนี้คือ การใช้สัญลักษณ์ ทำให้เกิดความหมายแฝง ผู้ชมต้องสังเกตและตีความมากขึ้น ทำให้ภาพยนตร์มีมิติที่ลึกซึ้งและมีศิลปะมากขึ้นเช่นกัน สัญลักษณ์ในฉากนี้ (และฉากที่ 10) คือ น้ำแข็ง ตามฉากที่เราได้เห็น อากาศในเรื่องนั้นร้อน บุญเลื่องจึงให้จันใช้น้ำแข็งมาคลายร้อน โดยให้ค่อยๆ ลูบ ไม้รีบร้อน น้ำแข็งจึงเปรียบเสมือนความใจเย็นของบุญเลื่อง ที่ค่อยๆ คลายความร้อนทางเพศของจัน และของตนเอง ขณะที่น้ำแข็งละลายช้าๆ ก็เปรียบเสมือนว่าศีลธรรมในใจและความอดทนของจันค่อยๆ ละลายไปอย่างช้าๆ เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ในฉากนี้ยังมีสัญลักษณ์ที่สำคัญ คือ ดอกหน้าวัวที่ปรากฏในช่วงเริ่มต้นการร่วมเพศของจันและบุญเลื่อง และปรากฏอีกครั้งหลังจากเสร็จกิจแล้ว ดอกหน้าวัวจึงเป็นตัวแทนการร่วมเพศของทั้งสองที่แสดงออกอย่างชัดเจนนั่นเอง

จะเห็นได้ว่า ทั้ง 3 ฉากไม่เพียงแสดงอารมณ์ พฤติกรรมที่มากขึ้น แต่ยังให้ความหมายแฝงในเรื่องของอำนาจ ผู้หญิงก็มีอำนาจถ้าหากรู้สิ่งที่ตนมีและใช้ได้ถูกต้อง บุญเลื่องเป็นผู้หญิงที่ตระหนักในข้อนั้นได้ดี เธอแค่ใช้เรือนร่างให้เป็นประโยชน์เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการอย่างช้าๆ โดยที่จันไม่รู้ตัว คือเริ่มตั้งแต่ ให้จันได้เห็นก่อน จากนั้นก็ให้สัมผัส แต่ไม่มากไปกว่านั้น คนเราเมื่อยังไม่ได้อะไรก็ยิ่งอยากได้ จันจึงเหมือนถูกผลักดันทางอารมณ์ให้มากขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายจันก็ไม่อาจห้ามใจตนเองได้อีกต่อไป และเมื่อกลั้วมีเพศสัมพันธ์ครั้งหนึ่งแล้ว ก็ทำให้มีครั้งต่อไปเรื่อยๆ เท่ากับจันติดกับของบุญเลื่องโดยสมบูรณ์

ตามทฤษฎีแอบมองจ้องดู (Voyeurism) (อ้างถึงในซูครี งามประเสริฐ, 2541) กล่าวถึงว่า “ความใคร่ในการจ้องมองปรากฏให้เห็นในสองลักษณะ คือ ลักษณะการเป็นผู้กระทำ และการเป็นผู้ถูกระทำ ความเป็นชายและความเป็นหญิง ขึ้นอยู่กับว่า ลักษณะทางเพศของเพศใดสำคัญกว่า อย่างไรก็ตามเพศใดเพศหนึ่งต้องเป็นผู้ที่อยู่เหนือกว่า” ทำให้ตีความได้ในสองแง่ คือ ในแง่ที่หนึ่ง บุญเลี้ยงเป็นผู้ถูกระทำ เพราะเธอถูกจัน รวมไปถึงผู้ชมภาพยนตร์จ้องดูเรือนร่างของเธออยู่ในขณะที่มองในทางกลับกันได้อีกแง่หนึ่งว่า จันก็กลายเป็นผู้ถูกระทำ ด้วยอำนาจที่บุญเลี้ยงมีดังที่กล่าวไปข้างต้นนั่นเอง

ในช่วงจันเป็นผู้ใหญ่ จากกามารมณีนี้นี้แทบทุกฉากมีความสำคัญทั้งสิ้น เพราะแต่ละฉากมีเหตุผลในการนำเสนอ และมีส่วนในการพัฒนาเนื้อเรื่อง สะท้อนถึงผลของการกระทำเป็นลูกโซ่ เช่น

ในฉากที่ 12 จันกลับมาจากพิชิตร มามีความสัมพันธ์กับบุญเลี้ยงอีกครั้ง แสดงให้เห็นว่า ตัณหาราคะของจันและบุญเลี้ยงไม่ได้หมดไปตามกาลเวลาที่ห่างกันเลย และยังเป็น “วัวเคยค้ำม้าเคยขี่” ก็ยิ่งทำให้ไฟระคะของทั้งสองลุกโชนงายขึ้น และการกลับมาที่มีความสัมพันธ์ทางเพศของทั้งสองอีกครั้ง ยังส่งผลไปถึงฉากที่ 15+17 คือ ขณะที่จันและบุญเลี้ยงกำลังร่วมรักกันอยู่นั้น คุณหลวงมาพบเข้า ทำให้เกิดอาการช็อค ล้มลงกับพื้นและเป็นอัมพาตในที่สุด

จากฉากทั้ง 3 จะพบว่ามีการใช้เทคนิคการถ่ายทำที่น่าสนใจอีกอย่าง คือ การถ่ายผ่านกระจก ทำให้เห็นภาพสะท้อนของสิ่งที่ตัวละครกำลังทำอยู่ ก่อนจะตัดไปถ่ายส่วนอื่นๆ ต่อ การถ่ายผ่านกระจกนี้ ทำให้ผู้ชมเห็นภาพการร่วมเพศได้ชัดเจนเช่นกัน แต่มีศิลปะกว่า และยังให้ความรู้สึกของการเป็นผู้แอบดู ซึ่งจะเร้าอารมณ์กว่าถ่ายให้เห็นตรงๆ อีกทั้งเป็นการแสดงให้เห็นความสามารถของผู้กำกับที่ใช้เทคนิคในการนำเสนอจากกามารมณีนี้นี้ได้หลายรูปแบบ ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซาก น่าเบื่อ หรือจางใจเปิดเผยจนเกินงามด้วย

หรือในฉากที่ 14 ที่จันแอบมาความสัมพันธ์กับเด็กในบ้าน บนเก้าอี้ที่คุณหลวงใช้ประจำ และต่อหน้ารูปแม่ของตน เป็นการแสดงให้เห็นว่า “ประวัติศาสตร์มักจะซ้ำรอย” บางครั้งเราเห็นตัวอย่างที่ไม่ดี และคิดว่าเราจะไม่เอาแบบอย่างคนๆนั้น แต่ถ้าเราเรียนรู้มันมามากๆ เข้า มันอาจจะติดตัวเราไปโดยไม่รู้ตัว พฤติกรรมของเราจึงปรากฏออกมาในรูปแบบเดียวกัน เช่นเดียวกับจัน ที่เกลียดพฤติกรรมของคุณหลวงมาตั้งแต่เด็ก แต่แล้วเขาก็ไม่ได้ประพฤติดีไปกว่าคุณหลวงเลย เขามีเพศสัมพันธ์กับเด็กในบ้านต่อหน้ารูปแม่ของตนเช่นเดียวกับที่คุณหลวงเคยทำ สะท้อนให้เห็น

ว่าสิ่งที่เราถูกปลุกฝังมา ไม่อาจจะลบเลือนไปได้ง่ายๆ นอกจากนี้ เป็นการตอกย้ำถึงความเสื่อมเสีย เหลวแหลก จนถึงตอกย้ำให้เห็นว่าเป็นโดยสายเลือด เป็นลูกไม้ที่หล่นไม่ไกลต้นนั่นเอง

นอกจากนี้ พฤติกรรมของจันที่เกิดขึ้นนั้น เป็นวันแต่งงานของตนเอง จึงเป็นการเสียศีลสังคมไทยอย่างเฉียบคม ที่เราเห็นการแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญ วันแต่งงานเป็นเสมือนวันที่ให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะรักและอยู่กับคนๆเดียวตลอดไป แต่จากนั้นก็กลับกลายเป็นวันที่แสดงความไม่ซื่อสัตย์ การไม่มีความรักต่อกันอย่างโจ่งแจ้ง บ่งบอกได้ว่า จะมีประโยชน์อะไรหากแต่งงานโดยปราศจากความรัก ความซื่อสัตย์ต่อกัน วันแต่งงานจึงเป็นแค่วันที่อุปโลกขึ้นเท่านั้น

ส่วนในฉากที่ 16 ที่แก้วกับบุญเลี้ยงมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน แล้วจันมาเห็น ก็เป็นฉากที่แสดงให้เห็น “วงเวียนแห่งกรรม” แก้วกับบุญเลี้ยงนั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศกันมานาน แต่จันเพิ่งได้รู้ กลายเป็นเสมือนผลกรรมที่ย้อนกลับมาหาเขา ในฉากที่ 15+17 คุณหลวงรับกรรมที่ก่อไว้กับจัน ฉากนี้จันก็ต้องรับกรรม มาเห็นภาพแบบเดียวกับที่คุณหลวงเห็น จากคุณแก้วซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของคุณหลวง ฉากนี้มีการถ่ายตัดสลับภาพจันวิ่งออกไปเอาหน้าจุ่มน้ำ แล้วตะโกนเหมือนไม่อยากจะรับรู้อะไรทั้งสิ้นแล้ว กับ ภาพแก้วและบุญเลี้ยงร่วมรักกัน ซึ่งเป็นการเพิ่มอารมณ์ของผู้ชมให้เข้าใจสภาพจิตใจของจันลึกซึ้งขึ้น และยังเป็นการตีแผ่ว่า รักร่วมเพศนั้นเกิดขึ้นในสังคมไทยมานานแล้ว เพียงแต่ไม่เปิดเผยหรือยอมรับกันเท่าใดนัก

สรุปแล้ว **จัน ดารา** เป็นภาพยนตร์ที่ใช้ประเด็นทางเพศเป็นหลักในการดำเนินเรื่อง จึงไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงการนำเสนอด้วยฉากการมารมณืไปได้ และฉากการมารมณืทุกฉากในเรื่องนี้ ล้วนแสดงให้เห็นถึงความใคร่ของตัวละครทั้งสิ้น ไม่มีความรู้สึกถึงรสรักใดๆ ออกมาเลย โดยเป็นการแสดงการสังวาสอย่างโจ่งแจ้ง ไม่มีการเล้าโลมมาก่อน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปมทางจิตของตัวละคร และเพื่อให้ผู้ชมสัมผัสกับอารมณ์ของเรื่องและตัวละครได้มากขึ้น

จากการวิเคราะห์ฉากการมารมณืในเรื่อง **จัน ดารา** นี้ จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นภาพยนตร์คุณภาพที่ผู้สร้างได้ใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ในการทำให้ผู้ชมได้รับความเพลิดเพลิน ประกอบกับได้แฉคิด และเกิดอารมณ์ร่วมในหลายๆด้าน ไม่ใช่แค่เพียงเรื่องเพศ แต่รวมไปถึงความเวทนา หดหู่ใจ ไปกับชีวิตของตัวละคร แม้ว่าจะเป็นภาพยนตร์ที่มีฉากการมารมณือยู่มาก แต่ก็ล้วนเป็นฉากที่คัดสรรแล้วอย่างดี ในบางฉากให้ความหมายแฝงที่ลึกซึ้ง ต้องใช้วิจารณญาณในการชม และยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ฉากการมารมณืทุกฉากนั้นมีที่มาที่ไป มีเหตุผลจูงใจไปสู่พฤติกรรม

2. ขุนแผน (KUNPAN : Legend of the Warlord)

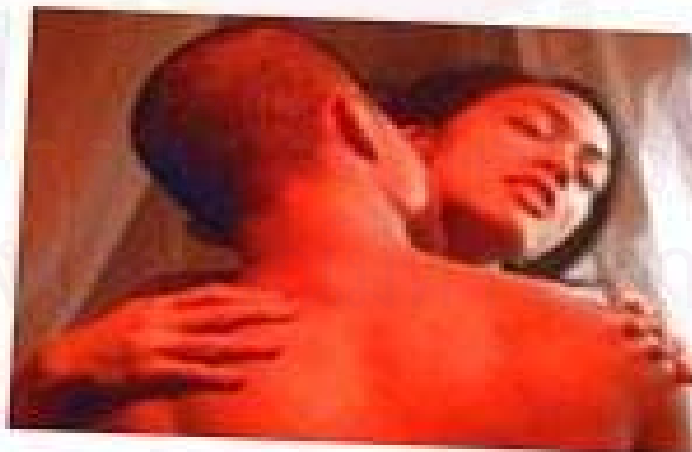
ขุนแผน ภาพยนตร์ที่สร้างจากวรรณกรรมไทยอมตะ ที่แต่งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 2 กำกับโดย ธนิตย์ จิตนุกูล (ป๊อด) ผู้กำกับที่มีผลงานโด่งดังจากเรื่อง **ชิมน้อยหน้อย กะล่อนมากหน้อย** (2533) **ปลื้ม** (2534) **สยี่มกีย** (2534) **รักเอ๋ย** (2537) **เสือ โจรพันธุ์เสือ** (2541) **สวัสดิ์บ้านนอก** (2541) และภาพยนตร์ที่ทำรายได้กว่า 200 ล้านบาทภายในหกสัปดาห์อย่าง **บางระจัน** (2543) **ขุนแผน** เป็นภาพยนตร์ที่มีหลายกรส ทั้งผู้รับ รัก โลก โกรธ หลง การใช้อำนาจแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน รวมถึงการแสดงอิทธิฤทธิ์เวทมนต์คาถาทั้งหลายด้วย

เรื่องราวของภาพยนตร์ **ขุนแผน** ในครั้งนี้ เน้นไปที่ความสัมพันธ์ของตัวละครเอก 3 ตัว คือ **พลายแก้ว** หรือ **ขุนแผน** (นำแสดงโดย วิชระ ตังคะประเสริฐ) ลูกของขุนไกรพลพ่าย และนางทองประศรี เป็นนักรบหงักร นักรักผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ถูกทำทนายชะตากรรมจากอำนาจ ความลุ่มหลง และอิสตรี ชายผู้ต้องการจะเป็นยอดคนด้วยการเป็นเจ้าของอำนาจพิเศษทั้งสามสิ่ง คือ ดาบฟ้าฟื้น ม้าสีหมอก และกุมารทอง เขาผ่านช่วงชีวิตที่รุ่งโรจน์และตกต่ำจนถึงขีดสุด ชะตาพลิกผันทำให้ต้องจากพิมพิลาโดยคนรักชั่วแล้วชั่วเล่า ด้วยเป็นชายหนุ่มรูปงาม ทำให้มีสาวงามมาพัวพันสม่ำเสมอจบเมื่อถึงวันที่เขาเข้าใจได้ว่า อำนาจอันยิ่งใหญ่มิได้นำมาซึ่งความสุข และต้องการละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่ด้วยกิเลสและวังวนแห่งตณหาที่สร้างมา เขาจึงต้องทำใจยอมรับผลกรรมที่ก่อไว้ **นางพิมพิลาไลย** หรือ **นางวันทอง** (นำแสดงโดย บงกช คงมาลัย) หญิงสองใจที่กล่าวขาน ผู้ไม่มีสิทธิเลือกในชะตากรรม สาวงามผู้ตกเป็นที่หมายปองของสองชาย จนทำให้ท้ายที่สุดต้องถูกตราหน้าว่าเป็นหญิงสองใจ นางมีใจรักแท้ต่อพลายแก้ว แต่แล้วกลับต้องทุกข์ใจในความมักมากไม่รู้จักพอ จนเมื่อหลงเล่ห์กลจำต้องตกเป็นของขุนช้าง ขุนช้างก็เฝ้าดูแลทูลนุถนอมนางเป็นอย่างดี แต่ทั้งคู่กลับแก่งแย่งนางไปมา จนนางถูกหาว่าเป็นเหตุแห่งความโกลาหล จนต้องโดนพิพากษา เมื่อถึงเวลาที่ต้องเลือกระหว่างชายสองคนนี้ นางจึงยอมถูกประหารเพื่อเป็นเครื่องเตือนสติแก่คนทั้งสอง และ **ขุนช้าง** (นำแสดงโดย อภิชาติ นิพัทธ์หัตถพงศ์) ชายอัปถกษณ์ ร่างอ้วนใหญ่ ผู้ยึดมั่นในความรัก ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ เขาไม่ได้อาภัพจนเกินไปด้วยมีฐานะร่ำรวย เป็นพ่อค้าและคนรับใช้ใกล้ชิดกษัตริย์ เขาหลงรักพิมพิลาไลยด้วยใจที่บริสุทธิ์ ทั้งที่รู้ว่านางมีใจรักมั่นคงให้กับพลายแก้ว แต่แล้วความรักกลับทำให้เขาพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วงชิงนางมาเป็นของตน ไม่ว่าจะด้วยทรัพย์สินหรือเล่ห์กล จนท้ายที่สุดต้องระทมทุกข์ เพราะความรักที่มากจนเกินไป

จากการชมเรื่องนี้ คาดว่าแก่นของเรื่อง **ขุนแผน** พยายามแสดงให้เห็นถึงมุมมองของความรักที่ให้ทั้งคู่และโทษ ความรักเป็นสิ่งสวยงาม แต่คนเราเมื่อได้ความรัก แล้วไม่รู้จักรักษา มันไว้ ก็ต้องเสียใจภายหลัง ดังเช่นที่ขุนแผนได้ความรักที่สืดยชื่อจากนางพิมแล้ว แต่ไม่รู้จักรักถนอมไว้ กลับทำตัวเจ้าชู้เรื่อยไป เมื่อคิดได้ในภายหลัง ก็ไม่อาจเรียกความรักนั้นกลับคืนแล้ว หรือ หากรักรุนแรงเกินไป ไม่รู้จักให้อภัย หวังเพียงแต่จะครอบครอง รักก็กลายเป็นทุกข์ได้เช่นกัน ดังเช่นขุนช้างที่รักนางพิมจนเกินไป ทำทุกวิถีทางเพื่อแย่งนางพิมจากขุนแผน แต่สุดท้ายก็มีแต่ความสูญเสีย

ฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** นั้นมีทั้งหมด 9 ฉากด้วยกัน ได้แก่

- ฉากที่ 1 พลายแก้วและนางพิมจูบกันได้ต้นไม้
- ฉากที่ 2 พลายแก้วแอบมาหาพิมในห้องนอน เป่ามนต์ใส่นางพิมาก่อนจะร่วมรักกัน
- ฉากที่ 3 พลายแก้วร่วมรักกับนางพิม สลับกับฉากขุนช้างโมโหทำลายข้าวของ
- ฉากที่ 4 พลายแก้วแอบมีความสัมพันธ์กับสายทองที่ทำน้ำ พิมมองเห็นจากหน้าต่าง
- ฉากที่ 5 พลายแก้วมีความสัมพันธ์กับลาวทอง เหลื่อมกับฉากนางพิมทอดผ้ารอสามี
- ฉากที่ 6 ขุนช้างร่วมรักกับวันทอง (นางพิม) (ภาพความคิดของพลายแก้ว)
- ฉากที่ 7 ขุนแผน (พลายแก้ว) ร่วมรักกับบัวคลี่ในน้ำ
- ฉากที่ 8 ขุนแผนกลับมาลักพาตัวนางพิมไป นางพิมจะหนีกลับขุนแผนไม่ยอมจึงร่วมรักกัน
- ฉากที่ 9 ขุนแผนกับแก้วกิริยาร่วมรักกันในคุก

ภาพที่ 4.2 ฉากที่ 2 พลายแก้วแอบมาหาพิมในห้องนอน เป่ามนต์ใส่นางพิมาก่อนจะร่วมรักกัน

เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ของฉากกามารมณห์เหล่านี้ในภาพยนตร์ จะพบว่า หน้าที่หลักของฉากกามารมณห์ในเรื่องนี้คือ การเสริมลักษณะตัวละครและอารมณ์ของเรื่องให้ชัดเจนขึ้น เห็นได้จาก ฉากกามารมณห์แต่ละฉากนั้นได้แสดงบุคลิกลักษณะความเป็นนักรักของขุนแผนที่ไปถึงที่ได้ก็ได้ภรรยาใหม่ และส่วนที่เป็นความนึกคิดของตัวละคร เช่น ฉากที่ 3 ที่เป็นภาพหลายแก้วร่วมรักกับนางพิม ตัดสลับกับฉากขุนช้างโมโหทำลายข้าวของที่เตรียมไว้สู่นางพิม ภาพที่ตัดสลับทำให้การร่วมรักของหลายแก้วกับนางพิมเป็นเสมือนความนึกคิดของขุนช้าง เป็นการเพิ่มความโกรธแค้น ความโศกเศร้าเสียใจของขุนช้างให้มากขึ้น ซึ่งมีผลต่อการกระทำของขุนช้างต่อไป ฉากกามารมณห์ฉากนี้จึงดูสมเหตุสมผลในการนำเสนอ หรือในฉากที่ 5 ภาพหลายแก้วมีความสัมพันธ์กับลาวทอง ในขณะที่นางพิมหอผ้ารอสามี ภาพในฉากนี้จะทำให้ผู้ชมรู้สึกถึงอารมณ์ของนางพิมหอผ้าเห็นความมั่นคงต่อสามีในขณะที่สามีกลับนอกใจ และเกิดความสงสารนางพิมหอผ้ามากขึ้น อย่างไรก็ตาม ฉากที่ 5 นี้ ยังติดอยู่ตรงขณะที่หลายแก้วมีความสัมพันธ์กับลาวทองนั้น สถานที่ที่ร่วมรักกันเปิดโล่งเกินไป และยังมีทหาร 2 นายเดินผ่าน ด้วยความไม่สนใจ แม้ว่าจะทำให้ทราบว่าขุนแผนไม่ใส่ใจนางลาวทองนัก เพราะเป็นบรรณาการ จึงไม่ให้เกียรติ และไม่สนใจที่จะปกปิด แต่การร่วมรักในสถานที่เปิดโล่งเช่นนั้น และในค่ายทหารที่ไม่มีผู้หญิง ย่อมดึงดูดสายตา จึงเป็นไปได้ที่จะไม่มีคนสนใจ ฉากนี้ถึงแม้จะเสริมให้เห็นลักษณะตัวละครในวรรณคดีชัดขึ้น แต่การถ่ายทำก็มีลักษณะที่ขัดความเป็นจริงอยู่ด้วย

นอกจากนี้ ฉากกามารมณห์ยังมีส่วนในการแนะนำตัวละคร ตามเนื้อเรื่องขุนแผนในฉบับวรรณคดี ผู้ชมหลายท่านคงพอทราบว่า ขุนแผนมีภรรยาหลายคน ในภาพยนตร์จึงมีการแนะนำตัวละครเหล่านี้ ประกอบกับฉากกามารมณห์ของขุนแผนกับบรรดาภรรยา ทำให้ภาพยนตร์มีอรรถรสมากขึ้น อย่างไรก็ตาม หากไม่ได้ต้องการเน้นตัวละครเหล่านั้น อาจไม่ต้องมีฉากกามารมณห์ปรากฏให้เห็นก็ได้ เพราะฉากกามารมณห์ที่ปรากฏ นอกจากแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครขุนแผนกับภรรยาแต่ละคนแล้ว ฉากเหล่านั้นก็ไม่ค่อยมีส่วนในการพัฒนาเรื่องเท่าไรนัก ทำให้ตัวละครที่ปรากฏแบนเกินไป และเมื่อมีการนำเสนอบ่อยครั้ง แม้ว่าจะเป็นฉากสั้นๆ แต่ดูจะเป็นการใส่เข้าไปในภาพยนตร์เพื่อเป็นจุดขายเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ฉากร่วมรักของขุนแผนกับบัวคลี เป็นฉากสั้นๆ มีเพียงครั้งเดียวก็น่าจะเพียงพอ แต่ในภาพยนตร์จะพบว่ามีการปรากฏถึง 2-3 ครั้งด้วยกัน จึงขาดความจำเป็นไป หรือในฉากที่ 8 ขุนแผนกลับมาลักพาตัวนางพิมไป นางพิมหอผ้าจะหนีกลับขุนแผนไม่ยอมจึงร่วมรักกันที่โขดหิน จะเห็นได้ว่า การที่นางพิมหอผ้าจะกลับไปนั้น ขุนแผนน่าจะมีวิธีการอีกมากมายที่จะหนียั้งนางพิมไว้ได้ ไม่จำเป็นต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม เพื่อหนียั้ง หรือแสดงความรักของขุนแผนที่มีต่อนางพิมหอผ้าเลย นอกจากนี้ ในฉากที่ 9 ขุนแผนร่วมรักกับนางแก้วกิริยาในคุก ด้วยความ

ที่ผู้สร้างไม่ได้นำให้เห็นก่อนว่า ขุนแผนสามารถใช้มนต์สะกดให้ผู้อื่นหลับได้ ผู้ชมอาจไม่เข้าใจว่า เหตุใดขุนแผนถึงกล้าร่วมรักกับนางแก้วกิริยาในคุกที่มีนักโทษคนอื่น ๆ อยู่มากมาย ผิดวิสัยของคนไทยอย่างยิ่ง ทำให้ฉากนี้ขาดเหตุผลในการนำเสนอ ฉากกามารมณ์เหล่านี้จึงเป็นฉากที่ดูโดด และทำให้รสที่ได้ในการชมภาพยนตร์ไม่ต่อเนื่อง เป็นต้น

ฉากกามารมณ์ที่เด่นที่สุดในเรื่อง คือ ฉากที่ 2 ตอนที่พลายแก้วแอบมาหาพิมในห้องนอน เป่ามนต์ใส่นางพิมก่อนจะร่วมรักกัน เป็นฉากกามารมณ์ที่มีความยาวที่สุดในเรื่อง เป็นการแสดงความรักภายในของตัวละครเอกที่รุนแรงจนเก็บไว้ไม่อยู่ ต้องลักลอบมีความสัมพันธ์กันที่สุดใน การถ่ายทอดออกมาเป็นภาพก็ทำได้ดีพอสมควร ขณะที่ตัวละครทั้งสองอยู่ในห้องนอน มีการใช้แสงเงา ออกโทนสีฟ้า เวลากลางคืน ซึ่งทำให้รู้สึกเหมือนมีมนต์ขลังอยู่รอบตัวพระ-นางคู่นี้ จากนั้น ฉายให้เห็นพลายแก้วจูบกับนางพิม ตรงนี้ทำให้สะดุดความรู้สึกเล็กน้อย เนื่องจากในภาพยนตร์ไทยแต่ก่อนมา เราจะไม่ค่อยได้เห็นวัฒนธรรมการจูบปากตามแบบฝรั่งมากนัก แต่เนื่องจากสังคมที่เปลี่ยนไป การจูบปากจึงกลายเป็นเรื่องปกติไปด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อมาอยู่ในภาพยนตร์ที่ ดัดแปลงออกมาจากวรรณคดีไทย การจูบปากอย่างชัดเจนก็ยังคงขัดกับเรื่องอยู่บ้าง แต่ไม่ได้เป็น จุดเสียหายที่ใหญ่โตเท่าใดนัก จากนั้นเป็นการชุกไช้กันบนเตียงนอน ซึ่งไม่เปิดเปลือย หรือแสดง ลีลาการร่วมรักที่มากเกินไป ประกอบเข้ากับเสียงเพลง ที่ช่วยทำให้ภาพดูอ่อนนุ่มลง ต่อจาก ห้องนอน พลายแก้วและนางพิมยังคงชุกไช้ต่อเนื่องออกมาที่ชานบ้าน มีการจูบกันกลางสายน้ำได้ ฝักบัวแบบโบราณ และเกลือกกิ้งลงไปถึงพื้นชานบ้าน จากห้องนอนออกมาถึงตรงนี้ได้แสดงให้เห็นความรักที่เร่าร้อนของทั้งสอง แต่ก็ทำให้เกิดความกังขาในการชมหลายประการ เช่น เหตุใด ต้องจูบกันกลางน้ำได้ฝักบัว ซึ่งอาจจะอธิบายได้ว่าเป็นจินตนาการของผู้สร้างที่ต้องการใช้น้ำมา เพิ่มอารมณ์และความสวยงามให้ฉากนี้มากขึ้น และเหตุใดต้องเกลือกกิ้งกันออกมาที่ชานบ้าน ตามปกติของบ้านทรงไทยนั้น ตัวบ้านจะมีความสลับซับซ้อน มีพื้นที่สูงต่ำ กว่าที่ตัวละครจะชุกไช้ออกมาถึงชานบ้าน ก็มีความลำบากระดับหนึ่ง และฉากกามารมณ์ระหว่างพลายแก้วกับนางพิม ครั้งนี้ก็เป็นฉากลักลอบได้เสียกัน อีกทั้งยังเป็นความสัมพันธ์ลึกซึ้งครั้งแรกของทั้งสอง น่าจะมี ลักษณะที่ปกปิดแอบซ่อนอยู่ในห้องมากกว่า ออก มาเปิดเผยต่อสาธารณชนเช่นนี้ หากจะใส่เพื่อ เป็นเหตุผลให้นางสายทอง พี่เลี้ยงนางพิมมาแอบดู ก็ยังคงไม่สมเหตุสมผล และเป็นการจ้องใจเกินไป เมื่อพิจารณาแล้ว ฉากกามารมณ์ระหว่างพลายแก้วและนางพิมฉากนี้ หากจบลงแค่ช่วงที่อยู่ใน ห้องนอน ไม่ต้องออกมาที่ชานบ้าน อาจจะดีกว่า ไม่เสียอรรถรสในการชม ไม่เกิดข้อกังขาใดๆ และ ผู้ชมก็ยังคงทราบเรื่องราว รับรู้ถึงความรักที่ไม่อาจเก็บไว้ได้ของตัวละครทั้งสอง

การถ่ายทำฉากกามารมณีในภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** นี้ มีการใช้แสงเงาออกไปในโทนเดียว กันทั้งหมด คือ ออกสีฟ้า ค่อนข้างมืด และใช้น้ำเข้ามาเป็นส่วนประกอบหลายฉากด้วยกัน ซึ่งดูโดยรวมแล้ว ฉากกามารมณีในเรื่องก็มีความสวยงามอยู่ และไม่ไป เปลี่ย อย่งไรก็ตาม เนื่องจากแก่นของเรื่องไม่ได้นำเสนอไปทางใดทางหนึ่งอย่างชัดเจน ว่าต้องการจะนำเสนอเรื่อง อิทธิฤทธิ์ของขุนแผน หรือจะเน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างขุนแผน นางพิม และขุนช้าง หรือความเป็นนักรักของขุนแผน ทำให้ฉากกามารมณีที่ประกอบเข้ามาขาดความต่อเนื่อง ขาดเหตุผล และขาดความสมจริงอยู่หลายช่วง ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ทำให้การนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์เรื่องนี้กลายเป็นที่กล่าวขวัญ ทั้ๆที่ ตัวภาพยนตร์จริงไม่ได้ต้องการเน้นฉากนั้นๆ ด้วยซ้ำ ส่วนช่วงที่นำเสนอฉากกามารมณีได้ดีกลับเป็นช่วงที่ตัดสลับกับฉากอื่น เพื่อเสริมอารมณ์ของตัวละครให้ชัดเจนขึ้น ดังในฉากที่ 3 , 5 และ 6 นั่นเอง

นอกจากเรื่องบทภาพยนตร์ที่มีประเด็นไม่ชัดเจนแล้ว ยังมีผลไปถึงภาพของฉากกามารมณีในภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องของรสนิยมและมีมือของผู้กำกับ ซึ่ง ณ จุดนี้ คุณป๊อด ธนิตย์ จิตนุกูล ได้ผนวกความเป็นสมัยใหม่ลงไป แต่ยังไม่สามารถทำฉากกามารมณีให้กลมกลืนไปกับเรื่อง และยังไม่สามารถทำให้ผู้ชมเชื่อในบทบาทรักของตัวละครที่ถอดออกมาจากวรรณคดีโบราณได้ ซึ่งนับว่าเป็นจุดด้อยของภาพยนตร์ที่ผู้กำกับควรจะเรียนรู้เพื่อปรับปรุงแก้ไขการนำเสนอฉากกามารมณีในโอกาสต่อไป

สรุปแล้ว ฉากกามารมณีในภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** นี้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง เป็นการสะท้อนอำนาจของตัวละคร แสดงให้เห็นลักษณะของขุนแผนในเชิงของนักรัก โดยถอดจากวรรณคดี ซึ่งมีลักษณะการนำเสนอแบบเปรียบเปรย ไม่อธิบายอย่างโจ่งแจ้ง ดังนั้น การนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์จึงมีลักษณะที่ไม่แสดงการร่วมเพศอย่างโจ่งแจ้งเช่นกัน แต่เป็นลักษณะของการเล้าโลมมากกว่า

3. แม่เบี้ย (Mae Bia)

จากนวนิยายชิ้นเยี่ยมของวาณิช จรุงกิจอนันต์ **แม่เบี้ย** ได้ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2532 กำกับโดย อุดุทธ์ บุญบุตร นำแสดงโดย ภัสสร บุญยเกียรติ เป็นเมขลา และลิขิต เอกมงคล เป็นชนะชวล ซึ่งกลายเป็นภาพยนตร์ที่โด่งดังและ ทำให้ชื่อ **แม่เบี้ย** ติดอยู่ในความทรงจำของคนไทยเรื่อยมา ต่อมาในปี 2544 นี้ ได้มีการนำภาพยนตร์เรื่อง**แม่เบี้ย** กลับมา

สร้างใหม่อีกครั้ง โดยมีการตีความใหม่ และเพิ่มฉากบางฉากให้แตกต่างจากครั้งแรก ซึ่งทำให้**แม่เบีย**ครั้งนี้ กลายเป็นที่จับตามองจากผู้ชมหลายฝ่าย และผลงานที่ออกมาก็สร้างความตื่นตาตื่นใจในวงการภาพยนตร์ไทย เรียกเสียงวิพากษ์วิจารณ์ได้เป็นอย่างดี

แม่เบีย ภาพยนตร์ประเภทอีโรติก-ดราม่า ที่แสดงเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ระหว่างวัฒนธรรมไทยโบราณ และวัฒนธรรมสมัยใหม่ที่ได้รับอิทธิพลของตะวันตกมากขึ้น ซึ่งเป็นเหตุให้เธอต้องต่อสู้กับความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และอารมณ์ทางเพศภายในของเธอเอง เป็นภาพยนตร์ชีวิตที่สอดแทรกประเด็นทางเพศไว้ได้อย่างน่าสนใจ ความยาวของภาพยนตร์ 100 นาที เข้าฉายเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2544 โดยบริษัทไท เอนเตอร์เทนเมนต์ กำกับการแสดงโดย สมจริง ศรีสุภาพ (คิง) ผู้กำกับหนุ่มไฟแรงที่ฝากผลงานให้ได้ชมกันในภาพยนตร์ไทยหลายๆ เรื่อง เช่น **กิ้งก่าก่อนพอสอนไว้** และ **303 กลัว กล้า อาฆาต** เป็นต้น **แม่เบีย** นำแสดงโดย นาคปรก นาคประสิทธิ์ (มะหมี่) แสดงเป็นเมขลา และ พุฒิชัย อมาตยกุล (กอล์ฟ) แสดงเป็นชนะชวล ซึ่งนับเป็นการแจ้งเกิดให้เป็นที่รู้จักในวงการภาพยนตร์ไทยของทั้งสองคนเป็นเรื่องแรก

แก่นของภาพยนตร์เรื่อง **แม่เบีย** ที่ผู้สร้างนำเสนออย่างชัดเจนในใบปิดประกาศ หรือ โฆษณาภาพยนตร์ คือ “อย่าวางใจ ความอาฆาตของอสรพิษ ความพยายามของสตรี สองสิ่งในโลกที่มนุษย์พึงระวัง ผู้หญิงกับงู” ในภาพยนตร์ การสื่อความอาฆาตของอสรพิษ และความพยายามของสตรีนั้น ยังไม่ชัดเจนพอที่จะทำให้ผู้ชมสะดุดใจ และรู้สึกต้องพึงระวังผู้หญิงกับงูตามที่ภาพยนตร์พยายามนำเสนอ เช่น ในการสื่อความอาฆาตของอสรพิษ น่าจะเป็นเรื่องของ การที่งูเห่าถูกทำร้ายแล้วจึงอาฆาตตามเอาคืน ภาพยนตร์พยายามทำให้ผู้ชมคิดว่า เพราะคนไปทำร้ายงูเห่าก่อน งูเห่าจึงมาอาฆาตเอาชีวิต แต่เมื่อพิจารณาให้ลึกลงไป จะเห็นว่า งูเห่าเข้ามาทำร้ายคนก่อน ดังในฉากที่ชนะชวลกอดจูบกับเมขลาอยู่ในสวน งูเห่าก็พุ่งลงมาจากต้นไม้ หมายถึงเอาชีวิตชนะชวล ทำให้เขาต้องใช้มีดฟันอ้อยทำร้ายงู ทำให้เกิดความสับสนได้ว่า ถึงคนไม่ทำร้ายงู งูก็ยังทำร้ายคน จึงเป็นเหตุผลสมควรแล้วที่งูจะถูกล่า เป็นการสื่อที่ผิดไปจากแก่นของเรื่องที่เสนอไว้ ดังนั้นภาพยนตร์น่าจะทำให้ผู้ชมเข้าใจมากขึ้นอย่างมีเหตุผลในแง่ที่ว่า เหตุใดงูเห่าในเรื่องต้องอาฆาต ซึ่งก็เป็นเพราะคนไปทำร้ายงูก่อน และยังทำให้ผู้ชมสามารถโยงเข้ากับความเชื่อเดิมที่แสดงให้เห็นความอาฆาตของงูว่า “ตึงต้องตีให้ตาย มิฉะนั้นมันจะย้อนมาทำร้ายในภายหลัง”

นอกจากนี้ ในการสื่อความพยายามของสตรีในภาพยนตร์ ยังไม่โดดเด่นนัก แม้ว่าจะมีการเพิ่มเติมฉากหลายๆ ฉาก ที่น่าจะช่วยเพิ่มน้ำหนักให้แก่แก่นของเรื่องได้ เช่น ฉากที่โกสุ่ม แม่ของ

เมขลา และตัวเมขลา ถูกกลั่นแกล้งจากบรรดาภรรยาของพ่อ โกสุมดูจะผูกใจเจ็บอยู่ไม่น้อยจนถึงกับออกปากกับเมขลาว่า “ต่อไปนี่ แม่จะไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายลูกได้อีก” แต่แล้วคำพูดก็ไม่ได้มีความสำคัญ หรือเชื่อมโยงใดๆ ต่อ และภรรยาทั้งหลายที่ถูกโกสุมแย่งความรักจากสามี ต่างเกิดความอิจฉาริษยา จึงหาทางแกล้งโกสุมนั้น ก็ไม่ได้ดูรุนแรงจนเป็น “ความพยายบาท” แต่อย่างไรก็ตามหรือความโกรธแค้นของบรรดาเมียของผู้ชายที่มาติดพันเมขลา ไม่ว่าจะเป็เสีย หรือชนะชล ก็ไม่รุนแรงถึงขั้นพยายบาทเช่นกัน แต่ที่ดูน่าจะแสดงความพยายบาทของสตรีได้มากที่สุดในเรื่องนี้ คือ ตัวเมขลา ในตอนที่เธอรู้ว่างูเห่า คร่าชีวิตชนะชล คนที่เธอรักไป เธอโกรธแค้นมากไม่อาจอยู่ร่วมโลกกับงูเห่าตัวนี้ได้อีก เธอจึงกลับมาที่บ้านเรือนไทยและฆ่างูเห่าด้วยมือของเธอเอง ซึ่งเราได้อัเห็นอารมณ์ทั้งรักทั้งแค้นที่พร่างพรูออกมาในขณะที่เมขลาปีบคองงูเห่าที่อยู่กับเธอมาตั้งแต่เล็ก ฉากนี้ยังพอทำให้ผู้ชมคิดได้บ้างว่า ถึงแม้จะเป็นผู้หญิง แต่ถ้าถูกทำร้ายหรือกดดันมากเกินไป เธอก็อาจทำในสิ่งที่ไม่คาดคิดได้ และเป็นสิ่งที่พึงระวังจริงๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อดูตามแก่นของเรื่องจึงเกิดความคาดหวังที่จะเห็นความเชื่อมโยงระหว่างผู้หญิงกับอสรพิษที่ถูกเปรียบเทียบกันจนคล้ายๆ ภาพซ้อนของกันและกัน ทั้งสองอย่างมีความร้ายไปในทิศทางเดียวกัน จึงมีคำกล่าวว่ “ผู้หญิงเปรียบเสมือนอสรพิษ” แต่เมื่อการสื่อแก่นของเรื่องไม่ชัดเจนที่กล่าวข้างต้น ทำให้ผู้ชมไม่สามารถเชื่อมโยงทั้งสองอย่างนี้ให้เป็นเรื่องเดียวกันได้ และในภาพยนตร์จะเห็นความสัมพันธ์ของเมขลาที่งูเห่าแค้นจาก เรารู้ว่างูเห่ามาอยู่กับเมขลาตั้งแต่เด็ก เมขลาที่เคารพรักงูตัวนี้เสมือนคนในครอบครัว แต่ภาพยนตร์ยังไม่แสดงให้ผู้ชมรู้สึกถึงความผูกพันอย่างมากของทั้งสอง ซึ่งจะมีผลต่อฉากสุดท้ายที่เมขลาต้องฆ่างู ถือเป็นฉาก Climaxที่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจว่า เมขลากำลังฆ่าสิ่งที่ตนผูกพัน ฆ่าสิ่งที่ตนเคารพนับถือ ฆ่าสิ่งที่ตนเชื่อมั่น ซึ่งเท่ากับว่าฆ่าส่วนหนึ่งของตนเองด้วย น่าจะเป็นฉากที่สะท้อนอารมณ์ได้มากที่สุดฉากหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเพียงฉากแสดงความโหดร้ายของเมขลา แล้วสำนึกผิดในภายหลัง

ฉากกามารมณที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้มีทั้งหมด 8 ฉาก ได้แก่

ฉากที่ 1	เมขลาเปลือยลงเล่นน้ำตอนกลางคืน สลับกับฉากชนะชลร่วมรักกับไหมแก้ว (ภรรยา) แต่คิดเป็นใบหน้าเมขลา
ฉากที่ 2	เมขลาเปลือยอยู่ในอ่างน้ำ มองโทรศัพท์
ฉากที่ 3	เมขลาชูดมะพร้าว
ฉากที่ 4	ชนะชลร่วมรักกับไหมแก้ว แต่คิดถึงเมขลา จึงทำรุนแรงเกิน

- ฉากที่ 5   เมขลา นักภาพพอกกับแม่ร่วมรักกัน
- ฉากที่ 6   ชนະชลมาหาเมขลาจูบกันหน้าเนี้ย และไปมีความสัมพันธ์กันต่อบ้านเรือนไทย
ของเมขลา ที่จ. สุพรรณบุรี
- ฉากที่ 7   ชนະชลและเมขลาจูบกันได้ตื่นไม้ งูตกลงมาขวาง
- ฉากที่ 8   เมขลาเมา เสียพจนันถือโอกาสถอดเสื้อผ้า จะร่วมรักกับเมขลา

ภาพที่ 4.3 ฉากที่ 6 ชนະชลร่วมรักกับเมขลา

เนื่องจาก **แม่เบ๊** เป็นเรื่องที่มีสัญลักษณ์มากมาย การนำเสนอฉากกามารมณ์บางฉาก จึงมีนัยยะแฝงอยู่ แต่เมื่อการนำเสนอแก่นของเรื่องไม่ชัดเจนดังที่ได้กล่าวไป จึงเป็นการยากที่จะนำเสนอฉากกามารมณ์ให้ผู้ชมเข้าใจความจำเป็นของการนำเสนอฉากกามารมณ์เหล่านั้น เช่น ฉากที่ 1 เมขลาเดินลงแม่น้ำตอนกลางคืน โดยที่เธอเปลือยให้เห็นด้านหลังของเธอทั้งหมด เมื่อประกอบกับแสงที่สลัวของยามค่ำคืน ทำให้ภาพที่ออกมาสวย เป็นศิลปะ แต่ดูจะไม่มี ความจำเป็น และที่สำคัญแม่น้ำนั้นก็ไม่ใช่แม่น้ำส่วนตัว แต่เป็นทางคมนาคมที่อาจมีผู้คนผ่านไปมาได้ตลอดเวลา หรือในฉากที่ 2 เมขลาเปลือยอยู่ในอ่างน้ำ กล้องได้ถ่ายใต้น้ำไล่ตามมือของเมขลาจาก ขาขึ้นมาจนเกือบถึงหน้าอก จากนั้นตัดมาที่หน้าของเมขลา มองไปที่โทรศัพท์มือถือ แล้วก็ดำน้ำลงไป เป็นอีกฉากหนึ่งที่ถ่ายทำได้ดี การให้แสงยามอยู่ใต้น้ำ และเทคนิคการถ่ายทำ ทำให้ภาพออกมาสวยงาม เร้าอารมณ์ได้ และถ้าตีความให้ลึกซึ้งจะพบว่า ภาพที่มีเมขลาจูบโล่งร่างกาย

ตนเองบ่งบอกถึงอารมณ์ ความต้องการของเมขลาที่อยากให้ชนะชลแต่ต้องตนเอง แต่เธอก็ทำได้ เพียงแค่อึดใจ และตัดใจไป อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่ได้มองให้ลึกซึ้ง ผู้ชมก็อาจจะไม่ได้รับสารตรงนั้น และกลายเป็นความงใจของผู้สร้างที่จะขายความเซ็กซี่ของนางเอกไปได้

นอกจากนี้การแต่งกายของเมขลาในขณะที่อยู่บ้านเรือนไทย เธอจะใส่ผ้าแถบอย่างที่คุณไทยโบราณใส่กัน แต่ผ้าแถบของเธอจะงใจให้สั้นและปิดหน้าอกเธอเท่านั้น แม้ว่าจะไม่โป๊อย่างชัดเจน แต่เมื่อกล้องจับภาพครั้งใด ทำให้เกิดความรู้สึกห้วงว่าผ้าจะหลุดแทนคนสวมใส่อยู่ร่ำไป เมื่อพิจารณาให้ดี คนไทยโบราณที่ใส่ผ้าแถบ น่าจะใส่ให้รัดกุม และปกปิดเรียบร้อยมากกว่า หรือหากจะมองว่า เมขลาเป็นคนไทยสมัยใหม่ เธออาจจะอยากดัดแปลงผสมผสานความเป็นไทยโบราณ เข้ากับสมัยใหม่ ผ่านทางการแต่งกาย แต่หากสังเกตให้ดีจะเห็นว่า หลังจากแต่งกายแบบนี้ บางครั้งนักแสดงจะเดินค้อมตัวเล็กน้อย เหมือนไม่คุ้นกับการแต่งกาย หรืออาจเพราะกลัวผ้าหลุด และทำให้เสียบุคลิกอย่างยิ่ง จึงเห็นว่า การเลือกการแต่งกายให้ตัวละครนั้น ควรคำนึงถึงความเป็นตัวละครเป็นสำคัญ เพราะเมขลาเป็นคนที่ชินกับการแต่งกายแบบไทยมานาน และการแต่งกายแบบนี้ก็ทำให้เธอดูสวยอย่างไทยๆ ซึ่งเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของเธอ นอกจากนี้ เมขลาเป็นคนที่ มี sex appeal อยู่ในตัวเองอยู่แล้ว เธอไม่จำเป็นจะต้องเปิดเนื้อหนัง ก็ดูเซ็กซี่ได้เช่นกัน เรื่องการแต่งกายของเมขลาจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่นาทบทวนถึงความเหมาะสมด้วย

ฉากที่ 1 ยังเป็นการเปิดตัวใหม่แก้ว ภรรยาของชนะชล ด้วย love scene หรือการร่วมรักกับชนะชล เป็นอีกส่วนหนึ่งที่คิดว่าไม่จำเป็น ไม่นั่นใจว่าผู้กำกับต้องการจะสื่ออะไรในฉากนี้ หากต้องการจะสื่อว่า สามภรรยาต้องมีอารมณ์ปรารถนา ต้องการร่วมรักกันเป็นธรรมดา ดูจะเป็นเหตุผลที่ไม่เพียงพอ เพราะการสื่ออารมณ์ปรารถนาของสามภรรยาตามที่ภาพยนตร์ไทยหรือละครไทยเคยทำมา ก็ไม่จำเป็นต้องเห็นเรือนร่างหรือกระบวนการทั้งหมดเช่นนี้ มิฉะนั้น จะกลายเป็นว่า ภาพยนตร์ทุกเรื่องตัวละครมีความสัมพันธ์เป็นสามภรรยา จะสื่อความต้องการเป็นฉากประเภทนี้หมด อย่างไรก็ตาม การทำฉากร่วมรักของชนะชลและใหม่แก้ว ก็ใช้ว่าจะไม่สำคัญทั้งหมด ในฉากที่ชนะชลร่วมรักกับใหม่แก้ว ดังสามภรรยา ร่วมรักกันทั่วไป แต่จิตใจของเขากลับคิดถึงเมขลา ทำให้เขามองเห็นหน้าภรรยาเป็นเมขลา และร่วมรักกับภรรยาอย่างรุนแรงนั้น สื่ออย่างชัดเจนถึงกิเลสตัณหาที่ชนะชลมีอยู่ในจิตใจ และนับว่าเป็นความผิดต่อภรรยาอย่างมาก เพราะถือได้ว่าเขาเริ่มคิดเป็นชู้ทางใจกับเมขลาแล้ว ซึ่งฉากนี้สามารถสื่อความหมายลึกซึ้งได้ชัดเจนกว่าฉากที่กล่าวไปในตอนแรกมากนัก

อีกฉากหนึ่งคือ ฉากชุดมะพร้าว ซึ่งนับว่าเป็นฉากขายของเรื่องนี้ ท่าที่เมขลานั่งชุดมะพร้าว แสดงถึงฝีมือในการทำอาหารของเธอที่ได้รับการตกทอดมาจากมารดา เป็นท่าที่เช็กซีเห็นเสน่ห์ดึงดูดของเพศหญิงอย่างชัดเจน เรียกได้ว่าเป็นท่าที่สวยงาม เป็นเสน่ห์ปลายจวักอีกประการหนึ่งก็ได้ ประกอบกับนักแสดงหญิงมีเสน่ห์อยู่แล้ว จึงเพิ่มความเด่นของท่าและความดูดีให้นักแสดงมากขึ้น และหากมองตามสภาพความเป็นจริง สำหรับผู้หญิงไทยหากจะนั่งชุดมะพร้าวแบบนี้ ก็เป็นท่าที่ทะมัดทะแมง และไม่น่าเกลียดเกินไป แต่จะเสียตรงที่การแต่งกายที่พยายามเปิดเผยเนื้อหนังมาก ทั้งส่วนบนและล่าง และกล้องก็ตั้งใจถ่ายเน้นเนื้อหนังของนางเอก ตั้งแต่ขามาถึงหน้าอก ทำให้กลายเป็นฉากที่จางใจชายมากเกินไป ซึ่งน่าจะคิดว่าหากเป็นฉากเดียวกันนี้ จะดีกว่าหรือไม่สำหรับผู้กำกับที่จะทำฉากนี้ให้เห็นเสน่ห์ ความเช็กซี ของเมขลา ที่ผสมผสานความเป็นไทยและสากลในตัวเธอได้อย่างลงตัวโดยไม่ต้องแสดงส่วนใดของร่างกายให้มากเกินไปจนเกินไป

นอกจากนี้ ฉากการมรดกที่ดูแล้วเกือบจะเป็นฉากที่สมบูรณ์ แต่กลับต้องกลายเป็นฉากที่ขัดกับความเป็นจริงจนน่าตกใจฉากหนึ่ง ก็คือ ฉากที่ 6 ชนะชลมาหาเมขลาจูงกันนิ้วเนีย และไปมีความสัมพันธ์กันต่อบ้านเรือนไทยของเมขลา ที่จ. สุพรรณบุรี ในช่วงแรกที่ชนะชลมาหาเมขลาและจูงกันนั้น แสดงให้เห็นความปรารถนาของทั้งสองได้ชัดเจนมาก ทั้งชนะชลและเมขลาอดทนกันจนมาถึงจุดที่ห้ามใจตนเองต่อไปไม่ได้ไหว พร้อมทั้งเปิดเผยอารมณ์ความรู้สึกภายใน และความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่ต่างมีต่อกันจนลืมนึกถึงความถูกต้องทั้งหมดแล้ว การแสดงออกของนักแสดงก็เป็นอย่างเร่าร้อน ประกอบกับจังหวะเสียงเพลงทำให้ทุกอย่างลงตัว แต่แล้วทุกอย่างก็ชะงักไปด้วยคำพูดของพระเอกว่า ให้ไปบ้านนางเอกที่สุพรรณบุรี ภาพจึงตัดไปบ้านที่สุพรรณ แล้วชนะชลกับเมขลาจึงเริ่มกระบวนการร่วมรักกันใหม่อย่างช้าๆ กล้องถ่ายเล่นแสงเงา ไล่ตั้งแต่ถอดเสื้อผ้ากอดกัน เมขลาเอนตัวลงบนเตียง แล้วตัดไป จะเห็นได้ว่า การหยุดชะงักกิจกรรมที่เร่าร้อนของตัวละคร นอกจากจะทำให้อารมณ์ของผู้ชมหยุดชะงักแล้ว อารมณ์ของตัวละครก็ไม่ต่อเนื่อง ความปรารถนาของตัวละครดำเนินมาถึงจุดแตกหักแล้ว ความเร่าร้อนทำให้ทั้งคู่ไม่อาจหยุดคิดถึงสิ่งใดได้ แม้แต่ศีลธรรมในใจก็หายหมด เป็นมนุษย์ธรรมดาคงไม่อาจห้ามใจตนได้อีก แต่ในขณะที่ทุกอย่างกำลังจะเรียบร้อย แล้วเหตุใดตัวละครยังมีแก๊ใจคิดจะไปมีความสัมพันธ์กันที่อื่น โดยเฉพาะการเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปสุพรรณบุรี ต้องใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมง ไปถึงต้องเริ่มสร้างอารมณ์กันใหม่ แม้ว่าผู้สร้างอาจจะพยายามสื่อให้เห็นว่า บ้านเรือนไทยมีความสำคัญกับชนะชลจึงอยากมีความสัมพันธ์กับนางเอกที่นั่น แต่ความรู้สึกที่ปูให้ผู้ชมคล้อยตามมาในช่วงแรกกลับถูก

ตัดให้หายไป และอารมณ์ที่สร้างขึ้นใหม่ก็เบาบางเกินกว่าจะเป็นเหตุผลของตัณหาหาคะที่พลุ่งพล่านในใจตัวละคร และเบาเกินกว่าจะเป็นเหตุผลของฉากกามารมณ์ในช่วงหลังของฉากนี้ด้วย

เมื่อดูโดยรวมแล้ว ฉากกามารมณ์ในเรื่องนี้เป็นปมของเรื่อง เต็มเต็มลักษณะของนางเอกที่มีปมทางจิตใจเกี่ยวกับเรื่องเพศตั้งแต่เด็กจนโต ทำให้เกิดความรู้สึกทำทนายต่อกรก้าวล่วงศีลธรรมไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีพันธะ เพื่อสนองความปรารถนาทางเพศของนางเอก หน้าทีของฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่อง**แม่เบี้ย**นี้ จึงเป็นการพยายามสื่ออารมณ์ ความรู้สึก ความนึกคิดของตัวละคร เพื่อขยายลักษณะของตัวละครที่ซับซ้อนให้ชัดเจนขึ้น และเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ลึกซึ้งขึ้น อย่างไรก็ตาม จุดที่เป็นทั้งข้อดีและข้อเสียของเรื่อง คือ การพยายามถ่ายฉากกามารมณ์ทุกฉากให้สวย จนบางครั้งการจ้องใจออกแบบท่าทางเกินไป ทำให้ภาพที่ออกมาสวย แต่แข็ง คือ ไม่สามารถทำให้ผู้ชมรู้สึกเชื่อในตัวละคร และคล้อยตามความรู้สึกของตัวละครได้ มีผลไปถึงการไม่เข้าใจเนื้อเรื่องนั้นๆ ด้วย

ในปัจจุบัน สังคมไทยให้อิสระแก่ผู้ทำภาพยนตร์มากขึ้น ทำให้มีการผลิตภาพยนตร์ออกมาหลากหลาย รวมทั้งการใส่ฉากโป๊ เปลือยในภาพยนตร์ก็มีมากขึ้น เพื่อใช้เป็นจุดขาย และเป็นสีสันในภาพยนตร์ ในที่นี้คงปฏิเสธไม่ได้เช่นกันว่า **แม่เบี้ย** เป็นภาพยนตร์อีกเรื่องที่ได้แรงบันดาลใจจากฉากเหล่านี้ แต่คงไม่สามารถอยู่ในใจผู้ชมได้นาน หากภาพยนตร์ไม่มีส่วนอื่นให้จดจำ ซึ่ง **แม่เบี้ย** ภาคนี้ก็ไม่ได้ทำให้ผู้ชมติดหวังกับเนื้อหารสชาติ และภาพสวยๆ ที่มากกว่าฉากโป๊ เปลือยทั่วไป

4. ไกรทอง (Krai Thong)

เมื่อสืบสืบกว่าปีมาแล้ว เรื่องเล่ากล่าวขานตำนานของคนที่มีอิทธิฤทธิ์เก่งกล้าสามารถปราบจระเข้ร้ายได้ ถูกนำมาสร้างขึ้นเป็นภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** อำนวยการสร้างโดยไชโยภาพยนตร์ กำกับการแสดงโดย สมโพธิ แสงเดือนฉาย และมีดาราดังๆ อย่าง สมบัติ เมทะนี เป็น ชาละวัน และ สรพงศ์ ชาตรี เป็นไกรทอง มีอรัญญา นามวงศ์, สุพรรณษา เนื่องภิรมย์, อัมภา ภูษิต และดวงชีวัน โกมลเสน มาเป็นตัวละครหลัก ๆ ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้โด่งดังเป็นที่รู้จัก และมีออกมาให้ชมถึงสองภาคด้วยกัน

ด้วยความเป็นอมตะของเนื้อเรื่อง ในปี พ.ศ. 2544 จึงมีการนำภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** มาสร้างใหม่อีกครั้ง เป็นภาพยนตร์แนวแฟนตาซี มีความยาว 92 นาที อำนวยการสร้างโดย บริษัท

ซอฟต์แวร์ ซัพพลาย อินเทอร์เน็ตในชั้นแนล เขียนบทภาพยนตร์และกำกับโดย คุณสุทัศน์ อินทรานุกกรณ์ ผู้ที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการภาพยนตร์มานานและมีผลงานทางด้านภาพยนตร์มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบทภาพยนตร์ การกำกับภาพยนตร์ การกำกับแสง ถ่ายภาพ และงานถ่ายภาพยนตร์โฆษณาอื่นๆ อีกทั้งยังเคยได้รับรางวัลพระสุรัสวดี (ตุ๊กตาทอง) และรางวัลประมิตจากชมรมวิจารณ์บันเทิง ในสาขากำกับภาพถ่ายภาพยนตร์ยอดเยี่ยม จากภาพยนตร์เรื่อง **กะโหลกบางตายช้า กะโหลกหนาตายก่อน** (2534) และสาขาถ่ายภาพ-กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม จากภาพยนตร์เรื่อง **โลกทั้งใบให้นายคนเดียว** (2541) นอกจากนี้ยังเคยได้รับรางวัลจากสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ สาขาบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ในปี 2535 จากภาพยนตร์เรื่อง แจ็กพ็อต อีกด้วย จนมาถึงภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** ที่มีดารานำแสดง ได้แก่ วินัย ไกรบุตร แสดงเป็น ไกรทอง เจ็ท ผดุงธรรม แสดงเป็น ชาละวัน วรณษา ทองวิเศษ แสดงเป็น ตะเภาทอง ปราวฟ้า สิริวิชชา แสดงเป็น ตะเภาแก้ว แชนเป็ญ เอ็กซ์ แสดงเป็น วิมาลา และชุติมา เอฟเวอร์แสดงเป็น เลื่อมลายวรรณ ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากทีเดียว

แก่นของเรื่องนี้ คือ การแสดงความเป็นฮีโร่ของไกรทอง ซึ่งมีความเก่งกล้าในการปราบจระเข้ชาละวันได้ และยังสามารถในเชิงรัก เป็นที่ต้องตาต้องใจของสาว ๆ ทุกคนและจระเข้ แต่เมื่อพิจารณาแล้ว บทภาพยนตร์ในเรื่อง **ไกรทอง** นี้ การดำเนินเรื่องไม่ต่อเนื่อง หลายอย่างไม่มีที่มาที่ไป เช่น ทำไมไกรทองจึงเก่งกล้า มีเวทย์มนต์คาถา ครอบคร้วของไกรทองเป็นอย่างไร เหตุใดชาละวันต้องทำร้ายคนอย่างดุร้าย ตาเสียเป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาที่ภรรยาถูกจระเข้ฆ่าตาย แต่ทำไมจึงรู้ว่าต้องใช้หอกสกัดตโหละในการปราบชาละวัน ฯลฯ เทคนิคการถ่ายทำภาพต่างๆ ในเรื่องก็ออกมาไม่ดีนัก ไม่ว่าจะเป็นตัวจระเข้ที่ดูเหมือนตุ๊กตาทายาง การทำแผ่นดินสะเทือนไม่แนบเนียน เป็นลักษณะของการสั้นกล้งมากกว่า ระบบเสียงที่ใช้การพากย์ รวมไปถึงฉากกามารมณที่มีการถ่ายเน้นมาก ระยะเวลาในแต่ละฉากค่อนข้างนาน และไม่ค่อยมีเหตุผลในการนำเสนอ

ฉากกามารมณที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** นี้ มีทั้งหมด 7 ฉาก ดังนี้

ฉากที่ 1	ชาละวันร่วมรักกับเลื่อมลายวรรณ กลายร่างเป็นจระเข้
ฉากที่ 2	ไกรทองและตะเภาทองสาธิตน้ำ จูบกัน (ภาพความคิดของตะเภาทอง) สลับกับฉากชาละวันร่วมรักกับตะเภาทอง
ฉากที่ 3	ไกรทองเจอเลื่อมลายวรรณ (เมียชาละวัน) เล่นน้ำอยู่ (หันมาเห็นหน้าอก)

- ฉากที่ 4 ไกรทองแบ่งลมหายใจให้ตะเภาทองในน้ำ (จูบกัน)
 ฉากที่ 5 ไกรทองสอนตะเภาแก้วแบ่งลมหายใจ
 ฉากที่ 6 ไกรทองลงไปได้น้ำร่วมรักกับวิมาลา (เมียชาละวัน)
 ฉากที่ 7 ไกรทองร่วมรักกับเลื่อมลายวรรณ

ภาพที่ 4.4 ฉากที่ 7 ไกรทองร่วมรักกับเลื่อมลายวรรณ

หน้าที่หลักของฉากกามารมณในเรื่องนี้ คือ เป็นส่วนประกอบให้การดำเนินเรื่องมีสีสันมากขึ้น และมีส่วนในการแนะนำตัวละคร เช่นในฉากที่ 1 ชาละวันร่วมรักกับเลื่อมลายวรรณ กลายร่างเป็นจระเข้ ฉากนี้เป็นฉากแรกที่เราได้เห็นชาละวันและเลื่อมลายวรรณ ทำให้ทราบว่าที่แท้ทั้งสองเป็นจระเข้แปลงกายมา และทราบความสัมพันธ์ของทั้งสองที่เป็นสามีภรรยา กัน นอกจากฉากที่ 1 นี้แล้ว ฉากกามารมณที่เหลือส่วนใหญ่ แม้ไม่ได้ไป เปลือย หรือแสดงลีลาการร่วมรักจนเกินไป แต่ค่อนข้างขาดเหตุผลในการนำเสนอ ไม่ได้มีส่วนในการพัฒนาเนื้อเรื่องหรือการดำเนินเรื่องแต่อย่างใด จะพบว่าหากตัดฉากเหล่านี้ออกไปก็ไม่ได้มีผลกระทบแต่อย่างใดต่อเนื้อเรื่องทั้งสิ้น เป็นการนำเสนอเพื่อเป็นจุดขายดึงดูดให้ผู้ชมมาชมภาพยนตร์มากกว่า

ในส่วนของการถ่ายทำนั้น ทั้งที่ภาพที่ออกมาทั้งเรื่องดูเหมือนเป็นการถ่ายอย่างลวกๆ การจัดแสง สีไม่สวยงาม ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งหลาย เห็นได้ชัดว่า ขาดความประณีตในการคัดสรร ดูไม่สมจริง แต่ส่วนของฉากกามารมณกลับเห็นความตั้งใจในการถ่ายทำมากกว่า เพราะนอกจากภาพที่นิ่งแล้ว จะได้เห็นการวางองค์ประกอบของภาพ และการถ่ายเน้นที่จิตใจมากๆ ประกอบกับการแต่งกายที่น้อยชิ้นของนักแสดง และใช้สีขาวย ทำให้ภาพที่ออกมาแสดงเจตนาของผู้สร้างในการตั้งใจฉายฉากกามารมณชัดเจนขึ้น เริ่มตั้งแต่ฉากที่ 2 ไกรทองและตะเภาทองสาदन้า จูบก้น (ภาพความคิดของตะเภาทอง) สลับกับฉากซาละวันร่วมรักกับตะเภาทอง จะเห็นว่าผู้สร้างพยายามใช้เทคนิคการใช้ภาพความคิดของตัวละครเข้ามา หากดูจากทั้งสามเรื่องที่ได้วิเคราะห์ไป จะเห็นว่า การใช้ภาพความคิดแทรกเข้ามา จะทำให้ผู้ชมเข้าใจความคิด อารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครได้ชัดเจนขึ้น หรือเป็นเหตุผลให้กับเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวละครในฉากที่ 2 ของเรื่องไกรทองนี้ ผู้ชมก็ทราบความคิดของตะเภาทองที่กำลังร่วมรักกับซาละวัน แต่คิดว่าคนที่ตนร่วมรักอยู่คือ ไกรทอง แต่ความคิดที่เกิดขึ้นไม่ได้เชื่อมโยงกับฉากก่อนหน้า หรือฉากหลังจากนั้น ทำให้การดำเนินเรื่องขาดความต่อเนื่อง และทำให้เกิดความสับสนถึงที่มาของฉากนี้ นอกจากนี้ การถ่ายทำในช่วงที่เป็นภาพความคิดของตะเภาทอง กลับดูเหมือนวิดีโอคาราโอเกะ ภาคพื้นบ้านที่พระเอกนางเอกนุ่งน้อยห่มน้อยวิ่งไล่จับกันมากกว่า และยังมีการถ่ายเน้นใบหน้าของนางเอกที่เชิญชวนและยินยอมอยู่ในที่ ระยะเวลาของฉากนี้ก็ค่อนข้างนาน ยิ่งกว่าฉากที่ไกรทองสู้รบกับพระเข้เสียอีก ตามธรรมชาติของคนแล้ว น่าจะชอบดูฉากกามารมณ แต่ในฉากนี้กลับให้ความรู้สึกรู้ว่า เป็นฉากที่ไม่ได้ใช้ศิลปะชั้นสูงในการถ่ายทำ และระยะเวลาของฉากนี้ก็กลับกลายเป็นความยาวนานเกินไปจนอยากจะเลิกชมก่อนภาพยนตร์จบ ไม่สามารถเข้าถึงภาวะและรสของฉากกามารมณที่สวยงามได้เลย

ในฉากต่อๆ มา ซึ่งเป็นฉากสั้นๆ ได้แก่ ฉากที่ 3 ไกรทองเจอเลื่อมลายววรรณ (เมียซาละวัน) เล่นน้ำอยู่ (หันมาเห็นหน้าอก) ฉากที่ 4 ไกรทองแบ่งลมหายใจให้ตะเภาทองในน้ำ (จูบก้น) และฉากที่ 5 ไกรทองสอนตะเภาแก้วแบ่งลมหายใจ ฉากเหล่านี้ก็ยิ่งถูกสร้างมาด้วยวัตถุประสงค์เดียวกับฉากที่ 2 คือ เพื่อการขายอย่างจงใจ โดยเฉพาะฉากที่ 3 เลื่อมลายววรรณถูกจัดฉากให้มายืนเล่นน้ำ โดยที่ใส่ชุดสีขาว เมื่อผ้าสีขาวบางๆ ถูกน้ำ ก็ไม่อาจปกปิดส่วนใดๆ ที่อยู่ภายใต้ผ้านั้นได้ อีกทั้งนักแสดงก็หันหน้าเข้าหากกล้อง ทำให้ผู้ชมเห็นรูปร่างของนักแสดงที่ไม่ตั้งใจปกปิดอย่างชัดเจน แน่ใจว่าไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องให้นักแสดงแต่งกายหรือโชว์รูปร่างเช่นนั้น นอกจากเป็นเจตนาในการสร้างฉากล่อแหลมโดยนำเนื้อเรื่องมาเป็นส่วนประกอบเท่านั้น

ส่วนฉากที่นับว่าเป็นของแถมเพื่อคืนกำไรสำหรับผู้ชมจริงๆ ได้แก่ ฉากที่ 6 ไกรทองลงไปได้น้ำร่วมรักกับวิมาลา (เมียชาละวัน) และฉากที่ 7 ไกรทองร่วมรักกับเลื่อมลายวรรณ เนื้อเรื่องจริงๆ ได้จบลงไปแล้วตรงที่ไกรทองสามารถปราบชาละวันสำเร็จ และชาวบ้านทุกคนอยู่อย่างสงบสุขต่อไป แต่ผู้สร้างก็ยังไม่ยอมจบลงเพียงแค่นั้น กลับยังสร้างเรื่องราวต่อให้ไกรทองใช้ชีวิตระหว่างบนบกกับได้น้ำ โดยไปมีความสัมพันธ์กับวิมาลาและเลื่อมลายวรรณ ภรรยาทั้งสองของชาละวัน ซึ่งไม่ใช่แค่เพียงการบอกเล่า แต่ผู้สร้างยังทำเป็นภาพการมีความสัมพันธ์ดังกล่าวให้เห็น โดยมีการถ่ายทำอย่างละเอียดให้เห็นว่ามี การจูบจริง ถ่ายไล่เรื้อนร่างของจระเข้สาว มีมุมกล้องที่ไม่เคยพบในการถ่ายทำฉากกามารมณณ์เรื่องอื่นๆ เช่น การให้เลื่อมลายวรรณตั้งเขาขึ้นเป็นสามเหลี่ยม แล้วถ่ายลอดขาเข้าไปเห็นไกรทองกำลังจูบต้นขาอีกข้างของเลื่อมลายวรรณอยู่ เป็นต้น อีกทั้งยังมีคำพูดที่ใส่เข้ามาอย่างไร้เหตุผลจนกลายเป็นสัญลักษณ์ของจระเข้สาวทั้งสอง ที่ว่า “อย่าทำให้ข้าเลือดออกนะ ข้ากลัวเลือด” ซึ่งทำให้ผู้ชมเกิดความสงสัยอย่างยิ่งว่า จระเข้ที่เป็นสัตว์ดุร้าย ฆ่าคนกินเนื้อ เหตุใดจึงกลัวเลือด

ภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** เป็นภาพยนตร์ที่เห็นได้ชัดว่าลงทุนต่ำ แต่ทำรายได้มากพอสมควร การดำเนินเรื่องและแก่นของเรื่องไม่น่าสนใจนัก ทำให้การสร้างต้องเน้นการนำเสนอฉากกามารมณณ์เป็นสำคัญ ซึ่งผู้สร้างทราบดีว่าเป็นจุดที่ขายได้เสมอ เพราะสังคมไทยยังไม่มี การนำเสนอเรื่องเพศกันอย่างเปิดเผยนัก ความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศจึงยังมีอยู่มาก โดยฉากกามารมณณ์ในเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่อง **ขุนแผน** คือถูกนำเสนอเพื่อสะท้อนอำนาจความเป็นนักรักของตัวละคร ในที่นี้เป็นการแสดงอำนาจของไกรทองที่สามารถครอบครองหญิงงามทั้งมนุษย์และจระเข้ได้โดยไม่ต้องใช้เวทย์มนต์ใดๆ ต่างจากขุนแผนที่ใช้เวทย์มนต์ในการเข้าหาหญิงสาว อย่างไรก็ตาม การใช้แผนโฆษณาโดยดึงฉากกามารมณณ์ขึ้นมาเป็นจุดขาย ทำให้ภาพยนตร์ได้รับการตอบรับอย่างดีจากผู้ชมที่ไม่สามารถรับรู้ได้ว่า เนื้อแท้แล้วภาพยนตร์นั้นเป็นอย่างไร และทั้งตัวเรื่อง ทั้งฉากกามารมณณ์ก็ไม่ได้พยายามจะสื่อสารสาระสำคัญใดแก่ผู้ชม

จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** ของผู้วิจัย พบว่า **จัน ดารา** กับ **แม่เบี้ย** เป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอฉากกามารมณณ์เพื่อสะท้อนถึงปมทางจิตของตัวละคร ส่วน **ขุนแผน** กับ **ไกรทอง** เป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอฉากกามารมณณ์เพื่อสะท้อนอำนาจของตัวละคร โดยที่ฉากกามารมณณ์เหล่านี้มีหน้าที่ในการสนับสนุนและพัฒนาการดำเนินเรื่อง อารมณ์ของเรื่อง แนะนำและแสดงลักษณะ ความรู้สึกของตัวละคร เป็นส่วนประกอบให้เรื่องมีความสมบูรณ์ ให้ความบันเทิง เป็นสีสัน และเพิ่มสุนทรีย์ในการชมภาพยนตร์ รวมทั้งเป็น

จุดขายของภาพยนตร์ด้วย ซึ่งจากกามารมณที่ปรากฏในภาพยนตร์แต่ละเรื่อง จะทำหน้าที่ต่างๆ เหล่านี้ได้เหมาะสมหรือไม่ จะต้องขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง และเจตนาของผู้สร้างเป็นสำคัญ หากเนื้อเรื่องมีแก่น หรือสาระที่ต้องการนำเสนออย่างชัดเจน มีการดำเนินเรื่องที่ต่อเนื่องมีที่มาที่ไป เมื่อถึงจุดที่ต้องมีฉากกามารมณ ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมีเพื่อให้เรื่องสมบูรณ์ขึ้น ส่วนจะมีการนำเสนอมากเพียงใด จะต้องประกอบกับวัตถุประสงค์ของผู้สร้างที่มีเจตนาอันดีที่จะนำเสนอฉากกามารมณเพื่อเสริมแก่นของเรื่อง หรือทำให้ลักษณะตัวละคร ทั้งภายนอกและภายใน มีมิติมากขึ้น โดยการใช้เทคนิคในการถ่ายทำมาช่วยให้อากนั้นๆ มีศิลปะตามแบบฉบับของผู้สร้างแต่ละคน ซึ่งจะแตกต่างจากการนำเสนอฉากกามารมณเพื่อขายอย่างเดียว แม้ตัดฉากเหล่านี้ไปก็ไม่มีผลอันใดกับเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ ผลงานที่ออกมา ผู้ชมเองก็สามารถรับรู้ได้ว่า ผู้สร้างมีเจตนาอย่างไร เป็นผลให้ผู้ชมชื่นชอบหรือเสื่อมศรัทธากับภาพยนตร์ไทยที่ไม่มีคุณภาพได้ ดังนั้น การนำเสนอฉากกามารมณที่เหมาะสมในภาพยนตร์ไทยจึงต้องได้รับความร่วมมือจากผู้สร้างที่มีเจตนาอันดีในการสร้างงานออกมา โดยมีผู้ชมที่จะช่วยตัดสินใจ และเลือกสนับสนุนผลงานที่ดีให้สามารถคงอยู่นาน และมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจนเทียบเท่าสากลได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย

การสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยที่มีศิลปะและความงามนั้น นับได้ว่าเป็นการนำเสนอฉากกามารมณีที่มีความเหมาะสม ซึ่งต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องขึ้นอยู่กับทั้งผู้ชมภาพยนตร์ (ผู้รับสาร) และผู้สร้างภาพยนตร์ (ผู้ส่งสาร) เป็นสำคัญ เพราะทัศนะของทั้งสองฝ่ายจะเป็นส่วนที่ช่วยสะท้อนความเหมาะสมของการสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย ออกมาจากกรอบบรรทัดฐานของสังคมไทยนั่นเอง ซึ่งผลจากการเก็บข้อมูลในเรื่องสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย จึงแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน

ส่วนที่ 1 คือ ทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไปจำนวน 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 18-28 ปี, 29-39 ปี และ 40 ปีขึ้นไป รวมถึง ทัศนะจากนักวิจารณ์ภาพยนตร์ 5 คน

ส่วนที่ 2 คือ ทัศนะจากผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ **จันดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย**, และ **ไกรทอง**

การเก็บข้อมูลทั้งสองส่วนมีการทำงานที่ซับซ้อนในหลายมิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งประเด็นศึกษาขึ้นมา เพื่อให้สะดวกต่อการวิจัย ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป และ นักวิจารณ์ภาพยนตร์

การเก็บข้อมูลในส่วนที่ 1 ได้ผลการวิจัยตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั่วไป
2. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน
3. ทัศนะต่อภาพยนตร์แนวฮีโรติก และฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย
4. ทัศนะต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย (โดยเฉพาะภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จันดารา** **ขุนแผน** **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง**)
5. ทัศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

1. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั่วไป

ผู้เข้าร่วมอภิปรายส่วนใหญ่ใน **กลุ่มอายุ 18-28 ปี และ 29-39 ปี** มีความถี่ในการชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์เฉลี่ย 2-4 ครั้งต่อเดือน โดยแนวภาพยนตร์ที่ชมจะมีหลากหลายแนว ส่วนใหญ่จะชอบชมแนวตลก (comedy) แนวบู๊ (action) และแนวชีวิต (drama) และแนวเขย่าขวัญ (thriller) ซึ่งในการเลือกชมจะพิจารณาจากเนื้อเรื่องเป็นหลัก เพราะเป็นหัวใจของภาพยนตร์ เนื้อเรื่องจึงต้องมีความน่าสนใจ มีประเด็น หรือแนวคิดให้กลับไปคิดต่อได้ ต่อจากนั้นจะพิจารณานักแสดง ผู้กำกับ รวมถึงองค์ประกอบอื่นๆ ควบคู่กันไป

ส่วนผู้เข้าร่วมอภิปรายใน**กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป** ส่วนใหญ่มีความถี่ในการชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์น้อยมาก แต่จะชมภาพยนตร์จากวิดีโอทัศน์ หรือวีซีดี เป็นส่วนใหญ่เฉลี่ย 3-4 เรื่องต่อเดือน เพราะการชมภาพยนตร์จากวิดีโอทัศน์ หรือวีซีดี ประหยัดเวลาในการเดินทาง และสะดวกสบายกว่า นอกจากว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ เป็นภาพยนตร์ที่น่าสนใจมากจริงๆ จึงจะไปดูในโรงภาพยนตร์ โดยแนวภาพยนตร์ที่ชมจะเป็นแนวบู๊ (action) แนวชีวิต (drama) แนวลึกลับ (Suspense) และแนวตลก (comedy) ซึ่งในการเลือกชมภาพยนตร์จะพิจารณาจากเนื้อเรื่องและดาราคือสำคัญ

นักวิจารณ์ภาพยนตร์

คุณนันทขว้าง สิริสุนทร (สัมภาษณ์ , 9 มกราคม 2546) นักวิจารณ์ภาพยนตร์ ทำงานประจำอยู่ที่หนังสือพิมพ์เนชั่นกรุงเทพธุรกิจ ผู้ที่มีประสบการณ์ในการวิจารณ์ลงในคอลัมน์จุดประกายมาเป็นเวลา 9 ปี และยังมีผลงานอื่นๆ อีกมากมาย ด้วยความที่เป็นนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ทำให้ต้องชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์อย่างน้อย 4 เรื่องต่อสัปดาห์ รวมทั้งวิดีโอด้วย และต้องชมภาพยนตร์ทุกแนวในการวิจารณ์ ไม่ว่าจะเป็นแนวผี , บู๊ แต่แนวที่ชอบโดยส่วนตัวคือ ภาพยนตร์เกี่ยวกับเด็ก เช่น **ผีเสื้อและดอกไม้** (2528) , **Stand by Me** , **ปุกปุย** (2533) และ **กาลครั้งหนึ่งเมื่อเช้านี้** (2538) นอกจากนี้ ภาพยนตร์ที่ชอบในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาได้แก่ **เรื่องฟ้าทลายโจร** (2543) และ**เรื่องมนตร์รักทรานซิสเตอร์** (2544) ส่วนหลักในการชมและวิจารณ์ภาพยนตร์ คือ

1. ภาพยนตร์ต้องการสื่ออะไรกับผู้ชม มีประเด็น หรือความคิดหลักที่จะบอกผู้ชมหรือไม่ เช่น ประเด็นการต่อสู้ ความรัก ปรัชญาชีวิต เป็นต้น
2. เมื่อภาพยนตร์ต้องการสื่อประเด็นนั้นๆ กับผู้ชม สามารถสื่อได้ดีเพียงใด ทำได้ถึงหรือไม่ ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ว่า ภาพยนตร์ต้องการสื่อประเด็นนั้นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น สมมติ

ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ผู้กำกับบอกว่าต้องการแสดงการต่อสู้ แต่ภาพยนตร์ทำเป็นเรื่องความรัก ตลอดเวลา จนไม่ได้มีการต่อสู้ออกมาเลย อย่างนี้แสดงว่า มีความคิดในการทำภาพยนตร์ แต่ทำไม่ได้ถึง หรือภาพยนตร์ต้องการพูดเรื่องปรัชญาชีวิต แต่ทั้งเรื่องทำเป็นตลกคาเฟ่ แล้วในตอนจบให้ตัวละครมาพูดหน้ากล้องว่า ชีวิตเราต้องการต้องมีปรัชญาชีวิตแบบนี้ แล้วก็จบ ไม่ใช่แบบนี้ ประเด็นจะต้องอยู่มาเรื่อยๆ ในภาพยนตร์ ต้องมีตลอดภาพยนตร์ ไม่ใช่นำเสนอเฉพาะตอนจบของเรื่อง

3. มีการใช้ความเป็นศิลปะภาพยนตร์มารับใช้เพียงใด หมายความว่า แสง สี เสียง การตัดต่อ การเล่าเรื่อง เสื้อผ้า การแสดง การกำกับ เพลงประกอบ ทุกสิ่งทุกอย่าง คือองค์ประกอบของภาพยนตร์นั่นเอง เอมานาเสนอได้แค่นี้ เช่น เรื่อง *Batman* ตัว Batman เป็นตัวละครฮีโร่ ที่มีด้านมืดในใจ เป็นคนที่เคยกดดันตอนเด็กๆ ภาพยนตร์ใช้แสงสีดำทั้งเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าเป็นนักรบเป็นด้านมืด โดยที่เขาไม่ต้องบอกเลยว่า Batman มีปัญหา แต่ดูผ่านแสงได้ นี่คือตัวอย่างของการนำเอาศิลปะภาพยนตร์มารับใช้ได้เพียงใด

คุณประวิทย์ แต่งอักษร (สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2546) นักวิจารณ์ภาพยนตร์ที่มีประสบการณ์ในการเขียนวิจารณ์มาเป็นเวลานับสิบปี ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2529 จนปัจจุบันมีผลงานมากมาย และมีผลงานหนังสือ ได้แก่ “มาทำหนังกันเถอะ” “หนังสืออเมริกัน : ประวัติศาสตร์และงานคลาสสิก” และ “รวมผลงานของอัลเฟรด ฮิชคอก” คุณประวิทย์จำเป็นต้องชมภาพยนตร์เป็นประจำ เพื่อเขียนวิจารณ์ แต่ไม่ได้กำหนดว่าต้องชมมากเพียงใด โดยแนวภาพยนตร์ที่ชอบ คือ แนวชีวิต (Drama) เพราะเป็นภาพยนตร์ที่เปิดโอกาสให้คิดมาก ไม่เหมือนภาพยนตร์แนวบู๊ (Action) ที่ระดับความคิดน้อย แล้วมันเน้นเรื่องความวูบไหวของสถานการณ์ของฉากบู๊ ซึ่งบางทีก็เกิดความซ้ำ

นอกจากนี้ หลักในการวิจารณ์ภาพยนตร์ของคุณประวิทย์คือ ดูว่าเรื่องนั้นมีความคิดสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใด ภาพยนตร์บางเรื่องเราดูว่าผู้สร้างเล่าเรื่องได้สนุกหรือไม่ แล้วความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดเรื่องราวซ้ำซากหรือไม่ งานสร้างหรือตัดต่อเป็นส่วนประกอบรอง เพราะว่าเป็นสิ่งที่พูดถึงในงานเขียนไม่ค่อยได้ คือ คนจะไม่ค่อยสนใจในรายละเอียดเหล่านี้ แต่หัวใจสำคัญคือ เขากำลังจะบอกอะไร แล้วบอกได้ดีเพียงใด

คุณสุทธากร สันติธวัช (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2546) ผู้ที่เป็นนักวิจารณ์ภาพยนตร์มาถึง 15 ปีแล้วผันตัวเองมาเขียนบทและกำกับภาพยนตร์ที่รู้จักกันดี เรื่อง *ขวัญเรียม* (2540) และ

ยังมีผลงานหนังสือหลายเล่มด้วยกัน เช่น “วงจรอันรื่นรมย์” และ “หนังสืออเมริกัน : ประวัติศาสตร์กับงานคลาสสิก” ในช่วงที่เป็นนักวิจารณ์ภาพยนตร์ คุณสุทธิสาร ต้องชมภาพยนตร์มากมาย เพราะเป็นอาชีพที่ต้องชมอยู่เรื่อยๆ แต่ในระยะหลังก็ลดลงไป แนวภาพยนตร์ที่ชมเพื่อมาเขียนบทวิจารณ์ และช่วยต่อเติมความคิดได้ คือ แนวชีวิต (Drama) แต่ถ้าดูเพื่อความเพลิดเพลินจะเป็นแนวผจญภัย ภาพยนตร์ที่ชอบมากที่สุดเรื่องหนึ่งคือ เรื่อง **ผีเสื้อและดอกไม้** ของคุณยุทธนา มุกดาสนิท ชอบที่เนื้อเรื่อง เพราะหนังทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง ในขณะที่เดียวกันให้อารมณ์ที่โรแมนติกมากๆ ซึ่งไม่บ่อยครั้งที่ภาพยนตร์แนวนี้จะประสบความสำเร็จ

ส่วนหลักในการวิจารณ์ภาพยนตร์ อาศัยดูภาพยนตร์มากๆ และดูโดยละเอียด จับแก่นของเรื่องให้ได้และพยายามถ่ายทอดออกมาว่าคิดอย่างไรกับมัน บางทีคนดูภาพยนตร์ทั่วไปไม่ได้ดูเพื่อจับสาระหรือจับแก่นเรื่องจริงๆ เขาดูเพื่อความบันเทิง เพราะฉะนั้น หลักการทำงานของนักวิจารณ์ควรจะต้องมาทำหน้าที่ตรงนี้ แทนคนที่มาชมภาพยนตร์เพื่อความบันเทิงอย่างเดียว ต้องจับสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ออกมาสื่อสารให้ได้ว่าเป็นอะไร ซึ่งอาจจะผิดหรือถูกก็ได้

คุณธิดา ผลิตผลการพิมพ์ (สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2546) นักวิจารณ์ภาพยนตร์ที่อยู่ในแวดวงของภาพยนตร์มาโดยตลอดตั้งแต่เริ่มต้นทำงานมา จนถึงปัจจุบันนี้เขียนวิจารณ์มา 6-7 ปีแล้ว การชมภาพยนตร์คุณธิดาจะพยายามรักษาความถี่อยู่ที่ 3-4 เรื่องต่อเดือนเป็นอย่างน้อย ส่วนแนวภาพยนตร์ที่ชม ไม่ระบุแนวเป็นพิเศษ ทั้งในแง่ความชอบส่วนตัวและในงานที่ต้องเขียน เพราะชอบเขตความประทับใจหลากหลาย ภาพยนตร์ไทยที่ชอบได้แก่เรื่อง **มนต์รักทรานซิสเตอร์** (2544) และ **15 คำเดือน 11** (2545) ชอบทั้งหมดในภาพรวม

สำหรับหลักในการวิจารณ์ภาพยนตร์คือ โดยวิธีการเป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content) ของหนังเป็นหลัก แต่สิ่งที่นำมาอ้างอิงประกอบ นอกจากนำความรู้เรื่ององค์ประกอบทางภาพยนตร์มากล่าวถึงวิธีการทำภาพยนตร์เรื่องนั้น วิจารณ์ในแง่ที่ว่า เขาสามารถใช้ภาษาภาพยนตร์มาตอบโจทย์ของเขาได้ดีเพียงใด สามารถเขียนบทที่เล่าเรื่องได้ดีเพียงใด นี่คือการใช้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะภาพยนตร์อย่างเดียว แต่ว่าในอีกระดับหนึ่งคือ บางครั้งพยายามเอาทฤษฎีอย่างอื่น เช่น ทฤษฎีเรื่องสังคมวิทยา เข้ามาพูดถึงในภาพยนตร์เพิ่ม ในแง่ที่ว่าหนังสือสะท้อนสภาพของสังคมร่วมสมัย หรือสังคมของผู้สร้างภาพยนตร์นั้นๆอย่างไร สะท้อนแนวคิดของเขาอย่างไร ซึ่งจะโยงมากขึ้นไปอีกคือ ต้องมีความรู้แวดล้อมมากขึ้น อย่างเช่น ความรู้เกี่ยวกับสังคมนั้น หรือความรู้เกี่ยวกับตัวคนทำหนังคนนั้นเองว่าปุมหลังตัวเขาเป็นอย่างไร ในแง่ชีวิตส่วนตัว การเติบโต

การศึกษา ผลงาน โดยสรุปแล้ว เป็นการมองภาพยนตร์เรื่องหนึ่งแล้วแตกออกไปยังบริบทรอบๆ ถ้าเป็นไปได้คือ อยากจะออกไปถึงขอบที่มันสะท้อนภาพสังคมอย่างไร

คุณโสภณา เซาว์วิวัฒน์กุล (สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546) ผู้ที่ทำงานกับนิตยสารภาพยนตร์ CINEMAG เป็นนักเขียนที่มีงานเขียนเกี่ยวกับภาพยนตร์ ซึ่งอาจไม่ใช่การเขียนเชิงวิจารณ์โดยตรง แต่เป็นการเขียนถึงภาพยนตร์โดยนำประเด็นของเรื่องมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน มองว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ จุดให้เกิดความคิดอะไรบ้าง ด้วยความที่ต้องเขียนถึงภาพยนตร์ทำให้คุณโสภณาจะต้องชมภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง ทั้งในโรงภาพยนตร์และวิดีโอ และสามารถชมได้ทุกแนว แล้วแต่ช่วงนั้น อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์ไทยเรื่องที่ชอบได้แก่ **เรื่องกาลครั้งหนึ่งเมื่อเช้านี้** เนื่องจากภาพยนตร์เล่าเรื่องได้สมจริง

หลักในการเขียนนอกจากนำประเด็นของเรื่องมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวันแล้ว จะต้องเป็นเรื่องที่รู้สึกกระทบใจ คือ มีภาพยนตร์หลายเรื่องที่ดี แต่เมื่อชมแล้วจะปล่อยผ่านไปไม่รู้สึกว่ามีอะไรเชื่อมโยงถึงเรา เช่น Spiderman เมื่อชมแล้วชอบมาก แต่เมื่อจบแล้วจะทิ้งไว้ในโรงภาพยนตร์ ไม่น่ากลับไปคิดต่อที่บ้าน จึงเลือกเขียนเฉพาะภาพยนตร์ที่คุณโสภณามีความรู้สึกต่อเรื่อง คือ ถ้าไม่ชอบมาก ก็เกลียดมาก จะต้องรู้สึกอย่างรุนแรงจนอยากนำมาเขียนถึง

โดยสรุปแล้ว พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ของนักวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 คน คือ จะต้องชมภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อประโยชน์ทางการเขียน โดยจะชมทุกแนว แต่แนวภาพยนตร์ที่ให้แง่มุมในการเขียนมากที่สุด จะเป็นแนวชีวิต (Drama) ส่วนหลักในการวิจารณ์ภาพยนตร์ คือ การชมภาพยนตร์แล้วจับแก่นของเรื่องให้ได้ จากนั้นดูการสื่อแก่นนั้นว่าสื่อได้ชัดเจนเพียงใด หรือมีความคิดสร้างสรรค์เพียงใด มีการใช้ศิลปะภาพยนตร์เข้ามาช่วยในการนำเสนออย่างไร นอกจากนี้ อาจจะมีการเชื่อมโยงภาพยนต์กับสังคม ในแง่ที่ว่าภาพยนต์สะท้อนสังคมอย่างไร

2. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

กลุ่มอายุ 18-28 ปี

สำหรับภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันนั้น นับว่ากลับมาดีขึ้นอีกครั้ง จากในสมัยก่อนที่ภาพยนตร์ไทยเคยได้รับความนิยมอยู่ช่วงหนึ่ง แต่พอมีภาพยนตร์จากฮอลลีวูดเข้ามา ความนิยมภาพยนตร์ไทยก็ตกลง จำนวนภาพยนตร์ไทยที่เข้าฉายก็ลดลงจากเดิมที่เคยมี 100 กว่าเรื่อง ก็

เหลือไม่ถึง 10 เรื่องในแต่ละปี และตั้งแต่ปี 2544 เป็นต้นมา ภาพยนตร์ไทยเริ่มดีขึ้น โดยดูจากจำนวนภาพยนตร์ที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ที่เพิ่มขึ้น แต่ความหลากหลายมีน้อยมาก เป็นการสร้างตามกระแส ซึ่งมีแนวของภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่จะเป็นแนวตลก ผี และอีโรติก นอกจากนี้ยังมีการนำภาพยนตร์ที่เคยมีผู้สร้างไว้แล้ว กลับมาสร้างใหม่อีกครั้ง ในขณะเดียวกันภาพยนตร์ไทยก็มีฉากกามารมณ์เข้ามาเป็นส่วนประกอบมากขึ้น จนกลายเป็นจุดขาย ทั้งในตัวภาพยนตร์และในใบปิดของภาพยนตร์ อีกทั้ง ผู้สร้างภาพยนตร์ยังพยายามเพิ่มฉากกามารมณ์เข้ามา เพื่อจะยกระดับสู่ความเป็นสากล โดยสร้างให้มีความสมจริงมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ในการแสดงมีการถอดเสื้อผ้า และจูบจริงๆ และโฆษณาให้ผู้ชมไปชมฉากกามารมณ์เหล่านี้ โดยเฉพาะหากเป็นการนำภาพยนตร์เก่ามาสร้างใหม่ ผู้ชมจะทราบเนื้อหาอยู่แล้ว ดังนั้นจึงเป็นการจูงใจไปชมฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยโดยตรง

กลุ่มอายุ 29-39 ปี

ภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันพัฒนาดีขึ้นทางด้านเทคนิค ไม่ว่าจะในด้านวิธีการถ่ายภาพ วิธีการลำดับภาพ แต่ทางด้านเนื้อหานั้นยังไม่ค่อยสร้างสรรค์เท่าใดนัก ส่วนใหญ่จะเป็นการนำภาพยนตร์ที่เคยมีผู้สร้างแล้ว หรือนำเรื่องมาจากนวนิยายมาสร้างขึ้นมาใหม่ มีเพียงการเปลี่ยนแปลงพระเอก-นางเอก และเทคนิคที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา การสร้างเรื่องใหม่ๆ ขึ้นมายังมีค่อนข้างน้อย อีกทั้งยังขาดการค้นคว้าหาข้อมูลที่ดีอีกด้วย และสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยอีกอย่าง คือ วิธีการเล่าเรื่องที่มีครบทุกรสอยู่ข้างในภาพยนตร์ไทยเรื่องเดียว ทั้งตลก เศร้า เคล้าน้ำตา ซึ่งจะมีเพียงผู้กำกับสมัยใหม่บางคน เช่น คุณเป็นเอก รัตนเรือง หรือคุณนนทรีฯ นิมิบุตร ที่รู้วิธีการเล่าเรื่องให้มีประเด็นนำที่ชัดเจน หรือมีมุมมองที่แปลกไป แนวของภาพยนตร์มักจะเป็นแนวตลก ผี และอีโรติก ภาพยนตร์แนววัยรุ่น ขาดดาร่า ยังพอมืออยู่ แต่น้อยลง มีการให้คุณภาพมากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องภาพ จะมีการพิถีพิถันให้สวย และมีการเน้นฉากกามารมณ์มากขึ้นเป็นจุดขาย จนบางครั้งผู้ชมไปชมภาพยนตร์โดยไม่ได้สนใจที่เนื้อเรื่อง แต่สนใจที่ฉากกามารมณ์เหล่านั้นแทน นอกจากนี้ ภาพยนตร์ไทยยังแสดงความเป็นไทยมาก เช่น *สุริโยไท* หรือ *นางนาก* คือ จะเห็นชนบท ภาพวิถีชีวิตในอดีตที่น่าเสนอความเป็นไทย

กลุ่มอายุ 40 ขึ้นไป

ภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาดีขึ้นในระดับหนึ่ง ทางด้านเทคนิค ฉากต่างๆ เริ่มเป็นสากลมากขึ้น แต่ยังเทียบกับภาพยนตร์ต่างประเทศไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเล่าเรื่อง ฉากนักแสดง ท่าทางที่แสดงออก special effect ต่างๆ เนื่องมาจากภาพยนตร์ไทยมีการลงทุนน้อย

วิธีการเล่าเรื่องง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนชวนให้ติดตาม และยังขาดการค้นคว้าหาข้อมูล การวางแผนงานที่ดี นอกจากนี้ยังมีการสร้างภาพยนตร์ตามกระแส เมื่อภาพยนตร์เรื่องไหนได้รับกระแสตอบรับจากผู้ชมมาก หรือทำเงินได้ดี ก็จะมีการสร้างภาพยนตร์แนวนั้นๆ ออกมาอีก ไม่มีแนวที่แตกต่างหรือสร้างสรรค์ใหม่ออกมา จึงมีการวนเวียนอยู่ตามแนวส่วนใหญ่คือ แนวตลก ผี ไม่มีเรื่องแนวสืบสวน อีกทั้งภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์แนวใด จะต้องมีการกามารมณประกอบอยู่ในเรื่องแทบทุกเรื่อง แม้ว่าจะไม่มีความจำเป็นใดๆ ก็ตาม การชมภาพยนตร์ไทยจึงเสี่ยงต่อการผิดหวังสูง และเสียเวลาในการไปชม

นักวิจารณ์ภาพยนตร์

นันทขว้าง สิริสุนทร

ภาพยนตร์ไทยตั้งแต่ช่วงพ.ศ. 2542 เป็นต้นมา มีการพัฒนาขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะงานด้านการผลิต (Production) ได้แก่ การถ่ายภาพ มุกมุก ล้อตอง แสง สี เสียง ฯลฯ ซึ่งพัฒนามากที่สุดในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา แต่ประเด็นที่เป็นปัญหา คือ เรื่องของบท อาจจะดีขึ้นกว่า 5 ปีที่แล้วแต่น้อยมาก จึงเกิดความไม่สมดุลกัน นอกจากนี้ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมา จะมีนายทุนและคนที่เข้าใจอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เข้ามาทำธุรกิจในช่วงนี้นั้นมาก เขาเลยใช้เทคนิคทางการตลาดบางอย่างมาหลอกให้สังคมไทยกับผู้ชมภาพยนตร์เข้าใจผิดๆ ว่า ตอนนี้เป็นยุคทองของภาพยนตร์ไทย ซึ่งไม่ทราบว่าเป็น “ทองม้วนหรือทองแท่ง” เราโกหกกันว่าเป็น ยุคทอง แต่จริงๆ ไม่ใช่ มันเกิดจากการที่มีกระแสของภาพยนตร์เพียงแค่ 2-3 เรื่องที่มันได้เงินมากถึง ร้อยล้าน ประกอบไปด้วยเรื่อง *บางระจัน* , *นางนาก* , *สตรีเหล็ก* แต่ไม่ได้มองว่าเรื่องที่เหลือขาดทุนมาก เขาจึงเอาความเป็นร้อยล้านของภาพยนตร์ 3 เรื่องนี้ มาขายสังคมไทยว่า นี่เป็นยุคทอง โดยไม่บอกข้อมูลที่เหลือไม่นับ *สุริโยไท* เพราะ *สุริโยไท* เป็นงานตอบโจทย์ทางการตลาด ทำมาเพื่อขายแบบนี้ คนก็ดูทั้งประเทศ ถือว่ามันไม่ธรรมดา เพราะเป็นการกำหนดไว้แล้ว

อันที่สองต่อมาที่นายทุนเอามาขายคือ ภาพยนตร์ไทยได้ไปฉายในเทศกาลหนังต่างประเทศ ความเป็นจริงเพียงแค่ 50% อีก 50% ภาพยนตร์ไทยไปขอเขาให้ได้ไปร่วมงาน แล้วมาบอกแก่ประชาชนว่า เขาเชิญมา นี่เป็นข้อมูลที่ประชาชนไม่ทราบ การที่ชาวต่างประเทศสนใจภาพยนตร์ไทย เป็นเพราะเขาอยากรู้อยากเห็นว่าหนังไทยเป็นอย่างไร แต่ไม่ได้ชื่นชม ภาพยนตร์ไทยจึงเปรียบเสมือน ถนนข้าวสาร วัดพระแก้ว อาหารชีวจิต ที่ชาวต่างประเทศมาเห็น แล้วก็ไปมองในแง่ดี ณ ช่วงเวลานี้ ก็เป็นโอกาสจริงๆ ที่ภาพยนตร์ไทยจะแจ้งเกิดในสายตาชาวต่างประเทศ

จากการที่ภาพยนตร์ 3 เรื่องนั้นแหละปูทางไว้ให้ พร้อมกับ*สุริโยไท* แต่ในขณะเดียวกัน เราต้องยอมรับว่า มีพวกที่เรียกว่า พวก “ตีหัวเข้าบ้าน” หมายความว่า เป็นพวกที่ไม่ได้อยู่ในวงการนี้ ไม่ได้รัก หรือรู้เรื่องภาพยนตร์ แต่บังเอิญผ่านมา เห็นว่าภาพยนตร์ไทยขายได้ จึงเข้ามาหากำไรจากตรงนี้ ทำเรื่องเดียว แล้วก็เลิกไป เป็นการทำลายวงการภาพยนตร์ คือ ถ้าผู้ชมที่มาชมภาพยนตร์ไทย ด้วยความรู้สึกที่ดี แล้วมาเจอเรื่องของคนเหล่านี้ ก็เลยเสียความรู้สึก แล้วเขาจะไปพูดเหมารวมว่าหนังไทยเป็นอย่างนี้เอง แทนที่ผู้ชมจะได้ดูหนังคุณภาพ กลับได้ดูหนังจากพวกตีหัวเข้าบ้าน และปีที่ผ่านไปมา ภาพรวมของหนังไทยขายอยู่ 4 ประเด็น คือ “กะเทย เซ็กซ์ สัตว์ ผี”

ประวิทย์ แต่งอักษร

พูดถึงปีพ.ศ. 2544 เป็นปีที่มีภาพยนตร์ไทยจำนวนไม่มากนัก ประมาณ 10 กว่าเรื่อง แต่คุณภาพโดยรวมน่าพอใจ เช่น มีภาพยนตร์อย่าง *จัน ดารา*, *มนต์รักทรานซิสเตอร์*, *ไกลคลับ เกมส์ลัมโตะ* ซึ่งเป็นงานที่สะท้อนศักยภาพของคนทำหนัง ความสามารถในการแสดงออก ในรูปแบบที่แปลกไปจากกรอบ วิถีปฏิบัติเดิมๆ แต่ถ้าพูดถึงปีนี้ พ.ศ. 2545 เป็นปีที่น่าผิดหวัง เพราะว่าปีนี้ที่มีภาพยนตร์มาก แต่คุณภาพโดยรวมต่ำลงมาก แล้วเป็นหนังที่เน้นการขาย เน้นความเข้าใจว่า นี่คือนะที่จะดึงกลุ่มคนดูได้จำนวนมาก เป็นภาพยนตร์แบบนี้มาก ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นความเข้าใจที่ผิด หมายความว่า หนังหลายเรื่องที่ยพยายามสร้างเพื่อเอาใจคนดู ก็ไม่ใช่หนังที่ได้เงิน ยกตัวอย่างเช่น เรื่อง *ซุมเสื่อแดนสิงห์, 999-9999 ต่อ ดิด ตาย, ดงพญาไฟ* นี่คือนะหนังประเภทที่รู้ว่าทำขึ้นมาเพราะว่าเป็นหนังที่มีจุดเด่นในแง่ของ Action ในแง่ของงานสร้าง เล่าเรื่องเข้าใจง่าย แต่เอาเข้าจริงๆ คุณภาพมันต่ำมาก เท่าที่ทราบคิดว่า ส่วนใหญ่ล้มเหลว

อย่างไรก็ตาม ในเมืองไทยก็มีคนทำหนังที่ค่อนข้างไว้ใจได้ คือ ไม่ผิดหวัง เช่น งานของคุณยุทธนา มุกดาสนิท เรื่อง*น้ำพุ, ผีเสื้อและดอกไม้* แม้กระทั่งหนังเรื่องล่าสุดของเขา เรื่อง*ยุวชนทหารเปิดเทอมไปรบ* ก็เป็นหนังดี หรือ หนังของคุณบัณฑิต ฤทธิ์ถกล ก็เป็นหนังที่เข้าใจได้ถึงแม้ว่าเรื่องหลังสุด *سابเสื่อลำนำกษัตริย์* จะค่อนข้างแย่ แต่โดยภาพรวมของงานเป็นหนังที่คนทำหนังตั้งใจสร้างและตั้งใจจะถ่ายทอดอะไรบางอย่างที่สนุกและน่าสนใจ งานของคุณนนทรีย์ หรือ คุณเป็นเอกก็ดี ไม่ว่าจะหนังอย่าง*มนต์รักทรานซิสเตอร์* หรือ *ตลก69* นี่คือนะงานที่ภูมิใจได้ ดูแล้วไม่ผิดหวัง แต่งานของคุณนนทรีย์จะมีลักษณะอยู่อย่างหนึ่งคือ จะเด่นในเรื่องของ Production Design วิธีการเล่าเรื่องเขาจะไม่ซับซ้อน หรือมีชั้นเชิงอะไรมาก ไม่เหมือนหนังของคุณเป็นเอก ที่จะเน้นเรื่อง Irony แดกดัน เสียดสี ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่ค่อยพบในหนังไทยเท่าไรนัก เป็นการเสียดสีแบบแสดงอย่างหนึ่ง แต่กำลังจะบอกอีกอย่างหนึ่ง เป็นวิธีที่ค่อนข้างจะเป็นตะวันตก

พอสมควรทีเดียว เพราะภาพยนตร์ไทยมักจะเล่าเรื่องอะไรที่ตรงไปตรงมา และเน้นการเล่าอารมณ์สูง

กระแสโลกาภิวัตน์ทั้งหลายแผ่ขยายมาถึงวงการภาพยนตร์ ทำให้คนรุ่นใหม่ได้เสพงานได้ดูหนัง เปิดหูเปิดตาจากภายนอกมากขึ้น ตรงนี้เป็นการช่วยขยายโลกทัศน์ให้กับคนที่เคยเติบโตขึ้นมาเป็นคนทำหนัง ซึ่งเป็นอนาคตที่หวังได้ แต่ระบบธุรกิจของบ้านเราถูกครอบงำด้วยเจ้าของหนัง เจ้าของบริษัทหนังที่อาจจะมิวสิคัลในทางธุรกิจ แต่ขาดรสนิยมในทางศิลปะ ใจไม่มีความเข้าใจเรื่องของหนังดีพอ เพราะฉะนั้น เงื่อนไขนี้จะเป็นการหวังเหนี่ยวให้อุตสาหกรรมหนังไทยไม่โตเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เมื่อสัก 5 ปีที่แล้ว หนังไทยซบเซามาก จากที่เคยสร้างปีละ 100-300 เรื่อง กลายมาเป็นสร้างไม่ถึง 10 เรื่อง ซึ่งกลายเป็นหนังค่อนข้างดี ด้วยความที่ว่า เงินทุนมันหายาก การทำต้องพิถีพิถัน จะลงทุนต้องคิดให้ดี กลายเป็นช่วงที่ดีทางศิลปะ แต่ตอนนั้นมันกลับมาปริมาณมากขึ้น ความคิดที่จะขายของมันเยอะขึ้น เพราะฉะนั้น เรายังหวังได้กับคนรุ่นใหม่ แต่ว่าเจ้าของหนังที่ขาดวิสัยทัศน์ก็ยังคงอยู่ และ ครอบงำสังคมภาพยนตร์ไทย

สุทธากร สันติธวัช

ตอนนี้ดูเหมือนว่าคนทั่วไปจะมองว่า หนังไทยทำอยู่แต่หนังผีกับหนังตลก เพราะว่าได้รับความนิยม แต่ในความเป็นจริงแล้ว ถ้าดูให้ละเอียด ดูรายชื่อหนังที่กำลังจะออกมาจริงๆ เรามีหนังหลายแนวมาก เป็นช่วงที่ดีช่วงหนึ่งของหนังไทยในความหลากหลาย อย่างเช่นในปี พ.ศ. 2546 เราจะมีหนังท่านม้วย (หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล) เรื่อง *ความรักครั้งสุดท้าย* ซึ่งเป็นหนังโรแมนติก มีหนัง *Realistic* แบบชีวิตชาวบ้าน ปัญหาของชาวบ้าน ฆาตกรรมของชาวบ้าน ของคุณมานพ มีหนังอย่าง *ระนาดเอก* มีหนังบู๊ที่ไม่ได้ทำกันมานานแล้วอย่าง *องค์บาก* หนังผีแน่นอนมันได้รับความนิยม และพิสูจน์แล้วว่าประสบความสำเร็จ คนชอบ ก็จะมีการสร้างมากกว่าประเภทอื่นแน่นอน แต่ตรงนั้นอย่าลืมนะว่ามีหนังประเภทอื่นอีกมากมาย เป็นช่วงที่ดี และก็มีคนทำหนังใหม่ๆ ที่ไม่ใช่หน้าตาเก่าๆ เลย ไม่ใช่รุ่นคุณบัณฑิต ฤทธิ์ถกล หรือท่านม้วย ไม่ใช่แม้กระทั่งรุ่นคุณป๊อ ธนิตย์ จิตนุกูล คุณนนทรี นิมิบุตร จะเริ่มมีคนที่มาจากสายหนังสั้น หนังอิสระเข้ามาทำหนังและจะมีงานออกมาภายในปีสองปีนี้หลายคน

ภาพยนตร์ไทยกำลังจะเริ่มรุ่งเรื่องอีกครั้งหลังจากที่ตกต่ำมานาน แล้วช่วงของการรุ่งเรื่องจะยาวนานพอสมควร อาจจะเป็น 10 ปี คือ เหมือนกับเป็นวงจรที่พิสูจน์แล้วจากหลายๆ ที่ พอขึ้นก็จะขึ้นช่วงหนึ่ง ตกก็จะตกช่วงหนึ่ง มีระยะพอสมควร จะไม่ขึ้นวูบหนึ่งแล้วตกเลย ช่วงนี้หนังไทย

เพิ่งขึ้น น่าจะมีช่วงเวลาที่ดีของหนังไทยอย่างน้อยอีกสัก 10 ปีหลังจากนี้ จากการดูแนวโน้มของการทำงานของคนทำหนังก็เชื่อว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะเริ่มมีหนังที่มีแนวต่างๆมากขึ้น มีคนทำหนังใหม่ๆ มากขึ้น และคนทำหนังเหล่านี้ อย่างน้อยให้เขาได้มีโอกาสทำหนังเรื่องแรกก่อน พวกที่มาจากหนังสั้นทั้งหลาย เช่น คุณนุช พิมพ์ผกา ที่ทำ *One-Night Husband* หรือ อภิชาติพงศ์ ที่ทำ *Blissfully Yours* นั่นคือ คนที่เริ่มได้โอกาสที่จะทำหนังใหญ่ โดยนายทุนใหญ่ หลังจากที่ทำขอทุนออกมานาน คนเหล่านี้จะทำให้เกิดกระแสใหม่ๆ เชื่อว่าหนังไทยจะเริ่มพัฒนาไปในแนวที่สะท้อนสังคมมากขึ้น หลังจากทีในยุคหนึ่ง เราทำตามอำเภอใจของนายทุนที่คิดถึงหนังผี หนังตลก อยู่แค่นั้นแต่ต่อไปหนังไทยจะไปในแนวที่อาจจะเป็นหนังผี หรือหนังตลกก็แล้วแต่ แต่ว่ามันจะสะท้อนความเป็นไปของคนทำหนัง ความคิดของคนทำหนัง สะท้อนสังคมมากขึ้น ดูจากความสำเร็จของหนังอย่าง *15 ค่ำเดือน 11* แนวมันก็คือหนังตลก แต่เป็นหนังตลกที่สะท้อนความเชื่อ สะท้อนภูมิปัญญาไทย สะท้อนอะไรหลายๆ อย่างที่เกิดจากความคิดของคนทำ เชื่อว่าหนังแบบนี้จะออกมามากขึ้น อาจจะมาในรูปแบบของหนังอะไรก็ได้แล้วแต่ แต่จะมีวิธีคิดมากขึ้นกว่าเดิม

ธิดา ผลิตผลการพิมพ์

ถ้าในปัจจุบัน ต้องพูดถึงปี สองปีนี้ เพราะเป็นช่วงที่มีความเปลี่ยนแปลงชัดเจน ในแง่ปริมาณและความหลากหลาย มันก็เป็นกระแสที่พูดกันว่า เป็นช่วงเติบโตของหนังไทย สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัด คือ หนังไทยมีเนื้อหาหลากหลายขึ้น โดยเฉพาะปีนี้ ซึ่งประมาณ 3 ปีที่แล้ว หนังไทยมีแค่ปีละ 8 เรื่อง ในช่วงต่ำสุด แต่ในปีพ.ศ. 2546 นี้ จะมีหนังไทยที่สร้างกันประมาณ 80 เรื่อง เข้าฉาย อาจจะไม่ถึง แต่ที่จะเปิดกล่อง ประกาศข่าวหนังกันมี 80 กว่าเรื่อง ซึ่งจะมีความหลากหลายมากขึ้น คือ จะมีหนังกลุ่มที่สัก 4-5 ปีที่แล้ว เราจะไม่มีทางได้เห็นเขาสร้าง อย่างเช่น หนังอย่าง *สยิว* คือ เป็นหนังที่อินดี้ หรือว่าหนังอย่าง *แฟนฉัน* เป็นหนังของนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ซึ่งเป็นหนังเด็ก เป็นแนวที่ไม่มีใครกล้าสร้างมานานแล้ว หลังจาก *บุกบุย* เพราะว่ามันเป็นแนวที่ขาดทุนแล้วก็มีหนังรักขึ้นมา ซึ่งหนังรักนี้ประมาณปีที่แล้ว ผู้สร้างยังพูดกันว่าเป็นแนวที่ไม่มีใครกล้าทำ เพราะว่าคนไทยไม่ชอบดูหนังรัก ทำเมื่อไร ขาดทุนทุกครั้ง แต่คนไทยชอบดูหนังบู๊ (Action) หนังตลก แต่ตอนนี้กระแสมันเปลี่ยน อาจจะเป็นเพราะว่ามีกระแสหนังต่างชาติมาช่วย เช่น กระแสหนังเกาหลี ทำให้เกิดตลาดคนดูหนังรักขึ้นมา อย่างแค่เดือนนี้ก็มี *กุมภาพันธ์* และ *ความรักครั้งสุดท้าย* รวมๆ กระแสมันไปในทางบวก ในแง่ที่มีความหลากหลายมากขึ้น แต่ว่าในทางลบคือ ขณะเดียวกันก็มีหนังซ้ำๆ แนว ที่คนสร้างกันมาก เพราะปีที่ผ่านมามีประสบความสำเร็จ เช่นที่เขาพูดกันหนัง “*ผี กะเทย เซ็กซ์ สัตว์*” เฉพาะในปีปีเดียวมีหนังผีประมาณ 15 เรื่อง มันก็มีทั้งด้านลบและด้านบวกไปพร้อมๆ กัน

ปัญหาของวงการหนังไทยที่พูดกันมากในบรรดาผู้สร้าง คือ หนังไทยยังไม่เป็นอุตสาหกรรม ยังไม่มีระบบกลั่นกรองที่ดีพอ ใครอยากได้เงินก็สร้างได้ โรงก็พร้อมจะให้ฉาย แต่ระบบโรงก็ยังไม่ดีพอ ไม่มีระบบสนับสนุนหนังดี ถ้าเข้าฉาย เสาร์-อาทิตย์ไม่ทำเงิน จะถูกตัดรอบฉาย ระบบทุกอย่างอ่อนแอ ที่กลัวกันคือว่า มันจะเป็นแค่การเห่อตามกระแสวูบหนึ่ง ผู้สร้างลงมาสร้างหนัง 10 ราย ขายทุน 9 รายทำให้ถอดใจ ความที่ระบบกลั่นกรองไม่ดีพอไม่ได้หมายความว่าหนังทุกเรื่องจะออกมาเป็นหนังดี อย่างปีที่ผ่านๆมา ซึ่งถือว่าหนังไทยเยอะมากที่สุดในช่วงหลายปีนี่ 22 เรื่อง มีหนังดีที่พูดได้ว่าเป็นหนังดีอยู่ไม่ถึง 3 เรื่อง ทั้งหมดคือ ถ้าระบบคัดเลือกไม่ดี ระบบบุคลากรไม่แข็งแรง ไม่มีผู้เขียนบทที่มีคุณภาพ ผู้กำกับที่มีวิสัยทัศน์ ผู้สร้างที่มองเห็นศักยภาพของงานที่ชัดเจนพอ ทุกอย่างถ้ามันไม่แข็งแรงหมด น่าเป็นห่วงว่าหนังไทยจะตกต่ำลงไปอีก คราวนี้จะตกลงต่ำกว่าคราวที่ผ่านมา เพราะศรัทธาคนดูมันถูกดึงลงไปมากกว่าครั้งที่ผ่านๆมาอีก

โสภณา ชาววิวัฒน์กุล

ความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ไทย รู้สึกว่าเวลาขาย จะเน้นความเป็นไทยค่อนข้างสูง นี่คือนิยามของชาวไทย ทำให้เกิดคำถามว่า อะไรถึงจะเรียกว่าหนังไทย รู้สึกว่าคนสร้างมีการตีโจทย์ผิดหรือไม่ ทำไมหนังไทยจะต้องขายวัฒนธรรมไทย จำไทย ขายศิลปะที่ปัจจุบันเราไม่เห็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งในความจริงไม่ใช่อย่างนั้น เปรียบเทียบภาพยนตร์ 2 เรื่อง คือ **จัน ดารา** กับ **ฝัน บ้า คาราโอเกะ** โดยส่วนตัวยังรู้สึกว่า **ฝัน บ้า คาราโอเกะ** ดูจริงกว่า ไม่ปั้น หรือจงใจมากเกินไป เป็นสิ่งที่ทุกวันนี้เป็นอยู่จริง ไม่ต้องย่นย่อกลับไปเล่าเรื่อง หรือแต่งกายสวยงามก็ได้ นอกจากนี้ภาพยนตร์ไทยในช่วงหลังจะมีปัญหาเรื่องฉากเช็กส์ออกมามาก อย่างน้อยจะต้องมีฉากจูบกัน ซึ่งไม่เข้าใจเหตุผลว่ามีเพื่ออะไร และสื่อยังโจมตีภาพยนตร์เหล่านี้มาก อย่าง **พระอภัยมณี** ที่มีฉากมากมายว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกตัด ถูกห้ามฉาย แต่กลับกลายเป็นการกระตุ้นให้คนอยากไปชมมากขึ้น ยอดขายวีซีดี **พระอภัยมณี** จึงสูงมาก แล้วดาราผู้หญิงเมื่อผ่านการแสดงฉากแบบนี้แล้ว ก็ขายความเช็กที่ได้อยู่เสมอจนกลายเป็นข่าวตามมาอีกมากมาย อะไรที่ถูกห้ามมากๆ คนยิ่งอยากชม กลายเป็นเรื่องปกติ ภาพยนตร์ไทยทุกเรื่องต้องมีข่าวแบบนี้ออกมา ไม่ว่าจะ **ขุนแผน**, **จัน ดารา**, **ไกรทอง**, **แม่เบี้ย**, **ผู้หญิง 5 บาป**, **แมนเกินร้อย** **แอมเกินพิภัด** มีทุกเรื่อง ยกเว้น **องค์บาก** ที่จะเจียบหน่อยเพราะถูกฉากบู๊กลบไป หรือ **พันธุ์รักหน้าย่น** ไม่มี

ปัจจุบันไม่ได้รู้สึกว่า เป็นยุคทองของหนังไทย เพียงแต่ปีนี้มีหนังที่จะสร้างมาก หนังไทยถูกแบ่งออกเป็น 2 ด้านที่ค่อนข้างชัดเจน คือ คนทำหนังรุ่นใหม่ ก็จะไปอีกกลุ่มหนึ่ง อย่างคุณเป็นเอก คุณพิมพ์ผกา มีของทับ ให้ หิ้น พิล์ม มีหนังของนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ 6 คน ชื่อเรื่อง **แฟน**

ฉันทน์ จะมีโซนนี้ออกมา คือคนใหม่ๆ ที่มีความรู้ ความเข้าใจหนังพอสมควร อาจจะได้เรียนหนังมา แต่เข้าใจว่าหนังคืออะไร ได้มีโอกาสทำหนังมากขึ้น ซึ่งเราก็ตั้งความหวังได้ในระดับหนึ่ง ในขณะที่เดียวกัน จะมีการนำหนังเก่ามาทำใหม่ (Re-Make) ออกมามาก อย่าง **แก้วขนเหล็ก** ความ เป็นยุคทองไม่ได้วัดจากปริมาณที่ออกมา เพียงแต่ว่ากลุ่มหนังเก่ามาทำใหม่อีก คงต้องมีออกมา บ้าง แต่หวังว่าต่อไปอาจจะดีขึ้น ที่หนังไทยน่าเป็นห่วงคือ ถ้าทำแนวใดออกมาแล้วมีคนดูมาก ก็ จะมีคนทำแบบนี้ออกมาอีกเรื่อยๆ แหกกันไป หนังย้อนยุคก็ย้อนยุค วนกันกับกันไป ช่วงหลังเรื่อง เช็กส์ในหนังชายได้ก็มีออกมาอีก ไม่สร้างสรรค์ เหมือนการทำหนังเพื่อเอาความแน่นอน แต่ไม่ค่อย กล้าทำอะไรแหวกแนว การที่เราได้เห็นคนรุ่นใหม่มาทำหนังจึงดูน่าตื่นเต้น มีแนวทางที่คานกันอยู่

สรุป ทักษะของนักวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 คน ต่อภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน คือ ภาพยนตร์ ไทยมีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยเฉพาะในด้านงานสร้าง หรือโปรดักชั่น มีความเปลี่ยนแปลงอย่าง ชัดเจนในแง่ปริมาณและความหลากหลาย จนเรียกได้ว่าเป็นช่วงเติบโตของภาพยนตร์ไทย หลังจาก ที่ตกต่ำมานาน อย่างไรก็ตาม ในแง่ของคุณภาพของภาพยนตร์ไทยยังมีน้อยอยู่ แม้ว่าจะมีคน ทำหนังหน้าใหม่ๆ เข้ามาให้พอเป็นความหวังแก่วงการภาพยนตร์ไทยได้บ้าง แนวของภาพยนตร์ ไทยปัจจุบันยังซ้ำๆ วนเวียนอยู่ 4 แนว ได้แก่ “กะเทย เซ็กส์ สต์ว์ ฟี” และมีการนำภาพยนตร์เก่า มา สร้างใหม่อีกครั้ง มีการเน้นความเป็นไทยในภาพยนตร์สูง ในขณะเดียวกัน มีเจ้าของภาพยนต์ ที่เข้ามาหาโอกาสทำกำไรจากภาพยนตร์แนวที่มีผู้ชมสนใจมาก เป็นพวกที่มีวิสัยทัศน์ทางธุรกิจ แต่ ขาดรสนิยมทางศิลปะ หรือที่เรียกว่า พวก “ตีหัวเข้าบ้าน” ทำให้ภาพยนตร์ไทยไม่มีคุณภาพ จึงเห็น ได้ว่า ช่วงนี้ไม่ได้เป็นยุคทองของหนังไทยอย่างแท้จริง

3. ทักษะต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และจากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

กลุ่มอายุ 18-28 ปี

ภาพยนตร์แนวอีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่มีประเด็นหลักอยู่ในเรื่องของเซ็กส์ มีจาก กามารมณ์เป็นส่วนประกอบ ซึ่งจะมีศิลปะในการถ่ายทอด ทางด้านการถ่ายภาพ การจัดแสง หรือ การใช้ดนตรีประกอบ ขึ้นอยู่กับผู้สร้าง ภาพยนตร์อีโรติกนั้นจะต้องมีเรื่องราว มีประเด็นที่เรื่อง ต้องการจะสื่อ แต่ไม่ได้ปลุกอารมณ์ให้อายกกระทำกิจกรรมทางเพศในขณะที่กำลังชมภาพยนตร์ ไม่จำเป็นจะต้องโป๊ เปลือย แต่สามารถสื่ออารมณ์ได้ ซึ่งแตกต่างจากภาพยนตร์โป๊ทั่วไป ที่ไม่มีการ เชื่อมโยงเรื่องราวหรือปูพื้นเรื่องมาก่อน ไม่มีประเด็นหรือข้อคิดที่ต้องการสื่อ แต่เป็นการเน้นแสดง กิจกรรมทางเพศเพียงอย่างเดียว ไม่พิถีพิถันทางด้านการถ่ายทำให้มีศิลปะนัก

สำหรับความคิดเห็นต่อฉากกามารมณ์โดยทั่วไปนั้น ฉากกามารมณ์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์สมัยบูร์บัวร์ขึ้น แสดงความรัก โลก โกรธ หลง ซึ่งเป็นอารมณ์พื้นฐานในชีวิตมนุษย์ เป็นการเพิ่มความสวยงามในแง่การแสดงออกทางอารมณ์ เพิ่มรสชาติให้ภาพยนตร์ดูดี น่าประทับใจ และให้ความบันเทิงมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นจุดเชื่อมโยงของตัวละครในฉากต่อไป ซึ่งในภาพยนตร์ไทยนั้น การนำเสนอฉากกามารมณ์เหล่านี้ก็ไม่ใ้บ่อยมากจนเกินไป แต่มักจะนำเสนอเพื่อเป็นจุดขาย โฆษณา ภาพยนตร์ เป็นเรื่องของธุรกิจ และเป็นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของคนไทยด้วย

กลุ่มอายุ 29- 39 ปี

ภาพยนตร์แนวอีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่แสดงสันดานดิบทางเพศของมนุษย์ ถ่ายทอดออกมาเป็นแนวศิลปะ เน้นการสื่อกับผู้ชมด้วยภาพ เพลง หรือองค์ประกอบอื่นๆ ดูแล้วสวยงาม มีความละเอียดอ่อน สร้างอารมณ์ได้ แต่วิถีที่จะนำไปสู่อารมณ์นั้นต่างจากภาพยนตร์โป๊ ที่ไม่มีการดำเนินเรื่อง ไม่คำนึงถึงความสมเหตุสมผล ไม่มีศิลปะ เน้นการร่วมรักอย่างเดียว ทั้งนี้ทั้งนั้น เส้นแบ่งระหว่างอีโรติกกับภาพยนตร์โป๊ ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สร้างเป็นสำคัญ เบื้องต้นต้องมาจากเจตนาที่ดีก่อน จากนั้นก็เป็นเรื่องของฝีมือในการสร้างที่จะสามารถทำให้ภาพยนตร์ออกมามีศิลปะเพียงใด

ในส่วนของความคิดเห็นต่อฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์นั้น เป็นส่วนหนึ่งที่มีความจำเป็นต่อภาพยนตร์บางเรื่อง มีประโยชน์ในการดำเนินเรื่อง ทำให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้น และแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีการพัฒนาไป สื่อถึงอารมณ์ของตัวละคร และสื่อในความเป็นธรรมชาติของมนุษย์ นอกจากนี้ ยังมีประโยชน์ทางด้านการตลาด เป็นจุดขายของภาพยนตร์ ทำให้ผู้ชมมาชมภาพยนตร์มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย ยังมีปัญหาอยู่ คือ การไม่สร้างความรู้สึกผูกพันให้ผู้ชมเข้าถึงฉากเหล่านี้ ทำให้เมื่อชมแล้วเกิดความตลก ไม่สามารถสร้างอารมณ์ร่วมให้ผู้ชมเชื่อได้ และเป็นการสร้างโดยลอกเลียนจากต่างประเทศ ซึ่งบางครั้งไม่เข้ากับบริบทไทย เช่น การใช้สีแดง ตามวัฒนธรรมจีน หรือการจูบปาก ตามวัฒนธรรมฝรั่ง ซึ่งในฉากรักในบริบทไทยอาจไม่มีการอรัญภพเลยก็ได้

สำหรับฉากกามารมณ์สามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

1. ฉากกามารมณ์แบบแข็ง หมายถึง ฉากกามารมณ์ที่ค่อนข้างล่อแหลม เห็นร่างกายของนักแสดง หรือลักษณะการร่วมรักที่ชัดเจน ปกปิดเพียงอวัยวะเพศอย่างเดียว
2. ฉากกามารมณ์แบบอ่อน หมายถึง ฉากกามารมณ์ที่ไม่ล่อแหลม ไม่เห็นรูปร่างของ

นักแสดง หรือลักษณะการร่วมรักที่ชัดเจน เป็นการใช้เทคนิคการถ่ายทำเข้ามาช่วยสร้างอารมณ์ แล้วให้ผู้ชมจินตนาการสิ่งที่จะเกิดขึ้นเอง ค่อนข้างจะมีความสุภาพ

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป

ภาพยนตร์แนวอีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่แสดงถึงอารมณ์ในความเป็นมนุษย์จริงๆ ที่มีความรัก ความใคร่ โครงเรื่อง (plot) ต้องมีประเด็นที่ต้องการจะสื่อ แล้วมีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบที่จะทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นสมบูรณ์ และไปเสริมเนื้อหาของเรื่องนั้นๆ ให้ผู้ชมเข้าใจ ซึ่งมีการนำเสนอออกมาในลักษณะเร้าอารมณ์ มีการจูงใจให้ตามเรื่องไปเรื่อยๆ ดูแล้วรู้สึกว่าเป็นภาพที่สวยงาม เหมือนกับการแสดงศิลปะออกมา ได้สุนทรีย์

สำหรับฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์แบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ

1. Pure erotic คือ เป็นฉากกามารมณ์ที่มีการแสดงความรักใคร่กัน แต่เป็นแค่การแสดงออกทางความรู้สึก ไม่โป๊ เปลือยใดๆ สำหรับเด็กดูได้ ไม่ต้องปิดตา
2. อีโรติกแบบที่ต้องปิดตาสำหรับเด็ก เพราะจะแสดงถึงความรักกันแบบเร้าร้อน ไม่ว่าจะแบบกึ่งๆ หรือเร้าร้อนสุดๆ ก็ตาม ต้องมีการห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีในการเข้าชม

ตัวอย่างภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณ์ที่สวยงาม คือ ภาพยนตร์เรื่อง *Basic Instinct* นำแสดงโดย ชารอน สโตน เป็นภาพยนตร์ที่มีความลึกลับซับซ้อน แล้วจะคลายปมทีหลัง แต่ยังมีการทิ้งปมให้ผู้ชมอีกว่า เช็กส์นี่คืออะไร มีอะไรอยู่เบื้องหลัง มันโป๊ แต่ดูแล้วจะไม่รู้สึกว่าเป็นโป๊ ไปเสริมเนื้อหาของเรื่องให้ชัดเจนขึ้น

นักวิจารณ์ภาพยนตร์

นันทขว้าง สิริสุนทร

ภาพยนตร์แนวอีโรติก หมายความว่า เป็นภาพยนตร์ที่แสดงภาวะของกามารมณ์ ไม่จำเป็นต้องเป็นในเชิงขำขมุ แต่เป็นไปในทางที่แสดงถึงภาวะของมนุษย์ เพียงแต่สังคมไทยจะเข้าใจคำว่า อีโรติกว่า หมายถึง ภาพยนตร์ที่แสดงเจตนาออกไปเพื่อเช็กส์ ภาพยนตร์อย่าง *ผู้หญิง 5 บาป*, *American Pie*, *แมนเกินร้อย* *แอมเกินพิกัด* นี้ไม่ใช่ภาพยนตร์อีโรติก แต่เป็นภาพยนตร์ที่ยั่วเรื่องทางเพศ คือ เวลาที่เราจะนำเสนอเรื่องเช็กส์ มันจะมีว่า ถ่ายทอดออกมาอย่างไร เรื่องเช็กส์ไม่ใช่เรื่องผิด อยู่ที่ว่าคนนำเสนอออกไปในเชิง Porn Movie คือ หนังโป๊ ดูเพื่อจะมีเช็กส์กัน

หรือ Erotic Film คือ ภาพยนตร์ที่แสดงถึงภาวะจิตใจคน คนนี้มีความรู้สึกต้องการทางเพศกับคนนี้ ซึ่งไม่ใช่หนังโป๊ ทุกๆคนมีหมด เราก็มึ่ ใครๆ ก็มี

นอกจากนี้ ภาพยนตร์อีโรติกจะมีประเด็นที่จับได้ คือว่า มักใช้เซ็กส์เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่อง หรือเพื่อจะบอกประเด็นอะไรทางความคิด นี่คือ หัวใจของอีโรติกเลย แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับว่าเอาเซ็กส์เพื่อจะทำให้คนดูเกิดอารมณ์ทางเพศ เข้าไปดูเพื่อจะเห็นหนังโป๊ นี่คือ Porn Movie ไม่ใช่อีโรติก ซึ่งอีโรติกไม่จำเป็นต้องเห็นเครื่องเพศ เห็นหน้าอก แต่ผู้ชมดูแล้วจะไปเกิดอารมณ์ทางเพศหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แล้วแต่ผู้ชม ภาพยนตร์ไม่ผิด อีโรติกมีหน้าที่เพียงว่า เอาเซ็กส์มาถ่ายทอดเพื่อบอกอะไรบางอย่าง

ตัวอย่างของภาพยนตร์อีโรติก เช่น **จัน ดารา** คือ Erotic Film ไม่ใช่ Porn Movie เป็นเรื่องของภาวะ สภาพของมนุษย์ ความเป็นมนุษย์ ไม่ผิด ผู้ชายมองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำ ก็มี ความรู้สึกทางเพศ อยากจะเข้าไปร่วมรัก เขาไม่ได้ผิด เป็นเรื่องปกติของมนุษยชาติ และการนำเสนอมิเหตุผล จันดาราต้องการบอกว่า เซ็กส์มีความหมาย 4 แบบ คือ เซ็กส์แทนการล้างแค้น , เซ็กส์แทนอำนาจ , เซ็กส์แทนความสัมพันธ์ และเซ็กส์แทนความเป็นใหญ่ในบ้าน

อีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ยุ่งเลย คือเรื่อง **Crash** เป็นหนังที่อีโรติกคือ เอารถมาชนกันเพื่อให้เกิด ความรู้สึกทางเพศที่ต้องการร่วมรักกัน แสดงถึงภาวะจิตใจที่เป็นบาดแผล ว่าต้องขับรถชนกันก่อน แสดงภาวะทางจิตที่ซาดิสต์ ไม่ใช่หนังเซ็กส์ แต่อย่าง **Show Girl** นี่คือ Porn Movie หน้าที่ต้องการเอาเซ็กส์มาขาย **พระอภัยมณี, ขุนแผน** นี่ใช่ หรือ **ผู้หญิง 5 บาป** การใช้สารทางด้านเซ็กส์มาสื่อในงาน เป็นไปเพื่อจะขายของ การมีเซ็กส์ของตัวเองละครไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเนื้อเรื่องเลย

อีกตัวอย่างที่ชัดเจนมาก คือ เรื่อง **สุดเสน่หา** ที่ไปได้รางวัลจากเมืองคานส์มา เรื่องนี้ก็มีเซ็กส์ ดิบๆ เลย **จัน ดารา** ผู้ไม่ได้เลย ทำกันจริงๆ เห็นหมด แต่ดูแล้วเป็นหนังเซ็กส์ที่น่าเกลียด ไม่น่ามอง อีโรติกมาแทนความหมายตรงนี้ อีโรติกไม่ใช่หนังโป๊ แต่เป็นหนังที่แสดงภาวะทางอารมณ์ทางเพศ

การนำเสนอจากกามารมณ์ของไทยนั้น ยังมีความแตกต่างจากของต่างประเทศ อย่างจากกามารมณ์หรือจากเซ็กส์ในหนัง Hollywood มันเป็นไปเพื่อจะบอกถึง ความสัมพันธ์ของตัวเองคร ว่ามี ความสัมพันธ์ รักกัน ผูกพันกัน และ ใช้เพื่อเล่าเรื่องราว หนังเรื่องนั้นๆ มีความคิดอะไร เอา

เช็กส์มาบอกความหมายบางอย่าง นอกจากนี้ ยังมีหนังนอกกระแสที่กำลังฮิตมากในช่วง 2 ปีนี้ และอีกต่อไปแน่ๆ ค่อนข้างจะอยู่ในประเทศฝรั่งเศส เป็นหนังที่นำเอาเช็กส์มานำเสนอเพื่อบอกถึงจิตใจที่เจ็บป่วยของมนุษย์ คือ มีเช็กส์กัน แต่เป็นการวิเคราะห์สภาพจิตใจมนุษย์ว่ามันป่วย เป็นโรคจิต มีปม เช่น ต้องมีเช็กส์กับคนที่ไม่รู้จักระบุ นามสกุล หน้าที่การงานเลย แต่นัดออกมาร่วมรักกันทุกวันอังคาร หรือซบรอนกันแล้วค่อยร่วมรัก หรือ ร่วมรักกันได้บ้าง เมื่อกลับมาเมืองไทย ยังไม่มีการทำฉากกามารมณ์ออกมาในลักษณะที่กล่าวไปเลย อาจมีใกล้เคียงสุด คือ **จัน ดารา** ส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เพื่อจะขายของ

ประวัติ แต่งอักษร

คำว่าภาพยนตร์อีโรติกในความเป็น Genre แบบไทยๆ มันยังไม่ถูกก่อตั้งขึ้นมาเป็นเรื่องเป็นราว มันไม่เหมือนหนังชีวิต ไม่เหมือนหนังบู๊ หรือหนังตลก ที่มีฉากเหง้า มีพัฒนาการชัดเจน แต่หนังอีโรติก ด้วยความที่สังคมไทยเราไม่ยอมรับเรื่องแบบนี้เปิดเผย เพราะฉะนั้น โอกาสที่คนทำหนังจะทำหนังที่นำเสนอเรื่องทางเพศอย่างตรงไปตรงมา มันแล้วแต่สถานการณ์ของสังคมในแต่ละยุคสมัย ช่วงหนึ่งเราแทบจะไม่มีหนังแบบนี้เลย หรือว่าเป็นหนังใต้ดิน หรือว่าเป็นหนังเกรดบี ซึ่งก็เป็นหนังที่มีจำนวนผู้ชมน้อยมาก ขอบข่ายของการเผยแพร่หนังพวกนี้ก็น้อยมาก

ภาพยนตร์อีโรติกในความเข้าใจ ก็คือ ภาพยนตร์ที่เน้นการแสดงออกทางเพศ อีโรติกมันมีเรื่องของเพศและความสวยงามอยู่ ไม่ใช่หนังที่เน้นเรื่องเพศอย่างเดียว แต่มันจะต้องแสดงถึงความงาม ความเย้ายวน หนังอย่าง **จัน ดารา** อาจจะเรียกได้ว่าเป็นหนังอีโรติก และอีกอย่างหนึ่งคือเรื่องความเย้ายวน ความลุ่มหลง การถอดตัวเองไม่ได้จากเรื่องเช็กส์ มักจะเป็นเรื่องแบบนี้

การนำเสนอฉากกามารมณ์อย่างมีศิลปะ สมมติว่าคุณถ่ายผู้หญิงเปลือย ศิลปะการนำเสนอ คือ เอาเรื่องของแสง มุมกล้อง มาช่วย ซึ่งด้วยวิธีการเหล่านี้จะทำให้สิ่งที่ดูโป๊ หรือหยาบโลน ดูสวยงามขึ้นได้ เพราะฉะนั้น คำว่ารูปแบบการนำเสนอ คือ การเอาเทคนิคเข้าไปปรับเปลี่ยนปรุงแต่งสิ่งนั้น อย่าง **จัน ดารา** คุณสามารถทำให้เป็นหนังเอ็กซ์ก็ได้ เป็นหนังเรทอาร์ก็ได้ แต่เขาก็เลือกที่จะทำให้มันเป็นอีกอย่าง คือ เน้นความสวยงาม

ในฐานะของคนดูหนังคิดว่า การยอมรับเรื่องเพศนับว่าดีขึ้นแล้ว เรื่องเพศในเมืองไทยนั้นขึ้นอยู่กับสังคม เท่าที่ผ่านมาเราไม่ค่อยมีภาพยนตร์อีโรติกมากเท่าไร เพราะสังคมเรามักจะปิดกั้นเรื่องแบบนี้อย่างเป็นทางการ แต่เราไปเปิดเผยในที่ลับ ดังนั้นการนำเสนอฉากกามารมณ์ใน

ภาพยนตร์ไทยจึงต้องคำนึงถึงสังคมก่อน ว่าสังคมบ้านเราในแต่ละยุคให้การยอมรับเรื่องนี้มากแค่ไหน แล้วเรื่องที่น่าเสนอ กระทบกระเทือนแค่ไหน แต่ปัจจุบัน เมืองไทยก็เปิดกว้างมากขึ้น จากเมื่อก่อน ฉากวับๆ แวมๆ อาจจะต้องถูกเซ็นเซอร์ แต่เดี๋ยวนี้ให้เห็นมากขึ้น ความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนมันมีมากขึ้น เรื่องการคบชู้หรืออื่นๆ กลายเป็นเรื่องที่ดีเป็นของธรรมดา แต่บางที่เราก็กังขังไปไม่ไกลถึงเรื่องที่ล่อแหลมมากๆ บางเรื่อง

สุทธากร สันติวัช

คำว่าอีโรติก คือมีการเปลือยทางอารมณ์ประมาณหนึ่ง อีโรติกในที่นี้คงไม่ได้หมายความว่า จะต้องไปจนเห็นสิ่งที่พึงสงวนหรือว่ามีฉากเช็กส์มากมาย บางทีอีโรติกอาจจะอยู่ที่ความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีการเปิดทุกอย่างเข้าหากัน ไม่มีการปิดบัง อย่างไรก็ตาม หลีกเลียงไม่ได้ที่จะไปทางเช็กส์ เพราะฉะนั้น ก็คือ ภาพยนตร์ที่มีอารมณ์ทางเช็กส์พอสมควร

ปัจจัยสำคัญไม่ว่าจะเป็นหนังประเภทใด ที่สำคัญต้องมีอารมณ์ของตัวละคร ถ้าจะทำอีโรติก อย่างน้อยไม่อยู่ดีๆ ก็ลุกขึ้นมาแก้ผ้า มันต้องมีเหตุผล มีที่มา มีอารมณ์ที่แวดล้อมเขาว่าอะไรทำให้เกิดภาวะอารมณ์อย่างนั้น และเราคงไม่ได้ตามเฉพาะฉากไป เปลือยอย่างเดียว หลักของเราน่าจะอยู่ที่การตามว่าตัวละครตัวนี้กำลังจะเจออะไร เขากำลังมีความรู้สึกอย่างไร เขากำลังมีปัญหาชีวิตตรงนั้นอย่างไร อีโรติกเป็นแค่เปลือกที่เข้ามาห่อหุ้มเรื่องเท่านั้น นั่นคือสิ่งที่คนทำหนังเล่าให้ผู้ชมฟัง ไม่เชื่อว่าจะมีใครที่มุ่งเน้นจะทำหนังให้โป๊ โดยตั้งใจขายเช็กส์อย่างเดียว ถ้าทำอย่างนั้นก็ไปทำหนังโป๊จริงๆ ซึ่งไม่สนใจเรื่องเลย ขยายมิติโอ อย่างหนังญี่ปุ่นเขาทำกัน

อีโรติกในสังคมไทยที่เคยเป็นหรือที่เคยเจอ ไม่ใช่สิ่งที่เราสัมผัสได้จริงในชีวิต เช่น ถ้าเราดูอีโรติกในวรรณกรรม ในวรรณคดี เดียวนี้เราไม่รู้จักแล้ว สมมติว่าคุณไปอ่านบทสังวาสในรามเกียรติ์ ระหว่างหนุมานกับนางสุวรรณมาลี หรือระหว่างพระอภัยมณีกับนางเงือก พระอภัยมณีกับนางยักษ์ มันเป็นอีโรติกที่ไม่ได้อยู่กับคนไทยจริง มันอยู่ในตัวหนังสือ เป็นบทกลอนเปรียบเทียบ ซึ่งมันแสดงถึงอารมณ์วิจิตรในการเปรียบเทียบของกวีมากกว่าว่าจริงเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น เราไม่ค่อยมีการศึกษา หรือมีการพัฒนาให้เกิดการรับรู้ทางนี้มากนัก ไม่เหมือนกับต่างประเทศ ซึ่งแสดงอย่างตรงไปตรงมาว่าวิธีการเปรียบเทียบของไทย และทำให้มีวัฒนธรรมในการรับรู้เรื่องอีโรติก มากกว่าของไทย ซึ่งเป็นแบบแอบซ่อน เปรียบเปรย ไม่ตรงไปตรงมา

การนำเสนอจากกามารมณ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว หนังสือเราค่อนข้างจะถูกตีกรอบในเรื่องนี้มาก เรามีระบบเซ็นเซอร์ซึ่งป้องกันการนำเสนอเรื่องนี้อย่างพิถีพิถันมานาน หนังสือจะไม่ค่อยสามารถแสดงออกในทางนี้มากนัก ไม่ว่าจะโดยโป๊เห็นภาพเลย หรือเปลือยแล้วเห็นภาพแต่มีอารมณ์ที่ชัดเจน ไม่ค่อยกล้าทำกัน มีอยู่ยุคหนึ่งที่โตขึ้นมาดูหนัง สักประมาณช่วงปีพ.ศ. 2520-2525 มันจะมีความนิยมของการเปลือยในหนังให้เห็นพอสมควรเหมือนกัน แต่ไม่ใช่การเปลือยแบบมีความชัดเจนในการพัฒนาไปในทางที่จะสื่อถึงเซ็กส์มากนัก เราอาจจะเรียกดูคนนั้นว่า “ดาวโป๊” คนไหนเปลือย ก็คือ ดาวโป๊ ดาวโป๊ คือ คนที่รูปร่างดี หน้าอกใหญ่ แล้วกล้าที่จะโชว์หน้าอก เห็นวับๆแวมๆ บ้าง แต่ว่าไม่ใช่มาให้เห็นชัดเจนนะในหนัง อันนั้นจะเหมือนกับไม่เคยมีในหนังไทยด้วยซ้ำไป จนกระทั่งช่วงหลังมานี้เอง ที่เราเห็นจากจัน ดารา ว่ามีฉากเซ็กส์อย่างแท้จริงในหนังไทย นอกนั้น แต่ก่อนอาจจะมึบ้าง แต่ไม่คิดว่าจริงจังอะไร เป็นการโชว์ดาวโป๊มากกว่า ในยุคหนึ่งมันเป็นอย่างนั้น

ภาพยนตร์แนวที่จะตั้งหน้าตั้งตาเป็นอีโรติก หรือขายอีโรติก ไม่ใช่จะประสบความสำเร็จง่ายๆ เพราะโดยส่วนใหญ่พอตั้งใจจะเป็นอีโรติก จะไม่สนุกในทางอื่น จะเห็นว่าหนังพวกนี้ไม่ค่อยทำเงิน รายได้ถล่มทลาย จะทำเงินได้ประมาณหนึ่ง เพราะฉะนั้นคนลงทุนทำหนังก็ไม่ได้มุ่งจะทำเรื่องพวกนี้เป็นหลักอยู่แล้ว อาจจะเอามาแทรกๆ เข้าไปในหนัง ไม่คิดว่าหนังแบบนี้จะเป็นแนวที่มีการทำกันมาก อย่างป็นี้อาจจะรู้สึกว่ามันมีหนังที่เอาเรื่องอีโรติกมาเป็นประเด็นในการสร้างเรื่องอย่างที่เคยไป *ผู้หญิง 5 บาป, แมนเกินร้อย แอ้มเกินพิกัด หรือสยิว* แต่ทั้ง 3 เรื่องจะไม่เหมือนกัน วิธีการคิดของคนทำ มุมอีโรติกของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน ถัดจากนี้ไม่เห็นว่าจะมีหนังที่ใช้ตรงนี้เป็นเรื่องใหญ่ของหนัง อาจจะมึแทรกอยู่บ้างเท่านั้นเอง พูดง่ายๆว่าอีโรติกไม่ใช่เรื่องที่ทำง่าย มันควรจะไปเสริมแนวอย่างอื่น ในหนังทั่วไปอาจจะมีฉากอีโรติกอยู่บ้างเพื่อสร้างสีสันให้กับหนัง แต่ให้ทั้งเรื่องเป็นอีโรติก ไม่ใช่่ง่ายที่จะทำให้ดี และไม่ใช่่ง่ายที่จะทำให้ขายได้

ตัวอย่างของหนังอีโรติกที่ดีเรื่องหนึ่ง เป็นหนังฝรั่งเศส ชื่อเรื่อง *Betty Blue* หนังเรื่องนี้เคยมีปัญหาก่อนฉาย เป็นเรื่องของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตแบบเร่ร่อนเปลือย ไม่กระตือรือร้นในชีวิตเลย ภาระหนึ่ง จนกระทั่งเขาเจอผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนจุดประกายชีวิตของเขาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ความจริงเรื่องมีเท่านี้ แล้วเขาก็แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนนี้ตั้งแต่เจอกัน จนกระทั่งจบ เพราะฉะนั้น ก็จะแสดงลักษณะของผู้หญิงคนนี้ค่อนข้างจะพัฒนาไปเรื่อยๆ จะมีฉากโป๊เยอะมาก แต่เป็นการโป๊ เปลือยในหนังที่แสดงถึงการปลดปล่อยออกจากพันธนาการ คือ แก่นของเรื่องพูดถึง การปลดปล่อยตัวเองออกจากพันธนาการ พันธนาการของการไม่กล้าหาญของผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่

กล้าทำอะไร แล้วผู้หญิงคนหนึ่งมาช่วยปลดให้เขา เพราะฉะนั้นวิธีการ ภาพเรื่องโป๊ เปลือยทั้งหลาย จึงช่วยในการสื่อแก่นใหญ่ของหนังได้ดี

ธิดา ผลิผลการพิมพ์

ภาพยนตร์แนวอีโรติกเข้าใจว่าก็เหมือนศิลปะอีโรติกแบบอื่น ในแง่ที่ว่าความหมายของมันคือการพยายามใช้ภาษาของศิลปะตัวนั้นเข้ามาเพื่อรื้ออารมณ์ทางเพศของคนดู แต่ว่าอีโรติกจะเป็นการรื้อแบบไม่จู้จี้ เป็นการเล่นกับความรู้สึก โดยใช้ศิลปะของหนัง ภาพ เสียง แสง ทุกอย่าง ไม่ใช่หนังโป๊ทั่วไปที่ใช้ภาพกระชากเข้ามาเพื่อให้เกิดความต้องการทางเพศอย่างจะๆ

หนังอีโรติกที่ดีต้องมีประเด็นที่ชัดเจน มันจะก้ำกึ่งระหว่างอนาจารกับศิลปะ สิ่งที่แบ่งทั้งสองอย่างนี้ คือ จุดประสงค์ของมัน สิ่งที่หนังต้องการจะพูด ประเด็นของมันคืออะไร ถ้าถ่ายเพื่อยั่วยุอารมณ์ก็เป็นอนาจารอย่างเดียว แต่ถ้าถ่ายเพื่อเน้นให้เห็นความสวยงามของสตรีระ มันคือศิลปะหนังก็เช่นเดียวกันจริงๆ แล้ว หนังทุกแนวไม่เฉพาะหนังอีโรติก สำหรับหนังอีโรติกคือว่า ใช้ความอีโรติกเพื่อจะบอกอะไร เพราะฉะนั้น งานภาพที่จะใช้เพื่อกระตุ้นความรู้สึกของคนดู มันต้องถูกใช้เพื่อตอบโจทย์บางอย่างด้วย อย่างเช่น หนังเรื่อง *La Belle* ที่เห็นชัดๆ คือ มันก้ำกึ่ง ในแง่ของความ เป็นหนังมันไม่ใช่หนังดี เพราะว่าฉากเปลือย ฉากเซ็กส์ที่ใส่เข้ามาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องจริงๆ โดยเรื่องไม่มีความจำเป็นต้องมีฉากเหล่านี้ก็ได้ ถ้าแค่ต้องการแสดงให้เห็นความหลงของผู้ชายคนหนึ่งที่มีต่อผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องมีฉากโป๊มากมายขนาดนั้น แต่ที่ใส่เข้ามาเพื่อเป็นจุดขายของหนัง อย่างนี้คิดว่าไม่เป็นอีโรติกที่ดี แต่อีโรติกที่ดี สมมติในรูปของนิยายอย่าง *จัน ดารา* คือ นิยายอีโรติกที่ดีมาก เพราะว่าโดยเรื่องพูดถึงสภาพสังคมในยุคหนึ่งที่คนมีสภาพทางจิตวิทยาแบบนั้น นำมาซึ่งพฤติกรรมแบบนั้น พอถูกบรรยายด้วยงานภาพ ภาพทุกอย่างมันสะท้อนพฤติกรรมของตัวละครที่มีเหตุมีผลทั้งหมด เพราะฉะนั้นมันก็ทำให้ในเวลาเดียวกับที่มันกระตุ้นความรู้สึกเรา มันก็บอกประเด็นบางอย่างกับเราด้วย ฉากเซ็กส์ถูกใส่เพื่อให้เราเข้าใจธรรมชาติ เข้าใจพฤติกรรมของตัวละครตัวนั้นด้วย คือ เป้าหมายต้องการจะพูดอะไร อีโรติกที่ดีจะต้องบอกถึงธรรมชาติของคน ไม่ใช่ใส่เข้ามาเพื่อทำหน้าที่เป็นฉากเซ็กส์เพื่อกระตุ้นคนอย่างเดียว แต่ว่าในขณะที่มันสร้างอารมณ์แบบนั้นกับคน มันกำลังทำให้เราเข้าใจว่ามนุษย์เหล่านั้นมีพฤติกรรมแบบนั้นเพราะอะไร สะท้อนภาพอะไรกันแน่ของคน

ในแง่ของหนังอีโรติกของไทย สิ่งที่แตกต่างกันจากหนังกลุ่มนี้ของต่างประเทศ ตัวหลักๆ คงจะเป็นเหตุผลแวดล้อม เช่น เซ็นเซอร์ หรือว่าการยอมรับของคนดูเอง ลักษณะที่เป็นวัฒนธรรมของคน

ไทยที่ไม่ได้เปิดกว้างสำหรับสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ใจแคบ แต่เป็นทางของเรา เราไม่คุ้นเคยกับการเปิดเผยแบบนี้ ซึ่งมันจะต่างกัน อย่างหนังสือโรติกของเกาหลี *La Belle* มันจะมีลักษณะของงานภาพและเรื่องราวอีกแบบหนึ่ง แต่ของคนไทยเป็นอีกแบบหนึ่ง

ถ้าหากเป็นนิยายอีโรติก สิ่งที่น่าสนใจคือ การใช้ภาษา ส่วนสิ่งที่เป็นจุดเด่นของหนังสือโรติก ก็คือ การใช้ภาพ แต่ความที่ข้อจำกัดของภาพมันมีอยู่ มันก็จะมีผลต่อเรื่องราวไปด้วย อย่าง **ขั้ว 8** อาจจะกำลังระหว่างความเป็นอีโรติก หรือว่าลงไปถึงกลายเป็นหนังเรพอร์ท โดยการเอาเรื่องเข้ามาช่วย แต่พอภาพมันไม่สามารถช่วยหนังได้ เรื่องก็ถูกจำกัดไปด้วย ความแตกต่างมันเลยมีผล สิ่งที่เป็นความแตกต่างระหว่างหนังสือโรติกไทยกับต่างประเทศจึงมีทั้งสองอย่างพร้อมๆ กัน ทั้งด้านงานสร้าง (Production) ซึ่งหมายถึงงานด้านภาพ แล้วก็เรื่องราวที่จะเล่าด้วย

โสภณา เซาว์วิวัฒน์กุล

ถ้าเป็นหนังสือ จะชัดเจนว่าจะขายฉากเซ็กซี่ไม่เน้นการเล่าเรื่อง ในขณะที่ภาพยนตร์อีโรติกไม่ได้มองว่าเป็นแนวหนังประเภทหนึ่ง แต่มองว่า อาจจะมีหนังบางประเภท โดยพื้นฐานของมัน คือหนังชีวิต หนังรัก เพียงแต่มีความอีโรติกใส่เข้าไป คือ ฉากที่วาบวาม เพียงแต่เนื้อเรื่องไม่ได้ถูกสร้างเพื่อจะนำไปสู่ตรงนั้นเหมือนกับหนังสือ แต่เรื่องก็มีแกนของมันอยู่ มีฉากแบบนี้เข้ามาประกอบเท่านั้น ดังนั้น ฉากอีโรติกจึงควรที่จะเล่าเรื่องได้ เล่าถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร เล่าถึงจิตใจลึกๆ ภาวะบางอย่างของตัวละคร ฉากอีโรติกเป็นเหมือนภาพหนึ่งในชีวิตทั่วไปของตัวละครนั้น

อีโรติกในบริบทไทยไม่น่าจะมีขอบเขตอะไรที่แตกต่างจากของต่างประเทศ คิดว่าหนังไทยก็มีสิทธิ์ที่จะทำอย่างเมืองนอกได้ เพียงแต่ว่าก่อนที่จะไปทำแบบนี้ จะต้องมีความเข้าใจในหนังที่จะทำให้ดีกว่า ทุกวันนี้มีเรื่องที่เราเห็นฉากอีโรติกมาก แต่รู้สึกว่ บางทีหนังไทยดูพยายามจะใส่ฉากพวกนี้เข้าไป มีลักษณะบางอย่างที่ไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ อย่างหนึ่งคือ ฉากเซ็กซี่ในหนังต่างประเทศ บางเรื่องมันนำไปสู่อะไรจริงๆ บอกความสัมพันธ์ของตัวละคร รู้ว่าสองคนนี้มีความสัมพันธ์อย่างไร บอกเล่าเรื่องราว แต่ฉากเซ็กซี่เมื่อมาอยู่ในหนังไทย ยิ่งในช่วงหลังๆ ใส่เพื่อเป็นจุดขายจริงๆ จะทำให้เห็นมากขนาดหนังต่างประเทศก็ได้ แต่ต้องมีจุดประสงค์ว่าใส่เข้ามาเพื่ออะไร เพื่อเล่าเรื่อง เพื่อทำหน้าที่ของมัน ถ้ามันสำคัญต่อเรื่องจริงๆ ก็ไม่แปลกถ้าจะเห็นมาก

สรุปแล้ว ภาพยนตร์ที่โรดิกตามความหมายของนักวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 คน คือ ภาพยนตร์ที่แสดงภาวะของกามารมณณ์ เน้นการแสดงออกทางเพศ มีประเด็นที่ชัดเจน มักใช้เซ็กส์ เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่อง หรือเพื่อจะบอกประเด็นทางความคิด มีเรื่องของความเขี้ยววน ความ ลุ่มหลง การถอดตัวเองไม่ได้จากเรื่องเซ็กส์ ไม่จำเป็นต้องไป เปลือย แต่มีการใช้ศิลปะในการ นำเสนอ เช่น การใช้แสง มุมกล้อง เข้ามา ทำให้ภาพยนตร์มีความสวยงาม และเพื่อกระตุ้น ความรู้สึกของผู้ชม มีฉากกามารมณณ์เป็นส่วนประกอบ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจธรรมชาติ เข้าใจ พฤติกรรมของตัวละคร

ในการนำเสนอฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทย ปัจจุบันมีการเปิดกว้างมากขึ้นกว่าแต่ ก่อนที่ไม่ค่อยกล้านำเสนอกันมากนัก จำนวนของฉากกามารมณณ์ที่มากขึ้น ทำให้เกิดความรู้สึกว่า เป็นการใส่เข้าไปในภาพยนตร์เพื่อเป็นจุดขาย อย่างไรก็ตาม การนำเสนอฉากกามารมณณ์ใน ภาพยนตร์ไทยก็ยังมีข้อจำกัดจากระบบเซ็นเซอร์อยู่

4. ทิศนะต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทย

กลุ่มอายุ 18-28 ปี

ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทยในสังคมไทยนั้น หากเป็นฉากที่มี การแสดงการร่วมรักกัน ไม่ควรแสดงลีลาท่าทางการร่วมจนเกินไป เช่น การโยกหรือขย่มตัว และ ในการเปิดเผยร่างกายจะอยู่ในระดับ Partially-clad ถึง Nude คือ ถ้าเป็นนักแสดงชาย สามารถ เห็นได้เกือบทั้งร่างกาย ยกเว้น อวัยวะเพศ ส่วนนักแสดงหญิงนั้น เห็นได้ในระดับชุดว่ายน้ำ หรือชุด ชั้นใน แต่อาจมีการยกเว้นเปิดหน้าอกได้ แต่ห้ามเห็นอวัยวะเพศ ทั้งนี้การนำเสนอฉากกามารมณณ์ที่ เหมาะสม ต้องพิจารณาควบคู่ไปกับกับเจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง เนื้อเรื่องที่มีเหตุผล สมควรให้มีฉากกามารมณณ์นั้นๆ ในภาพยนตร์ และองค์ประกอบด้านเทคนิคต่างๆ ในการสร้างด้วย อย่างไรก็ตาม การนำเสนอฉากกามารมณณ์ออกมาในลักษณะของศิลปะ มีความสวยงาม ทำให้เกิด สุนทรียในการชม แม้ไม่เปิดเผยส่วนใดๆ ของร่างกายก็สร้างอารมณ์ได้ หรือใช้เทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อ การเล่นแสงเงา ทำให้เกิดความงาม นับว่าเป็นการนำเสนอที่ผู้ชมทั่วไปรับได้และ เหมาะสมอย่างยิ่ง

ในการนำเสนอฉากกามารมณณ์ในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา, ขุนแผน, แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นตามบทประพันธ์ที่มีเนื้อหาค่อนข้างรุนแรง ต้องการสื่อให้เห็นเรื่องเพศที่ไม่น่าอภิรมย์ ซึ่งผู้สร้างสามารถถ่ายทอดออกมาได้ดี มีประเด็นที่ชัดเจน รวมถึงฉากกามารมณ์ที่ถูกถ่ายทอดอย่างตรงไปตรงมา แสดงภาวะอารมณ์ของมนุษย์ ทุกฉากมีเหตุผลมีที่มาที่ไป ตั้งแต่ในฉากแรก เป็นการเปิดเรื่องแนะนำตัวละคร ทำให้เข้าใจว่าทำไมจัน ดาราจึงกลายเป็นคนที่มัวเมาอยู่ในเรื่องกามารมณ์ เพราะเขาได้เห็นภาพเหล่านี้ตั้งแต่เด็กนั่นเอง หรือในฉากที่จันเข้าไปพบคุณบุญเลี้ยงอยู่ในห้องน้ำ ซึ่งคุณบุญเลี้ยงนี้เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นความมระย้าของตัวละครอื่นอย่างชัดเจน เป็นเหมือนอุปสรรคของผู้กำกับที่จะทำให้คนดูไปตามทิศทางที่เขาต้องการ การที่จันเข้าไปเห็นบุญเลี้ยงในห้องน้ำเพื่อจะส่งผลในตอนจบของเรื่อง เพราะเรื่องนี้กำลังจะสอนเราว่า อย่ามองเรื่องเพศเป็นเรื่องสนุก ตัวละครกำลังแสดงให้เห็นผู้ชมว่าการเห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องสนุกแล้วมัวเมาอยู่กับมัน จะทำให้ชีวิตเป็นอย่างไร ทำให้ผู้ชมต้องกลับมาทบทวนชีวิตตนเอง รวมถึงฉากสุดท้ายที่เป็นเลสเบียน นั้นสะเทือนใจที่สุดแล้ว ส่วนฉากที่สวยงาม ทำได้อย่างมีศิลปะ ก็คือ ฉากอาบน้ำแข็ง อย่างไรก็ตาม ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีมากเกินไป และเปิดเผยมาก จนทำให้ไม่รู้สึกตื่นเต้น หรืออยากจดจำฉากเหล่านี้

การนำเสนอฉากกามารมณ์ที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมจากภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** มีดังนี้

ฉากกามารมณ์ที่นำเสนออย่างเหมาะสม สวยงาม เป็นศิลปะ และยังเร้าอารมณ์ได้ดี คือ ฉากอาบน้ำแข็ง แสงและองค์ประกอบต่างๆในฉากลงตัว

ส่วนฉากกามารมณ์ที่ไม่เหมาะสม ได้แก่ ฉากที่ 1+4 ฉากที่คุณหลงกับน้ำวาดร่วมรักกันแล้วจัน (ตอนเด็ก) ตื่นมาเห็น แม้ว่าจะเป็นฉากที่แสดงให้เห็นปมหลังของตัวละคร จึงไม่สามารถตัดฉากนี้ออกได้ แต่ภาพที่สื่อออกมาค่อนข้างรุนแรง ควรเปลี่ยนเทคนิคในการถ่ายทำที่มีเด็กมานั่งอยู่ในฉาก เห็นพฤติกรรมชัดเจนแบบนี้ อาจมีผ้าบัง เห็นเป็นเงา หรือใช้การตัดต่อภาพแทน

ฉากจันกอดน้ำวาด แล้วสำเร็จความใคร่ ไม่ค่อยเหมาะสม เนื่องจากนักแสดงเด็กในภาพยนตร์ดูเด็กเกินไป และแสดงท่าทางชัดเจน สื่อตรงเกินไป

ฉากเคนร่วมรักกับสายสร้อย ซึ่งเป็นเพียงตัวละครประกอบ ไม่จำเป็นจะต้องแสดงรายละเอียดในการร่วมรักของทั้งสองมากขนาดนี้ อีกทั้งยังเป็นฉากที่มีความยาวด้วย จึงไม่สมควรอย่างยิ่ง เพียงตัดภาพให้ทราบว่าคุณทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน่าจะเพียงพอแล้ว

ฉากที่คุณหลงร่วมรักกับเด็กในบ้าน อาจจะตัดออกไปบ้าง เพราะมีจำนวนครั้งมากเกินไป

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่น่าเสนอเรื่องราวความเก่งกล้าสามารถของขุนแผน ตัวละครในวรรณคดีที่มีลักษณะเป็นนักรบ โดยเน้นอภินิหาร ความมีอิทธิฤทธิ์ของขุนแผนมาก แต่ไม่ได้เห็นส่วนลึกความเป็นฮีโร่ของขุนแผนในการยึดครอง การควบคุมสถานการณ์ที่พยายามเอาชนะบางสิ่งบางอย่างโดยใช้ความสามารถ ความคิด ทักษะต่างๆที่มี นอกจากนี้ ภาพยนตร์จะเน้นลักษณะที่เป็นนักรบของขุนแผน ตามที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าขุนแผนเป็นคนเจ้าชู้ มีภรรยาหลายคน อีกทั้งในบทประพันธ์เดิมก็มีการกล่าวถึงบพทศจรย์อยู่ จึงไม่แปลกที่จะมีฉากกามารมณืปรากฏในภาพยนตร์ แม้ว่าจะใช้ฉากกามารมณืมาเป็นจุดขายของหนัง ตามที่เห็นในโปสเตอร์ สื่อโฆษณาหนังตัวอย่าง แต่ก็ไม่น่าจะ ไม่โจ่งแจ้งหรือเร้าอารมณ์เกินไป และไม่ถึงกับสวयงามมาก การถ่ายทำฉากกามารมณืเหล่านี้จะใช้แสงมืดแทบทุกฉาก ทำให้กลายเป็นจังหวะ เมื่อไรที่มีฉากกามารมณืแสงจะมีดี อย่างไรก็ตาม การให้ความสำคัญที่ตัวขุนแผน โดยที่ภรรยาทุกคนล้วนอุทิศตัวให้ขุนแผน ทำให้ตัวละครตัวอื่นๆ ในภาพยนตร์ นอกจากขุนแผน ไม่ค่อยมีความลึกพอ และความไม่ค่อยสมจริงของสถานที่ที่เกิดฉากกามารมณืเหล่านี้ เช่น ที่ทำน้ำ กลางค่ายทหาร ในคุก กลับทำให้ภาพยนตร์ดูตลกด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้น ภาพยนตร์มีการแทรกเนื้อหาอีกหลายอย่างด้วยกัน เช่น ด้านความรักระหว่างขุนแผน วันทอง และขุนช้าง เป็นความรักที่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ทำให้ผู้ชมรู้สึกเห็นใจวันทองมากขึ้น สะท้อนถึงความไม่เท่าเทียมในสังคมไทยที่ผู้ชายมีภรรยาได้หลายคน แต่ผู้หญิงไม่สามารถทำเช่นเดียวกันได้ ถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดร้ายแรง และความรักที่รุนแรงของขุนช้าง ทำให้ทำผิดคิดร้ายกับลูกเมียผู้อื่น ผลสุดท้ายจึงตกอยู่ที่วันทองซึ่งอยู่ระหว่างผู้ชายสองคน และไม่สามารถเลือกใครได้เลย หรือ เนื้อหาที่สื่อให้เห็นว่า พระเจ้าแผ่นดินในเรื่องเป็นคนไม่ตีไรเหตุผล เอาแต่ใจ เชื่อคนง่าย ขุนช้างมาฟ้องอะไรก็เชื่อ จนทำให้เกิดความเดือดร้อนถวนหน้า การเสนอเนื้อหาหลายด้านในภาพยนตร์ทำให้ประเด็นของเรื่องไม่ชัดเจน ฉากกามารมณืในเรื่องจึงขาดน้ำหนักไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นภาพยนตร์ที่ให้ความบันเทิง และสอนภาษาไทยได้ดี ดูแล้วจำเนื้อเรื่องได้ง่าย

ฉากกามารมณืในเรื่องนี้ส่วนใหญ่ไม่รุนแรง หรือน่าเกลียดเกินไป แต่เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของเรื่อง และองค์ประกอบอื่นๆ มีบางฉากที่ไม่มีความจำเป็น หรือไม่สมเหตุสมผล เช่น

ฉากที่ขุนแผนแอบมาหานางพิม แล้วร่วมรักกัน ช่วงที่ทั้งสองออกมาที่ชานบ้าน ร่วมรักกัน ได้สายน้ำ มีผักบัว เป็นฉากที่พยายามทำให้เหมือนภาพยนตร์ฝรั่ง แต่บ้านเรือนไทย มีความสูงต่ำ มีความซับซ้อน การออกมาร่วมรักภายนอกจึงดูเป็นความจงใจของผู้สร้าง และไม่จำเป็นไป

ฉากขุนแผนร่วมรักกับบัวคลี ค่อนข้างจะมีจำนวนมากเกินไป ตัดออกบ้างได้ และช่วงที่บัวคลีฝันว่าร่วมรักกับขุนแผนอยู่ แล้วตัวของทั้งสองมีเลือดเต็มไปหมด เป็นฉากที่เป็นกลางและสื่อความน่ากลัวของฉากต่อไปได้ดี แต่ก็ไม่มีควมจำเป็นต้องนำเสนอด้วยการร่วมรัก

หรือฉากที่ขุนแผนกับแก้วกิริยาร่วมรักกันในคุก เป็นฉากที่เหลือเชื่อเกินไป เรื่องไม่ได้ปูพื้นทำให้เกิดความสงสัยว่า แก้วกิริยาเป็นใคร เข้ามาในคุกได้อย่างไร ในคุกที่มีนักโทษอยู่มากมาย ทั้งสองยังร่วมรักกันได้ได้อย่างไร โดยที่ไม่มีนักโทษคนใดลุกขึ้นมาดู

แม่เบี้ย เป็นภาพยนตร์อีกเรื่องที่ดีดัดแปลงมาจากนวนิยาย ซึ่งมีแก่นของเรื่องที่ดีถึงต้นเหตุ ความลุ่มหลงทางเพศ ดังนั้นการถ่ายทอดเรื่องราวจึงมีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบอยู่ แต่การอ่านจากหนังสือนั้นสนุกกว่า ให้อารมณ์สุนทรีย์กว่า มีข้อคิด และการบรรยายฉากดี ต่างจากในภาพยนตร์ที่ต้องการขายฉากกามารมณ์มากเกินไป ถึงแม้ว่าจำนวนของฉากกามารมณ์จะไม่มาก แต่สร้างออกมาหือหาวเกินไป ไม่จำเป็น และแต่ละฉากก็ไม่มีที่มาที่ไป เป็นการเน้นขายความเซ็กซี่ของนางเอก ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย หรือท่าทาง ไม่ได้เน้นในการปูพื้นฐานตัวเมขลา ที่เป็นผู้หญิงแรงในเรื่องเช็กส์ มีความต้องการผู้ชายคนหนึ่งมากขนาดยอมเป็นชู้ เพียงแค่มีฉากแสดงว่าแม่ของเมขลาเป็นภรรยาบ่อย และเมขลาเคยเห็นพ่อกับแม่ร่วมรักกัน ไม่เพียงพอกที่จะแสดงภาวะทางจิตใจหรือความลึกซึ้งของตัวละครตัวนี้ได้ อีกทั้งวิธีการเล่าเรื่องที่ทำให้ผู้ชมเกิดความสับสนไม่ปะติดปะต่อ มีส่วนทำให้ฉากกามารมณ์ไม่เนียนไปกับเรื่อง ดูแล้วไม่สวย นอกจากนี้การสื่อสัญลักษณ์ต่างๆ ที่มีมากมายในเรื่องก็ไม่อาจทำให้ผู้ชมเข้าใจได้ ทำให้สิ่งที่น่าจดจำในเรื่องกลายเป็นฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์แทน

เมื่อการสื่อประเด็นต่างๆ ในภาพยนตร์ไม่ค่อยชัดเจน การปูเรื่องไม่ดีพอ ส่งผลให้ฉากกามารมณ์ในเรื่องขาดเหตุผลในการนำเสนอแทบทุกฉาก และเน้นเกินไป ส่อไปในทางวาบหวิวตามที่หนังต้องการให้เป็นจุดขาย ทั้งภาพและเสียง ดังเช่น

ฉากที่เมขลาถอดเสื้อผ้าหมดแล้วเดินลงเล่นน้ำในแม่น้ำ (เปลือยด้านหลัง) ภาพสวย แต่ไม่ทราบเหตุผลในการถอดเสื้อผ้าหมดของเมขลา ใส่ผ้าถุงอาบน้ำก็ได้

ฉากเมขลานอนเปลือยในอ่างน้ำ มองโทรศัพท์ การถ่ายไล่เรื้อนร่างเมขลา ทำให้ภาพสวย มีศิลปะ แต่ไม่เข้าใจการสื่อความหมายในฉากนี้

ฉากเมขลาชูดมะพร้าว เป็นจุดขายของเรื่อง แต่ไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาเนื้อเรื่องใดๆ ตัดออกไปก็ไม่มีผลต่อเนื้อหาของเรื่อง ทำชูดมะพร้าวก็ผิดกับความเป็นจริง

ฉากพ่อแม่ของเมขลาร่วมรักกันในมุ้ง เมขลาตอนเด็กเห็น ไม่จำเป็น ยังไม่มีเหตุผลพอที่จะบอกว่า เมขลาเห็นฉากนั้นแล้วส่งผลให้โตขึ้นกลายเป็นผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับใครก็ได้ที่ตนพอใจ

ฉากขณะชลมาหาเมขลา จะร่วมรักกัน แต่ขณะชลหยุดไว้ แล้วบอกให้ไปบ้านเมขลาที่สุพรรณ ฉากนี้สร้างอารมณ์มาในระดับหนึ่งแล้ว แต่กลับตัดอารมณ์ไปเฉยๆ ผู้ชมไม่เข้าใจว่าทำไมต้องไปบ้านที่สุพรรณ

ฉากที่เสี่ยพจน์อุ้มเมขลาเข้ามาในห้อง แล้วถอดเสื้อผ้า ไม่จำเป็นต่อเนื้อเรื่อง

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากวรรณคดีพื้นบ้านอีกเรื่อง ที่ไม่ทราบว่าผู้สร้างต้องการสื่ออะไรในภาพยนตร์ ไม่ได้แก่นสาระของเรื่อง องค์ประกอบต่างๆ ในการถ่ายทำก็ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นภาพโดยรวม บทภาพยนตร์ การถ่ายภาพ ฉากที่ลงทุนน้อย ระบบเสียงพากย์ การตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง รวมถึงฉากกามารมณ์ที่ดูจะเน้นมากเป็นพิเศษ ฉากการร่วมรักของตัวละครไม่มีเหตุผล ไม่มีศิลปะ การแต่งกายของตัวละครจงใจให้ดูโป๊เกินไป และความยาวของฉากกามารมณ์นั้นค่อนข้างนานในแต่ละฉาก เป็นภาพยนตร์ที่ตั้งใจขายฉากกามารมณ์มากกว่าส่วนอื่นๆ จึงเป็นการส่อเจตนาขายฉากกามารมณ์ของผู้สร้างอย่างชัดเจน

ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่อง**ไกรทอง**นี้ สามารถตัดออกได้แทบทุกฉาก โดยเฉพาะสองฉากสุดท้าย ที่ไกรทองกลับลงไปมีความสัมพันธ์กับวิมาลา และเลื่อมลายวรรณ เกิดขึ้นหลังจากที่เนื้อเรื่องจบไปแล้ว กลายเป็นของแถมให้ผู้ชม หากจะแก้ไขคงต้องแก้ทั้งเรื่อง และให้คงความเป็นนิทานพื้นบ้านไว้ ไม่ต้องนำเสนอฉากกามารมณ์มากเกินไป

จากภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง **จัน ดารา** มีเนื้อหาที่ดีที่สุด เนื้อเรื่องมีแนวคิด และสื่อได้ดี แต่ฉากกามารมณ์ค่อนข้างรุนแรงเกินไป ในขณะที่**ขุนแผน**จะนำเสนอฉากกามารมณ์ได้นุ่มนวลเหมาะสมกับผู้ชมทุกเพศทุกวัยกว่า ส่วนฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ในเรื่อง**แม่เบี้ย**และ**ไกรทอง**นั้น จะนำเสนอเพื่อเป็นจุดขายมากกว่าเพื่อจุดประสงค์อื่น

ในเรื่องผลกระทบต่อผู้ชมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้น ฉากกามารมณ์มักจะมีผลให้ผู้ชมอยากเข้าไปชมภาพยนตร์มากขึ้น ยิ่งได้ฟังจากสื่อโฆษณาต่างๆ หรือการบอกต่อๆ กัน โดยเฉพาะวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่กำลังศึกษาค้นคว้า มีความอยากรู้อยากเห็นเรื่องทางเพศ เด็กที่ไม่เคยเห็นก็จะตื่นเต้น อาจอยากลองทำตามภาพยนตร์ได้ ดังนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ชมด้วยว่า ต้องการชมอะไรในภาพยนตร์ คนบางกลุ่มอาจจะต้องการดูแต่ฉาก

กามารมณ์เหล่านี้ เพราะมันเข้าไปดูได้เปิดเผย แต่สำหรับบางคนที่ต้องการดูอรรถรสของ ภาพยนตร์โดยรวม ถ้ามีฉากกามารมณ์มากเกินไป จะทำให้รู้สึกว้า ภาพยนตร์ต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่ควรค่าแก่การชม อย่างไรก็ตาม การชมภาพยนตร์ไทยที่มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบคงไม่มีผลทางตรง คือ ออกจากโรงภาพยนตร์แล้วจะไปกระทำผิดทางสังคมหรือข่มขืนใครทันที แต่อาจมีผลทางอ้อม คือ เมื่อมีฉากกามารมณ์ปรากฏในภาพยนตร์มากขึ้นจะทำให้ผู้ชมเกิดความซาซิงในใจ เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องปกติธรรมดา กลายเป็นสิ่งที่เปิดเผย ให้ความรู้สึกว่ายู่รอบๆ ตัวเราไปหมดทุกวัน การมีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด ก็เป็นเรื่องปกติ เพราะเราเห็นทางสื่อกันเป็นประจำ จากที่เคยต้องแอบดูภาพยนตร์โป๊ จะรู้สึกว้าเปิดเผยได้แล้ว ส่งผลถึงพฤติกรรมทางเพศที่จะมากขึ้นได้ โดยเฉพาะกับเด็กที่อาจจะยังไม่มีวุฒิภาวะพอจะคิดถึงความถูกต้อง หรือความเหมาะสม ไปลองมีเพศสัมพันธ์ด้วยความไม่รู้ กลายเป็นปัญหาสังคมตามมาได้

การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย อาจเป็นสิ่งที่ห้ามไม่ได้ เพราะเป็นการนำเสนอสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวัน และยังเสริมให้เรื่องสนุกขึ้น เป็นทางเลือกทางหนึ่งให้ผู้ชม ค่อยๆ พัฒนากันไป แต่ในการสร้างควรสร้างให้มีประเด็นของเรื่อง สมจริง มีเหตุผล คิดถึงองค์ประกอบอื่นๆ ให้ความสวยงาม ดูดี ไม่ควรส่งเสริมเรื่องความล้าส่อน หรือยั่วยุกกามารมณ์มากเกินไป อย่างมุ่งหวังเพียงแค่สิ่งที่ผู้สร้างจะได้อย่างเดียว คำนี้ถึงผลกระทบต่อผู้ชมด้วย นอกจากนี้ ทางแก้ไขอีกทางหนึ่งที่ดีที่สุดและสามารถเป็นเกณฑ์ในการช่วยให้นำเสนอฉากกามารมณ์ที่เหมาะสมต่อไปได้ คือ การใช้ระบบแบ่งเรทภาพยนตร์ จะทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกมากขึ้น และผู้สร้างจะมีเสรีภาพในการสร้าง และทำให้การทำงานมีคุณภาพมากขึ้นด้วย เพราะหากสมมติภาพยนตร์ที่สร้างติดเรทเอ็กซ์ แล้วผู้สร้างไม่ต้องการให้ภาพยนตร์ของตนอยู่ในเรทนี้ เพื่อขยายกลุ่มคนดู ผู้สร้างก็จะแก้ไข ระมัดระวังในการผลิตมากขึ้น

สำหรับความคิดเห็นต่อระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ไทยปัจจุบัน หรือระบบเซ็นเซอร์นั้น เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ให้ผู้สร้างสร้างภาพยนตร์ออกมาแล้ว ค่อยมาตัด หรือทำภาพเบลอล มันไม่ได้ผล เสียอรรถรสในการชม และการตัดสินใจก็เป็นเพียงความคิดเห็นจากคนเพียงกลุ่มหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงระบบเซ็นเซอร์ในเมืองไทยอาจยังทำได้ยาก แต่ก็ควรที่จะเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นการจัดเรทภาพยนตร์ ซึ่งเรทอาจจะแตกต่างจากเมืองนอก คณะกรรมการควบคุมต้องมีผู้ที่ทำงานทางด้านภาพยนตร์ ถึงระบบนี้จะมีผลบังคับใช้ไม่ได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยก็ทำให้ผู้ชมทราบว่าภาพยนตร์ระดับใดที่ตนเองสามารถชมได้

กลุ่มอายุ 29-39 ปี

ระดับการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยควรทำให้ดูแล้วไม่น่าเกลียด จากการร่วมเพศไม่ควรทำให้เห็นลึกลงท่าทางการร่วมรักชัดเจน ใช้ฉากกามารมณีแบบอ่อน มีเพียงแค่บริบทเริ่มต้น แล้วตัดไปให้ผู้ชมจินตนาการต่อเอง หรือใช้เทคนิคเข้ามาช่วย การไม่เปิดเผยอย่างโจ่งแจ้ง อาจจะช่วยสร้างอารมณ์ได้ดีกว่า ส่วนการเปิดเผยร่างกายสามารถเปิดได้ถึงระดับ Nude คือ ทั้งชายและหญิงเปลือยกายได้เกือบหมด ปิดเฉพาะอวัยวะเพศ แต่ควรนำเสนอไปในทางศิลปะ ให้มีความงาม ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับเจตนาของคนสร้าง ว่ามีเจตนาอันดีในการนำเสนอหรือไม่ จะสะท้อนออกมาหมดในวิธีการเล่าเรื่อง การคัดเลือกนักแสดง อีกทั้งคนสร้างต้องมีความสามารถในการนำเสนอจากกามารมณีให้ได้อารมณ์ของตัวเอง และมีความรับผิดชอบต่อสังคม คือ มีการคัดเลือกภาพยนตร์ที่จะนำมาสร้าง เลือบทที่ดีที่สุด ผู้กำกับที่ดีมากำกับ มีการสร้างโดยคำนึงถึงข้อจำกัดของสังคมไทย ระมัดระวังผลกระทบต่อผู้ชม นอกจากนี้ การนำเสนอจากกามารมณียังขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง ที่ต้องการจะสื่อว่าจำเป็นต้องมีฉากกามารมณีหรือไม่ และความคิดของผู้ชมก็มีส่วนสำคัญ หากผู้ชมมีแรงจูงใจที่จะไปดูฉากกามารมณีอยู่แล้ว แม้ว่าผู้สร้างไม่ได้ตั้งใจสื่อไปในทางล่อแหลม แต่ผู้ชมก็อาจคิดไปได้

ในการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เปี้ย** และ **ไกรทอง** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่มีความชัดเจนในการนำเสนอประเด็นเรื่องเพศที่รุนแรงในสังคมไทย โดยแสดงออกถึงด้านมืดของเช็กส์ที่เกิดจากความใคร่ล้วนๆ ไม่ใช่ความรัก เป็นเช็กส์ที่หุดหู่ ตั้งแต่รุ่นคุณหลวงกับแม่ของจันที่แต่งงานด้วยความจำเป็น ส่วนน้ำवादมาเป็นภรรยาอีกคนของคุณหลวง ก็เพื่อมาดูแลจันด้วย คุณหลวงกับคุณบุญเลื่องก็ไม่ได้รักกันมาก บุญเลื่องกับแก้วอาจจะรักแต่มันก็วิปริต จันแต่งงานกับแก้วเพราะความจำเป็น และมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ธรรมดา คือ จันข่มขืนแก้ว ส่วนที่หนังทิ้งไว้ให้คิด คือ ความสัมพันธ์ของคุณหลวงและแก้ว ซึ่งสามารถเดาได้จากการที่ลูกของแก้วออกมาปัญญาอ่อน อีกทั้งภาพยนตร์ยังแสดงถึงสันดานดิบและความกักขฬะของมนุษย์ ดังเช่นคุณหลวงที่ดูเป็นคนธรรมะธัมโม มีหน้ามีตาในสังคม แต่ลึกๆ ในตัวตนที่แท้จริงเป็นคนกักขฬะ ซึ่งการนำเสนอประเด็นต่างๆ เหล่านี้ เป็นการแสดงผ่านฉากกามารมณีที่มีอยู่จำนวนมากในเรื่อง จนอาจจะมากเกินไป ส่วนใหญ่เป็นฉากกามารมณีแบบแข็ง ซึ่งเข้ากันได้กับเนื้อเรื่อง มีความสมเหตุสมผลในการนำเสนอ ไม่ได้เอาฉากกามารมณีมานำเรื่อง สร้างได้ค่อนข้างลงตัว นำเสนอแบบตรงไปตรงมา ไม่ต้องมีลูกเล่นมาก แต่ทำให้ผู้ชมรู้สึกอึดอัดได้

การนำเสนอจากกามารมณที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมจากภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** มีดังนี้

จากกามารมณที่ทำได้สวยงาม มีศิลปะ ได้แก่ ฉากลู่บน้ำแข็ง ภาพสวย มุกกลิ้งสวย แต่อาจไม่จำเป็นต้องนำเสนอต่อให้เห็นภาพการร่วมรักต่อจากนั้น

จากคุณหลวงร่วมรักกับน้ำวาด แล้วจันตื่นมาเห็น แม้ว่าจะมีความจำเป็นต่อเรื่อง แต่การนำเสนอให้มีเด็กร่วมแสดง แล้วเห็นภาพอย่างนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะเด็กที่แสดงอาจจะจำภาพนั้นติดตา อาจส่งผลต่ออนาคตของเด็ก ถ้าเป็นไปได้ไม่ควรนำเสนอภาพเด็กนั่งมองกิจกรรมทางเพศนั้นในฉากเดียวกัน ควรใช้เทคนิคช่วย

จากคุณหลวงร่วมรักกับคนใช้ แล้วมีเด็กมาแอบดู มีหลายครั้งเกินไป ในความเป็นจริงผู้ใหญ่ไม่น่าจะพลาดทำอะไรโจ่งแจ้งขนาดนั้น แต่ให้เด็กมาเห็นครั้งเดียวก็ถือว่า คุณหลวงเป็นคนไม่เลือกสถานที่ การมีฉากเหล่านี้หลายๆ ครั้ง ทำให้เฝือ ไม่จำเป็นไป

จากเคนร่วมรักกับสายสร้อย สลับกับฉากน้ำาพริก ดูไม่เข้ากับตัวเรื่อง และกลายเป็นตลก อาจจะเปลี่ยนแปลง ไม่ต้องทำให้ฉากนี้มีบทบาทมากนัก

จากเคนพาจันมาร่วมรักกับสายสร้อย ไม่เหมาะสมเพราะ ประการแรก จันอายุน้อย เป็นการชี้แนะให้เด็กรุ่นใหม่ที่มีวุฒิภาวะได้ ประการที่สอง ทางด้านวัฒนธรรมหรือจารีตประเพณีไทย การให้คนรักของตนไปมีความสัมพันธ์กับคนอื่น เป็นเรื่องไม่เหมาะสม

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่มีการดำเนินเรื่องตามวรรณกรรม รวมถึงฉากกามารมณที่พยายามนำเสนอโดยใช้ภาพเปรียบเทียบ ฟุ้งเฟ้อ คลื่นโถม เป็นการเปรียบเทียบกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ และอาจจะเป็นเพราะว่าภาพยนตร์อาศัยสูตรของภาพยนตร์อย่างจันดารา จึงพยายามนำเสนอฉากกามารมณให้ดูมีระดับ ถ่ายทำภาพให้ดูสวย แต่ดูแล้วไม่สวยจริงๆ และกลับดูประดักประเดิดมาก ในแง่หนึ่งภาพยนตร์ต้องการเน้นความเป็นแฟนตาซี เน้นตัวขุนแผน แต่ในอีกด้านหนึ่ง ก็ขาดไม่ได้ที่ต้องมีเซ็กส์ประกอบอยู่ด้วย ทำให้ดูไม่ค่อยลงตัว อย่างไรก็ตามฉากกามารมณในเรื่องขุนแผนนี้ ไม่ได้เป็นฉากเด่นเท่าใดนัก จึงมีลักษณะค่อนข้างเบา ไม่รุนแรง ผู้กำกับไม่ค่อยจะเต็มที่กับมัน เหมือนใส่ให้รู้ว่าต้องมี เว้นช่องไว้ว่าตรงนี้ต้องมีฉากเลิฟซีน นอกจากนี้ ด้วยความที่ตัวละครขุนแผนมีลักษณะเป็นฮีโร่ในวรรณคดีไทย ทำให้ในการนำเสนอฉากกามารมณ จะมีสูตรว่าจุกกัน แล้วจะหยุด จากนั้นเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น ทำให้รู้สึกว้า ในแง่ฮิโรติกภาพยนตร์เรื่องนี้ดูเหมือนผู้สร้างจะมีข้อจำกัดในการนำเสนอ นับว่าเป็นข้อด้อยของภาพยนตร์ที่จะไม่แสดงเต็มที่ในส่วนความเป็นนักรักของขุนแผน

ฉากกามารมณีในภาพยนตร์เรื่องขุนแผน ทำออกมาธรรมดา ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ไม่รุนแรงเกินไป และไม่ได้สวยงาม น่าประทับใจ ฉากที่มีการกล่าวถึง ได้แก่

ฉากขุนแผนเป่ามณีเสีนางพิม แล้วร่วมรักกัน ไม่จำเป็นต้องออกมาที่ชานบ้าน ไม่มีเหตุผล

ฉากขุนแผนอยู่ที่น้ำตกกับบัวคลี่ มีมุกกลิ้งที่สวยงาม แม้ว่านักแสดงจะไม่สวยมาก แต่สร้างภาพได้อารมณ์

แม่เบีย เป็นภาพยนตร์ที่นำมาจากวรรณกรรม แต่ผู้สร้างยังไม่สามารถถ่ายทอดประเด็นสำคัญจากหนังสือออกมาเป็นบทภาพยนตร์ที่ดีได้ ฉากกามารมณีที่เข้ามาประกอบในเรื่องจึงกลายเป็นฉากที่ดูงั้นๆ ขาดความน่าสนใจ ทำให้นางเอกโด่งดัง แต่ผู้ชมไม่ได้จดจำในเนื้อหาของเรื่อง และด้วยความที่เป็นการแสดงเรื่องแรกของนางเอกคนนี้ ทำให้การแสดงยังไม่สามารถสื่ออารมณ์ของตัวละครได้ดีนัก การแสดงยังแข็งอยู่มาก อีกทั้งการนำเสนอฉากกามารมณีโดยตัดสลับกับสัญลักษณ์ กลายเป็นสูตรของภาพยนตร์ไทยที่แม่เบียนำมาใช้ แต่ก็ไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจได้ ด้วยการสื่อประเด็นของเรื่อง รวมถึงเหตุผลของการนำเสนอฉากกามารมณีไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความไม่ลงตัว ในด้านการถ่ายภาพ ฉากกามารมณีดูเหมือนถูกออกแบบมาอย่างดีเกินไป ให้ดูสวยงาม ทั้งมุกกลิ้ง แสง สี เสียงต่างๆ จนไม่สมจริง ไม่ช่วยให้เกิดความประทับใจในตัวภาพยนตร์

ฉากกามารมณีในภาพยนตร์เรื่องแม่เบียนี้ ไม่ค่อยมีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่อง หรือทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องมากขึ้น ฉากต่างๆ จึงดูไม่มีเหตุผล สามารถตัดออกไปได้ ได้แก่

ฉากเมขลาเปลือยลงเล่นน้ำในแม่น้ำ (เห็นด้านหลัง) สลับกับฉากขณะชโลมรักกับภรรยา ไม่มีความจำเป็น ตัดไปก็ไม่ทำให้เนื้อเรื่องเสีย

ฉากเมขลาเปลือยอยู่ในอ่างน้ำ มองโทรศัพท์ อยู่ที่อื่นก็มองได้ หากต้องการจะสื่ออารมณ์ปรารถนาของเมขลา อาจใช้วิธีอื่นได้

ฉากเมขลาชูดมะพร้าว มีไว้สำหรับเป็นจุดขาย แต่ไม่จำเป็นกับเนื้อเรื่อง

ฉากเมขลาหนีถึงพ่อกับแม่ร่วมรักกัน ดูแล้วไม่เข้าใจว่าทำไมจึงต้องคิดถึงฉากนี้ ไม่มีการปูพื้นเรื่องมาก่อน

ฉากขณะชโลมหาเมขลาที่บ้าน จะร่วมรักกัน แต่ขณะชโลมหยุดไว้ แล้วบอกให้ไปที่บ้านเมขลาที่สุพรรณ ช่วงที่หยุด แล้วเดินทางไปบ้านที่สุพรรณ ภาพยนตร์ปูเรื่องมาไม่ดีพอให้เข้าใจว่าเพราะเหตุใดต้องไปที่สุพรรณทั้งที่มีอารมณ์ปรารถนาขนาดนั้นแล้ว

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ที่มีเจตนาในการสร้างที่หยาบ เนื้อหาไม่มีที่มาที่ไป ไม่เข้าใจว่าผู้สร้างต้องการสื่อประเด็นสำคัญอะไรในเรื่อง แต่เข้าใจว่าต้องการนำเสนอฉากกามารมณ์อย่างเดียว องค์ประกอบของหนังแย่มาก ไม่ว่าจะเป็นบทบาทยนตร์ การถ่ายทำ เทคนิคการสร้าง ฉะเข้ รวมถึงฉากกามารมณ์ แม้ว่าการถ่ายภาพจะไม่โป๊ เปลือยมากมาย แต่ทำให้รู้สึกเหมือนว่าเป็นภาพยนตร์โป๊ ขาดดาร่า เป็นตัวอย่างที่ดีของภาพยนตร์ที่ถดถอยในการนำเสนอฉากกามารมณ์

ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่องไกรทองนี้ ที่ไม่มีความสำคัญใดๆ เช่น

ฉากไกรทองแอบดูเลื่อมลายวรรณเล่นน้ำในถ้ำ การแต่งกายของเลื่อมลายวรรณใส่สีขาว เมื่อถูกน้ำจะทำให้เห็นเรือนร่างชัดเจน ซึ่งไม่มีเหตุผลอะไรที่เลื่อมลายวรรณจะต้องแต่งกายเช่นนั้น

ฉากไกรทองลงไปร่วมรักกับวิมาลา และเลื่อมลายวรรณ เป็นช่วงที่ภาพยนตร์จบลงแล้ว จึงไม่จำเป็นจะต้องมีฉากนี้ต่อ

จากภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง **จัน ดารา** เป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่ดีที่สุด และทำฉากกามารมณ์ออกมาได้ดีที่สุด มีศิลปะที่สุด ส่วนอีก 3 เรื่อง คือ **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** ฉากกามารมณ์ถูกนำเสนอเพื่อเหตุผลทางการตลาดเป็นหลัก

ในเรื่องผลกระทบต่อผู้ชมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้นไม่น่าจะมีผลกระทบมาก เนื่องจากปัจจุบันมีสื่ออื่นออกมามาก ไม่ว่าจะเป็น ภาพยนตร์โป๊ อินเทอร์เน็ต หนังสือโป๊ การ์ตูนโป๊ ซึ่งอาจจะมีผลกระทบมากกว่า เพราะสามารถนำไปชมที่บ้านได้ หรือถึงแม้เด็กชมภาพยนตร์โป๊ แล้วจะออกไปประพฤติผิดทางเพศ ก็ต้องมีปัจจัยต่างๆ อีกมากมาย อีกประการหนึ่ง ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ยังสร้างได้ไม่ดีพอ ดูแล้วไม่กระตุ้นอารมณ์เท่าไร อย่างไรก็ตาม เด็กที่ชมฉากเหล่านี้ในภาพยนตร์ไทย อาจจะได้ยังไม่ได้ดีว่ามันเหมาะสมหรือไม่ ก็อาจเกิดพฤติกรรมเลียนแบบภาพยนตร์ได้ และยังการนำเสนอฉากกามารมณ์ยังมีมากขึ้นเท่าไร จะยิ่งกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้น ทุกวันนี้ถ้าเห็นป้ายโฆษณาภาพยนตร์ไทย จะมีความรู้สึกเฉยๆ ไม่ตื่นเต้น แล้วถ้าการนำเสนอฉากกามารมณ์กลายเป็นเรื่องธรรมดา ผู้สร้างหรือผู้กำกับในรอบต่อไป หรือภาพยนตร์เรื่องต่อไป เขาจะต้องนำเสนอให้แรงขึ้น เพื่อทำให้ไม่ธรรมดา การพัฒนาจะออกไปทางโป๊มากขึ้น ซึ่งต่อไปภาพยนตร์โป๊อาจจะธรรมดาไปได้

อย่างไรก็ตาม ด้วยระบบตรวจภาพยนตร์หรือระบบเซ็นเซอร์ในปัจจุบัน ภาพยนตร์ไทยก็น่าจะมีการนำเสนอแนวอีโรติก หรือฉากกามารมณ์ ออกมาอีก แต่ทำออกมาให้ดี เพราะปัจจุบันยังไม่มีภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอฉากกามารมณ์ออกมาได้ดีนัก และยังได้เป็นการฝึกฝนทักษะในการสร้าง สะสมประสบการณ์ เพื่อให้มีพัฒนาการการนำเสนอที่ดีขึ้น ควรทำออกมาให้เนื้อเรื่องมีคอนเซ็ปต์ ดูแล้วรู้ว่าอะไรจะสื่อสารอะไร ไม่ใช่เอาฉากไป เปลือยมาเป็นจุดขายของภาพยนตร์ จะทำให้ภาพยนตร์หมดค่า และหากเป็นไปได้ควรเปลี่ยนระบบให้เป็นการจัดเรทภาพยนตร์ คือมีคณะกรรมการชุดหนึ่งในการจัดเรท เป็นการเซ็นเซอร์อย่างหนึ่ง แต่ว่าการเซ็นเซอร์แบบปัจจุบันที่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นคนตัดสินใจว่าอะไรดี-ไม่ดี อะไรถูก-ไม่ถูก ควรจะยกเลิกได้แล้ว

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป

ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย หากเป็นฉากการร่วมเพศกัน ไม่จำเป็นจะต้องถ่ายต่ำกว่าเอวลงไป หรือถ่ายให้เห็นอวัยวะที่กำลังร่วมกัน จริงๆ แล้วเพียงแค่แสดงบริบทเริ่มต้น เช่น จูบกัน ตะแคง แตะแขน กำลังจะโผล่เลยลงมา แล้วตัดฉากไปก็เพียงพอแล้ว ให้ผู้ชมจินตนาการต่อเอง จะทำให้ชมได้ทุกวัย และไม่ควรมีการแสดงลีลาการร่วมมากเกินไป เช่นการโยกหรือขย่มตัว เป็นต้น ส่วนการเปิดเผยร่างกายของผู้แสดงจะอยู่ในระดับ Partially-clad ถึง Nude คือ ถ้าเป็นนักแสดงชาย สามารถเห็นได้เกือบทั้งร่างกาย ยกเว้น อวัยวะเพศ ส่วนนักแสดงหญิงนั้น เห็นได้ในระดับชุดว่ายน้ำ หรือชุดชั้นใน แต่อาจมีการยกเว้นเปิดหน้าอกได้ แต่ห้ามเห็นอวัยวะเพศ และควรแสดงออกในเชิงศิลปะ ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับเจตนาของคนสร้าง จากนั้นก็จะเป็นเทคนิคในการถ่ายทำ เช่น จะให้เห็นหน้าอกหรือไม่ให้เห็น ถ้าจะเห็นจะมีเทคนิคว่าควรจะเห็นได้แค่ไหน เห็นด้านข้าง หรือเห็นตรงๆ มุมกล้องจะต้องถ่ายออกมาแล้วสวย ให้เห็นเป็นบางส่วนวับๆ แวมๆ หรือใช้ภาพเบลอ จะดูมีศิลปะมากกว่าเห็นอวัยวะอย่างโจ่งแจ้ง และไม่ควรถ่ายเน้นจนเกินไป ใช้การแสดงออกของนักแสดง สื่อออกมาทางสีหน้า มีลีลาพอประมาณ ดนตรีประกอบมีส่วนสำคัญ ต้องไปไม่มากเกินไป จะทำให้อ่านยากได้ นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับ ทัศนคติของผู้ชม ที่มีประสบการณ์ในการชมต่างกัน บางคนบอกว่าโป๊ ในขณะที่อีกคนอาจจะเห็นว่าไม่โป๊ก็ได้

ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา, ขุนแผน, แม่เบี้ย และไกรทอง** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่แสดงภาพชีวิตคนๆ หนึ่งว่า ชีวิตของคนเราจริงๆ ถ้าเดินแบบผิดศีลธรรมแล้ว ผลออกมาจะเป็นอย่างไร ให้ข้อคิดว่า อย่าคิดว่าการมีความสัมพันธ์กับคนหลายคน มันไปหมด จะเป็นสิ่งที่ดี มันสอนว่าผลลัพธ์เป็นแบบนี้ ไม่ควรทำ อย่างคุณหลงทำกับคนอื่นไว้

เยอะ ก็ได้ลูกสาว (คุณแก้ว) ที่มีพฤติกรรมมั่วไปหมด จนมีลูกปัญญาอ่อน สุดท้ายกลายเป็นทอมไป คุณหลวงก็หมดสมรรถภาพทางเพศ ส่วนจัน ดาราก็มั่วไป จนสุดท้ายชีวิตหาความสุขไม่ได้ เพื่อแสดงพฤติกรรมแย่ๆของตัวละครเหล่านี้ ฉากกามารมณ์จึงเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของเรื่อง แต่ค่อนข้างจะนำเสนออย่างรุนแรง และโจ่งแจ้ง ชัดเจนเกินไป จะมีฉากที่สวยงาม มีศิลปะ คือ ฉากอาบน้ำแข็ง ถ่ายทำได้สวยงาม ไม่น่าจาง

การนำเสนอฉากกามารมณ์ที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมจากภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** มีดังนี้

ฉากที่ทำได้ดีมีศิลปะ สวยงาม สร้างจินตนาการได้ดี คือ ฉากอาบน้ำแข็ง แต่ควรตัดเพียงแค่น้ำแข็งตกข้างๆ หน้าอกคุณบุญเลื่อง จากนั้นจันเอามือเข้าไปจับหน้าอกคุณบุญเลื่อง แล้วตัดไปผู้ชมสามารถจินตนาการต่อได้ ไม่ควรมีฉากต่อจากนั้น

ฉากคุณหลวงร่วมรักกับน้ำवाद แล้วจันตื่นมาเห็น การแสดงออกว่าทำอะไรไม่ดี แล้วให้เด็กเห็น โจ่งแจ้งเกินไป ลักษณะการถ่ายเห็นชัด แล้วเอาเด็กมานั่งอยู่ ไม่น่าจะถ่ายให้ชัดเจน เช่นนั้น ไม่ควรถ่ายทำให้เด็กมานั่งอยู่ในเหตุการณ์ที่ดูเป็นจริง อาจใช้เทคนิค มุกกล้องแทน

ฉากวันแต่งงานของจันกับแก้ว แล้วจันแอบร่วมรักกับคนใช้ ไม่มีเหตุผล เพราะไม่มีการลำดับเรื่องมาก่อนว่า จันและคนใช้คนนี้เคยชอบกันมา แค่พบกันครั้งแรกก็มีความสัมพันธ์กัน เพื่อจะให้ภาพยนตร์ออกมาว่าเขาไปแสดงต่อหน้ารูปแม่ กลายเป็นอดีตเหมือนกับที่คุณหลวงเคยทำต่อหน้ารูปแม่ แต่คนเราหากจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน อย่างน้อยต้องมีอะไรชอบพอกันมาก่อน หรือมีอะไรที่สื่อว่าเกิดอารมณ์กับคนนั้นมาก่อน

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากวรรณคดีดั้งเดิม ผู้ชมจึงเข้าใจเนื้อเรื่องดีอยู่แล้ว เป็นการสอนประวัติศาสตร์ให้เด็กๆ ภาพยนตร์พยายามนำเสนออิทธิฤทธิ์ เทคนิคพิเศษ (Special Effect) เช่นฉากกุมารทอง ดาบฟ้าฟื้น ม้าสีหมอก ทำให้สนุก น่าติดตาม ส่วนการนำเสนอฉากกามารมณ์ เป็นไปเพื่อแสดงความเจ้าชู้ของขุนแผน นำเสนอพอใช้ได้ในระดับหนึ่ง ไม่โจ่งแจ้งเกินไป แต่ก็ยังไม่ดีเท่าที่ควร การถ่ายทำเนื้อหาตามวรรณคดีก็จริง แต่ฉากที่นำเสนอออกมา อาจจะไม่สมเหตุสมผล และไม่อิงกับความเป็นจริงในยุคนั้น ถือว่าเป็นการนำเสนอฉากกามารมณ์เพื่อเป็นจุดขายของภาพยนตร์ อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็เป็นภาพยนตร์ที่ดูสบาย ผู้ใหญ่ดูได้ เด็กดูดี ไม่รุนแรง

ฉากกามารมณีนในเรื่องขุนแผน เป็นไปตามลำดับเรื่องในวรรณคดี ขุนแผนไปถึงที่ใดก็ได้ ภรรยา และไม่นำเสนอในลักษณะโจ่งแจ้ง จึงไม่เป็นปัญหาเรื่องความเหมาะสมเท่าไรนัก จะมีบางฉากที่ไม่สมเหตุสมผลบ้าง เช่น

ฉากขุนแผนมีความสัมพันธ์กับสายทอง แม้ว่าจะแสดงให้เห็นความเจ้าชู้ของขุนแผน แต่เวลาในการเกิดเร็วเกินไป เพราะก่อนหน้านี้ขุนแผนเพิ่งนอนกับนางพิม รุ่งเช้าไปมีความสัมพันธ์กับสายทอง และไม่มีอะไรบอกมาก่อนว่า คนคู่นี้ไปชอบพอกันเมื่อใด มันเร็วเกินไป

ฉากขุนแผนไปลักตัวนางพิมมาจากขุนช้าง มาโลมไล้กันที่โชดหิน ไม่จำเป็นต้องมี

ฉากขุนแผนร่วมรักกับแก้วกิริยาในคุก เป็นการกระทำเปิดเผยในที่สาธารณะเกินไป ในสมัยก่อนไม่น่าจะเปิดเผยเหมือนในภาพยนตร์ที่แสดงออกมา และไม่ได้สื่อให้รู้ที่มาที่ไปของฉากนี้

แม่เบี้ย เป็นภาพยนตร์ที่สอดแทรกหลายอย่าง เกี่ยวกับความอาฆาตของงู ผู้หญิง ความรัก แต่ไม่ค่อยแน่ใจว่าผู้กำกับต้องการสื่อประเด็นอะไร ทำให้ดูแล้วเนื้อหาไม่มีอะไร การตัดฉากไปมาอย่างรวดเร็วทำให้สับสน ฉากกามารมณีก็น่าสนใจมาก เป็นการขายความเซ็กซี่ของนางเอก โดยเฉพาะฉากขุดมะพร้าวของเมขลา ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นที่กล่าวขานกัน และดึงดูดให้คนมาชมภาพยนตร์มากขึ้น ฉากที่ไม่มีเหตุผลในการนำเสนอ ได้แก่

ฉากเมขลาเปลือยลงเล่นน้ำในแม่น้ำ ไม่มีที่มาที่ไป อยู่ๆ ก็เดินเปลือยลงน้ำไป

ฉากเมขลาเปลือยอยู่ในอ่างน้ำ ลักษณะบ้านนอก ไม่น่าจะมีอ่างน้ำแบบนี้ และไม่เข้าใจว่าฉากนี้จะสื่ออะไร

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ลงทุนต่ำ สร้างอย่างฉาบฉวย หยาบมาก แคเอาเรื่องมาจากเรื่องพื้นบ้านที่คนรู้จักอยู่แล้วมาสร้าง โดยให้มีฉากกามารมณีเข้ามาเพื่อดึงดูดให้คนไปชม แต่การถ่ายทำ เทคนิคต่างๆ ใช้ไม่ได้ ไร้สาระ ทุกฉากไม่สมจริง ไม่สมเหตุสมผล เช่น อยู่ๆ นางจะเซ่ทั้งสองก็ยินยอมร่วมรักกับไกรทองง่ายๆ ชัดขึ้นเล็กน้อยพอเป็นพิธี แต่ไม่ได้มีการปูพื้นมาก่อนว่า รักชอบกับพระเอกเมื่อใด ฉากกามารมณีที่ออกมาจึงแสดงออกไปอย่างหยาบๆ ไม่ได้ถึงกับไปแบบถอดหมุด แต่บทที่แสดงออกมา ดูแล้วไม่เป็นศิลปะ ไม่นุ่มนวล ไม่ไปตามเรื่อง แย่ที่สุดใน 4 เรื่อง

จากทั้ง 4 เรื่อง **จัน ดารา** เป็นเรื่องที่มีเนื้อหาที่ดีที่สุด การจะสร้างออกมาให้ดี และดูกลมกลืนทำได้ยาก เพียงแต่ฉากกามารมณีโจ่งแจ้งเกินไป **ขุนแผน** จะทำได้นุ่มนวลกว่า **จัน ดารา** ส่วนฉากกามารมณีในภาพยนตร์ในเรื่อง **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** นั้น จะนำเสนอเพื่อเป็นจุดขายมากกว่าเพื่อจุดประสงค์อื่น

ในเรื่องผลกระทบต่อผู้ชมของการนำเสนอฉากการฆาตกรรมในภาพยนตร์ไทยนั้น สำหรับผู้ใหญ่ที่มีจิตสำนึก รู้จักยับยั้งชั่งใจ มีครอบครัวแล้ว ฉากการฆาตกรรมเหล่านี้จะไม่มีผลกระทบมากนักแต่สำหรับเยาวชน ฉากการฆาตกรรมในภาพยนตร์ไทยเปรียบเสมือนดาบสองคม แง่หนึ่ง การมีในภาพยนตร์ เพื่อเป็นสีสันของภาพยนตร์มากขึ้น แต่ในอีกแง่หนึ่ง ถ้าภาพยนตร์ไม่ได้สอน หรือแนะนำว่าอะไรคือผลดี ผลเสีย เด็กอาจจะคิดไม่ได้ ภาพยนตร์ไทยควรคำนึงถึงเยาวชน ไม่ควรจูงใจให้วัยรุ่นชมแล้ว ออกจากโรงภาพยนตร์ไปมีเพศสัมพันธ์กัน ฉากการฆาตกรรมที่เหมาะสมไม่ใช่เป็นสิ่งดูแล้วช่วยยุยามารมณ์ ทำให้เด็กเกิดอารมณ์ ไม่ถูกต้อง แต่ควรให้เด็กดูแล้ว มีการยับยั้งชั่งใจ มีคุณธรรม มีจิตใจที่ห้ามได้ ไม่ใช่ทำตามภาพยนตร์ และไม่ควรรจูงใจให้มีความสัมพันธ์กันโดยง่าย บางอย่างต้องเป็นไปตามทำนองคลองธรรม มีการพัฒนาของความสัมพันธ์ ไม่ใช่เจอกันไม่นาน ก็ไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกันแล้ว

การสร้างภาพยนตร์ที่มีฉากการฆาตกรรมเป็นส่วนประกอบ เป็นเรื่องธรรมชาติ ซึ่งคนเราโดยทั่วไปก็อยากดูอะไรสวยๆ งามๆ แบบนี้ ทุกเรื่องจึงมีฉากการฆาตกรรมแทรกมา การสร้างจึงควรสร้างให้มีศิลปะ ไม่ใช่สร้างโดยคิดแต่ผลประโยชน์ ผู้สร้างต้องมีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบใส่เนื้อหาที่เหมาะสม มีฝีมือมากกว่าสร้างฉากธรรมดา เพื่อจะให้ภาพยนตร์ออกมาดูดีแล้วสังคมยังยอมรับได้ และทางออกอีกทางในการสร้างฉากการฆาตกรรมที่เหมาะสม คือ การแบ่งเรทภาพยนตร์ แบ่งอายุของผู้เข้าชมให้เหมาะกับภาพยนตร์ และต้องควบคุมให้ได้ ทั้งภาพยนตร์และวิดีโอ ซีดีต่างๆ หากมีการจัดเรทแล้ว การตัดฉากการฆาตกรรมจะน้อยลง หรืออาจไม่มีการตัดเลยก็ได้ ผู้สร้างจะกล้าลงทุนสร้างมากขึ้น ผู้ชมจะได้มีโอกาสชมภาพยนตร์แบบเต็มรูปแบบขึ้น

อย่างไรก็ตาม หากเมืองไทยยังไม่สามารถแบ่งเรทภาพยนตร์ และควบคุมได้อย่างเคร่งครัด ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ หรือระบบเซ็นเซอร์ที่มีคณะกรรมการมาตัดภาพยนตร์ก็ยังคงต้องมีอยู่ หรือแม้ว่าจะมีการแบ่งเรทแล้ว แต่ยังคงต้องมีการเซ็นเซอร์ เพราะเมืองไทยยังเปราะบางและต้องระวังผลกระทบต่อเรื่องต่างๆ อีกมาก เช่นเรื่องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

นักวิจารณ์ภาพยนตร์

นันทขว้าง สิริสุนทร

ในทัศนะของคุณนันทขว้าง สิริสุนทร การนำเสนอจากกามารมณีนภพยนตร์ไทย ไม่มีการกำหนดตายตัวว่าจะดัดไป แต่การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์ก็โรติก เพื่อบอกว่าภาพยนตร์เรื่องใดเป็นศิลปะหรืออนาจาร ให้มองว่า

1. เขาเอาเช็ทส์มาถ่ายทอดอย่างไร เช่น เปรียบเทียบผู้หญิง 5 บาป กับสุดเสน่หา ชัดเจนเลยว่า เป็นภาพยนตร์ที่พูดถึงเช็ทส์ทั้งคู่ แต่คนละความรู้สึกเลย สุดเสน่หา ใช้เช็ทส์เป็น แต่ผู้หญิงห้าบาป ไม่ใช่เลย ชายของอย่างเดียว จัน ดารา ก็เหมือนสุดเสน่หา ใช้เช็ทส์เล่าเรื่อง

2. ให้โยงฉากเช็ทส์เข้าไปสู่ประเด็นหรือเนื้อหาของเรื่องนั้นๆ ว่ามันเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เช่น มีภาพยนตร์ญี่ปุ่นเรื่องหนึ่งชื่อว่า Tempopo เป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งทำอาหารขาย วันหนึ่งเขาก็เอาอาหารไปราคาบนตัวผู้ชาย แล้วร่วมรักกัน ซึ่งมันน่ารัก นักวิจารณ์ทั่วโลกก็ชอบมาก คือ เอาเช็ทส์ไปเปรียบเทียบว่า อาหารมันเหมือนเช็ทส์ หากกินแต่พอดี อาหารนั้นจะอร่อยมาก แต่ถ้ากินมากเกินไป ก็จะไม่อร่อย เช็ทส์ก็เช่นเดียวกัน มองว่าเช็ทส์เป็นศิลปะ เสพแต่พอดี อย่างนี้เกี่ยวโยง แต่ถ้าสมมติหนังเรื่องนี้ถูกสร้างใหม่แบบเร็วๆ ให้ในหนังมีฉากขายอาหารประมาณ 2 นาที ที่เหลือเป็นเรื่องเช็ทส์ ร่วมรักกันตลอดเวลาทั้งเรื่อง อย่างนี้ผู้สร้างมีเจตนาร้ายแล้ว คือ ต้องการขายเช็ทส์นี่คือความแตกต่าง

ในการนำเสนอจากกามารมณีนภพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ จัน ดารา, ขุนแผน, แม่เบี้ย และ ไกรทอง มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา ในภาพยนตร์ 4 เรื่องนี้ค่อนข้างให้ความชื่นชมกับ จัน ดารา มากที่สุด เนื่องจาก จัน ดารา เดินตามวรรณกรรมอย่างชัดเจน หนึ่งไม่สวยงามเท่าในหนังสือ แต่ก็มีความงามอยู่ มีการใช้สัญลักษณ์ ตัวอย่างเช่น ในบ้านหลังนั้นมีเลี้ยงไก่ชน จะมีฉากไก่ชนอยู่มาก ดูแล้วตีความได้เลย มันไม่ใช่เรื่องของไก่ชน แต่เป็นเรื่องของสงครามระหว่างพ่อกับลูก ผ่านสัญลักษณ์ตัวหนึ่ง ปลากัด ไก่ชน ก็คือ ตัวพ่อกับลูก เพราะฉะนั้น จัน ดารา ทำหน้าที่ของหนังได้ครบ คือ มีการเล่าเรื่องที่ตี มีประเด็นที่จะบอก มีการใช้ศิลปะของหนังคือ สัญลักษณ์ เป็นเรื่องเดียวที่มีการใช้มาตรฐานในการวัดภาพยนตร์ 3 ข้อครบหมด

การนำเสนอจากกามารมณีนภพยนตร์ในเรื่อง จัน ดารา ดีที่สุด ให้คะแนน 9 เต็ม 10 โดยเฉพาะเรื่องแสง มีอยู่ฉากหนึ่งจำได้ว่า เขาใช้แสงโทนร้อน (Warm Colour) ทำให้เห็นเลยว่า เช็ทส์อันนี้เราร้อน

มาก ขณะที่อีกฉากในห้องคนไข้ มีแสงนัวร์ มีด แสดงถึงเช็กส์ที่ปกปิด เปิดเผยไม่ได้ เรื่อง **จัน ดารา** ทำหน้าที่ได้ดีมากในการ “เอาสีมาเล่าเรื่อง”

ขุนแผน เกิดจากการตอบโจทย์ที่ว่า หนึ่งเรื่องนี้จะต้องได้เงินมาก เข้าใจเองว่า คนสร้างเรื่องนี้ เขาคงคิดไปเองว่า หนึ่งที่จะได้เงินเรื่องหนึ่งจะต้องมีองค์ประกอบอะไรบ้าง หนึ่ง คือ ฉากบู๊ (Action) สอง คือ ตัวละครที่เป็นฮีโร่ในอดีต สาม คือ ต้องมีฉากเช็กส์ที่ท่าทางจะโจ่งครึม **ขุนแผน** จึงใส่ฉากเช็กส์อันนี้เข้าไปเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า มีฉากร่วมรักของขุนแผนประมาณ 4-5 ฉาก ไม่มีใครสังเกตเห็นว่า เขาร่วมรักในน้ำตลอด ฉากที่ขุนแผนร่วมรักกับนางลาวทอง ฉากนั้นไม่จำเป็นเลย ไม่ได้บอกอะไร เขาต้องการโชว์หน้าอกผู้หญิง โชว์แสงเงา เพื่อจะดึงให้คนดูเข้ามาดู สิ่งที่ **ขุนแผน** จะทำให้ดีกว่านี้ได้ คือ การเอาเช็กส์มาเป็นปมของตัวละครเองว่า ทำไมขุนแผนจะต้องแสดงภาวะในเชิงอำนาจกับเพศของผู้หญิง คือ เอามาตีความใหม่ เราทราบกันว่าขุนแผนมีพฤติกรรมมั่วๆในเรื่องเช็กส์ แต่เราไม่จำเป็นจะต้องเอาตัวละครตัวนี้มาดมมูมเดิม เพื่อต้องการให้เห็นว่าเขาชั่วเช็กส์ ในหนังสือมันแสดงถึงภาวะที่ขุนแผนเป็นคนที่กดขี่ข่มเหง ภาวะมีอำนาจเหนือผู้หญิงเหมือนกัน คือ การใช้เช็กส์ข่มเธอ แต่เมื่อมาเป็นหนัง แล้วเวลาก็ผ่านมานาน มันน่าจะมีการดมมูมใหม่ให้น่าสนใจ เอาเรื่องปม เรื่องจิตวิเคราะห์เข้ามาเล่น ในสายตาของคุณนั่นทขว่าง เรื่อง **ขุนแผน** สออบตก ในแง่ของการพยายามเอาเช็กส์มานำเสนอ เขาเอาเช็กส์มาขายมากกว่า มองว่าเป็นหนังไม่ดีเรื่องหนึ่ง ไม่เกี่ยวกับรายได้ ที่จะมีผลตัดสินว่าหนังเรื่องนั้นดีหรือไม่ดี

แม่เบี้ย ตัวหนัง 3 เรื่องคือ **แม่เบี้ย ขุนแผน และไกรทอง** ไม่ดีทั้ง 3 เรื่อง แต่ในแง่ของเช็กส์ **แม่เบี้ย** ดูเป็นหนังที่มีเจตนาดีที่สุด แล้วสามารถทำได้จริงๆ เพราะเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครระหว่างคนนอกกับคนในบ้านที่มารู้จักสัมพันธ์กัน เพราะฉะนั้น จึงสามารถเล่นกับเรื่องของเช็กส์ได้ นี่คือการถ่ายทอดที่เกี่ยวกับตัวเรื่องจริงๆ พูดถึงเจตนาเรื่องเช็กส์ **แม่เบี้ย** ทำออกมาได้ดีที่สุดใน 3 เรื่อง ในแง่ของการไม่พยายามเอาเช็กส์มาแสดงเจตนาในเชิงของการค้าขาย ไม่ให้เห็นถึงฉากเช็กส์มากเกินไป ทั้งที่ตัวภาพยนตร์อำนวยความสะดวกให้ทำได้มากที่สุดรองจาก **จัน ดารา**

อย่างไรก็ตาม **แม่เบี้ย** ทำในสิ่งที่ผิดพลาดใหญ่ๆ เรื่องหนึ่งในการนำเสนอฉากกามารมณ์ คือ ฉากที่ชนะชลดมหาเมขลา แล้วไปร่วมรักกันต่อที่สุพรรณ คงไม่มีชายหญิงคู่ไหน ที่เกิดอารมณ์ที่กรุงเทพฯ แล้วไปต่อที่สุพรรณ ถ้าเป็นตัวเองคงร่วมรักตรงนั้นเลยเหมือนกัน ไม่รู้จะขยับไปต่อที่

สุพรรณทำไม ชับไปอย่างน้อยก็ 2 ชั่วโมง ตั้งข้อสังเกตว่า ชนะชคกงกินยาไวอากร้าไปตลอดทาง ต้องขอแสดงความนับถือไว้เลยในฐานะนักวิจารณ์

ไกรทอง อยู่ในโจทย์ทางการตลาดข้อเดียวกับ**ขุนแผน** เหมือนกันทุกอย่าง แนวทางสไตล์ ความเป็นอดีตของหนัง เพียงแต่มีเจตนาในการค้าขายน้อย ยกว่า การเสนอก็เหมือนกัน ตัวหนัง**ขุนแผน**ไม่ได้ แต่การเอาเช็กส์มาถ่ายทอดให้ดูไม่โจ่งครึมดีกว่า**ขุนแผน**ที่จะมีระยะเลยว่าฉากเช็กส์ออกมาทุก 20 นาที

ไกรทองกับขุนแผน ค่อนข้างใช้เช็กส์ไปในเชิงช่วยคุณดู จะเห็นได้ว่า ฉากที่**ไกรทองกับขุนแผน**มีเช็กส์ ไม่จำเป็นเลย แต่อย่างที่บอกว่า หนัง 2 เรื่องนี้ คิดจากวิธีคิดฐานเดียวกัน คือต้องการค้าขายกับคนดู แสดงว่าเขาเอาเช็กส์มาเป็น “Event Marketing” หมายความว่า เป็นวาระเฉพาะกิจ เพื่อค้าขาย เช่น เซ็นทรัลรักฤดูหนาวปีนี้มาก ก็เลยจัดเทศกาลขายเสื้อหนาว ไม่เกี่ยวกับเลย หรือ Starbuck บอกว่าเราเป็นห่วงเป็นใยในกาแฟ เลยขายกาแฟลดราคา เพื่อให้คนกินกาแฟมากขึ้น นี่คือ Event Marketing เป็นวาระพิเศษ แต่เพื่อจะค้าขาย โดยอ้างอะไรสักอย่างหนึ่งขึ้นมาจริงๆ ทำเพื่อเงิน ภาพยนตร์ 2 เรื่องนี้เป็นศิลปะน้อยมาก เป็นหนังที่กลวงจริงๆ ในแง่ของตัวละคร (Character) และเนื้อเรื่อง (Story) สิ่งเดียวที่เอามาขายได้คือ ความใหญ่โตของหนัง ความเป็น Scale ใหญ่ ฟอรั่มยักษ์ จึงเห็นได้ว่า**ขุนแผน**ได้เงิน

การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการนำเสนอจากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยนั้น คนทำหนังคือข้อต่อแรก ที่จะต้องไปเถียงกับนายทุน และต้องมีสำนึกในตัวเองว่า เราจะมีเจตนารมณร่วมกันว่าจะเอาเช็กส์มาเพื่อสื่อความหมายของเรื่อง มากกว่าที่จะขายเป็นการตลาด เมื่อผู้กำกับหนังคิดได้แล้ว สิ่งต่อมาคือ กองเซ็นเซอร์ซึ่งมีหน้าที่ในการตรวจหนังไทยทุกเรื่องต้องตรวจอย่างเท่าเทียมกัน มีพัฒนาที่ดีด้วย หมายความว่า ต้องมีความเข้าใจในเจตนาของคนทำหนัง เสนอว่าเมื่อจะมีการเซ็นเซอร์หนัง น่าจะเลือกผู้กำกับหนังเข้าไปนั่งดูด้วย แล้วมาคุยกันว่า ฉากนี้คณะกรรมการเซ็นเซอร์คิดอย่างไร ถามผู้กำกับว่าต้องการสื่ออย่างไร แล้วจึงตัดสิน

สำหรับระบบตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่ใช้อยู่ตอนนี้ จริงๆ คณะกรรมการ มีบุคลากรที่เข้าใจหนังอยู่น้อย สิ่งที่น่าห่วง คือ ความเข้าใจในความเป็นหนังค่อนข้างแย่ กองเซ็นเซอร์บ้านเรามักตัดสินหนังไทยเพียงแค่มันโป๊ หรือมันโป๊ แทนที่จะตัดสินว่า มันสื่อหรือไม่สื่ออะไร ต้องการสื่อประเด็นอะไรหรือไม่สื่อประเด็นอะไร เพื่อขาย หรือเพื่อศิลปะ การจะเปลี่ยนมาเป็นการให้ศึกษา

ทางเพศมากขึ้น ก็ไม่สามารถช่วยได้ เพราะต้องใช้เวลาานมากอาจถึงขั้นเป็นสิบปี แล้วสมาชิกในสังคมมีหลายแบบ หลายระดับ หลายการศึกษา ยากที่จะสอนคนหนึ่งคนให้เข้าใจสิ่งที่คุณพูดได้หมด มันเป็นการแก้ปัญหาปลายทาง ดังนั้น ทางออกในเรื่องความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยที่ดีที่สุดคือ จะต้องมีการจัดเรทภาพยนตร์ แบ่งไปเลยว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้อายุต่ำกว่า 18 ห้ามดู เพราะฉะนั้นเมื่อพ้น 18 แล้ว คุณก็สามารถดูหนังที่ไปได้หมดแล้ว จะเห็นอวัยวะส่วนใด ก็มีสิทธิ์จะเห็นแล้ว หลังจากดูแล้วจะมีพฤติกรรมอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน แต่ตามหลักสากลคือ มีการจัดเรท แต่อาจกำหนดเรทให้ไม่เหมือนต่างประเทศ จัดให้เหมาะกับบ้านเราการจัดเรทเป็นสิ่งที่เมืองไทยทำได้มานานแล้ว แต่ไม่ทำเอง การจัดเรทดังที่กล่าวมา หมายถึง การตั้งคณะกรรมการในการตรวจสอบและจัดเรทขึ้นมา จะประกอบไปด้วยใครก็ตาม แต่ก็ต้องประกอบไปด้วยบุคลากรที่มีความรู้เรื่องหนังจริงๆ

สรุปแล้ว อันดับแรกนายทุนกับผู้กำกับหนังต้องมีเจตนาดีในการเอาเช็ทส์มาสื่อ สองคือ ตัวกองเซ็นเซอร์ต้องมีความเข้าใจอันดีร่วมกันในการที่จะเข้าใจความเป็นหนัง สามคือ จัดคณะกรรมการขึ้นมาจัดเรท พอแล้ว แค่นี้เราก็ได้หนังไทยที่มีฉากเช็ทส์ที่ดีด้วยนะ มีข้อแม้ว่า สามข้อที่เสนอต้องแข็งแกร่ง บังคับใช้ได้จริงด้วย

ประวัติย่อ แต่งอักษร

ระดับของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย คงไม่สามารถวัดได้ เป็นเรื่องของรสนิยม ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีความยากในแต่ละสังคมที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับความกว้างของสังคม ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของคนทำหนัง คือ ถ้าสังคมเปิดกว้าง แล้วคนทำหนังมีเจตนาที่ดีที่จะนำเสนอ มันมองออกว่าเป็นอีโรติก แต่ไม่ใช่หนังประเภทที่เรียกว่า Sexploitation หนังประเภทนี้เป็นหนังที่ขายเช็ทส์ แล้วก็ไม่ได้เน้นความงาม คือ ต้องการขายอารมณ์ดิบๆ ที่คนมีอยู่ในส่วนลึกอย่างเดียว ขายเช็ทส์ ขายความรุนแรง คนทำหนังที่มีรสนิยมและมีเจตนาที่ดีที่จะถ่ายทอดเรื่องเช็ทส์ ด้วยเจตนาที่ดี ในทางสร้างสรรค์ สามารถมองออกได้ คือ เรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่กับรสนิยมและสังคม ตัวอย่างเช่น หนังสวีเดน สร้างเมื่อปี 1950 กว่า เป็นหนังที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพี่สาวกับน้องสาวในเชิง เลสเบียน แล้วก็หนังที่ได้รับการยกย่องมาก แต่หนังเรื่องนี้ก็นำคนดูไปสู่ความคิดแบบหนึ่ง คือ ความสัมพันธ์ที่ประประบางระหว่างพี่น้อง มันขึ้นอยู่กับสังคมของเขายอมรับ คนทำหนังของเขามีศักยภาพเพียงพอ จนบัดนี้ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในเชิงเลสเบียนแบบนี้เอามาทำในเมืองไทยก็ทำไม่ได้ คือ ถ้ามาทำเป็นหนังในกระแสหลัก รับรองถูกโจมตีแน่นอน เพราะฉะนั้นเส้นแบ่งระหว่างศิลปะและอนาจาร ก็คือ สังคมยอมรับหรือไม่ และเจตนาของคนทำ

หนัง เขาต้องการนำเสนออะไร นอกจากนี้ วุฒิมภาวะทางปัญญาของผู้ชมก็มีส่วน ด้วยเหตุนี้จึงมีเรื่องเซ็นเซอร์เข้ามา คือ ผู้ชมที่ไม่มีวุฒิมภาวะทางความคิดเพียงพอก็สามารถจะตีความหนังที่เป็นอีโรติกชั้นดี ชั้นสูง ที่มีรสนิยม เป็นงานชั้นต่ำได้ตามอารมณ์เรียกร้องของเขา เพราะฉะนั้นมันต้องให้ความร่วมมือ ต้องไปด้วยกัน จริงๆ แล้ว ผู้ชมก็คือ สังคมนั่นเอง

ในการนำเสนอจากกามารมณีนภพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย** และไกรทอง มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่ไม่เป็เลยเป็น้อยเกินความเป็นจริง แต่ทั้งๆที่มันเป็น้อยเกินความเป็นจริง เซ็นเซอร์ก็ยังไม่ตัดหนังของเขาอีก ด้วยความคิดเข้าใจว่ามันจะทำลายความเสื่อมเสียทางศีลธรรม นี่เป็นกรณีตัวอย่างที่ไม่ดีของการเซ็นเซอร์ คือ การไปตัดทอนหนังของเขา ซึ่งเข้าใจว่าเซ็นเซอร์คงมีเหตุผล เพราะว่า เมืองไทยไม่มีระบบจัดเรทอายุ นั้นหมายความว่า หนังทุกเรื่องเป็นหนังที่เรียกว่า Family Entertainment เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี เหตุที่เขาต้องตัดทอนเพราะว่า ถ้ามีเด็กไปดู เด็กจะคิดเองไม่ได้ อาจจะมีกลุ่มหลงไปกับเรื่องเซ็กส์หรือว่าถูกปลุกเร้าในช่วงวัยที่ไม่เหมาะสม เพราะฉะนั้นต้องโยงกลับมาที่ว่า สังคมต้องช่วยกันผลักดัน ให้เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยอมรับมากขึ้นในทางที่เหมาะสม ในวิธีการที่เหมาะสม ไม่ใช่เอามาหลบๆ ซ่อนๆ ขาย ในทางการเราถือว่าเรื่องเซ็กส์ในภาพยนตร์ไม่มี สังคมเราอยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีงาม แต่ในความเป็นจริงเราก็รู้กันอยู่ว่าเราสามารถจะซื้อหนังได้คืนได้ เรามีหนังสือเป็ มีอื่นๆอีกมากมาย คิดว่า**จัน ดารา** เป็นเรื่องเซ็กส์หรืออีโรติกที่ใช้น้อยเกินไปด้วยซ้ำ เท่าที่เคยอ่านจากหนังสือ และคิดว่าคนทำหนังก็มีความรับผิดชอบมากเพียงพอแล้วสำหรับสังคม มันสมน้ำสมเนื้อของมัน คือ เขาจะทำให้มากกว่านี้อีก ก็ไม่ขัดข้อง ที่เขาทำอยู่ยังไม่ถึงใจพอสมควร เพราะที่ได้อ่านมีฉากอีโรติกมากกว่านั้นหลายชั้น เข้าใจว่าคนทำหนังไม่ได้ตั้งใจจะเน้นอีโรติก คือ ถ้าเขาเน้นมันจะยิ่งไปไกลกว่านี้อีก ซึ่งเท่านี้เขาก็ถูกเซ็นเซอร์มากแล้ว

ขุนแผน ไม่เป็มาก เหมือนที่มันดูเหมือนว่าจะเป็ หน้าหนังชายอะไรที่หวิวหวานวนั้น แต่พอไปดูจริงๆ ที่จำได้ไม่มีอะไรเลย จึงพูดเรื่องนี้ไม่ได้มาก เพราะวิธีการเล่าเรื่องไม่น่าติดตามเท่าไร

แม่เบี้ย ตัวเนื้อหามีลักษณะในเชิงอีโรติกอยู่แล้ว พูดถึงความเขี้ยววนทางเพศ การไม่สามารถสะกดกลั้ตัวเองไม่ให้ล้าไปในเรื่องเซ็กส์ อำนาจดึงดูดของพลังทางเพศชัดเจน คิดว่าเซ็กส์จำเป็นต้องเสนออย่างทีหนังเรื่องนี้นำเสนอ ฉากขู่มะพร้าว เป็นฉากที่คิดว่าไม่เกินเลย และคิดว่าเขาก็ทำได้ดีด้วย เพราะเขาต้องการแสดงความมีเสน่ห์ของผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำให้ผู้ชายที่มี

ครอบครัวยกแล้วถูกตึงดูตไป แล้วหนังเรื่องนี้ ที่หนังนำเสนอได้ไม่ถึง ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับงู ซึ่งมีลักษณะ Sexual Connotation ความหมายแฝงในทางเพศระหว่างผู้หญิงกับงู ซึ่งในหนังไม่รู้ อาจจะด้วยสภาพสังคมหรืออะไรก็ตาม แต่อิโรติกในหนัง**แม่เบีย** เท่าที่มีอยู่ก็สมแล้วจะน้อยไปด้วยซ้ำ เหมือนกับเรื่อง**จัน ดารา**

ไกรทอง เป็นตัวอย่างของหนังที่มีเรื่องอิโรติกน้อย แต่เอาส่วนอิโรติกมาขยายเกินเหตุ เกินความจำเป็น ในหนังจะมีฉากนุชาแม่น้ำที่ให้ตัวละครแต่งตัววับๆ แวมๆ ซึ่งไม่เข้าท่า ไม่ไปกับเรื่อง เป็นเพียงแต่การโชว์เพื่อดึงความสนใจคนดู อันนี้เป็นตัวอย่างของการใช้เซ็กซ์ ใช้ฉากอิโรติกแบบไม่ใช้ความคิด ไม่สร้างสรรค์

การนำเสนอจากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยนั้น จำเป็นต้องมีในภาพยนตร์เท่าที่เนื้อเรื่องของคนทำหนังของคนนั้นเรียกร้อง ตราบเท่าที่มันสำคัญกับเนื้อเรื่อง ถ้าเนื้อเรื่องที่เขากำลังจะบอกไม่มีความจำเป็น แล้วเขาเอามาใส่ มันก็ไม่จำเป็น ต้องถามว่า เรื่องที่เขาเอามานำเสนอเป็นเรื่องอะไร ยกตัวอย่างกรณีจำเป็น อย่างเรื่อง**จัน ดารา** หนังเรื่องนี้พูดถึงเรื่องเซ็กซ์ พูดถึงคนที่อยู่ในบ้านหลอมของบ้านที่มีความโสมมเรื่องเซ็กซ์ ถ้าไม่พูดหรือไม่เสนอภาพเรื่องเซ็กซ์นี้ แปลว่าอะไร จะทำให้ผู้ชมได้รับสิ่งที่เขาต้องการจะบอกได้อย่างไร แต่ถ้าเป็นหนังบางเรื่องที่พูดถึงเรื่องธรรมดา แต่อาจจะมีการแสดงจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร แล้วแสดงมันอย่างเกินเลย ยั่วๆ ทั้งๆ ที่เป็นส่วนที่ไม่มีความจำเป็น อย่างนี้ถือว่าไม่จำเป็น ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องที่น่าเสนอว่า ใส่เข้ามาแล้วมีผลต่อการเล่าเรื่องหรือไม่ คือ ถ้าไม่มีผลก็ไม่จำเป็น แต่ถ้ามีผล ต้องเห็นอวัยวะเพศของผู้ชาย ผู้หญิงเห็นการสมสู่กัน ก็ควรจะต้องเห็น ต้องแสดงอย่างเต็มที่ ไม่ใช่แสดงอย่างปิดบัง ถ้ามันสำคัญกับเนื้อเรื่อง คือ ต้องพูดบนพื้นฐานที่ว่าเมืองไทยเราก็ต้องมีระบบแบ่งเรทอายุ ไม่ใช่ไม่เห็นทั้งหมดแล้วไม่สนใจเด็กหรือเยาวชน เพราะเด็ก เยาวชนคิดเองไม่ได้ อาจจะมีวุฒิภาวะทางความคิดไม่พอหรือผู้ใหญ่บางคนด้วยซ้ำไป คือ การนำเสนอจากกามารมณีนแบบนี้ จำเป็นต้องเสนออย่างเต็มที่ แต่ว่าต้องในสภาพสังคมที่ยอมรับเปิดกว้าง และปกป้องเยาวชนได้ดี แต่ถามว่าขอบเขตมันควรจะเป็นแค่ไหน มันต้องเห็นเต็มที่ เพียงแต่เท่าที่ได้ดูหนังจากประเทศที่มีความเสรีมากๆ เขาก็รู้ว่าเมื่อถึงขั้นของการแสดงอวัยวะเพศ สิ่งล่อแหลมต่างๆ เขาก็แสดงมันออกมาอย่างมีรสนิยม เมื่อถึงขั้นที่ตัวละครจะต้องสมสู่ เขาก็รู้ว่าระหว่างการสมสู่ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องไปแสดงขั้นตอนอย่างต่อเนือง ถ้าเพื่อนไม่มีความจำเป็น จะมีหนังเพียงบางเรื่องที่แสดงการสมสู่อย่างต่อเนือง จบสิ้นกระบวนการ หนังที่ดีบางเรื่องเป็นอย่างนั้น เช่นเรื่อง *The Postman always rings twice* มันเป็นหนังตีเรทเอ็กซ์ของเมืองนอก ตอนนั้นยังเป็นเรทเอ็กซ์ ไม่ใช่ NC17 ก็มีการแสดงฉาก เป็นเรื่อง

ผู้ชายคนหนึ่งเป็นหนุ่มจรรยาดี ผู้หญิงคนหนึ่งแต่งงานกับสามีที่มีอายุมากแล้ว และไม่มีความสุขทางเพศ เมื่อมาเจอคนที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกัน ก็ช่วยไม่ได้ที่ไฟกับไฟมาเจอกัน มันก็เหมาะสมดี แต่ว่าฉากนั้นพอมาดูปัจจุบันนี้ก็เย็นลงมากแล้ว เพราะฉะนั้น การนำเสนอฉากกามารมณ์ต้องมีเงื่อนไขแต่ถ้าด้วยเงื่อนไขที่เซ็นเซอร์เป็นอย่างปัจจุบันนี้ เงื่อนไขที่เด็กสามารถจะดูหนังผู้ใหญ่ได้ ถ้ายังเป็นเช่นนี้ ความเติบโต เสรีภาพในการแสดงออก ก็คงไม่มาก คงติดขัด ความเติบโตทางความคิดก็จะพลอยมีอุปสรรคไปด้วย

สำหรับความคิดเห็นต่อระบบตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือเซ็นเซอร์ในปัจจุบัน เข้าใจเซ็นเซอร์ว่าทำหน้าที่เท่าที่ทำได้ แล้วเท่าที่ทราบมาเซ็นเซอร์ก็ใจกว้างกว่าเมื่อก่อน แต่คิดว่าคนที่เป็นคนคณะกรรมการเซ็นเซอร์เองก็คงรู้ว่า ระบบนี้มันใช้ไม่ได้แล้ว ระบบนี้เป็นระบบที่ไม่สามารถจะเอื้อต่อการเติบโตในทางศิลปะของหนังได้ เพราะมันจำกัดเสรีภาพทางความคิด จำกัดกลุ่มคนดู จำกัดกรอบเนื้อหา มันเป็นกฎ เป็นกรอบที่ปฏิเสธความจริง เพราะว่ากฎ กรอบเหล่านี้มักจะพูดว่า ต้องส่งเสริมศีลธรรมอันดีงาม หรือแม้กระทั่งเมื่อก่อนนี้ ห้ามแสดงถึงชัชชนะของตัวที่เป็นอาชญากร ซึ่งในความเป็นจริงมันไม่ใช่ เพราะฉะนั้น ต้องเปลี่ยนระบบการตรวจพิจารณา เป็นระบบที่ใช้การได้ดีที่สุดที่ทั่วโลกเขาใช้กัน คือ ระบบการแบ่งอายุคนดู คือ จำแนกเลยว่าเด็กไม่ควรจะดูอะไร ผู้ใหญ่ที่มีความคิดแล้ว ควรจะดูอะไร ไม่จำเป็นจะต้องไปเซ็นเซอร์หนัง ก็คือมาเซ็นเซอร์คนดู เพียงแต่อาจจะไม่ต้องแบ่งตามต่างประเทศ เพราะวัฒนธรรมแตกต่างกัน ไม่มีใครบอกได้ว่าเมืองไทยจะทำได้หรือไม่ เพราะว่ามันมีปัจจัยมากมายมาเกี่ยวข้อง เรื่องการบังคับใช้ เพียงแต่ในฐานะคนดู ที่เรียกร้องคือ ต้องการดูหนังที่คนทำหนังไม่ถูกจำกัดทางด้านความคิด

มีหนังหลายเรื่องที่ทำคนคิดทางเพศของคณะกรรมการเซ็นเซอร์ยังไม่เปิดกว้างมาก เช่น มีหนังอยู่เรื่องหนึ่ง เข้าใจว่ามาฉายเมืองไทย ชื่อเรื่องว่า *Crying Game* ตัวละครสำคัญตัวหนึ่งในเรื่อง เป็นผู้หญิงหรือไม่ก็ไม่มีใครแน่ใจ แต่ว่าไปหลงรักพระเอก แล้วจะมีฉากหนึ่งที่เขาเปิดเผยตัวตนเขา คือ ตัวตนที่แท้จริงเขาเป็นกะเทยที่ยังไม่แปลงเพศ ในการบอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นผู้ชายที่ยังไม่แปลงเพศ ก็ต้องแสดงอวัยวะเพศให้ดู แต่ว่ามันถูกเซ็นเซอร์ ทำให้หนังสูญเสียความหมายทั้งๆที่เขาไม่ได้ต้องการแสดงภาพนั้นเพื่อยั่วยุกามารมณ์ แต่เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง เป็นการสูญเสียความหมายที่แท้จริงของหนัง และทำให้คนดูสูญเสียโอกาสทางศิลปะ เพราะสังคมไม่ยอมรับให้เราเห็นภาพแบบนี้ อย่างไรก็ตาม การทำงานของเซ็นเซอร์ในเวลานี้ เท่าที่เห็นเขาก็รู้ว่าสังคมเปลี่ยนไปแล้ว เพราะฉะนั้น จะเห็นว่า หนังต่างประเทศหลาย ๆ เรื่องจะมีฉากที่เมื่อก่อนถูกตัดแน่นอน แสดงว่า คณะกรรมการเซ็นเซอร์มองโลกอย่างเป็นจริงมากขึ้น

สุทธากร สันติวัช

ระดับการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยที่เหมาะสมเป็นเรื่องยากที่จะพูด ไม่สามารถระบุเป็นรูปธรรมได้ การจะดูว่าจากกามารมณีเป็นศิลปะ สิ่งเดียวที่จะยึดถือได้คือ มันสนับสนุนการเล่าเรื่องหรือไม่ คือ หนึ่ง เรื่องคืบหน้าหรือไม่ สอง ฉากนั้นแสดงอะไรที่เกี่ยวกับลักษณะของตัวละคร อารมณ์ของตัวละครหรือไม่ บางทีอาจจะไม่ช่วยเล่าเรื่อง แต่แสดงให้เห็นตัวละครตัวนี้ชัดขึ้นว่าเขาเป็นคนแบบใด ถ้ามันยังอยู่ในสิ่งเหล่านี้มันยังเป็นการทำงานศิลปะอยู่ เพราะศิลปะของหนังคือการเล่าเรื่อง เล่าให้เรารู้ว่าเรื่องเป็นอย่างไร ตัวละครเป็นอย่างไร ตราบใดที่ยังรองรับอันนี้ เชื่อว่าเป็นการทำงานศิลปะ แต่จะทำได้ดีหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากนี้ ระดับการเปิด เปลือย ยังขึ้นอยู่กับว่าสังคมเปิดกว้างพอที่จะรับได้หรือไม่ เช่น ถ้าดูหนังฝรั่งเศส จะเห็นว่าเขาสามารถลุกขึ้นมาเปลือย แก้วผ้าเดินในบ้าน โดยไม่ถูกตัด เพราะสภาพสังคมเขาเปิดอย่างนั้น หรือการทำอย่างนั้นในหนัง เป็นลักษณะของตัวละครที่กำกับ หรือแสดงการเปิดกว้างของสังคมเขา เขาไม่มาติดใจกับเรื่องเหล่านี้ นี่คือการแสดงออกอย่างนี้ เขาก็ไม่ห้าม เขาก็ถือว่าคนดูควรจะมีความวิพากษ์วิจารณ์ที่จะตัดสินได้ว่า อะไรเป็นศิลปะ อะไรอนาจาร ให้คนดูตัดสินด้วยตัวเอง ดังนั้นในสังคมที่มีคนมีการศึกษาสูง มีพัฒนาการทางด้านการศึกษาคิด จะไม่ค่อยปิดกั้นเรื่องเหล่านี้ คนทำหน้าที่ไม่ใช่ว่าทำศิลปะได้ทุกคน บางคนพยายามทำศิลปะ แต่ยังไม่เป็น ก็ไม่ใช่หน้าที่ที่คนๆ หนึ่งจะมาตัดสินแทนคนอื่นว่านี่ไม่ใช่ศิลปะ ขึ้นอยู่กับสังคม งานที่เกิดในสังคมไหนก็จะมีระดับการยอมรับต่างกัน

ถ้าเกิดในสังคมเมืองไทย เรายังมีปัญหาเกี่ยวกับการนำเสนอจากกามารมณีเยอะมาก เรายังมีการตั้งคนขึ้นมาเป็นคณะกรรมการเซ็นเซอร์ ดูก่อนว่าดีไม่ดี เป็นศิลปะหรือไม่ อย่างที่คุณสุทธากรได้เคยเข้าไปเป็นคณะกรรมการบ้าง ยังคิดว่า ปล่อยให้เสรีให้ทำกันเต็มที่เลย ก็สามารถแล้ว เพราะว่าสังคมสมัยนี้ เราบรรู้เรื่องเพศจากสื่ออื่นเยอะมาก ไม่ใช่แค่ในหนังอย่างเดียว ง่ายตายกว่าในหนังมาก เพราะฉะนั้น ถ้าจะปล่อยให้ปล่อย คิดว่าปล่อยได้ แต่ต้องมีการให้การศึกษาคิดพอสมควร คือไม่ใช่ปล่อยให้เฉยๆ คิดว่าระหว่างการไม่ปล่อย ไปเซ็นเซอร์ แต่ว่าไม่ดูแลสังคมในเชิงอื่น พ่อแม่ไม่เป็นที่ปรึกษาให้ลูก ครูอาจารย์ไม่ช่วยพัฒนาการเรื่องเหล่านี้ ก็ไม่มีประโยชน์ เด็กสามารถไปเจอสิ่งเหล่านี้ในสื่ออื่น ซึ่งไม่สามารถปิดกั้นกันได้แล้วในยุคนี้ มันถึงเวลาที่จะยอมรับความจริงแล้วว่าสังคมเราเป็นสังคมเปิดแล้ว ชาวสารสามารถเข้าไปถึงบ้านง่ายตายมากโดยที่พ่อแม่ไม่รู้ เพราะฉะนั้น ควรจะไปมุ่งดูแลกันโดยวิธีอื่นมากกว่าที่จะดูแลกันโดยมาตัดสินใจว่าหนังเรื่องนี้ศิลปะหรืออนาจาร และเชื่อมั่นว่าหนังอิโรติกส่วนใหญ่ คนทำเขาคิดอย่างละเอียด เขาจะใช้อิโรติกเพื่อไปสู่เป้าหมายอื่นที่ใหญ่กว่า ต้องการจะบอกอะไร ก็จะใช้อิโรติกเข้ามาช่วยให้มันสวยงามขึ้น หรือมีอารมณ์มากขึ้น

เพียงแต่ว่าอีโรติกเป็นสิ่งที่เขาชอบ อยากรู้อยากเห็น ไม่ได้เสนอแค่อีโรติกเพื่ออีโรติก แต่เป็นอีโรติกเพื่อจะบอกอะไรบางอย่างมากกว่านั้น แต่ไม่ได้หมายความว่า อีโรติกเพื่ออีโรติกจะเป็นสิ่งเลวร้าย ขึ้นอยู่กับคนทำแต่ละคน

ในการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา เรื่องนี้อีโรติกหรือเซ็กซี่กลมกลืนไปกับตัวเรื่องได้มากที่สุด เพราะว่ามันกลายเป็นบ่อเกิดของเรื่อง และมีการคลี่คลาย ตัวละครมันพัฒนาขึ้นมา เราเห็นบุคลิกของตัวละครตัวนี้โดยประสบการณ์ทางเพศของเขา และคนรอบข้างเขา คือ ถ้าหนังเรื่องนี้ไม่มีอีโรติก มันก็ไม่ต้องทำ เพราะอีโรติกคือส่วนหนึ่งของชีวิตคนในบ้านนี้ เป็นส่วนที่เกาะกุมคุณหลวง เกาะกุมตัวจัน เป็นหนึ่งที่ทำอีโรติกเป็นธรรมชาติของตัวเรื่องมันมากที่สุด ไม่มากเกินไป สวยงามหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง บางคนอาจมองว่า ทำบางจุดได้ไม่ตึงนัก บางคนอาจมองว่ามันเกินไป แต่ทุกอย่างเราจะเห็นว่าเรื่องมันคืบหน้าหมดเลย ตัวละครไม่มีฉากไหนที่มีอีโรติกโดยไม่บอกอะไร เช่น จันจะมีเซ็กซี่กับผู้หญิงคนหนึ่งต่อหน้ารูปแม่ มันเป็นเรื่อง ไม่ใช่อยู่ดีๆ คุณจะมีเซ็กซี่ แต่เซ็กซี่มันสื่อถึงอย่างอื่น ก็ประสบความสำเร็จในการเล่าเรื่อง สำหรับฉากจูบน้ำแข็ง มีเป้าหมายเดียวกับฉากชูตมะพร้าวในแม่เบี้ย คือเป็นศิลปะเพื่อการขาย แต่ฉากจูบน้ำแข็งมีความกลมกลืนกว่า ดูดีกว่า เพราะมันเป็นประสบการณ์แรกของเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกเนื้อตัวผู้หญิง ทำให้ไปคิดถึงว่า ฉากนี้ไม่ได้อยู่ที่ความอีโรติกของการได้สัมผัสเนื้อตัวอย่างเดียว แต่มันอยู่ที่ครั้งแรกของเด็กด้วย เป็นฉากที่เล่าประสบการณ์ครั้งแรก แต่ในแม่เบี้ย ความรู้สึกดึงดูดใจที่ผู้ชายคนนี้มีต่อผู้หญิงนี้ มันมีมาก่อนที่จะมีฉากชูตมะพร้าวแล้ว ทำให้ฉากนี้ไม่จำเป็นเท่าไร กลายเป็นสิ่งที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นเพื่อจุดประสงค์อย่างอื่นด้วย แต่มันก็เล่าเรื่องนะ แต่ความกลมกลืนไม่เท่า

ขุนแผน ถ้าจะเทียบในกรณีเดียวกับ **จัน ดารา** ขุนแผนจะมีเซ็กซี่กับผู้หญิงหลายคนมาก ความจริงถ้าเรารับรู้จากเรื่อง **ขุนแผน** มา เราก็รู้ว่าขุนแผนเป็นคนเจ้าชู้ มีภรรยาหลายคน และตัวเรื่องก็คือ เรื่อง **ขุนแผน** ก็เริ่มต้นมาจากเซ็กซี่ระหว่างคน 3 คน ทำให้ถึงรู้สึกได้ว่า ถ้าเทียบกับ **จัน ดารา** แล้ว มันไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวเท่า เพราะว่ามันกลายเป็นการผจญภัยของขุนแผนเกี่ยวกับผู้หญิงแต่ละคนที่เข้ามา ถึงไม่มีฉากเซ็กซี่ตรงนั้นก็ยังเล่าเรื่องได้เหมือนเดิม ไม่ต้องมีฉากเซ็กซี่ในคุก ไม่ต้องมีฉากเซ็กซี่กลางสนามรบ หรือไปมีฉากเซ็กซี่กลางสายฝน เรื่องก็เหมือนเดิม เท่าเดิมทุกอย่าง ลักษณะตัวละครก็เล่าได้เหมือนเดิมทุกอย่าง เลยกลายเป็นว่าบางจุดจะเกินๆ ไปบ้าง ความจริงเรื่องขุนแผนไม่ใช่เรื่องที่น่าดูในความเป็นเซ็กซี่ น่าจะทำให้ชีวิตคนๆ นี้ น่าสนใจในจุดอื่น ตรงนี้เป็น

แคสซิสัน และคิดว่าคนที่ตั้งใจจะให้มันเป็นแคสซิสัน จึงกลายเป็นว่า อีโรติกในเรื่องนี้เอามาถูกใช้ ในการขายมากกว่าที่จะเป็นตัวเรื่องจริงๆ หรือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเรื่องจริงๆ อย่างกรณี **จัน ดารา**

แม่เบีย ความจริงคิดว่าอยู่ประมาณเดียวกับ**จัน ดารา** ในแง่ที่ว่าเซ็กซ์พอเหมาะพอควร หรือไม่ เพราะว่าเรื่องเป็นอย่างนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องของแรงดึงดูดทางเพศจริงๆ คนที่อยู่ดีๆ เจอกัน แล้วมีแรงดึงดูดระหว่างกันโดยอธิบายไม่ได้ แล้วมันต้องไปให้บรรลุถึงที่สุดให้ได้ ไม่มีคำอธิบาย ไม่มีเหตุผล แต่หากเทียบกันกับ**ขุนแผน** เรื่อง **แม่เบีย** นี้เซ็กซ์มีเหตุผลที่จะอยู่กับเรื่องเต็มทีในทุกทาง แต่มันไม่ได้ไปไกลขนาด **จัน ดารา** ที่เซ็กซ์จะอธิบายอะไรหลายๆ อย่าง ทั้งในตัวละครและในสังคม เป็นแค่เรื่องของอารมณ์ที่เตลิด เรื่องต้นท่อนเป็นธรรมชาติ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ อย่างฉากชูดมะพร้าว บางคนก็บอกว่าเป็นศิลปะ บางคนบอกว่าเป็นการขายอย่างหน้าด้านๆ แล้วแต่จะมอง บางทีทำชูดมะพร้าวก็เป็นการขายอีโรติกแบบเดียวกับการปั้นหม้อในเรื่อง **Ghost** โดยจุดประสงค์คล้ายกันมาก แต่จะทำได้เนียนเท่าหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นกระบวนการหนึ่งของการขาย เพราะว่าหนังไม่ใช่ Pure Art หนังเป็นพาณิชย์ศิลป์ เป็นศิลปะเพื่อการขาย เพื่อจะดึงดูดใจคนได้ทันที พูดย่อ แล้วคนก็จะมาดู แล้วเขาก็จะได้เห็นอย่างอื่นของหนัง เป็นกลเม็ดหนึ่ง

ไกรทอง คิดว่าอยู่ในกรณีเดียวกับ**ขุนแผน** แต่ทำได้ไม่ดีเท่า เอาฉากอีโรติกมาเป็นจุดขายมากกว่า และไม่ได้กลมกลืนเท่า แต่ว่าโดยจุดประสงค์คิดว่าคล้ายกัน คือ เซ็กซ์เป็นสีลันที่จะช่วยทำให้หนังมีอะไร การขายมากขึ้น นอกเหนือจากการผจญภัยของไกรทองที่จะฆ่าจะเข้ ก็มีไกรทองกับเมียจะเข้เข้ามา ความจริงเรื่องเดิมก็เป็นเซ็กซ์แบบนี้ แล้วตั้งใจจะขายตรงนี้โดยที่ไม่ได้พัฒนาให้สื่ออะไรที่มันลึกไปกว่านั้น

จากการที่ได้มีประสบการณ์ในการเป็นหนึ่งในคณะกรรมการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์เรื่อง **ไกรทอง** คุณสุทธากรให้ความเห็นว่า มันก็มีไป เปลือยอยู่เรื่อยๆ ในหนังเรื่องนี้ แต่มีอยู่ฉากเดียวที่ถูกตัด ถูกขอยทิ้งออกไป ก็คือ ฉากที่เป็นช่วงท้ายๆ เรื่อง ที่ไกรทองกลับมาที่ถ้ำ แล้วมีการร่วมรักกับนางจะเข้ตัวหนึ่ง (เลื่อมลายวรรณ) ซึ่งใช้เวลาเนิ่นนานมาก และเรื่องมันจบไปแล้ว หมายถึงว่า ตัวเรื่องจริงๆ จบไปแล้ว คำถามที่เกิดในกรรมการคือ ฉากนี้จุดประสงค์ไม่มีในเรื่อง การคืบหน้าของเรื่องไม่มี หรือ การคืบหน้าของตัวละครไม่มี จึงกลายเป็นการมุ่งหมายที่จะแสดงภาพของการร่วมรักอย่างเดียว เพราะฉะนั้นฉากนี้จึงถูกขอย ตอนแรกจะถูกยกทิ้งด้วยซ้ำไป แต่มีการต่อรองกัน ในที่สุดก็จะขอยออกที่เนิ่นนานเกินไป

ในแง่ผลกระทบต่อสังคมของฉากอีโรติก ไม่เชื่อว่ามี ในเวลานี้ไม่มีแน่ๆ เพราะว่าฉากอีโรติกทั้งหลายในหนังผ่านการเซ็นเซอร์แล้วทั้งสิ้น เป็นสิ่งที่ถูกกรองมาแล้วว่าไม่มีพิษภัย หรือถึงมีก็น้อย ปัจจุบันนี้หนังกลายเป็นสื่อที่มีอีโรติกน้อยเมื่อเทียบกับสื่ออื่นๆ เช่น ในหนังสือ การ์ตูน หรือในอินเทอร์เน็ต หนังกลายเป็นธรรมดาไปเลย เพราะฉะนั้น ให้มีอีโรติกไปเถอะตามธรรมชาติของมัน คนก็มีโอกาสรับจากหลายๆ สื่ออยู่แล้ว แต่เราจะต้องมีการดูแลกันให้มากในครอบครัว ในโรงเรียน โดยครู โดยพ่อแม่ คือ ปล่อยให้เด็กได้เห็นเถอะว่ามันเป็นธรรมชาติ แต่ต้องมีการพูดคุย อธิบาย ถ้าเราพยายามไปปิดกั้นเขา แต่ไม่ดูแลเขาเลย มันเสียหายกว่า สังคมไทยที่ผ่านมาเป็นแบบนี้ เราห้ามแต่เราไม่ดูแล ทีนี้เราควรจะไปพัฒนาไปในทางที่สังคมโลกมันเป็น คือ ไม่ต้องไปห้าม แต่ดูแลกันให้ดีน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องกว่า

ในเรื่องระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือเซ็นเซอร์ มันก็เหมาะสมตามกฎหมาย เพราะตอนนี้เรายังใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์เดิมอยู่ ซึ่งเป็นการเซ็นเซอร์หนัง ต้องมีกรรมการกลุ่มหนึ่งขึ้นมาเซ็นเซอร์ เท่าที่ได้เข้าไปสัมผัสในคณะกรรมการเซ็นเซอร์เห็นว่าการทำงานถือว่าใช้ได้ มีเหตุผลมีผลตามกรอบของกฎหมาย จะมีตำรวจเป็นหลัก แล้วก็มีส่วนของหน่วยงานต่างๆ มันจะเป็นหน่วยงานทางวัฒนธรรมของทางรัฐบาล คุณสุทธากรเป็นตัวแทนของสมาพันธ์ภาพยนตร์ผลักดันไป ไม่ได้ไปคนเดียว แล้วแต่ใครว่าง ตอนนี้มีกรรมการที่จะเปลี่ยนแปลงแล้วในร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฉบับใหม่ ไม่มีการเซ็นเซอร์แล้ว จะเปลี่ยนระบบเซ็นเซอร์เป็นระบบแบ่งอายุคนดู ที่คงพอทราบกัน เมืองไทยทำได้แล้ว คือ ไม่มีการทำงานตรงไหนที่ไม่มีปัญหาที่กั๊กกันมากเลยคือ มักจะถูกตั้งปัญหาขึ้นมาก่อนว่า ยิ่งไปบอกว่าอายุแค่นี้ห้ามดู จะยิ่งแห่เข้าไปดูมากขึ้น นี่คือนั่นที่กั๊กกัน แล้วบอกว่า เซ็นเซอร์อันนี้ดีกว่า เพราะไม่ต้องไปบอกอะไรเลย จัดการตั้งแต่ต้น ก็เป็นวิธีคิดแบบง่ายๆ เอาตัวเองเป็นเกณฑ์ ตัดสินเอง โดยสังคมส่วนอื่นไม่ต้องมีส่วนร่วม แต่คิดว่า ในยุคนี้การมีส่วนร่วมของคนเป็นแนวโน้มของยุคสมัย ต้องพัฒนาไปอย่างนั้น ระบบแบ่งอายุคนดูมีประโยชน์ เพราะว่าโดยระบบ เป็นระบบที่ต้องการให้สังคมเข้ามามีส่วนร่วม ถึงได้บอกว่าเป็น PG (Parental Guidance) พ่อแม่ต้องแนะนำ เพราะฉะนั้น ระบบนี้จะไม่มีความเสี่ยงเลย ถ้าพ่อแม่ไม่สนใจ มิฉะนั้นจะมีเรท PG, PG13 ขึ้นมาทำไม ระบบพวกนี้ทั้งหมดถูกตั้งขึ้นมาเพื่อมุ่งให้การเข้ามามีส่วนร่วมของคนในสังคมที่จะดูแลลูกหลาน ครูดูแลศิษย์ พ่อแม่ดูแลลูก เป็นสิ่งที่เชื่อว่าจะถูกต้องควรจะเป็นอย่างนั้น ถึงแม้ว่าจะมีปัญหาในการดูแลในขั้นต้น ที่เรายังไม่ชิน มีปัญหาแน่นอน ก็ต้องค่อยๆ ปรับกันไป ที่แน่ๆ คือ เราต้องเข้าถึงปรัชญาอันนี้ให้ได้ก่อนว่า ถ้าเราแยกระบบแบ่งอายุคนดูเข้ามาใช้ โดยที่เราไม่ปฏิบัติ พ่อแม่ยังไม่สนใจ ครอบครัวยังเห็นไม่มีความหมาย เด็กอยากจะไปดูอะไรก็ไปดู ระบบนี้จะทำให้ยิ่งแย่ไปอีกแน่นอนโรงเรียนไม่สามารถจะกันคนดูได้

โรงหนังบางโรงยิ่งอยากได้ คุณติดเรทอาร์ แต่คุณอยากได้คนเต็มโรง เด็กอายุ 17-18 มากี่ให้ดูถ้า ตำรวจไม่มาจับ ซึ่งตำรวจจะตามจับทุกที่ได้ยังไงในทางปฏิบัติ เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้น ระบบนี้จะเป็นไปได้ มีประโยชน์ได้อย่างเดียวคือ ครอบครัวต้องเข้ามามีส่วนร่วม

ธิดา ผลิตผลการพิมพ์

ระดับของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยมองว่าอยู่ที่จุดประสงค์ของคนสร้าง ไม่ได้มองในแง่โปรดักชั่นว่า โป๊มาก โป๊น้อย เห็นหน้าอกแล้วเป็นอนาจาร ไม่เห็นแล้วเป็นศิลปะ เหมือนกับเวลาดาราท่าถ่ายภาพ มันจะมีค่าแก้ตัวแบบนี้ ไม่ได้เห็นหน้าอกสักหน่อย ไม่เป็นอนาจาร แต่ว่ามันไม่ใช่ คือ วัตถุประสงค์ที่นำเสนอต้องการจะทำหน้าที่อะไร ถ้ามีหน้าที่แค่ต้องการกระตุ้นอารมณ์ มันก็คือหนังโป๊ดีๆ นี่เอง ไม่ว่าจะโป๊มาก โป๊น้อย แต่ถ้าขณะเดียวกัน มันทำหน้าที่นั้น แล้วก็ทำหน้าที่สะท้อนประเด็นที่แท้จริงยิ่งกว่านั้นอีกด้วยก็คือศิลปะ ซึ่งเจตนาในการนำเสนอ ฉากนั้นของเรื่องจะเป็นตัวกำหนดทุกอย่างแม้กระทั่งงานสร้าง (Production) ด้วย อย่างเช่น *The English Patient* เปรียบธรรมชาติของผู้หญิงเหมือนธรรมชาติของทะเลทรายที่มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตัวหนังไม่ใช่หนังอีโรติก แต่ก็จะมีฉากอย่างนี้ของเรื่อง เป็นฉากที่กล้องถ่ายไปตามรูปร่างของนางเอกที่แก้ผ้า จะมองว่าเป็นอนาจารก็ได้ ถ้าฉากนี้ทำแค่เพื่อที่จะขาย หรือมันถูกนำไปใส่ไว้ในหนังโป๊ แต่ว่าในฉากนี้ไม่ได้เป็นหน้าที่อย่างนั้น การถ่าย การจัดแสง การเลือกกล้องทุกอย่างพร้อมที่จะเป็นหนังโป๊ได้เลย แต่ว่าจุดประสงค์ของเขาคือ หนังทั้งเรื่องมันกำลังพูดถึงเรื่องนี้ พูดถึงธรรมชาติของมนุษย์ เปรียบเทียบผู้หญิงกับประเด็นของเรื่อง เรื่องความรัก มองว่าเจตนาของคนสร้างหรือจุดประสงค์ของเรื่องมันจะเป็นตัวกำหนดเหตุผลของงานสร้าง (Production) ด้วย

ในการนำเสนอฉากอีโรติกที่เหมาะสม ทั้งฉากรัก (Love Scene) และฉากโป๊ เปลือย ง่ายๆ ว่า ถ้าเราเป็นคนดูคนหนึ่ง แล้วเราอยากเห็นฉากรักแบบไหน หรือฉากอีโรติกแบบไหนที่คิดว่ามันน่าจะดี หนึ่งก็คือ ฉากอีโรติกที่มันอยู่ในที่ที่มันควรจะอยู่ แต่นั่นหมายความว่า ฉากอีโรติกไม่ได้อยู่เดี่ยวๆ มันต้องถูกเรื่อง เชื่อว่ามันจะทำหน้าที่ของมันได้เมื่อเรื่องชักนำคนดูมาถึงจุดที่เราารู้สึกว่าต้องมีฉากอย่างนี้ แล้วทำได้ตรงกับจังหวะที่เราคิดว่ามันควรมี หมายความว่า มันได้ถูกปูเรื่องมาอย่างเป็นลำดับ ปูอารมณ์คนดูมาอย่างเป็นลำดับแล้ว หนึ่งก็คือ ในแง่ตำแหน่งของฉาก สองคือ ในแง่ความประณีตของงานสร้าง ประณีตไม่ใช่แปลว่าต้องถ่ายสวย แต่ประณีตคิดว่าฉากอย่างนี้ ความยากมันอยู่ที่การเล่นกับอารมณ์ของเรา เพราะฉะนั้นสิ่งไหนที่มันจะโดนอารมณ์ของคนจริงๆ อาจจะไม่ได้อัปเกรดว่าถ่ายสวย อย่าง *จัน ดารา* ถ่ายสวย กล้องเนียบ ภาพดี แสงสวย อาจจะไม่ใช่ ถ้าไม่ได้มีความเหมาะสมกับเรื่อง หรือว่าไม่ได้เข้ากับอารมณ์ของคนดูจริงๆ ตัวอย่างเรื่อง *เกียนมิมิ*

ซึ่งมีฉากรักเล็กๆ อีโรติกมาก ฉากนี้คือ ฉากที่พระเอกกับนางเอกยืนในช่องแคบๆ กัน แล้วใส่เสื้อ แล้วก็เกิดปิ้งกัน จากนั้นก็ถอดเสื้อกัน ซึ่งรู้สึกว่าได้อารมณ์มาก เรื่องก่อนนั้นลำดับตัวละครมาดี คือ เรารู้สึกว่าสองคนรักกัน แล้วอยากจะได้กัน แต่ว่าด้วยข้อจำกัดต่างๆ มันไม่สามารถทำได้ จึงปิดกันตัวเองมาตลอด ทำตัวเป็นเพื่อนกัน ไม่สนใจกัน แต่หนังถูกปูมาดีแล้ว เราพบว่าสองคนนี้ไม่รอด แล้วพอถึงจังหวะนั้นมันใช่เลย โดยที่ไม่จำเป็นต้องแก้ผ้า ไม่จำเป็นต้องทำอะไรที่มากกว่านั้นเลย แค่จุดนิดเดียว คือ ตำแหน่งดี งานสร้างดี ง่ายๆ แต่ว่า set ดีมาก คือ วางสถานการณ์ว่า ตัวละครอยู่ในช่องแคบๆ ด้วยกัน ซึ่งถ้าคนรักกัน มันไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไปแล้วในจังหวะนั้น คือ งานสร้างเหมาะสม วางสถานการณ์ที่คนดูรับและคล้อยตามได้ การแสดงเนียบ ฉากอีโรติกการแสดงต้องเนียบมาก แล้วดูไกรทอง เหมือนดูหนังปีที่นักแสดงถูกบังคับให้เล่น หรือว่าไปเอาดาวปีที่ไหนมาเล่น ซึ่งเราไม่เชื่อ คำว่าเชื่อก็คือสำคัญ คือทั้งหมดแล้วต้องทำให้เราเชื่อภาพที่เห็น เราเชื่อว่านั่นคือตัวละคร นั่นคือเขามีความรู้สึกต่อกันมากพอที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมในฉากนั้นได้ ถ้าเราเกิดความเชื่อแล้ว อารมณ์จะคล้อยตามกับภาพที่เห็น

ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย 3 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา**, **ขุนแผน** และ **ไกรทอง (แม่เบี้ยไม่ได้ชม)** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา ในแง่ภาพรวม 3 เรื่องนี้ **จัน ดารา** เป็นเรื่องที่มีลักษณะของความเป็นหนังที่ดีที่สุด เพราะว่ามีความลงตัวของวิธีการเล่าเรื่องมากที่สุด มีความลงตัวของการทำงานของผู้กำกับมากที่สุด ในแง่ของการใช้ภาพเล่าเรื่อง แต่ว่าถ้าพูดถึงเฉพาะตัวมันเอง **จัน ดารา** ยังไม่ใช่หนังที่ทำได้ดี หน้าที่ของหนังเรื่อง **จัน ดารา** ในส่วนหนึ่งมันเป็นหนังที่สะท้อนสังคมจริงๆ แล้วเป้าหมายของตัวนิยายเองก็เหมือนกัน เป็นตัวที่สะท้อนสังคม สะท้อนพฤติกรรมของคน แต่ว่าแนวทางของเรื่องวัฒนธรรมของหนังเป็นอีโรติก ถ้ามองในจุดนี้ หนังทั้งเรื่องก็คือภาพตรงนี้ที่ไม่มีความเป็นอีโรติกที่ดีพอ ซึ่งตรงนั้นมันเกิดจากระสนิม หรือความเก่งของผู้กำกับที่ตาไม่ดี พูดัง่ายๆ คือ เขาไม่สามารถทำให้เราเกิดความรู้สึกไปกับทุกๆ ฉากได้ ไม่ว่าจะฉากอีโรติกหรือฉากธรรมดาต่างๆ ไป ไม่ว่าจะการแสดงที่ยังไม่ดี การพากย์เสียงที่ยังไม่ดีพอ การจัดแสง ที่ทำให้หนังมองดูไม่จริง (Fake) คือจัดทุกอย่างสวย แต่ดูแข็งไปหมด จงใจให้มันสวยแต่ไม่มีชีวิตชีวา เลยรู้สึกว่า ตรงนี้อาจจะเป็นเพราะผู้กำกับ คุณนนทรี นิมิตร รู้สึกมาตั้งแต่เรื่องแรกของเขา **2499 อันธพาลครองเมือง** จนมา **นางนาก** จนมาเรื่องนี้ แล้วก็มี **อารมณ์ อารมณ์ อาฆาต** ยิ่งไปกันใหญ่ จุดด้อยของคุณนนทรี คือ เขาเล่าหนังแล้วไม่มีชีวิต หนังเขามีแต่ภาพ เขาคิดว่าหนังจะต้องประกอบด้วยภาพอะไร อะไร แต่มันไม่มีชีวิตอยู่ในนั้น ซึ่งพอไม่มีชีวิตหรือความรู้สึก มันก็จะตายเลยเมื่อมาทำหนังอีโรติก เพราะว่า หนังมันเป็นหนังที่เล่นกับความรู้สึกของคน สำหรับฉากลู่บน้ำแข็ง แนนอนมันคือจุดขาย

เพราะว่าเป็นจุดที่แสดงเรื่องความคิดสร้างสรรค์ในการหาวิธีการมาเล่นกับอารมณ์ของคน แต่ฉาก
 ภู่น้ำ แข็งในนิยายก็เป็นฉากเด่นฉากหนึ่ง แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นฉากขายที่ทุกคนควรจดจำ แต่หนังก็ชู
 ขึ้นมาเป็นฉากขาย เพราะว่ามันเป็นฉากที่อาจจะสื่อให้เห็นความรู้สึกของตัวละครได้ดีที่สุด ซึ่งมีมัน
 ก็ไม่ผิด คือ หนังทุกเรื่องต้องมีอะไรแบบนี้ แต่จะดีแค่ไหนอยู่ที่ว่าทำให้เราเกิดความรู้สึกตามไปได้
 จริงหรือไม่หรือว่าใส่เข้ามาขายมาก ไม่เข้ากับเรื่อง

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่ด้อยในแง่ของบท ซึ่งก็เป็นปัญหาของหนังทุกเรื่องของคุณธนิตย์
 จิตนุกุลเหมือนกัน คือ หนังเขาจะละเลยเรื่องความสำคัญของบทเสมอ เขาจะไปใส่กับงานสร้าง
 เช่น **บางระจัน** งานสร้างอลังการ ฉากรบนี้ดีเลย เหมือนจริง สนุกมาก แต่เรื่องทั้งเรื่องนี่แย่
 ประเด็นอยู่ที่ไหน ลำดับของฉาก อารมณ์คน ทำไม่ถึงได้ยึดเหนี่ยวขนาดนี้ อย่าง**ขุนแผน**แปลกใจ
 เหมือนกันที่เขาไปตีภาพว่า**ขุนแผน**เป็นหนังอีโรติก ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดคาดของคนดู แล้วเขาไม่เก่ง
 พอที่จะทำหนังอีโรติก เพราะหนังอีโรติกมันทำยากมากพอๆ กับหนังตลก หนังตลกถ้าไม่ตลกมันก็
 ไม่ตลกเลย มันต้องจับทางคนดู เหมือนหนังอีโรติก พอมันจับอารมณ์คนไม่ได้ มันก็พัง ขุนแผนก็
 เลยเป็นหนังที่ประดักประเดิดหมดทั้งวิธีการเล่า ประเด็น ตกลงเรื่องจะพูดเรื่องอะไรกันแน่ ทุก
 อย่างไม่ลงตัวอย่างแรง ปัญหาของฉากอีโรติกใน**ขุนแผน** จริงๆก็คล้ายกับปัญหาของฉากอีโรติกใน
จัน ดารา เหมือนกัน คือ มันยึดเหนี่ยว ในแง่ของภาพ หรือการแสดง ไม่ได้ทำให้เรารู้สึกคล้อยตาม
 กลับรู้สึกประดักประเดิด เมื่อไรจะจบ ฉากนี้ใส่เข้ามาทำไมมากมาย ซึ่งถ้าคนดูรู้สึกว่ามีใส่เข้ามา
 ทำไมมากมาย แสดงว่ามันพลาดแล้ว ธรรมชาติของคนต้องอยากเห็น ถ้าทำดีแล้วก็ต้องอยากเห็น
 มากขึ้น แต่รู้สึกว่ามีอะไรมากมายยึดเหนี่ยวขนาดนี้ คือล้มเหลวในแง่ของการปรุงฉากนั้น ยังไม่
 ต้องนับถึงจังหวะ ว่าใส่เข้ามาในฉากแล้วจะทำให้เรื่องเสียหรือไม่ หรือว่าวิธีการนำเสนอ น่าตลก ไม่
 มีรสนิยม เช่น ฉากที่นางพิมกับขุนแผนร่วมรักกันครั้งแรก ที่ไปอดกันอยู่ตรงชานบ้าน มันชวนขำ
 เราไม่นึกว่าฉากรักคนไทยโบราณจะเป็นภาพนั้น หรือว่าฟ้าสว่างไรแล้วกลิ้งเกลือกกันอยู่บนชาน
 บ้าน ผนตก มัน Fake มาก ทุกอย่างมันสะท้อนว่า ผู้กำกับรสนิยมไม่ดีพอ

ไกรทอง ปัญหาหนักกว่า**ขุนแผน**อีก คือว่า โครงเรื่อง ฉากเช็กส์ ไม่มีอะไรอยู่บนความหลง
 ตัวเลย ทุกอย่างมันสนุกเอาเผากิน แต่ในแง่หนึ่ง **ไกรทอง**ลักษณะของมันคืองานบันเทิงสำหรับ
 ชาวบ้าน เหมือนแบบเดียวกับ**ผีหัวขาด** ซึ่งเราจะไม่ได้เอาเกณฑ์ขั้นสูงไปจับ มันคือมหรสพ ความ
 บันเทิงของชาวบ้าน ตรงนั้นในแง่ของภาพยนตร์แล้วยังอ่อน อย่าง**ผีหัวขาด**ยังลงตัวกว่า มันเป็น
 ทางที่ชัดเจน แต่ไกรทองคือหนังกำๆ กึ่งๆ เรื่องหนึ่ง

จากกามารมณีนในหนังไทยอาจจะมีผลกระทบต่อผู้ชมในแง่ที่ว่า ระบบเซ็นเซอร์บ้านเรา ไม่ได้มีการแบ่งเรทคนดู ถ้าเกิดว่าจะมีผลกระทบได้ ก็มีกับกลุ่มคนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะ อย่างเช่น เราไปดู เราคงไม่ได้รู้สึกว่าจะทำตามแบบอย่างที่เราเห็น แต่กับกลุ่มเด็กก็อาจเป็นไปได้ ถ้าเกิดว่ามันกลายเป็นกระแสหลักขึ้นมาเหมือนหนังบู๊ มันก็เป็นไปได้ อาจจะเป็นข้อถกเถียงแบบเดียวกับสื่อ นิตยสารแบบ For men เป็นสื่อสาธารณะก็ต้องรับผิดชอบ แต่ก็รู้สึกว่ โดยจริงๆ แล้วตัวหนังแบบนี้ ถ้าเป็นหนังอีโรติกที่ดี หมายถึงว่าไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาขายแต่ฉากเซ็กส์อย่างเดียว โดยตัวหนังมันจะคัดเลือกคนดูเองประมาณหนึ่ง เพราะว่าอีโรติก ถ้าไม่ใช่แบบ *American Pie* ที่เอาเรื่องเซ็กส์มาเล่นเป็นเรื่องตลก หนังอีโรติกจริงๆ มีโทนอารมณ์ของมัน ซึ่งเป็นโทนอารมณ์ที่ค่อนข้างจะจริงจังด้วย แล้วคนดูน่าจะเป็นคนดูที่มีวุฒิภาวะพอที่จะเข้าใจหนังที่เขาดู

สำหรับทัศนะต่อระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันนั้น เซ็นเซอร์ยังทำหน้าที่ไม่เหมาะสม เพราะว่าระบบเซ็นเซอร์ทุกวันนี้มันอยู่ในมือตำรวจ แล้วก็มีความระมัดระวังหลายๆคน ที่โดยส่วนตัวแล้วไม่เชื่อว่าเขาจะเป็นตัวแทนของคนดูได้ ถึงแม้ว่าเขาจะมีตัวแทนจากหลายๆ ที่ แต่ดูจากสิ่งที่เขาเคยเซ็นเซอร์มา ไม่มีมาตรฐานที่ดีพอ ควรจะต้องมีคนที่จะเข้าใจธรรมชาติของหนังด้วย ต้องพิจารณาหลายๆ แ่ง มิฉะนั้นจะเอาหลักศีลธรรมหรือหลักกฎหมายบ้านเมืองมาเซ็นเซอร์หนังอย่างเดียว มันไม่ใช่ ไม่ใช่หนังที่เห็นผู้หญิงเปลือยอกแล้วต้องถูกตัดออกเสมอไป อย่างบางเรื่อง หากตัดอะไรแบบนี้ไป พังเลย หรือว่าหนังอย่าง *สุดเสน่หา* จะมีฉากเซ็กส์ที่ค่อนข้างจะแจ่ม หรือมีฉากเห็นอวัยวะเพศผู้ชายที่ชัดเจน ซึ่งถ้าคณะกรรมการเซ็นเซอร์ตัดฉาก 2 ฉากนี้ ความหมายหนังเปลี่ยนเลย นี่คือตัวอย่างว่า คนที่ทำเขามีจุดประสงค์ที่ใส่เข้ามา อย่างนี้เป็นเรื่องอ่อนไหว หรือว่า จะตัดด้วยเหตุผลว่าตัวละครดูบูหรี หรือตัวละครพูดคำหยาบ มันไม่ได้ หรือให้ทำภาพเบลอล ซึ่งก็รู้อยู่แล้วว่าดูบูหรี ไม่ต่างกันเลย จึงรู้สึกว่ หนึ่ง กรรมการเซ็นเซอร์ควรมีกรรมการที่มีวิสัยทัศน์ดีพอ เข้าใจธรรมชาติของคน และควรเป็นคนที่เข้าใจสังคมด้วยว่า สังคมเปลี่ยนไปหรือไม่ อาจไม่ใช่ยุคที่คุณยังเด็กเมื่อสี่สิบปีก่อนแล้ว สอง คือ อาจจะต้องมีกระบวนการที่ดีกว่านี้ เช่น แบ่งเรทหนังไปเลย หนังเรื่องนี้เท่านั้น ต้องมีกฎหมายว่าคนอายุต่ำกว่ากี่ปีห้ามเข้า ด้วยเหตุผลอะไร ก็จะเป็นการคัดเลือกคนในระดับหนึ่ง แล้วเชื่อว่จะเป็นวิธีการผลักดันวงการหนังไปทางที่ดีด้วย มันจะเกิดจากคนที่ทำหนังเฉพาะกลุ่ม เพื่อขายผู้ใหญ่ มีประเด็นที่กล้าทำ จะทำให้เกิดคนกลุ่มนี้ขึ้นมาด้วย

ดังนั้นระบบเซ็นเซอร์ควรจะเปลี่ยนไป เพราะไม่ได้มาตรฐาน แล้วยังมีหลายมาตรฐานด้วย ทำให้หนังเรื่องแบบนี้ไม่ตัด ทำให้หนังต่างประเทศมีแบบเดียวกันไม่ตัด ทำให้หนังไทยมีแบบนี้แล้ว

ตัด มาตรฐานอยู่ตรงไหน เพราะฉะนั้นกระบวนการ วิธีคิดของคณะกรรมการเซ็นเซอร์ ตอนนั้นมันผิดแล้วกับสังคมที่เปลี่ยนไป ไม่ควรจะถูกเอามาใช้อีก และควรที่จะหากระบวนการใหม่ แต่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะเป็นกระบวนการอะไร แบ่งเรทหรือว่าแบ่งโรง ที่แน่ๆ คือ ทำให้เกิดกลุ่มคนดูที่เหมาะสมกับหนัง กระบวนการก่อนนี่คือ พยายามทำให้หนังเหมาะกับคนดู ทำทุกอย่างตัดทิ้งจนกว่าจะผ่าน แต่ว่ามันไม่ใช่แล้ว หนังมีหลากหลาย คนดูมีหลากหลาย ทำอย่างไรให้คนดูกลุ่มไหนเหมาะกับหนังกลุ่มไหน ต้องสร้างกระบวนการขึ้นมา แบ่งเรทหรือแบ่งกลุ่มคน อะไรสักอย่าง

โสภณา เซาว์วิวัฒน์กุล

ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย เชื่อว่าจะไม่มีอะไรโป๊หรือมากเกินไป ถ้าคนทำมีเจตนาที่ดีต่อหนังของตัวเอง และมีฉากเหล่านั้นมีความจำเป็นต่อเรื่อง คือ ถ้ามันจำเป็นต้องเห็น เพื่ออะไรก็ตาม ก็จำเป็นต้องเห็น แต่ถ้าไม่มีความจำเป็น เอาให้เห็นเพื่อจะหาจุดขายให้กับหนัง แสดงความใจกล้าของดารา ก็เป็นเรื่องไม่เข้าท่า ยกตัวอย่างเช่น **ซัง 8** เรื่องจะมีตัวผู้หญิงที่เป็นโสเภณี มีฉากหนึ่งที่เด็กชื่อเอียด ไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย เสร็จแล้วตัดไปที่กระจกฝ้า แล้วก็เห็นผู้หญิงเปลือยอาบน้ำอยู่ แบบนี้เพื่ออะไร และไม่จำเป็นว่าหนังที่ถ่ายฉากเช็กส์ออกมาสวยแล้ว ฉากนั้นจะกลายเป็นศิลปะ ขึ้นอยู่กับว่าพอมาระกอบกับเรื่อง มันมีประโยชน์ต่อเรื่องตรงนั้นหรือไม่ อย่างสมมติ **ไกรทอง** ถ่ายฉากเช็กส์ออกมาสวยมาก แต่ถ้าเรื่องทุกอย่างเพื่อนำไปสู่การขายฉากพวกนี้ ก็ไม่ถือว่าเป็นศิลปะ หนังบางเรื่องที่ออกมา อาจจะดิบมาก ไม่มีความสวยเลย แต่มีประโยชน์ต่อเรื่อง อย่างนั้นเป็นศิลปะมากกว่า

ในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง ได้แก่ **จัน ดารา, ขุนแผน, แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

จัน ดารา ถ้าพูดถึงความอีโรติก ค่อนข้างใช้ได้ แต่พยายามขายความเป็นไทยมากเกินไป หนังของคุณนนทรีย์มักจะสวย ซึ่งไม่จำเป็นต้องสวยขนาดนั้น สวยจนรู้สึกว่าจะไม่จริง **จัน ดารา** จะมีลักษณะอย่างนั้น แล้วสวยไปทำไม หากสวยแล้วไม่สื่อ บางครั้งจะมีฉากจับภาพให้เห็นทั้งตัว แล้วก็มีการถ่ายโคลอสถัพไปที่ฝอยทอง ทองหยิบ ขนมไทย มันไม่จำเป็น ไม่ทราบว่าเขาคิดอะไร แต่รู้สึกว่าขายความเป็นไทย ซึ่งความเป็นไทยต้องทำแบบนี้หรือ และค่อนข้างจะรำคาญกับการใส่สัญลักษณ์เข้ามาในหนังของเขา เช่น ไก่ชน สัญลักษณ์ที่ใส่เข้ามาบางทีดูจงใจเกินไป เขาจะมีนัยเปรียบเทียบระหว่างตัวคนเป็นคนที่ไก่เข้ามา จะเหมือนแสดงนัยยะทางเพศบางอย่างของจัน อย่างเช่นตอนที่เจอไฮซินซ์ครั้งแรก จันหกล้มลงไป มีไก่ หรือจันมีความสัมพันธ์กับคุณบุญเลื่องก็จะมีฉากคันด้วยการชนไก่ แสดงนัยยะบางอย่างทางเพศของจัน หรือเมื่อด้อยดึง เป็นต้น แต่โดยรวมๆ แล้วใช้ได้ โดยเฉพาะฉากอีโรติก ฉากที่ถูกตัดออกไปตอนที่ขายในโรงภาพยนตร์ ใน

หนังสือจะมี ฉากที่เด็กดูคนม่น้ำวาด อย่างนั้นก็ไม่มี แม้ว่าจะเห็นหน้าออก แต่มันมีจุดประสงค์ เพื่อจะเล่าว่าเด็กคนนี้จะทำอะไร ต่อมาเมื่อผลต่อชีวิตอย่างไร การดูคนมครั้งนั้น ถึงเราจะเห็นนมก็รู้สึกว่าเป็นไป เพราะมีการเล่าเรื่อง หรือฉากลึบน้ำแข็ง ก็เช่นเดียวกัน

ขุนแผน เป็นหนังสือที่ได้เรื่องหนึ่ง ไม่ได้ชอบมาก แต่ดูสนุกดีเหมือนกัน แต่จุดหนึ่งของ **ขุนแผน** คือ เราจะมีภาพของขุนแผนจากวรรณคดีที่เรียนมาอยู่แล้ว ว่าขุนแผนเป็นคนเจ้าชู้ พอมาเป็นหนัง เห็นความพยายามที่เขาจะอธิบายเหมือนกัน ว่าเพราะอะไรขุนแผนจึงกลายเป็นแบบนี้ ตอนต้นเรื่องเขาพยายามบอกว่า ขุนแผนเห็นพ่อตนเองถูกตัวหัว และความแค้นที่มีต่อขุนช้างต่างๆ ที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ คือ พยายามหาเหตุผลมาสนับสนุนพฤติกรรมแบบนี้ของขุนแผนเหมือนกัน แต่เมื่อถึงช่วงที่ขุนแผนโตขึ้น สิ่งที่เขาหายไปหมด ขุนแผนกลายเป็นผู้ชายเจ้าชู้ธรรมดาๆ คนหนึ่งไปแล้ว อย่างตอนที่ขุนแผนไปตั้งกระท่อม แล้วมีลูกสาวเจ้ามือชื่อ ลาวทองมา ขุนแผนหันขวับทันที กลายเป็นผู้ชายเจ้าชู้ธรรมดา ไม่มีอะไรสักซึ่งกว่าที่เราเคยรู้มา ปู่เรื่องมาเหมือนจะเล่า แต่ที่สุดแล้วก็ไม่ได้จัดการอะไรกับมัน อีกทั้งด้วยความที่ประเด็นเรื่องที่จะเล่ามีมาก จึงไม่มุ่งไปที่ตัวขุนแผนตัวเดียว ไปบอกเรื่องนางพิม เรื่องขุนช้าง ทำให้ทุกอย่างกระจายไปหมด ถึงจุดหนึ่งหนังจะมาเล่าว่าขุนแผนกลายเป็นจอมขมังเวทย์ ทำให้รู้สึกว่ายังไม่รู้จักรัตนวงศตัวนี้ดี อยู่ดีๆ มาให้เราเห็นเบื้องลึกในจิตใจที่ขุนแผนมี 2 คนโผล่มาแล้วคุยกัน ดูไม่น่าเชื่ออย่างยิ่ง กลายเป็นว่าความผูกพันระหว่างเรากับตัวละครตัวนี้ห่างไป เหมือนเวลานั่งคุยกับใครสักคน เราอาจจะรู้สึกเฉยๆ ธรรมดา แต่ถ้าอยู่ๆ เขามาเล่าเรื่องส่วนตัวที่ลึกมากๆ ให้เราฟัง โดยที่เรายังไม่รู้จักกันดี มันจะเป็นการผลัดเราออกไปทางหนึ่งเหมือนกัน และด้วยความที่ช่วงหลังๆ หนังไปเน้นเรื่องของวันทองค่อนข้างมาก แล้วอย่างเรื่องแก้วกิริยาที่เข้าไปดูแลขุนแผนในคุก พอไปเน้นเรื่องเหล่านี้มากๆ อาจจะเป็นเพราะเป็นผู้หญิงเหมือนกันด้วยทำให้รู้สึกเข้าใจไปให้ตัวละครผู้หญิงเหล่านี้หมดความรู้สึกร่วมกับขุนแผนที่น้อยอยู่แล้ว ยิ่งน้อยลงไปอีก ทั้งที่หนังชื่อเรื่อง **ขุนแผน** แต่พอดูจบแล้วไม่เข้าใจอะไรในตัวขุนแผนมากขึ้น แต่กลับเข้าใจผู้หญิงเหล่านี้มากขึ้นแทน สำหรับฉากเช็กส์ใช้ได้ ดูโดยเนื้อเรื่องก็เอื้อให้มีฉากเหล่านี้ แต่วิธีการนำเสนอมันจืดจาง ดูตามเรื่อง **ขุนแผน** มีฉากเช็กส์ก็ได้ แต่เมื่อไปอยู่ตรงนั้น ด้วยวิธีการที่รู้สึกว่าเขาพยายามจะปั่นฉากนั้นมากเกินไป เลยดูเป็นส่วนเกินของหนัง ไม่เข้ากัน อีกประการหนึ่ง **ขุนแผน** ไปเน้นเรื่องเทคนิคพิสดารมาก ซึ่งไม่มีเหตุผล ไม่จำเป็นกับเรื่องขนาดนั้น

แม่เบี้ย รู้สึกว่าเขาพยายามหาเหตุผลให้กับการกระทำของเมขลามากเกินไป มีส่วนที่เพิ่มขึ้นมาในภาพยนตร์ว่าแม่ของเมขลาเป็นภรรยาคนหนึ่ง แล้วถูกแก๊งต่างๆ นานา หนังสืตรงนี้เข้า

มาซึ่งรู้สึกว่าจะไม่จำเป็น แค่นี้ก็ไม่สามารถอธิบายว่าทำไมเมขลาเป็นคนแบบนี้ได้ อาจจะได้ถ้าหากคุณมีวิธีนำเสนอให้เราเชื่อมากพอ แต่นี่เหมือนเป็นการเล่าว่าเมขลาเป็นคนแบบนี้ ชอบแบบนี้ แล้วเอาเหตุผลมาโยนใส่คนดูว่า ที่เมขลาเป็นแบบนี้เพราะแม่ของเธอเป็นแบบนี้ ด้วยวิธีการมีปัญหาก็ทำให้เราไม่เชื่อในสิ่งที่เขาบอกเรา จึงรู้สึกว่า หากไม่บอกจะดีกว่า เพราะจริงๆ การไปรักสามีชาวบ้าน พฤติกรรมแบบนี้ไม่จำเป็นต้องมีเบื้องหลังขนาดนั้นก็ได้ ไม่จำเป็นว่าเพราะแม่ถูกกระทำ จึงทำให้เมขลาเป็นคนแบบนี้ เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น แล้วฉากเช็กส์ การมานั่งชูดมะพร้าวของเมขลาทำให้รู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้ร้าย คือ การบอกเบื้องหลังของเมขลาเกี่ยวกับแม่ มีขึ้นเพื่อทำให้เรารู้สึกเห็นใจ และพยายามเข้าใจตัวละครตัวนี้มากขึ้น แต่บางอย่าง เช่น การชูดมะพร้าว ทำให้รู้สึกว่า ผู้หญิงคนนี้ร้ายมาก อีกประการหนึ่งคือว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนหรือแม่เบียดเขาตั้งใจกับฉากเช็กส์มากเกินไป พยายามมากเกินไปดูสวย กลายเป็นทำให้มันโดดจากเรื่อง ดูไม่จริงมากๆ เหมือนทำหนังมาเพื่อขายตรงนี่หรือ แล้วข่าวที่ออกมาก่อนหน้านี้ก็มีมากกว่า มะหมี (เมขลา) กล้าโนบรา กล้าแสดง ฉากนั้นถูกเซ็นเซอร์ ฉากนี้ถูกตัด กลายเป็นว่า ทำไมต้องเอาฉากเช็กส์มาเป็นจุดขาย ดูตั้งใจเกินไป ไม่ปล่อยให้เรื่องไปตามธรรมชาติของมัน ถ้าเรื่องไปตามธรรมชาติ แล้วตัวละครมีเหตุผลที่จำเป็นต้องมีเช็กส์กันในลักษณะที่สวยขนาดนั้นก็รับได้ แต่นี่คือทั้งเรื่องดูใช้ได้ประมาณหนึ่ง แต่พอฉากเช็กส์จะถูกเน้นมาก เด่น ทุกอย่างดูดี สวยเกินไป จึงรู้สึกว่าไม่จริง เกินมาจากเรื่อง

ไกรทอง เพิ่งมาดูตอนเป็นวิดีโอ เป็นหนังที่ดูได้ทุกองศา องค์ประกอบของหนังมีอะไร ติดลบหมดทุกอย่าง แม้กระทั่งเพลงประกอบ พอมาอยู่ในหนังเรื่องนี้ยังไม่ดีเลย บทไม่ดี งานสร้างไม่ดีจริงๆ งานสร้างยังพอให้อภัยกันได้ ทุนน้อย แต่บทก็แย่ แสดงก็ไม่ได้ ไม่ดีสักอย่าง เป็นหนังที่ไม่ควรจะไปคาดหวังอะไรอยู่แล้ว ฉากเช็กส์ถูกชูขึ้นมาเป็นจุดขายของหนังอยู่แล้ว ไม่มีอะไรให้พูดถึงเลย หนังเรื่องนี้ตั้งใจขายเช็กส์อย่างเดียว เพียงแต่ที่หลุดจากความเป็นหนังโป๊มาได้ น่าจะเป็นเพราะมีดาราราย่าง วินัย ไกรบุตร วรรณษา ทองวิเศษ มาแสดง หากไม่มีดารานี้ ไม่ได้รับการประชาสัมพันธ์ ก็ไม่ต่างจากหนังโป๊เรื่องหนึ่ง และเป็นหนังโป๊ที่ไม่มีคุณภาพด้วย ฉากเช็กส์ไม่จำเป็นต้องมี แต่ก็มีให้เห็น ฉากที่เดินเข้าไปแล้วเห็นเลื่อมลายวรรณที่มีน้ำตก เห็นหน้าอก ทำเพื่ออะไร ไม่มีประโยชน์ต่อเรื่องทั้งสิ้น ถ้าอย่างนี้จะมองว่ามันโป๊ ถึงแม้จะเห็นกลางๆ ใต้ผ้า แต่จะรู้สึกว่าอย่างนี้เกินไป

หนังที่ฉากอีโรติกอาจจะมีอิทธิพลมาก แต่ยังไม่เชื่อว่าจะทำให้คนมีศีลธรรมเสื่อมได้ เป็นไปได้ที่หนังจะไปกระตุ้นให้เกิดอารมณ์แบบนั้นออกมา แต่หมายความว่า คนๆ นั้นพื้นฐานน่าจะมีอะไรอย่างนั้นอยู่แล้ว เช่น คนๆ หนึ่งเป็นโรคซึมเศร้าอยู่แล้ว ก็มีแนวโน้มที่จะเศร้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อไปดูหนังสือเรื่องทีกระตุ้นให้เกิดการฆ่าตัวตาย ก็อาจจะไปฆ่าตัวตายได้ ถ้าคนที่พื้นฐานใช้ได้ไม่เคยคิดเรื่องแบบนี้ หนังสืออาจจะไม่สามารถทำให้พลิกได้ขนาดนั้น

เรื่องผลกระทบต่างๆ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตัวหนังสือ แต่อยู่ที่ระบบการจัดเรทมากกว่า เราควรจะนำมาใช้ได้แล้ว สมมติหนังสือเรื่อง ไม่มีการจัดเรท มีแต่คณะกรรมการเซ็นเซอร์หรือใครก็ตามที่เป็นคนตัดหนังสือ เชื่อว่าหนังสือที่ตัดจากพวกนี้ออกไปจะเหมาะสม ซึ่งมันไม่สามารถตัดได้หมดหรอก เพราะหนังสือบางเรื่องอย่าง *จัน ดารา* ถ้าตัดหมดทุกอย่างจะเสียไป คือ ถ้าตัดจากพวกนี้ออกไปแล้วหนังสือจะใช้ได้ ก็ไม่มีการจัดเรท แต่ใครเข้าไปดูก็ได้ ถ้ามีเด็กเข้าไปดู ก็ไม่ใช่ความผิดหนังสือ ไม่เห็นด้วยกับการเซ็นเซอร์ทุกกรณี ควรจะเริ่มใช้ระบบจัดเรทหรือการแบ่งอายุคนดูมากกว่าจะมาตัดหนังสือโดยคนกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ค่อยจะเข้าใจหนังสือเท่าไร แล้วจะมาบอกว่าหนังสือฉบับที่ตัดแล้วดีสำหรับทุกคน ไม่ได้ ทุกคนก็เสียประโยชน์กันหมด อย่างน้อยถ้ามีการแบ่งเรท คนที่อายุเกินเรทไปแล้ว ยังได้ประโยชน์จากหนังสือบ้าง อย่างจะมีหนังสือเม็กซิกันเรื่องหนึ่ง เรื่อง *Y Tu Mama Tambien* เปิดมาจะมีฉากที่ตัวละครในเรื่องมีเซ็กส์กัน ค่อนข้างโป๊ คิดว่าถ้าหนังสือนี้ถูกส่งไปกองเซ็นเซอร์ ฉากนี้จะต้องถูกตัดแน่ๆ ทั้งๆที่คุณไม่รู้ว่าคุณนี่มันบอกอะไรเยอะมาก ถ้าตัดจากนี้ออกไป เรื่องมันหายไปส่วนหนึ่ง ประเด็นหลายอย่างที่หนังสือต้องการจะบอกอยู่ในฉาก ถ้าถูกตัดออกไปเพียงเพราะว่ามันโป๊ คงไม่ดี เพราะฉะนั้นการแบ่งเรทน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด ค่อนข้างจะสนับสนุนให้มีการเปิดกว้างทุกอย่างของหนังสือ เชื่อว่าเสรีภาพจะนำมาซึ่งผลิตผลที่สมบูรณ์ จึงรู้สึกว่ามีบางครั้งที่เราดูหนังต่างประเทศ จะอิจฉา ถึงหนังสือบางเรื่องจะไม่ดีมากๆ แต่จะรู้สึกว่าเมื่อใดที่ประเทศเราจะสามารถทำได้แบบนี้บ้าง อาจจะเป็นอุดมคติ เป็นไปไม่ได้ คือ อยากให้เมืองไทยมีคนทำหนังสือที่เข้าใจหนังสือ แล้วก็มีการจัดเรทที่เลือกคนดูได้ในระดับหนึ่ง แบ่งเกณฑ์คนดูหรืออะไรก็ตามแล้วมีผู้พิจารณาภาพยนตร์จัดเรทหนังสือที่มีความเข้าใจหนังสือเหมือนกัน ถ้ามีอะไรทุกอย่างแบบนี้แล้ว จะไม่มีคำถามว่าเหมาะสมหรือไม่

สรุป จากทัศนะของนักวิจารณ์ภาพยนตร์ทั้ง 5 คน พบว่า ระดับของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้น ไม่สามารถกำหนดตายตัวได้ ความเหมาะสมของการนำเสนอจะขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของผู้สร้างภาพยนตร์ และฉากมีส่วนร่วมสนับสนุนการเล่าเรื่อง นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับสังคมที่เปิดกว้าง รสนิยมของผู้ชม และการมีส่วนร่วมแสดงลักษณะหรืออารมณ์ของตัวละคร การถ่ายทอดฉากกามารมณ์เหล่านี้ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นฉากที่สวยจึงจะเป็นฉากที่เหมาะสม

สำหรับทัศนะต่อภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จันดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** สรุปได้ว่า

จันดารา เป็นภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากกามารมณ์ได้ดีที่สุดใน 4 เรื่อง มีความลงตัวในการใช้ภาพเล่าเรื่อง มีประเด็นที่จะบอก และฉากกามารมณ์มีความกลมกลืนไปกับเรื่องมากที่สุด ฉากกามารมณ์มีจุดประสงค์ในการใส่ ไม่ไปเกินไป

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่ด้อยในแง่ของบท ประเด็นในเรื่องไม่ชัดเจน วิธีการเล่าเรื่องไม่น่าติดตาม ฉากกามารมณ์ไม่ไปมากเกินไป แต่ไม่มีความจำเป็นต่อภาพยนตร์ ถึงตัดฉากเหล่านี้ออกไปก็ไม่เสียเรื่อง มีไว้เพื่อจุดประสงค์ในการขาย

แม่เบี้ย เนื้อเรื่องอำนวยความสะดวกให้มีฉากกามารมณ์ได้ และสามารถนำเสนอได้อย่างพอเหมาะพอควร ไม่ไปมากเกินไป มีเจตนาดีในการนำเสนอฉากกามารมณ์ อย่างไรก็ตาม ฉากกามารมณ์ก็ดูจางๆ ใจถ่ายอย่างสวยงาม โดยเฉพาะ ฉากชูดมะพร้าว ก็มีทั้งความเป็นศิลปะและมีไว้เพื่อเป็นจุดประสงค์ในการขายเช่นกัน

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ที่มีโจทย์ทางการตลาดเช่นเดียวกับ **ขุนแผน** แต่สร้างได้ไม่กลมกลืนเท่าในทุกๆ ด้าน ทั้งบท โปรดักชั่น อีกทั้งยังมีการใส่ฉากกามารมณ์เข้ามาเป็นจุดขายอย่างเห็นได้ชัด และยังทำได้โดยไม่มีความเสียหายด้วย แม้จะไม่ไปมาก แต่จุดประสงค์ในการขาย ทำให้ภาพออกมาดูไปยู่ๆ กามารมณ์เกินไป

ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย ไม่น่าจะมีผลกระทบมากมาย แต่ในระบบที่ยังไม่มีการแบ่งเรทภาพยนตร์ อาจส่งผลกระทบต่อคนที่ไม่มีวุฒิภาวะพอได้ ดังนั้น ควรมีการเปลี่ยนแปลงระบบตรวจภาพยนตร์ หรือเซ็นเซอร์ในปัจจุบัน ซึ่งไม่มีมาตรฐานเพียงพอ ให้เป็นระบบแบ่งเรทภาพยนตร์ หรือระบบแบ่งอายุคนดูนั่นเอง เพื่อให้มีเสรีภาพในการทางความคิด และเอื้อต่อการทำงานศิลปะของวงการภาพยนตร์ต่อไปได้

5. ทัศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

กลุ่มอายุ 18-28 ปี

การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยน่าจะมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นจุดขายที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งในปัจจุบันฉากกามารมณ์ก็มีอยู่ในภาพยนตร์แทบทุกเรื่องแล้ว อย่างน้อยต้องมี

ฉากจบ ระดับของความเปิด เปลือยก็จะเปิดเผยมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น เริ่มมีการเปิดเผยหน้าอกมากขึ้น แตกต่างจากภาพยนตร์สมัยก่อน แค่มีฉากจบ หรือเปิดเผยร่างกายบ้าง ก็กลายเป็นเรื่องตื่นเต้น แต่ในปัจจุบันกลายเป็นเรื่องธรรมดา ในขณะที่เดียวกันผู้สร้าง เมื่อเห็นว่าฉากเหล่านี้ขายได้ ก็จะผลิตออกมาอีก ตามกระแสกัน โดยไม่คำนึงถึงวัฒนธรรมไทย ความเป็นศิลปะจะน้อยลง สูญเสียความเป็นตัวตนของไทยไป คุณภาพของภาพยนตร์จะตกลง และผู้ผลิตก็ไม่สนใจผลกระทบต่อผู้ชม ส่งผลกระทบต่อภาพรวมของภาพยนตร์ไทย ซึ่งจะกลายเป็นภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณ์เป็นเครื่องหมายการค้าไป อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการผลิตมากขึ้น ผู้ชมชมมากๆ อาจจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงต่อไป ซึ่งอาจจะหันไปสนใจภาพยนตร์แนวแฟนตาซี วิทยาศาสตร์ หรือแนวศิลปะมากขึ้น แต่การนำเสนอฉากกามารมณ์จะไม่หายไปเสียทีเดียว

กลุ่มอายุ 29-39 ปี

การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยน่าจะลดลง เพราะว่าปีที่ที่ผ่านมา ถูกกระแสสังคมโจมตีมาก แต่ยังคงมีอยู่บ้าง แฝงอยู่ในรูปของภาพยนตร์บางประเภท เช่น ภาพยนตร์ผี หรือ ภาพยนตร์แนวโรแมนติก แนวโน้มจะน้อยลง แต่จำเป็นต้องมีระบบการจัดเรทภาพยนตร์ มิฉะนั้น การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจะไม่พัฒนา แล้วสร้างภาพยนตร์ให้มีความหลากหลายมากขึ้น สร้างให้มีคุณภาพมากขึ้น มีการค้นคว้าหาข้อมูลอย่างละเอียดก่อนสร้างภาพยนตร์

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป

แนวโน้มในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยน่าจะเพิ่มขึ้น เพราะมันเป็นธุรกิจ สิ่งใดที่ผู้ชมชอบ ยิ่งไปมากผู้ชมยิ่งมาก ผู้สร้างก็จะทำให้ไปมาก เพราะผลประโยชน์ทางธุรกิจ มีการสอดแทรกความรักที่เร้าร้อนขึ้น และมีอยู่ในภาพยนตร์แทบทุกเรื่อง แม้ว่าภาพยนตร์ไทยจะมีแนวโน้มที่พัฒนาขึ้นในหลายๆ ทาง แต่แนวการสร้างยังไม่หลากหลาย และเพื่อให้ดูทัดเทียมกับสากล อาจมีการนำเสนอฉากกามารมณ์มากขึ้น แต่ควรทำให้ไม่น่าเกลียดเกินไป นำเสนอในระดับความเป็นไทย

นักวิจารณ์ภาพยนตร์

นันทขว้าง สิริสุนทร

สำหรับแนวโน้มของอีโรติก ใน 3 ปีนี้ จะมีหมด จนถึงปีพ.ศ. 2548 คือ อะไรก็แล้วแต่ที่ฉายซ้ำๆ ในระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี มันจะตกต่ำไป เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง ประมาณช่วงปีพ.ศ.

2532 การสร้างภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบมีมากช่วงหนึ่ง แล้วก็ตายไป กระแสเด็กวัยรุ่นเข้ามาแทนอยู่ช่วงหนึ่ง แล้วก็ตายไป เพราะมันมีมาก พอเริ่มมีมากก็เป็นสัญญาณไม่ดีแล้ว

อย่างไรก็ตาม เซ็กซ์หรืออีโรติกจะมีตลอดกาล ไม่มีวันจบสิ้น เพราะสิ่งที่วงการหนังโลกมันฟ้องร้องมาตลอดคือ แนวทางที่อยู่ได้มากที่สุดคือ หนังเซ็กซ์ ที่ขายได้มี 4 อย่าง คือ เซ็กซ์ ฆาตกรรม ฮีโร่ ตลก แต่ถ้าจะต้องเลือกว่าจะมีสักแนวเดียวที่จะอยู่ได้คือ เซ็กซ์ ก็คือ อีโรติก ที่นี้ อีโรติกจะเป็นอย่างไร อยู่ที่ผู้กำกับแต่ละคนที่จะมีความใฝ่ดี หัวดี ส่วนคนดูเอง ก็ต้องเรียกร้องตัวเองด้วยว่า จะดูหนังแล้วคิดตามว่าเซ็กซ์ต้องการบอกอะไร

ประวัติย์ แต่งอักษร

แนวโน้มในการนำเสนออีโรติกน่าจะมากขึ้น เท่าที่ดูหนังจากภายนอกเอง ก็เป็นเรื่องที่ยอมรับ เห็นได้ด้วยตัวเองว่า หนังเก่าจากอดีตถึงปัจจุบันมันไปมากขึ้นเรื่อยๆ อีโรติกมากขึ้น เปิดเผยมากขึ้น ด้วยเหตุผลทางเสรีภาพทางความคิด ด้วยเหตุผลทางการเปลี่ยนแปลงเรื่องกฎกติกาเซ็นเซอร์ในแต่ละประเทศ อย่างหนังอเมริกันก่อนปี 60 ไม่มีฉากโป๊ เปลือยเลย แต่พอเขาเปลี่ยนระบบเซ็นเซอร์ กลายเป็นว่าคนทำหนังมีเสรีภาพมากขึ้นเขาก็ทำหนัง 70 เป็นหนังที่มีฉากโป๊ เยอะมาก ยิ่งมาทุกวันนี้ ไม่ต้องพูดถึง สำหรับหนังไทย ไม่ได้คิดว่าควรจะทำฉากออกมาอีกเยอะๆ หรือไม่ควรจะทำฉากออกมาเลย แต่คิดว่าคนทำหนังที่ดี เวลาที่จะเริ่มต้นทำหนังไม่ควรคิดว่า ฉันจะทำหนังอีโรติก หรือฉันจะทำหนังขายความรุนแรง ควรจะเริ่มต้นจากสิ่งที่ยากจะบอกมากกว่า ว่าเขาเกิดแรงบันดาลใจ หรือเขาไปอ่านเรื่องๆ หนึ่งมา แล้วมันอีโรติกมาก จึงอยากถ่ายทอดออกมา มากกว่า เพราะเมืองไทย ผู้สร้างมักคิดว่า เรามาทำหนังอีโรติกกันเถอะ เหมือนตอนนี้หนังผีได้เงิน หนังกะเทยได้เงิน เราก็มายึดที่กรอบ ที่เปลือก ว่าเป็นเพราะเปลือกและกรอบของหนังเหล่านี้มันได้เงิน เราก็เลยมาทำอะไรแบบนี้เถอะ ฉากอีโรติกแบบนี้ ควรจะมีเท่าที่คนทำหนังเห็นความสำคัญว่า อีโรติกเหล่านี้มันควรจะอยู่ในหนังของเขา มันก็ควรจะต้องมี แต่จะต้องมีมากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับหนังของเขา ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับกระแส หรือจำนวนปริมาณของหนังอีโรติกที่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม คิดว่าการเปิดกว้างทางด้านอีโรติก น่าจะดีขึ้น เมื่อเทียบกับสถานการณ์ที่ผ่านมา

สุทธากร สันติวัช

ตอนนี้ฉากอีโรติกในหนังไทยเหมือนเด็กประถมอยู่ ยังไม่ได้ทำได้ดีมาก แม้กระทั่ง **จัน ดารา** เอง ถ้าจะเทียบกับหนังอีโรติกของต่างประเทศ จะเห็นว่า มันยังไปไม่ถึงเขาในหลายๆ จุด

หลายๆ อารมณ์ ก็คงจะพัฒนาในแง่ของวิธีการทำงาน มุมกล้อง วิธีการคิดว่าจะนำเสนอจาก อีโรติก อย่างเช่นฉากร่วมรัก ถ้าได้ดูเรื่อง *Shakespeare in Love* ฉากที่พระเอกนางเอกนอนกัน ครั้งแรก ที่นางเอกเปลือยหน้าอก โดยค่อยๆ เอาผ้าพันหน้าอกออก เป็นวิธีคิดที่ทำให้ฉากนั้นมี ศิลปะ มีความสวยงาม และมีเซ็กส์อยู่ในนั้น แต่ตรงนี้เราไม่ค่อยเจอในหนังไทย เพราะเราไม่ได้มีการคิดเรื่องเหล่านี้มาก่อน ถ้าจะพัฒนา ก็น่าจะพัฒนาในการนำเสนอให้ดูสวยงาม ให้ดูมีรสนิยม คงจะค่อยๆ พัฒนา และต่อไปเชื่อว่าจะต้องมีการพัฒนาให้มีการเปิดเผยเรื่องนี้นั้นมากขึ้นโดย ธรรมชาติ ซึ่งธรรมชาติของสังคมก็พัฒนาไปทางนั้นอยู่แล้ว อีกประการหนึ่ง เราจะไม่มีเซ็นเซอร์ เปลี่ยนเป็นระบบแบ่งอายุคนดู ก็ยังเปิดโอกาสให้มีการพัฒนาเรื่องนี้ในหนังไทยมากขึ้น พุด ง่าย ๆ คือ ความโจ่งแจ้งในหนังไทยน่าจะมากขึ้น ปริมาณมากขึ้น และอยากจะคาดหวังว่า คุณภาพจะมากขึ้น เพราะคนทำงานก็จะมีความคิดพลิกแพลง หามุมนำเสนอที่ดูสวยงาม มีศิลปะ เข้ามามากขึ้น คงไม่ได้แค่จะเอาปริมาณอย่างเดียว

ธิดา ผลิตผลการพิมพ์

ถ้าไม่มีระบบเซ็นเซอร์การนำเสนอจากอีโรติกในภาพยนตร์ไทยคงจะมีมากขึ้น เพราะทุกวันนี้คงติดปัญหาเซ็นเซอร์เป็นส่วนใหญ่ อย่างล่าสุด เรื่อง *ส้ม-เบงค์ มือใหม่หัดขาย* ก็ติด เซ็นเซอร์ มีเหตุผลมากมาย แต่ส่วนหนึ่งเนื้อเรื่องพูดถึงเด็กขายตัวด้วย ถ้าไม่มีเซ็นเซอร์คงมีคน อยากทำอะไรแบบนี้มากขึ้น ด้วยความเชื่อว่าขายได้ เพราะหนังที่เกี่ยวกับเซ็กส์ในปีที่ผ่านมาพิสูจน์ แล้วว่า ขายได้ เช่น *ขุนแผน, จัน ดารา, แม่เบี้ย* รวมทั้ง *ขัง 8, ผู้หญิง 5 บาท* ที่ได้รายได้ถือว่า คุ่ม ถ้าเทียบกับทุนสร้าง จริงๆ แล้วหนังกลุ่มนี้ถ้าไม่ได้เน้นงานสร้างใหญ่โตอย่าง *จัน ดารา* แค่ใน ระดับ *ขัง 8* นี้ลงทุนไม่มาก แล้วโอกาสที่มันจะได้รายได้คุ้มทุน กำไรหลายล้านมีอยู่ เพียงแต่ว่าที่ ผ่านมา ยังไม่มีหนังกลุ่มนี้ที่ทำแล้วสามารถดึงคนดูได้ทั้งกลุ่มชาวบ้านที่เห็นภาพโป๊ก็เกิดความ อยากไปดู รวมทั้งดึงกลุ่มอย่างเราๆ ทัวไป ที่ไม่อายุที่จะไปดู ยังไม่มีหนังอีโรติกที่ทำได้ทั้งสองด้าน แบบนั้น แต่เชื่อว่า ถ้าระบบเซ็นเซอร์เปิดกว้างขึ้น น่าจะมีคนที่อยากทำอย่างนี้มากขึ้น เป็นโอกาสที่ ควรจะมี แต่ไม่ใช่มีเพราะเห็นว่าหนังเกาหลีทำได้ ทำไมคนไทยทำไม่ได้ เมื่อมีแล้วต้องทำหน้าที่ เป็นหนังอีโรติกที่ดี คือ เป็นหนังอีโรติกที่มีเหตุผล

โสภณา เชาววิวัฒน์กุล

แนวโน้มการนำเสนอจากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยน่าจะเพิ่มขึ้น ดูรวมไปถึงละคร โทรทัศน์ก็ได้ เมื่อก่อนจะเห็นพระเอกนางเอกจูบกันเป็นเรื่องใหญ่มาก ถึงต้องมีการบัง แต่ปัจจุบันนี้ นิดๆ หน่อยๆ ก็ต้องจูบกัน ลักษณะแบบนี้มีในหนังเช่นเดียวกัน อย่างล่าสุดดูเรื่อง *องค์บาก* ตัว

ละครหลักๆ ไม่มีอะไร แต่มีตัวร้ายที่มีมีฉากรัก หากตัดตรงนี้ออก ไม่น่าจะเสียอะไร แต่เรื่องพวกนี้ก็ยังมีอยู่ แล้วรู้สึกว่าคุณจะกรรมการเซ็นเซอร์จะเดือดร้อนกับเรื่องนี้มาก ตั้งหน้าตั้งตาจะตัด เลยกลายเป็นข่าวออกมาว่าหนังถูกตัด ข่าวเหล่านี้กลายเป็นจุดขายของหนังไป คนไม่ได้สนใจว่าหนังดีไม่ดี แต่ก็แหกกันไปดู หนังขายได้ ทำให้เข้าใจผิดเหมือนกันว่าทำหนังแบบนี้ออกมาแล้วขายได้ ก็จะมีการทำต่อไปเรื่อยๆ ไม่จบ เป็นข้อเสียถ้าเมื่อใดที่คนทำหนังเข้าใจผิดว่า การทำหนังสักเรื่อง ขอให้มีความแบบนี้ ทำออกมาให้สวย ซึ่งต่อไปจะเป็นปัญหา

จริงๆ แล้ว เฉพาะฉากอีโรติกไม่ต้องทำให้สวยงามมากหรอก เพราะทุกวันนี้ก็สวยงามเกินฉากอื่นแล้ว สวยเกินไป เพียงแต่ถ้าอยากจะทำฉากอีโรติกก็ทำได้ ไม่ผิด แต่ควรมีชั้นเชิงในการนำเสนอ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าทำให้สวย แต่ทำอย่างไรให้ฉากเหล่านี้เนียนกับหนัง และผู้สร้างควรเลิกพยายามให้หนังของตนเป็นข่าวด้วยฉากแบบนี้ เป็นการจจใจ ถ่ายฉากนี้ให้สวยไว้ ออกมาเป็นข่าวนิดหน่อย ทะเลาะกับกองเซ็นเซอร์นิดหน่อย สู้ดทำหนังก็จะขายได้ ลักษณะแบบนี้เริ่มมีมาก การเป็นข่าวโดยที่ตัวเองทำให้หนังเป็นข่าว ช่วงหลังๆ จึงเริ่มมีคำถามว่า เวลาที่หนังเรื่องหนึ่งมีเรื่องกับกองเซ็นเซอร์ หรือทะเลาะกับดารา เป็นข่าวโปรโมตหรือไม่ จนไม่ทราบอีกแล้วว่าข่าวไหนคือเรื่องจริง

สรุป การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยน่าจะมีแนวโน้มที่มีปริมาณมากขึ้น และมีการเปิดเผยมากขึ้น เพราะ ฉากกามารมณ์ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าขายได้ ซึ่งในปัจจุบันมีในภาพยนตร์แทบทุกเรื่องแล้ว อย่างไรก็ตาม ฉากกามารมณ์ของไทยนั้นยังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร หากเทียบกับต่างประเทศ การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยยังพัฒนาไปไม่ถึง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวิธีการทำงาน มุมกล้อง วิธีการนำเสนอต่างๆ

จากผลการเก็บข้อมูลจากทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไปจำนวน 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 18-28 ปี, 29-39 ปี และ 40 ปีขึ้นไป รวมถึง ทัศนะจากนักวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นต่างๆ ทั้งในแง่บวกและลบ โดยมีการแสดงตัวอย่างให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นว่าภาพของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ทำให้เกิดความงาม ความเหมาะสมนั้นควรเป็นอย่างไร ประกอบกับทัศนะต่อระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่ถูกเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงเป็นระบบแบ่งเรทภาพยนตร์แทน รวมทั้งแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยที่เป็นการคาดการณ์โดยดูจากองค์ประกอบ

หลายๆด้าน ซึ่งผลการเก็บข้อมูลในส่วนนี้ สามารถสะท้อนความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์ได้ในระดับหนึ่ง ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องรับฟังเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขการสร้างภาพยนตร์ของตนให้ดีขึ้น

ส่วนที่ 2 ทักษะจากผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ จิน ดารา ชูแผน แม่เบี้ย และไกรทอง

นอกจากการเก็บข้อมูลในส่วนของผู้ชมภาพยนตร์แล้ว ทักษะของผู้สร้างภาพยนตร์เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญในการสะท้อนให้เกิดสุนทรีย์ในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย ดังประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

1. ทักษะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน
2. ทักษะต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย
3. ทักษะต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ที่สร้าง
4. ทักษะต่อความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์
5. ทักษะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

1. ทักษะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

ภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีลักษณะที่ก้าวหน้า พัฒนามากขึ้น มีการเปิดกว้างมากขึ้นในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของการตลาด ผู้กำกับ นักแสดง และงานสร้าง (Production) หนึ่งไทยจึงมีความหลากหลาย และได้รับความนิยมมากขึ้น

“ กระแสของหนังไทยตอนนี้ก็ดีขึ้นนะ โปรดักชั่น การตลาด มุมกล้อง กระแสของหนังเริ่มดีขึ้น การลงทุนเริ่มสูงขึ้น แล้วเจ้าของตลาด หมายถึง นายทุน เริ่มมากขึ้น ผู้ผลิตมากขึ้น โรงหนังมากขึ้น คนให้ความสนใจในการดูหนังไทยมากขึ้น นักแสดงกับผู้กำกับก็พัฒนามากขึ้น ทุกอย่างพัฒนาตามสภาพของมันขึ้นไปสู่ระดับความอินเตอร์ ทุกอย่างกำลัง Professional กำลังไปได้ดี” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร, 7 กุมภาพันธ์ 2546)

“ตอนนี้มีทุกแนวที่ตอนนี้ออกมา เพราะว่าตอนนี้หนังไทยก็ค่อนข้างบูม คนก็เปิดกันเยอะมาก” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“หนังไทยตอนนี้เริ่มหลากหลายขึ้นนะ นักดูหนังชาวไทยเริ่มฉลาดขึ้นในการเสพ เริ่มเลือกเป็น เมื่อคนเลือกเป็น หนังมันจะเริ่มหลากหลายขึ้น มีมาให้เลือกมากขึ้น จะไม่โดนยัดเยียดเหมือนเมื่อก่อน หลากหลายขึ้น เริ่มมีหนังตลก หนังอย่าง**ตะลุมพุก** มีหนังอย่าง**กุมภาพันธ์** มีหนังรักที่แบบรักจำแหกผืนขึ้นมา มีหนังอย่างความรักครั้งสุดท้าย หลากๆ แบบ” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาพยนตร์ไทยจะมีลักษณะที่พัฒนามากขึ้น จนถึงขั้นมีคำกล่าวกันอยู่บ้างว่าเป็นยุคทองของภาพยนตร์ไทย แต่แท้จริงแล้ว ภาพยนตร์ไทยยังประสบปัญหาขาดทุน มีภาพยนตร์เพียงไม่กี่เรื่องที่ประสบความสำเร็จทางรายได้ เมื่อเทียบกับจำนวนตัวเลขของภาพยนตร์ทั้งหมด จนบางครั้งมีการหันไปตลาดวีซีดีแทน ดังนั้น ภาพยนตร์ไทยจึงยังต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นไปอีก และยังไม่ถือว่าเป็นยุคทองอย่างแท้จริง โดยมีทัศนะที่กล่าวถึงเรื่องนี้ ดังนี้

“ก็ถูก เป็นยุคทองตรงที่ว่า นายทุนกล้าเอาเม็ดเงินลงมาทุ่มมากขึ้น เพราะเขารู้ว่าการทำหนังไทย เขาได้ผลกลับไป ได้เงิน ผลอๆ ถ้าโชคดีมันมี 100 ล้าน 150 ล้านนะ พอนายทุน เอาทุนลงมาให้ คนก็มีงานทำ เมื่อก่อนคนทำหนังไทยเสร็จเรื่องหนึ่ง เหมือนซื้อหวย เข้าเป้าไม่เข้าเป้าไม่รู้ แต่ระหว่างนั้นต้องรอว่าเมื่อไรเจ้านายจะเรียกไปถ่ายหนังเรื่องต่อไป ระหว่างนั้นอาจจะ 2-3 เดือน มีไปขับแท็กซี่ก็มี เขาถึงเรียกว่ายุคทอง อย่างไรก็ตาม หนังไทยยังต้องพัฒนาอีกเยอะ มันกำลังไปได้สวย กำลังเริ่มต้นได้ดี แต่ต้องพัฒนาอีกเยอะ แม้กระทั่งตัวคนทำหนังเอง ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับบทเท่าไร ทุกคนเรียกร้องที่จะอ่านบท แต่พื้นฐานคนไทยไม่ชอบอ่านหนังสือ แม้กระทั่งคนทำหนังเอง ยังให้ความสำคัญอยู่กับ Direction ซึ่งมันก็สำคัญนะ เรื่องของภาพก็สำคัญ แต่ถามว่าหัวใจจริงๆ ของมันคือ story คือเรื่องราวของมันไม่ใช่หรือ มันยังต้องพัฒนาอีกเยอะ เพราะถ้าหนังบทดีชะอย่าง อะไรมันก็จะลงตัว” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“ก็เพราะว่าเมื่อก่อนตลาดหนังมันแคบ พอทำไปแล้วเจ๊งมหาศาล แต่ทุกวันนี้หนังไม่ต้องฉายโรงยังได้กำไรก็มี อย่างเช่น **พระอภัยมณี** วีซีดีขายไปแล้ว 5 แสนแผ่น ต้นทุนแผ่นละ 6 บาท ขายไปแผ่นละ 120 เขากำไรแผ่นละ 100 ห้าแสนแผ่นเข้าไปเท่าไรแล้ว นี่ไง คือ ยุคทองของคนทำหนัง วีซีดีขายได้ไง แต่ไม่ได้เป็นยุคทองจริงๆ คือหนังมีคุณภาพ แต่มันทำให้คนทำหนังล้มตาอ้าปากได้ แล้วก็ล้มตัวได้ด้วย” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุกุล, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

“ที่ว่าเป็นยุคทองของหนังไทย ไม่จริง สังเกตตั้งแต่ต้นปีหนังที่ประสบความสำเร็จมีอยู่ไม่กี่เรื่อง มีน้อยมากๆ ขาดทุนก็เยอะ ตั้งแต่ปีที่แล้ว ที่ได้**แมนเกินร้อย** **แอมเกินพิกัด** ไม่ได้เงิน แล้วฉายอย่างนั้นมันก็หายไป หรืออย่าง **1+1 เป็น 0** มันก็มีบางเรื่องที่หายไป นอกจากบางเรื่องที่มีชื่อออกอย่าง **คนเห็นผี** ก็มีอยู่ไม่กี่เรื่องในแต่ละปี” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

2. ทักษะต่อภาพยนตร์แนวอีโรติก และฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

ภาพยนตร์แนวอีโรติก เป็นแนวที่ไม่มีผู้สร้างมากนักในเมืองไทย ซึ่งผู้สร้างแต่ละท่านที่มีประสบการณ์ในการสร้าง หรือแสดงในภาพยนตร์แนวนี้ ได้นิยามเกี่ยวกับภาพยนตร์อีโรติกแตกต่างกันไป และแสดงทัศนะถึงปัจจัยที่สำคัญในภาพยนตร์แนวอีโรติก ดังนี้

“ภาพยนตร์อีโรติกก็คือ ภาพยนตร์ที่พูดถึงเรื่องราวของกิเลสตัณหาของคน เพราะว่ามันจะมีเลิฟซีนเข้ามาเกี่ยว นั่นแหละ เป็นเรื่องที่เรากำลังพูดถึงวังวนของกิเลส วังวนของตัณหา ความลุ่มหลง ความมัวเมา ซึ่งมีความแตกต่างจากหนังโป๊ธรรมดา คือ โป๊ เปลือยธรรมดา บางเรื่องมันไม่ต้องโป๊ มันก็โป๊ แต่ว่าเรื่องของอีโรติกมันอยู่ที่แก่นของเรื่อง บางเรื่องแก่นมันไม่ได้พูดถึงตรงนี้ แก่นมันพูดถึงแค่เรื่องความรัก คุณก็ไม่จำเป็นต้องโป๊ขนาดนั้น แต่บางเรื่องแก่นมันพูดถึงการมัวเมาในกิเลสตัณหา คือ theme ของมันอยู่ตรงนั้น มันก็ต้องโป๊ เพราะว่าผู้ชายคนนี้มาหลงรักคนนี้ได้ที่ไม่ได้ที่จิตใจ แต่ที่รูปร่าง ที่ความอยากได้ ความต้องการ

ปัจจัยสำคัญในภาพยนตร์อีโรติก คือ ตัวแสดง ต้องเป็นคนกล้าเล่นกล้าแสดงออก รวมทั้งงานทางองค์ประกอบภาพ มันก็ต้องสื่อความหมายมากกว่าสื่ออื่นๆ ต้องมีการสร้างอารมณ์ บางทีแค่ภาพย้อนแสง เห็นอยู่ในมุ้งมันก็บอกเล่าเรื่องราวแล้ว มันถึงต้องมีการเสนอกับสื่ออื่นๆ นั้น โดยที่ไม่เป็นการประเจิดประเจ้อ แต่คนดูก็คิดเองได้” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“อีโรติกก็คือ ภาพยนตร์ที่ค่อนข้างจะออกเกี่ยวกับความเซ็กซี่ ความเสน่ห์ ความร้อนแรงเกี่ยวกับความรัก สื่อในทางล่อแหลม ออกเป็นศิลปะหน่อย ไม่ถึงกับโป๊ แต่ว่าอาจจะดูแล้วเหมือนภาพอาร์ตภาพหนึ่ง ดูเป็นอารมณ์ความรัก ความร้อนแรงมากกว่า” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร, 7 กุมภาพันธ์ 2546)

“จริง ๆ ต้องเข้าใจคำว่าอีโรติกก่อน อีโรติกมันมาจากภาพ Emotional เรื่องของอารมณ์ อีโรติกกับภาพโป๊ต่างกัน เช่น ภาพยนตร์เรื่อง *Titanic* ฉากที่เขาเมคเลิฟกันในรถ แล้วมีผ้า แล้วเอามือมาแปะ นั่นคือ อีโรติก มันไม่ได้หยาบคาย ไม่เห็นหน้าอก ไม่เห็นอะไรเลย หรือบางทีเห็นเต็มๆ ก็ได้ แต่มันไม่ได้หยาบ มันแตกต่างกันในแง่ของเจตนา...” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“อีโรติก คือ เป็นบทของความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ที่มันสื่อไปถึงเรื่องเพศด้วย แต่วิธีที่เราจะทำภาพด้านอารมณ์แรงๆ มันก็เป็นอีโรติก สมมติว่า ถ้าคนสองคนจะสมสู่กัน ด้วยอะไรก็ได้แล้วแต่ ด้วยสถานที่ที่มันไม่อำนวย เข้ามายังเขาที่นกระหายทั้งคู่ มาถึงก็กระโจนใส่กันเลย เสื้อผ้าก็ยังไม่ได้ออดเลย เขาสามารถร่วมรักกันได้แล้ว คุณถามว่า ยังไม่ได้แก้ผ้าเลย แล้วเป็นอีโรติกหรือไม่ มันเป็นแล้ว ทางด้านอารมณ์ แหวตา ความหื่นกระหาย มันออกมาแล้ว มันให้อารมณ์มากกว่าธรรมดา ถ้าเผื่อมันหวานอย่างเดียว ก็คงต้องใช้แค่คำว่า โรแมนติก แต่นี่เราหนีมันไปถึงอีโรติก

ปัจจัยที่สำคัญในภาพยนตร์แนวอีโรติก คือ เรื่อง Prop สำคัญกับงานภาพอีโรติกมาก เพราะมันจะมาช่วยบังไม่ให้เกิดอุจาด โป๊ ” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

“ผมได้นั่งดูหนังหลายๆ เรื่องที่มีกิจกรรมทางเพศ ทั้งที่เป็นหนังแสดงกิจกรรมทางเพศโดยตรง เป็นหนังผู้ใหญ่ แล้วก็หนังที่นุ่มนวลลงหน่อย ผมก็หามาดู แล้วก็ถามตัวเองว่าจากเหล่านี้ให้ความรู้สึกอะไรกับเรา แล้วผมก็ได้แกนวร่วมอยู่สองอย่างคือ การพยายามดึงให้คนดูเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กำลังเกิดขึ้นในจอ ถือว่าเป็นการกระตุ้นอารมณ์แบบหนึ่ง

อีกแบบหนึ่งคือ ดูแล้วก็เฉยๆ หรือไม่อยากดูอีกต่อไป เพราะรู้สึกว่าเยอะไปแล้ว ผมคิดว่าหนังที่มีฉากเช่นนี้มีอยู่สองแบบค่อนข้างชัดเจน หนึ่งบางเรื่องมีฉากเลิฟซีนที่ไม่โจ่งครึม ไม่โจ่งแจ่ง แต่กลับทำให้คนดูรู้สึกว่าเขามีสัมพันธ์สวาทกันตรงนั้น เพราะเริ่มที่จะเอาคนดูเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย เช่น การแพนกล้องแทนสายตา การโลมไล้ เข้าไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย การโคลสอัพตึงหู ฯลฯ” (นนทรีย์ นิมิบุตร อ้างถึงใน ดวงฤทัย เอสนาชาตัง และ กษมา สัตยาหุริรักษ์ , บรรณาธิการ , 2544 : 36-37)

โดยรวมแล้ว ภาพยนตร์อีโรติกในความหมายของผู้สร้างภาพยนตร์ หมายถึง ภาพยนตร์ที่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ สะท้อนกิเลสตัณหาที่อยู่ในใจของมนุษย์ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ แต่ถูกนำเสนอออกมาในแง่ของศิลปะ มีความสวยงาม

นอกจากนิยามของภาพยนตร์อีโรติกแล้ว ยังมีการแสดงทัศนะถึงภาพยนตร์อีโรติกในบริบทของสังคมไทยซึ่งมีความแตกต่างจากภาพยนตร์แนวเดียวกันที่เป็นของต่างประเทศ คนไทยยังมีวัฒนธรรมที่ไม่เปิดกว้างในเรื่องเพศมากนัก และมักเข้าใจผิดว่าภาพยนตร์อีโรติกต้องโป๊เปลือย แต่ความจริงแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องโป๊ เปลือย สามารถใช้เทคนิคเข้ามาทำให้ภาพยนตร์มีความสวยงาม

“ก็ไม่ต้องขัดต่อศีลธรรมอันดี อย่างบ้านเราค่อนข้างเป็นอะไรที่ระมัดระวังตรงนี้อยู่ เรายังไม่ต้องไม่ขัด โป๊ก็โป๊ได้ แต่ต้องอาร์ตนะ ด้วยแสงเงาหรือ การแสดง บางทีมันไม่จำเป็นต้องเห็นหมด ใช้เทคนิคด้านการสร้างภาพ การตัดต่อเข้ามาช่วย แต่ไม่ใช่แบบสดๆ เห็นชัดทุกรูขุมขน ไม่ใช่อย่างนั้น” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“คนไทยเข้าใจผิดว่า อีโรติกต้องโป๊นะ อีโรติกต้องจูบปาก อีโรติกต้องมีฉากฉกรรจ์ที่ฉีกชนิดหนึ่งมันก็หนังโป๊ ไม่จำเป็นนะ คือ หนังอีโรติกมันอาจจะไม่โป๊มากก็ได้ เห็นแค่แผ่นหลังก็ได้ เพียงแต่มันได้อารมณ์ แต่คนไทย เอาง่ายๆ นะ ถ้ามองว่าแยกคำว่า ทะลึ่ง กับลามกออกหรือเปล่านั้นอย่าง *American Pie* เป็นหนังทะลึ่งนะ ไม่ใช่หนังลามก บอกแล้วต้องดูที่เจตนา ทะลึ่ง มันคืออารมณ์ทะลึ่ง กวนอารมณ์ เอามาทำเพื่อให้กวน แต่ลามก เอามาทำเพื่อส่อเจตนาในการชักจูงอารมณ์ไปในทางกาม อีโรติกก็เหมือนกัน ถ้าภาพโป๊ในหนังอีโรติกเจตนาที่จะให้เกิดอารมณ์ ความสวยงามของความรัก อารมณ์อบอุ่น นั่นคืออีโรติก แต่ถ้าภาพนั้นชักจูงให้ไปถึงเจตนาการเสพกาม นั่นไม่ใช่อีโรติก” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ โขมศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“ในบริบทไทยๆ มันก็คือต้องออกกลิ่นอายของคนไทย ถ้าเราทำอีโรติกที่เป็นไทยๆ แล้วก็ไม่ต้องคนเขาซาบแช่งนินทา ให้มันดูดีเลย ลองนึกถึงภาพวาดฝาผนัง ทุกประเทศมีภาพวาดการร่วมเพศ แต่ว่าเราไม่ได้ต้องการสื่อการร่วมเพศอย่างเดียว เราขอยืดคำว่าอีโรติกเอาไว้ เราทำหนังให้สนุกเรื่องหนึ่ง หนังเรื่องนี้บังเอิญมันหนักไปทางอีโรติกนะ นั่นแหละเราลองนึกถึงภาพวาดฝาผนังไว้ว่าคนไทยควรจะ “มีมารยาทในการผสมสุ” แค่นั้น ขอบเขตประเพณีไทยเรามีแค่นั้น จะแสดงออกได้แค่นั้น ทุกวันที่ที่มันทำอยู่ผิด แม้กระทั่ง*ไกรทอง*ก็ผิด” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุกุลกรณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

“จริงๆ มันเป็นเรื่องของวัฒนธรรมการรับรู้เรื่องแบบนี้ในบ้านเรานะคะ คือ คนไทยยังปกปิดเรื่องแบบนี้อยู่ เพราะฉะนั้นพอมีหนังที่แสดงให้เห็นว่า คนไทยจะมีเลิฟซีนมันก็เลยเป็นเรื่องที่เรา

อยากจะถูกดึงขึ้นมา หรือไม่ก็เกิดความสนใจขึ้นมา แต่พอเราดูหนังฝรั่งที่มีเลิฟซีน เราก็ไม่เห็นว่าจะไรกันเลย เพราะฝรั่งมันเป็นใครก็ไม่รู้ เราไม่รู้จักใช้ไหม แต่พอเป็นคนไทยด้วยกัน ดาราไทยมันก็กลายเป็นคนใกล้ตัวขึ้นมา เขาก็จะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องใหญ่

แต่หนังมันก็คือหนัง เราอาจจะตกใจตอนนี่ แต่ถ้ามีไปเรื่อยๆ มันก็จะเป็นอย่างอื่นที่ขึ้น เหมือนดูหนังฝรั่ง คุณก็ชินไปแล้ว เหมือนหนังฝรั่งที่เข้ามา อู๋ย มีจูบปาก หรือละครที่สมัยมีการจูบจริงครั้งแรกๆ ทุกคนก็ตกใจนะ แต่เดี๋ยวนี้ อู๋ย ลื่นพันกัน จีบจ๊าบ ทุกคนชินแล้ว ก็โอเคใช้ไหมคะ

ส่วนเรื่องเลิฟซีนในหนังไทย เมย์ว่ามันไม่มีทางมากขนาดรับกันไม่ได้หรอก เพราะเราก็ไม่ได้แสดงหนังโป๊ ไม่ใช่เลย นี่คือนางอาร์ต มีเรื่องราวไม่ใช่มาถ่ายหนังโป๊ เพราะฉะนั้นเลิฟซีนในหนังไทยมันก็ต้องมีอยู่ละ แต่ก็อยู่ในระดับที่คนไทยเรารับได้อย่างแน่นอน” (ภัทรวรินทร์ ทิมกุล อ้างถึงใน ผู้จัดการออนไลน์ , 2 กันยายน 2544)

ในภาพยนตร์แนวอีโรติกนั้น มักจะพบว่าฉากกามารมณ์ปรากฏอยู่ ซึ่งฉากกามารมณ์เหล่านี้ก็มีความจำเป็นต่อภาพยนตร์ในหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง เป็นสีสันของเรื่อง หรือมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด ทำให้มีการพูดฉากกามารมณ์กันอยู่เสมอ

“ฉากเลิฟซีนในหนังไทย จริงๆ แล้วมันเป็นสิ่งจำเป็นในการตลาด มันมีจุดขายของมัน ไม่ได้ดูมันจนเกินไป อย่างหนังโป๊ ยิ่งกันทั้งเรื่องเลย ผู้หญิงก็ไม่ดู ถ้ามีเลิฟซีน ก็ไม่น่าเกลียด เป็นเลิฟซีนที่ถูกบังคับ ไม่ได้ตั้งใจมาเลิฟซีนล่อแหลมน่าเกลียด เราต้องดูว่าความน่าเกลียด การตัดต่อ มุมภาพ หรือการถ่ายทำ มันบอกเราได้ เป็นความจำเป็นของหนังหรือไม่ มันเป็นเรื่อง เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ การเติม ไม่จำเป็นต้องโชว์ขนาดนั้น บางคนโชว์น้อยก็ได้ บางคนไม่โชว์ก็ได้ แล้วแต่คนทำ แต่บางคนต้องการโชว์เพราะว่า เขาต้องขายด้วย บางคนไม่ได้อยากดูหนังเรื่องนี้เลย ฟันๆ แทะๆ แต่เห็นเลิฟซีนโป๊หน่อย ดาราคนนี้ชอบ ขอจูบหน่อย กลายเป็นอยากดูเรื่องนั้นไป ผมมีความคิดว่า วงการบันเทิงไทยหรือ วงการบันเทิงไหนก็แล้วแต่ ต้องการความกว้างของตลาด มีทั้งเลิฟซีน มีทั้งแอ็คชั่น มีทั้ง ดราม่า มีทั้งตลก มีทั้งวัยรุ่น ชายทั้งคนแก่ ทั้งเด็ก ความกว้างตรงนี้มันสามารถทำให้หนังขายได้ นั่นคือมนุษย์ มันมีมุมมองหลายมุมมอง แต่จริงๆ แล้ว เราก็ไปแหวกสังคมนะเราก็ไม่ได้ อย่างฝรั่งทำได้ แต่คนไทยทำมันจะมีข้อครหาเยอะ มีคำด่าเยอะ คนทำเขาขอมโดนด่าแต่เขาได้เงิน แต่บางสิ่งบางอย่างเราทำไม่ให้อดนด่าได้ มันมีมุมมองช่วย มีเรื่องที่ดีจะทำให้การถ่ายทำ ดูเลิฟซีนก็จริงดูไม่โป๊ อย่างนางนาก มีเลิฟซีนก็จริง แต่ตอนตัดต่อกลับสลัดกับที่นางเอกกำลังท้อง กลายเป็นว่าเลิฟซีนมันไม่ได้ทำให้คนดูรู้สึกว่าการกำลังดูเลิฟซีน นี่คือเทคนิคที่ช่วยให้มันมีศิลปะมากขึ้น ตัดต่อ

ไม่ให้เกิดความน่าเกลียดเกิดขึ้น บางคนก็ทำเป็น บางคนก็ทำไม่เป็น” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร, 7 กุมภาพันธ์ 2546)

“พูดถึงเลิฟซีน สมมติว่า เราเล่าเรื่องคู่พระคุณางคู่หนึ่ง คุณให้เขาแค่หอมแก้มก็ได้ แต่มันอยู่ที่ว่า ในทางบทของหนัง สมมติว่า คุณมีเวลาปูความสัมพันธ์ของพระเอกนางเอกแค่ 20 นาที หลังจากนั้น คนคู่นี้ต้องไปผจญอะไรต่อแล้ว จนกว่าหนังจะจบ มีเวลาแค่ 20 นาที ถ้าแค่หอมแก้มสำหรับคนดูแล้ว เพียงพอที่จะนำพาความรู้สึกหรือเปล่า ถ้าใน 20 นาทีแรกเราปูรักคู่นี้จนนาทีที่ 21 จนหนังจบ จะมีมือที่สามเข้ามา ความรักคู่นี้เกิดความรู้สึกแตกร้าง 20 นาทีนี้ถ้าแค่หอมแก้มกัน การเข้ามาของมือที่สามมันส่งผลเพียงพอหรือไม่ มันก็ไม่แรง แต่ถ้าคนคู่นี้มีอะไรกันถึงขั้นเมคเลิฟ การเข้ามาเป็นมือที่สามก็มีผลมากกว่า นี่คือความสำคัญของอีโรติกในหนัง แต่เมื่อเราจะมีมันมันจำเป็นหรือเปล่า มีแล้วมันพรั่าหรือหรือเปล่า หรือจริงๆ แล้วแค่ลามก อยากเห็นนมนางเอกหนังหลายๆ เรื่องที่เราารู้สึกว่า ไม่ต้องมีก็ได้ อย่าง **พระอภัยมณี** ไม่เห็นความจำเป็นว่า นางเอกจะต้องมาเปลือยอกทำไม อันนั้นนะหยาบ ไร้วรสนิยม ฉากเลิฟซีนอยู่ที่รสนิยมด้วย คือ หนังสือโป๊มันมีรสนิยม คนอ่าน Pent House กับคนอ่าน Thai Playboy ต่างกัน มันเป็นเรื่องรสนิยม ทั้งที่คุณซื้อหนังสือผู้หญิงแก้ผ้าเหมือนกัน แต่เฉอญค่าว่าอีโรติกมันอยู่ในชั้นสูงกว่า Pent House เสียอีก มันเป็นศิลปะ มีลักษณะของ shape เรือนร่างที่ธรรมชาติสวยงาม คือ อีโรติกเบ็ดเสร็จต้องให้อารมณ์ที่สวยงาม ไม่ว่าจะป็นในด้านของกามารมณ์ก็แล้วแต่ แต่มันต้องได้ในอารมณ์ที่สวยงาม จรรโลงไม่ใช่ความรู้สึกในด้านลบ ไม่ใช่ดูแล้วรู้สึกหยาบคาย” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ โขมศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“เลิฟซีนมันต้องดูจุดมุ่งหมายของซีนนั้น หรือว่าฉากนั้นก่อนว่ามีขึ้นเพื่ออะไร มีขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นว่าตัวละครเป็นอย่างนี้ อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้เขาทำอย่างนั้น มันก็มีได้ เพราะมันมีความสำคัญ ส่วนเรื่องของหนังต่างประเทศเราจะเห็นว่ามันจะมีฉากแบบนี้อยู่มาก เพราะว่าเขามองว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องธรรมดาหลายๆ เขาให้ความสำคัญเหมือนกันหมด ซึ่งเขาก็มีเพื่อให้เห็นว่าคนๆ นี้มีความสัมพันธ์กับคนนี้เท่านั้นเอง แต่ในประเทศไทยเราไม่ใช่ เราจะใส่ไปแต่ละครั้งต้องคิดว่ามันจำเป็นเพียงใด และมันมีความสำคัญขนาดไหน เพราะเราไม่ได้มีวัฒนธรรมแบบของฝรั่งเขา บางเรื่องมันไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม แล้วก็ขึ้นอยู่กับคนดูด้วยเหมือนกัน อย่างเรื่อง **สุริโยไท** คนก็จะไปดูแต่ฉากถวายตัวไม่ได้ดูอย่างอื่นมันก็ไม่ใช่ อย่างเรื่อง **จัน ดารา** คนบางคนก็คิดว่าจะไปดูความโป๊อย่างเดียว เพราะว่าเราคิดกันแบบนี้เองจึงทำให้มองจุดมุ่งหมาย

ของการมีฉากเลิฟซีนเข้ามาผิดไป” (สันติสุข พรหมศิริ อ้างถึงใน ผู้จัดการออนไลน์ , 25 กันยายน 2544)

3. ทศนะต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ที่สร้าง

จัน ดารา

คุณนนทรี นิมิบุตร (ดวงฤทัย เอสะนาชาติ และ กษมา สัตยาหุริภักษ์, บรรณาธิการ, 2544) ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** ได้กล่าวถึงประเด็นของเช็กส์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า “ประเด็นสำคัญที่สุดของหนังคือ เช็กส์สะท้อนความต้องการบางอย่าง ความต้องการในความรัก ความต้องการความอบอุ่นของสิ่งที่ตัวละครรู้สึกว่าขาดหายไป หรือจากสิ่งที่เขาไม่เคยได้รับ ผมเชื่อว่าเช็กส์ของทุกคนในหนังมีเหตุผลของตัวเอง ผมพยายามจะเอาตัวเองไปคิดแทนตัวละคร เช่น ทำไมคุณหลงถึง “เอา” ไปทั่ว นอกจากความชอบซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นอย่างชัดเจนแล้ว ตัวละครตัวนี้มีเหตุผลอื่นไหม เขาพยายามจะนอนกับคนนั้น คนนี้ อาจจะเป็นเหตุผลเพราะว่าคุณหลงอยากจะทำจัดคนในบ้านเก่า พยายามขจัดเลือดเก่าของคุณตาของจัน ดารา ของเมียที่ชื่อ ดารา ออกไปหรือเปล่า คือ การที่ไปมั่วกับทุกๆ คนเพื่อให้ทนไม่ได้ จนผู้หญิงท้อง และต้องออกจากบ้านไป ถือเป็น การไล่ทางอ้อมหรือเปล่า นี่คือวิธีการที่คุณหลงจะได้ยัดบ้านอย่างเต็มมือใช้ใหม่

เช่นเดียวกับคุณบุญเลื่อง ถ้าเราบอกว่ายุคสมัยนี้โอ คลาสสิกของเราคือ การหลงไหลทางวัฒนธรรม คุณบุญเลื่องก็อาจจะเป็นตัวแทนในความคิดเหล่านั้นก็ได้ เพราะว่าคุณบุญเลื่องมาจาก เกาะปีนัง เมื่อมาถึงบ้าน เธอก็เรียกร้องว่า “ฉันต้องมีอ่างอาบน้ำ” “ต้องมีชานเดอเลียร์อยู่ในบ้าน” ผมก็พยายามนำความคิดนั้นมาทำให้ชัดเจน บ้านคุณบุญเลื่องในหนังจึงต้องทันสมัยกว่าบ้านอื่น เป็นบ้านปูนหลังเดียว เป็นของที่แปลกกว่าบ้านหลังอื่น ปูกระเบื้องอย่างดี ภายในบ้านของคุณบุญเลื่องมีอะไรใหม่ๆ มากมาย เช่น อ่างอาบน้ำ กล้องถ่ายรูป เป็นบ้านที่ผมรู้สึกว่าเปรียบเหมือนสวนสนุกสำหรับเด็กอย่างจัน เมื่อเข้าไปก็จะพบความแปลกใหม่ เกิดความตื่นตาตื่นใจทุกครั้ง แม้กระทั่งเรื่องเช็กส์

จันไม่ได้เริ่มมีเช็กส์ครั้งแรกกับคุณบุญเลื่อง แต่ว่าคุณบุญเลื่องเป็นเสมือนผู้หญิงในฝันของจัน คือ ผมเองก็พยายามนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับจัน ผมถึงได้บอกว่าใครทำ จัน ดารา เป็นหนังก็เป็นเรื่องส่วนตัวทั้งนั้น ถ้าผมเป็นจัน ผมก็ต้องมีไฮซินธ์ พร้อมกับมีคุณบุญเลื่องเป็นผู้หญิงในฝัน ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีอายุมากหน่อย เพราะเมื่อตอนเป็นเด็กผมฝันถึงคนที่พร้อมแล้วทั้งความสวย รูปร่างที่สมบูรณ์เต็มที่ ผมก็มีผู้หญิงในฝันคือ “คุณบุญเลื่อง” ของผม และผมก็มี “ไฮซินธ์” ของผม

ในช่วงเด็กด้วย เธอเป็นผู้หญิงที่น่ารักน่าพונอนอม แต่ไม่ได้ก่อให้เกิดอารมณ์ใคร่ อารมณ์ใคร่เกิดขึ้นกับอีกคน ผมคิดว่าความรู้สึกของจันก็เป็นแบบเดียวกัน”

กิจกรรมทางเพศของตัวละครคนในบ้านวิสนันท์ ซึ่งมีหลากหลาย ทั้งรุนแรง อ่อนโยน แตกต่างกันไป เป็นจุดที่เรื่อง **จัน ดารา** นี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุด ในการนำเสนอส่วนนี้ คุณนันทรียกกล่าวว่า “ผมให้ความสำคัญเท่ากับหนังทั้งเรื่องเลย เพราะว่าผมตั้งใจที่จะเก็บอารมณ์การทำกิจกรรมแบบนี้ในด้านไหนก็แล้วแต่ ทั้งความหนักหน่วง นุ่มนวล หรือการทำกิจกรรมให้เหมือนกับการกินข้าวของคนบางคน นี่เป็นหัวใจของเรื่องเลย

มีความยากลำบากมากในสิ่งที่ผมพยายามนำเสนอออกมา ผมเชื่อว่าอาจจะมีความผิดหวังอยู่บ้างสำหรับบางฉาก เช่น ฉากจันฉุน้ำแข็งที่หลังคุณบุญเลื่อง ถ้าถูกดึงมาถึงจุดๆ หนึ่ง โอ้โฮ ดูแล้วสวยงาม เป็นเนื้อเป็นหนัง แล้วถ้าตัวละครเริ่มอินเข้าไปสุดๆ แล้ว เนื้อเรื่องในหนังสือเล่าว่า พอแค่นี้ แล้วจากนั้นต่างก็ถอยออกมา แต่ในความเป็นหนัง จำเป็นต้องรักษาความต่อเนื่องของบุคลิกตัวละครตั้งแต่ต้น ในความเป็นตัวตนของแต่ละคนถ้าหากไม่สามารถปิดอกไปได้เป็นสองทางคือทั้งในด้านดีและไม่ดีอย่างชัดเจน ถ้าเราไม่สามารถรักษาความต่อเนื่องเอาไว้ ตัวละครตัวนั้นก็จะเป็นคนบ้าไป

บางครั้งคนดูอาจจะไม่เข้าใจมากขนาดนั้น ถ้าผมทำเท่ากับที่หนังสือเล่าไว้ แต่สิ่งที่เก็บไว้คือ โครงสร้างของเรื่องที่มีความจำเป็นในแง่ของการพลิกผันความรู้สึกของตัวละคร เช่น ตัวจันในขณะที่กำลังเข้าสู่ความเป็น coming of age คือเป็นเด็กที่กำลังจะโตขึ้นไปว่ารู้สึกเล็กๆ อยากรู้อย่างไร มีความตื่นเต้นอย่างไรกับสิ่งที่ต้องทำอยู่ ณ เวลานั้น พูดตรงๆ คือว่า ผมเอาตัวผมไปจับมากกว่า คงไม่ได้เอาการบรรยายของคุณประมุขทั้งหมด แม้กระทั่งการบรรยายแล้วไต่ยาวไปถึงกาพย์ โคลง กลอน ซึ่งถ้าอ่านจากหนังสือแล้วให้ความรู้สึกบรรเจิดมาก แต่ผมไม่สามารถทำออกมาได้ขนาดนั้น และด้วยเงื่อนไขการนำเสนอในเมืองไทย คือ ผมยังอยากฉายหนังของผมในเมืองไทย ผมยังไม่สามารถไปถึงในหลายๆ จุด เพราะมันมีข้อจำกัด แต่เรารักษาคาแรคเตอร์บางอย่างไว้ เช่น ความรุนแรงป่าเถื่อน การชอบความแปลกคือ ถ้าแปลกก็แปลกไปเลย ให้คนดูรู้ว่าตัวละครตัวนี้เป็นคนชอบ “เอาแปลก” คนนี้เป็นคนชอบ “เอาบ่อย” หรือ คนไหนชอบ “เปลี่ยนท่า” ผมก็ต้องแสดงให้เห็นชัด เพียงแต่คงไม่ละเมียดเท่าในหนังสือ”

ในการนำเสนอฉากการมอมในภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** คุณนันทรีก็ได้อธิบายว่า “สิ่งหนึ่งที่ผมอยากบอกคือ หากเราดูแล้วเรามีความรู้สึกร่วมในกิจกรรมนั้นไปพร้อมๆ กัน หลังจากดูแล้ว อารมณ์เช่นนั้นอันตราย เราจึงต้องเลือก เช่น ถ้ามีการ นำเสนอฉากเลิฟซีนอยู่สองแบบ เรา

ต้องเลือกว่าแบบไหนเป็นแบบเอาคนดูเข้าไปร่วมด้วย หรือแบบไหนที่จะทำให้คนดูนั่งอยู่เฉยๆ คือทำให้คนดูออกไปเป็นคนดูจริงๆ เพียงให้เข้าไปดูกิจกรรมที่เกิดขึ้นทุกวัน เราก็แค่เอากล้องเข้าไปจับให้คนดูรู้ว่ามีการกิจกรรมทางเพศเกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ แล้วก็ผลักคนดูให้ไปนั่งอยู่ที่เดิม เหมือนดูจากกินข้าว เหมือนดูจากอะไรที่เป็นเรื่องปกติ แต่การทำเช่นนี้จัดเป็นความยากมากๆ ที่จะหาความพอดี

คุณประมูลเองก็เขียนบรรยายหลายฉากเกี่ยวกับการเสพสังวาส เขียนไว้อย่างสวยงาม วิจิตรมากแล้วหยุด คนอ่านต้องจินตนาการต่อ ตอนผมเป็นวัยรุ่นผมอ่านผมก็เป็น ผมก็ใช้หนังสือทำ...บางอย่าง ที่เมื่ออ่านแล้ว ต้องไปจินตนาการต่อในหนังสือทำได้ แต่ในหนังสือผมว่าเป็นเรื่องที่น่าอันตรายมาก เพราะว่าถ้าเรานำเสนอให้ออกมาในแง่มุมนั้นว่า หากเราทำแล้วหยุดเพื่อให้เห็นจินตนาการต่อเอาเอง อารมณ์มันจะค้างค้างอยู่ในจิตใจคนดู ถ้าเขามีที่ระบายก็โชคดีไป แต่ถ้าเขาไม่มีที่ระบาย พอออกจากโรงหนังไปแล้ว เขาเกิดไปทำอะไรที่ไม่เหมาะสมไม่ควรขึ้นมา หนังสือเรื่องนี้ก็จะกลายเป็นจุดกำเนิดคดีสะเทือนขวัญได้ ซึ่งผมไม่อยากให้เรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้น มันอันตรายมากเลย

เพราะฉะนั้นหลักใหญ่ๆ เลยในการนำเสนอจากเช็ทส์ของหนังเรื่องนี้ คือไม่มีการปิดบัง ทำแบบซื่อสัตย์ ดูไปพร้อมๆ กับผม ดูไปพร้อมกับสิ่งที่ไอ้จันทำ แต่ว่าไม่ต้องไปมีอารมณ์ร่วมกับตัวละคร ผมพยายามหาจุดที่กดคนดูให้หนึ่งอยู่กับที่ให้ไว้ได้ แล้วให้ดูแบบบันทึก ให้ดูตั้งแต่ต้นจนจบ กระบวน ให้จับไปในหนัง ผมพยายามควบคุมตรงนี้ให้มากที่สุด ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมากๆ เพราะใครล่ะที่จะเป็นคนตัดสิน ใครเป็นคนกำหนด ผมถึงได้บอกว่าใครทำเรื่องนี้ก็เปลืองตัวมากๆ

จากเลิฟซีน ผมก็คิดเองว่า อยากให้เป็นแบบของเรามากที่สุด ผมไม่ดูหนังจีน ไม่ดูหนังญี่ปุ่น หนังฝรั่งที่สวยงาม ผมไม่ได้เอาแบบอย่างจากไหน พยายามให้มันเป็นเลิฟซีน “แบบนทรีย์” คือเป็นแบบไทยๆ”

เป้าหมายที่คุณนทรีย์ต้องการจะบอกแก่ผู้ชมภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** นี้ ได้แก่ “ผมกำลังจะบอกว่า ผมพูดกับคนดูของผมเป็นประโยคสั้นๆ อย่างนี้นะครับว่า ผู้ใหญ่ที่ดูหนังของผมจบแล้ว ผู้ใหญ่ที่ผมพูดด้วย ลองย้อนกลับไปดูใหม่ว่า หากสถานการณ์ที่บ้านวิสนันท์เป็นเช่นนี้ แล้วสภาพแวดล้อมที่บ้านของคุณล่ะเป็นอย่างไร คุณให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับเด็กในบ้านเพียงพอหรือยัง คุณพูดกับเด็กๆ ถึงเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน คุณย้อนกลับไปดูสภาพแวดล้อมที่บ้านของคุณบ้างไหม”

นอกจากทัศนะของผู้กำกับภาพยนตร์ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่อง **จัน ดารา** ทัศนะของนักแสดงก็มีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นผู้นำเสนองานที่ผู้กำกับต้องการบอก

ให้กับผู้ชมได้รับรู้ ในที่นี้ จะแสดงทัศนะของนักแสดงนำเกี่ยวกับฉากกามารมณที่แสดง ซึ่งในการแสดงภาพยนตร์เรื่องนี้ ผู้กำกับได้บอกกับนักแสดงทุกคนล่วงหน้าแล้วว่า จะไม่มีการใช้ตัวแสดงแทนในฉากรักทุกฉาก นักแสดงทุกคนจึงต้องแสดงด้วยตนเอง ความคิดเห็นต่อฉากที่แสดงจึงมีดังนี้

สุวินิต ปัญจมะวัต (ดวงฤทัย เอสะนาชาตัง และ กษมา สัตยาหุรัักษ์, บรรณานิการ, 2544) หรือ หม่อม ผู้รับบทบาทเป็น จัน ดารา ช่วงวัยรุ่นในภาพยนตร์ ได้เล่าถึงเบื้องหลังการแสดงฉากรักในเรื่องนี้ว่า “ผมถึงกับอึ้งเหมือนกันตอนอ่านบทหนังเรื่องนี้ครั้งแรก ทั้งกังวลไม่น้อยว่าถ้าหนังออกฉายแล้ว คนดูจะมีภาพลบบกับหนังและตัวนักแสดงหรือเปล่า แต่เมื่อนำบทหนังมาปรึกษากับแม่และพี่สาว พอลงนั่งอ่านบทหนังกันอย่างละเอียด เราทั้งสามก็มองเห็นร่วมกันว่า หนังเรื่องนี้ไม่ใช่มีเพียงเรื่องเซ็กซี่เท่านั้น”

ฉากกามารมณที่คุณสุวินิตจะต้องแสดงนั้น ได้แก่ ฉากระหว่างจันกับสายสร้อย ซึ่งถือว่าเป็นการเข้าฉากรักครั้งแรกของการถ่ายหนังเรื่องนี้ และยังเป็นฉากรักฉากแรกในชีวิตการแสดงของสุวินิต อีกด้วย ฉากที่สอง คือ ฉากระหว่างจันกับคุณบุญเลื่อง

“ฉากรักระหว่างผมกับตัวละครที่ชื่อ สายสร้อย เป็นฉากแรกของการถ่ายทำฉากรักในเรื่องนี้ ก่อนแสดงฉากนี้ พี่ๆ ในทีมงานรวมทั้งผู้กำกับก็ให้ผมดูหนังตัวอย่างจากหลายๆ เรื่อง ช่วยกันอธิบายและซักซ้อมทำความเข้าใจถึงอารมณ์ของตัวละครก่อนจะเริ่มถ่ายทำจริง ใช้เวลาในการถ่ายไม่นาน เพราะผมตั้งใจไว้ตั้งแต่เริ่มรับแสดงหนังเรื่องนี้ว่า ในการถ่ายฉากรักต้องไม่ให้เกิน 3 เทค ไม่เช่นนั้น ผมจะลำบากใจและเล่นยากมากขึ้น เกรงใจพี่ๆ ที่แสดงร่วมกันซึ่งเป็นผู้หญิงด้วยครับ”

“ฉากรักของคุณบุญเลื่องกับจันนั้น ผมแสดงทั้งหมด 5 เทค เนื่องจากต้องเปลี่ยนมุมกล้องหลายมุม ก็ตื่นเต้นพอสมควร คุณคริสตีน่ารักมาก ผมไม่ค่อยได้คุยกับเธอหรอกครับ พี่เธอพูดเสียมากกว่า ก่อนเข้าฉากสำคัญฉากนี้ เธอบอกผมว่าให้ทำใจสบายๆ สร้างความรู้สึกเหมือนว่าเรากำลังเดินร่า”

ภัทรวรินทร์ ทิมกุล หรือ เมย์ (ผู้จัดการออนไลน์, 2 กันยายน 2544) อดีตนักบัลเลต์ นักแสดงละครเวที และนักร้องที่มีอนาคตไกลของเมืองไทย ถือเป็นหนึ่งในบรรดาแกนนำของเรื่องที่ได้รับบทหนักสุดๆ เพราะเธอต้องมีบทเลิฟซีนกับทั้งผู้ชาย และผู้หญิง เกี่ยวกับเรื่องนี้ เมย์กล่าวกับผู้จัดการรายวันว่า เป็นความแตกต่างที่ยากจะบรรยายทีเดียว

“ตัวละครอย่างคุณแก้วเธอเป็นเด็กมีปัญหาเพราะได้รับความอบอุ่นมากจนเหมือนขาดครอบครัวเธอไม่สมบูรณ์ ครอบครัวเธอเพี้ยน เธอเลยเพี้ยนไปตามครอบครัว มีความโกรธความเกลียดความแค้นฝังอยู่ลึกๆ ในใจตลอดเวลา เห็นอะไรไม่พอใจ เธอก็จะเก็บไประบายออก วิธีประหลาดๆ เช่น ไปท้อง เธอเป็นคนไม่ค่อยดี ส럽ก็คือเธอเพี้ยนคะ (หัวเราะ)” เมย์กล่าวกับเราเป็นประโยคแรก เมื่อถูกถามถึงการตีความของเธอที่มีต่อตัวละครที่ชื่อแก้ว ลูกสาวคนละแม่กับ “จันดารา” พระเอกของเรื่องซึ่งต่อมาเธอถูกเขาข่มขืน

นอกจากนี้ คุณเมย์ยังเล่าถึงการเล่นเลิฟซีน โดยเฉพาะมีทั้งเล่นกับผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งมีความแตกต่างกัน ดังนี้

“หนังเรื่องนี้ไม่ใช่หนังโป๊นะคะ ถ้าเป็นหนังโป๊ก็ว่าไปอย่าง แต่นี่เป็นหนังดราม่า เมย์กำลังเล่นหนัง ไม่ได้ไปฆ่าใคร ทำไม่ต้องคิดว่าเมย์กำลังทำอะไรผิด แล้วเมย์ก็ไม่ได้เป็นเลสเบี้ยนจริงๆ

แม้แต่ละครโทรทัศน์ปัจจุบันนี้ ฉากจูบระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย เขาก็จูบกันจริงๆ แล้วใช้ใหม่ ไม่มีการบังหรือการใช้มุกกล้องช่วยแล้ว แต่ในเรื่อง **จัน ดารา** สำหรับฉากนี้ เห็นแค่แผ่นหลังของเมย์เอง” (ดวงฤทัย เอสสะนาชาติ และ กษมา สัตยาหุรัรักษ์, บรรณาธิการ, 2544)

“กับเอกรัตน์ (จัน ดาราตอนโต) เมย์จะโดนข่มขืนตลอดทั้งเรื่อง กลับบ้านนี้ตัวเขียวตลอดเพราะโดนข่มขืน หนิ เราจะโดนกระชากไปกับพื้น แล้วเอกรัตน์เขาไม่ได้ตัวเล็กๆ นะคะ (หัวเราะ) ตอนนั้นเขาไม่ได้ผอมอย่างนั้นนะ เขาจับเมย์ทีแล้วเขาต้องกุมแบบเหวี่ยงขึ้นบ่า เขาก็จะคอยบอกว่าพี่อย่าเพิ่งปล่อยนะ มันสูงมาก เสียว (หัวเราะ)” (ผู้จัดการออนไลน์, 2 กันยายน 2544)

“เลิฟซีนกับเอกรัตน์จะว่าไปก็เล่นง่ายคะ เพราะจะถูกข่มขืนตลอด ซึ่งตามธรรมชาติ เราไม่ยอมๆ ปกป้องอย่างเดียว ทุกอย่างเป็นไปตามสัญชาตญาณ ลุยอย่างเดียว พี่อยู่เขาสังคั้ตรงไหนก็คั้ตรงนั้น แต่เราก็แบบไม่มีจูบกัน เพราะสมัยนั้นเขาไม่มีจูบกัน” (ผู้จัดการออนไลน์, 2 กันยายน 2544)

“เลิฟซีนกับคริสตี้ ชุง เมย์ว่าผู้หญิงเล่นง่ายกว่า อาจจะเป็นเพราะว่าก่อนการถ่ายทำเมย์ก็ได้สนิทกับคริสตี้ เราก็คุยกันว่าเห็นทุกคนตื่นเต้นกับเลิฟซีนของเราเหลือเกิน เราก็ขี้ขี้ไม่เป็นไรสบาย เตี้ยมกันง่ายทำนองว่า เออเดี๋ยวเราเล่นอย่างนี้ๆ นะ แล้วความเป็นผู้หญิงด้วยกันมันไม่เขินกันไง มันเป็นเพื่อน เหมือนกอดเพื่อน เล่นกับคริสตี้ก็ปล่อยไหลไปเรื่อยๆ แต่เลิฟซีนกับผู้ชายมันแบบบางทีว่าจะเตี้ยมไว้ พอเอาเข้าจริงมันไม่ใช่ บางทีมันก็มีแบบ เฮ้ย มาอย่างนี้ได้ไง อาจจะเป็นเพราะเขินมั้งมันก็เลยหลุดคิว แต่เราก็ต้องปล่อยไหล ปล่อยเป็นธรรมชาติไปเรื่อยๆ ตรงนี้มันห้ามไม่ได้อยู่แล้ว เพราะเขาเป็นผู้ชายเราเป็นผู้หญิง มันก็มีตรงนี้นิดนึง” (ผู้จัดการออนไลน์, 2 กันยายน 2544)

สำหรับการถ่ายฉากรักทุกฉากของหนังเรื่องนี้ ผู้กำกับจะแจ้งนักแสดงทุกครั้งว่ามีใครบ้างที่เกี่ยวข้องและสามารถอยู่ในฉากได้ ซึ่งก็จะเหลืออยู่เฉพาะคนที่จำเป็นต่อการทำงานเท่านั้น เพื่อเป็นการให้เกียรตินักแสดงทั้งหญิงและชาย

ขุนแผน

คุณก้องเกียรติ โขมศิริ (สัมภาษณ์ , 12 กุมภาพันธ์ 2546) ผู้เขียนบทภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** ได้กล่าวถึงภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า “แรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องนี้คือ พี่เกลียดวรรณกรรมเล่มนี้มาก เกลียดตัวละครตัวนี้มาก ต้องมีการคุยกับผู้กำกับก่อนว่าทำไมเขาถึงเลือกทำเรื่องนี้ อะไรคือความต้องการของเขา อะไรคือความต้องการของเรา แล้วเอามาทำใหม่ เป็นมุมมองใหม่ที่เราจะมองเข้าไป แต่ในความใหม่เราทิ้งของเก่าไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องถามว่าอะไรคือเอกลักษณ์ที่เราต้องหยิบขึ้นมา หาตัวตนของมันให้ได้ก่อน แล้วนี่คือสิ่งที่ต้องมี เราปฏิเสธไม่ได้ว่า ขุนแผนเป็นคนมากรัก นี่คือสิ่งที่ต้องมี แต่เราเอาสิ่งที่เขามีนั่นแหละมาใช้ประโยชน์ในมุมมองใหม่ของเรา เราบอกว่า สุดท้ายแล้วการมากรักของขุนแผนก็ไม่ได้ส่งผลดีหรอก คุณก็ไม่เหลือใครเลย คุณได้เขาทุกคนแต่คุณก็ไม่เหลือใครเลย นี่คือประเด็นของเรื่อง”

“**ขุนแผน** นี้มีความเป็นแฟนตาซีเข้ามา มีเรื่องของเวทย์มนตร์เข้ามา พอมา mix รวมเรียบร้อยแล้วเป็นหนังเรื่องหนึ่งแล้ว สิ่งที่ต้องการนำเสนออีกคือ หนังเรื่องนี้ต้องจัดจ้าน เข้มข้นในแง่ของอารมณ์ คือ มีแฟนตาซี ทั้งทางภาพ เวทย์มนตร์ และแฟนตาซีในอารมณ์ จะเห็นจริงอยู่ในหนึ่งเพราะอยากให้เห็นออกมาวิปริตหน่อยๆ เอาจริงๆ **ขุนแผน** ก็คือ หนังชิงรักหักสวาท แต่ในเรื่องที่ทำ ความสนุกของ**ขุนแผน** อยู่ที่การผจญภัย วิธีชีวิตที่ต้องระหกระเหินของผู้ชายคนหนึ่ง จากสูงสุดลงสู่ต่ำสุด และกลับขึ้นมา แล้วพอมาเป็นหนัง เราก็มาตีความว่า การเข้าไปสู่มนต์ดำ เหมือนการ

เข้าไปสู่โทสะ มนต์ดำมั่นก็กินตัว ความโกรธมั่นก็กินตัว ให้ทำอะไรแยๆ ได้ กระทั่งกรีดท้องบัวคลี่ เพื่อเอาลูกมาทำกุมารทอง มันเป็นการเปรียบเทียบ”

คุณณิธิย์ จิตนุกูล (ผู้จัดการออนไลน์ , 25 มกราคม 2545) ได้กล่าวถึงการเลือกสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า “ที่ผมเลือกทำ**ขุนแผน** เพราะว่าผมมองว่าขุนแผนเขามีพฤติกรรมทั้งด้านมืดและด้านสว่าง ก็เลยอยากหาเหตุผลให้มันว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น และจากการค้นคว้าก็ทำให้ได้รู้ว่า ตระกูลของขุนแผนเขาไปผูกพันอยู่กับอำนาจของกษัตริย์ ซึ่งจะสามารถดลบันดาลทุกสิ่งได้ ก็เลยทำให้ขุนแผนเป็นทั้งนักรบ, นักรัก แล้วก็จอมขมังเวทย์ ฉะนั้น **ขุนแผน**ฉบับนี้จะออกมาเป็นแนวเจาะลึก ดราม่า, แฟนตาซี และผจญภัยแบบสุดๆ”

นอกจากนี้คุณณิธิย์ยังได้เล่าถึงเหตุผลในการหยิบวรรณกรรมเรื่องเยี่ยมนี้มาสร้างเป็นภาพยนตร์ ซึ่งแน่นอนเลยว่าสิ่งหนึ่งเขาหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ ฉากเลิฟซีนวบหวิวซึ่งเป็นพื้นฐานของตัวละครขุนแผน

“เสภาขุนช้างขุนแผนที่โดดเด่นมากก็คือ บทอัศจรรย์ ซึ่งจะบรรยายถึงความรักของขุนแผน เพราะขุนแผนเป็นทั้งนักรบนักรัก จนคนเอามาเปรียบเทียบกับผู้ชายที่เจ้าชู้ ฉะนั้นเรื่องเลิฟซีนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย แต่ผมทำหนังเรื่องนี้ก็อยากให้อู๋ได้ทุกเพศทุกวัย เรื่องเลิฟซีนยอมรับว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ก็ต้องระวังเป็นพิเศษ ไม่ให้มันโจ่งครึม อยากจะให้ออกมาเป็นศิลปะ เด็กๆ ดูได้”

คุณก้องเกียรติก็ได้กล่าวถึงบทที่เขาเป็นผู้เขียนขึ้น ซึ่งต้องมีการวางแผนทุกอย่างไว้ว่า ต้องการให้เรื่องออกมาเป็นอย่างไร ทั้งตัวเรื่อง นักแสดง องค์กรประกอบ แสง สี เสียง อารมณ์ บรรยากาศของเรื่อง รวมถึงฉากกามารมณ์ต่างๆ

“ทุกอย่างต้องวางไว้เกือบหมด จังหวะในหนังพี่ใส่เอง แต่เรื่องอิโรติกเมคเลิฟในเรื่อง **ขุนแผน** อันเก่าเขามีอยู่ ตามหนังสือในเรื่องว่า ขุนแผนย่องบ้านนางพิมนะ แล้วเป่ามนต์ใส่ ได้เสียกันคืนนั้นนะ แต่ก็ไม่ได้ตามบทประพันธ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะตามบทประพันธ์เขาโหดร้ายมากเลย อย่างบทประพันธ์เขาบอกว่า เขารักนางพิมอย่างโน้นอย่างนี้ ขึ้นไปได้เสียกับนางพิม นางพิมหลับ เข้าตื่นมาไปได้กับพี่สายทองอีก พออ่านหนังสือแล้วทำไมมันเป็นคนเลวได้ขนาดนี้ พอมาเขียนเป็นหนัง ถ้าเขียนอย่างนั้น ถ้ามว่าคนดูใครจะรับได้ ถึงแม้บอกว่า ตามวรรณกรรมก็เถอะ คนดูรับไม่ได้

หรือก เพราะฉะนั้นก็ต้องแก้ มีได้เสียกับนางพิมเสร็จ ก็เว้นช่วงหน่อย ให้เกิดเรื่องราวโน่นนี่หน่อย แล้วค่อยไปเห็นว่าได้เสียกับสายทอง อย่าให้มันติดกันนัก

ส่วนเลิฟซีน คือ ไคลแมกซ์ ของความสัมพันธ์ของคนคู่หนึ่ง เหมือนเรามีเลิฟซีนเพื่ออะไรต่อไป พี่สร้างเลิฟซีนขุนแผนกับนางพิมขึ้นเพื่อ ต่อไปความสัมพันธ์ของคนคู่นี้ รักกันแล้วนะ แต่ต่อไปเลิฟซีนอันนี้จะถูกทำลายด้วยขุนช้าง เราวางจังหวะมันไว้แล้ว ถ้ามองว่าใส่เพื่ออะไรก็เพื่อเหตุผลในทางบท ในการตอบรับอารมณ์ หรือของเหตุผลทางเรื่องที่มีลูกโยนลูกรับกัน ปู่อันนี้ไว้เพื่อการมาของขุนช้างจะได้รู้สึกว่าเป็นการคุกคามคนคู่นี้

หรือฉากขุนแผนกับลาวทอง ได้จากรูปภาพ ลาวทองเป็นบรรณาการ แล้วขุนแผนไม่ค่อยเห็นค่า เอาไว้ก่ดๆ เอาไว้ระบายความใคร่ ทหารจะอยู่ก็ไม่สน เหมือนเป็นนางบำเรอ เพียงแต่ว่ารับกลับมาให้เป็นเมียคนหนึ่ง มันก็เลยมีทหารเดินอยู่ด้วย ลาวทองไม่ถูกให้เกียรติสำหรับขุนแผนอย่างในเรื่อง มีอยู่ตอนหนึ่งที่บอกว่า ขุนแผนใช้มนต์สะกดจิตตัวเองว่า เมื่อไหร่ก็คิดถึงอิพิมาขอให้จิตกุศลปัดปร กลายเป็นคิดถึงลาวทอง ลาวทองมาเพื่อตอบสนองแค่นี้เอง”

ในส่วนของการเขียนบทเอง การเขียนฉากอีโรติกก็ต้องมีการจำกัดไม่ให้เกิดความโป๊เปลือย ซึ่งคุณก็องเกียรติได้กล่าวว่า

“ก็จะพยายามไม่ให้มันอุจาด เราอยู่ตลอดแล้วว่าเลิฟซีนใน**ขุนแผน**นี้มีเยอะมาก ตอนถ่ายหนังต้องคุยกันว่าต้องทอนออกบ้าง มันเยอะไปจนมันเลียน นี่ขนาดทอนออกไปเยอะแล้วยังเลียนอยู่เลย แต่บางที เราจะปฏิเสธไม่ได้ เราเลือกใจทยึดด้วยมั้งที่เขาเรื่องนี้มาทำ สมัยนั้นผู้ชายหลายเมียไม่ใช่เรื่องผิด เป็นเรื่องน่านิยมของคนสมัยนั้น การมีมากเมียเป็นการบ่งบอกถึงความมีอำนาจของผู้ชาย เรื่องนี้ก็โดนคิดขึ้นสมัยนั้น เขาก็เลยกลายเป็นฮีโร่สมัยนั้น ขุนแผนก็เลยมีมากเมีย เป็นฮีโร่ เป็นนักรบผู้ชนะหมด แต่ในพ.ศ.นี้ มันก็เป็นไ้บ้ากาม แล้วคุณก็จะเขียนอย่างไรให้ไ้บ้ากามเป็นคนดี มันยากมาก ไม่รู้จะหาเหตุผลขนาดไหนเข้าไปรองรับ ดังนั้น อีโรติกในเรื่องจึงมีไว้เพื่อเอามารองรับความเป็นฮีโร่ของขุนแผน”

อย่างไรก็ตาม ฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เรื่อง**ขุนแผน**นี้ แม้ว่าจะเป็นจุดขาย แต่ก็ไม่ใช่โป๊เปลือยเกินไป จึงผ่านกระบวนการเซ็นเซอร์ได้อย่างไม่มีปัญหา

“ฉากอีโรติกสำหรับ**ขุนแผน**ตอบได้เลยว่าเป็นจุดขายของเรื่อง คนมาดู**ขุนแผน**ก็รอดูตรงนี้เหมือนกัน พูดถึงขุนแผน หนึ่ง เขาเป็นนักรบ จอมขมังเวทย์ สอง เขาเป็นนักรัก ผู้ยิ่งใหญ่ คนก็รอ

ดูเลิฟซีนว่ามันจะมีขนาดไหน นี่ก็อาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่เอน้องตึก บงกช เล่นด้วย คือ Sex appeal ของหนัง หนังที่มันมีกลิ่นของอะไรประมาณนี้อยู่ แต่ฉากอีโรติกในเรื่อง **ขุนแผน** ไม่มีถูกเซ็นเซอร์เลยนะ เพราะที่ถ่ายมา เท่าที่เห็นมันก็แค่นั้นแหละ ไม่มีเปลือย เห็นหน้าอก อย่างเก่งก็เห็นแผ่นหลัง เห็นด้านข้าง ส่งเซ็นเซอร์แล้ว ก็ผ่าน ส่งไปก็ฉบับเดียวกันนั่นแหละ ไม่ได้มีการตัดใดๆ ทั้งสิ้น แล้วภาพที่ลงเป็นข่าวว่า เณรขึ้นหานางพิม มันไม่ใช่เณร ชาวบ้านมั่วไป ชาวไม่เคยรู้เรื่อง ถ้าคุณไปอ่านเรื่อง **ขุนแผน** จริงๆ มันก็ขึ้นในจังหวัดเดียวกับที่หนังขึ้น คือ ขุนแผนไปลี้ภัยกับต้นไม้ ลี้ภัยก่อนแล้วค่อยขึ้นไปหานางพิม แต่ภาพที่ข่าวเอาลงมามีออก ขุนแผนยังหัวเหม่งอยู่ ก็แน่ละ ก็เพิ่งลี้ภัยแล้วขึ้นมาเลยนี่ ใครจะมมยวาล่ะ มันใส่ชุดชมราวาสแต่หัวยังเหม่งอยู่แค่นั้นเอง บางทีนักข่าวก็โจมตีด้วยความอยุติธรรม ผมไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น ถ้าคุณรู้เรื่องของผม คุณจะรู้ว่าเขาไปลี้ภัยมาก่อน มันไม่ได้ผิดทำนองคลองธรรมอะไรเลย จะผิดก็ตอนมันขึ้นมาเขานั่นแหละ แต่ไม่ได้ผิดไปมั่วอะไรกับใคร ไม่ใช่” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“เด็กต่ำกว่า 18 ดูได้แน่นอนครับ แต่ถ้าจะให้สวยต้องมีผู้ปกครอง พ่อแม่ หรือครู คอยให้คำแนะนำด้วย เพราะนอกจากจะมีฉากเลิฟซีนแล้ว ก็ยังมีฉากที่เกี่ยวกับความรุนแรงที่ควรจะได้คำแนะนำ อย่างฉากขุนแผนเลิฟซีนกับแก้วกิริยาในคุก ยิ่งน้อยๆ ที่ต่ำกว่า 15 ก็ยิ่งน่าจะได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่” (สัมภาษณ์ ธนิตย์ จิตนุกูล อ้างถึงใน ผู้จัดการออนไลน์ , 25 มกราคม 2545)

นอกจากทัศนะของผู้กำกับและคนเขียนบทในภาพยนตร์เรื่อง **ขุนแผน** แล้ว ยังมีทัศนะจากนักแสดงนำของเรื่อง ดังนี้

วัชรระ ตังคะประเสริฐ หรือแอนดี้ (ผู้จัดการออนไลน์, 25 มกราคม 2545) รับบทเป็นขุนแผน ชายหนุ่มที่เป็นทั้งนักรบและนักรัก กล่าวถึงฉากกามารมณ์ในเรื่องนี้ว่า

“สำหรับขุนแผน เรื่องรักกับเรื่องรบถามว่าฉากไหนมากกว่ากัน ผมว่าใกล้เคียงกันครับ แต่ส่วนใหญ่ น่าจะเป็นฉากรบนะ แต่ก็มีเลิฟซีนค่อนข้างเยอะเหมือนกัน เพราะตัวขุนแผนมีเมียเยอะ ผมก็เลยต้องเล่นเลิฟซีนกับผู้หญิงทั้ง 5 คน ซึ่งแต่ละคนจะเล่นแตกต่างกันออกไป และมีคาแรคเตอร์ไม่เหมือนกัน

อย่างเลิฟซีนกับพิมจะเป็นรักแรกที่ย่อนโยนสดใสหวาน เวลาเล่นก็จะออกแนวหวานๆ สวยงาม แล้วต่อมาก็เป็นสายทอง ซึ่งสายทองจะเป็นผู้หญิงที่แก่กว่าขุนแผน เขาก็เลยจะมี

ประสบการณ์ในเรื่องมาก มันก็จะเป็นอารมณ์แบบขุนแผนอยากลอง สายทองก็จะช่วยวนเพื่อเชิญผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน

หลังจากนั้นก็จะไปเจอลาวทอง ซึ่งเป็นบรรณาการที่ได้มาจากสงครามเป็นหญิงนักรบก็จะมี ความเข้มแข็ง ยอมพลีตัวเพื่อเป็นบรรณาการให้ขุนแผน อารมณ์รักก็จะต่างไป ก็ประมาณว่าเลิฟซิงกันในห้องนักรบ หลังจากนั้นก็จะไปเจอบัวคลีในป่า ซึ่งเขาจะเป็นสาวบ้านป่ามีความเป็นเด็ก คึกขุใสๆ ส่วนขุนแผนก็โตขึ้นมาหน่อยหนึ่งมีประสบการณ์ขึ้นเชิงมากกว่าก็จะหลอกเด็ก

เลิฟซิงก็จะต่างกันเพราะบัวคลียังเป็นเด็ก ขุนแผนจะเป็นครู ส่วนแก้วกิริยาเป็นความรักที่เกิดจากความเห็นใจ ก็จะมีการเลิฟซิงกันในคุก ก็ยอมรับครับว่าเลิฟซิงค่อนข้างเยอะ แต่ผมก็มั่นใจในตัวพี่ป้านะ เพราะได้คุยกับพี่เขาแล้ว พี่เขาก็บอกว่าภาพจะสื่อออกมาในทางสวยงามไม่น่าเกลียด”

“เรามีการซุ่มกันมาหลายครั้งก่อนที่จะถ่ายจริง ก็ไม่ค่อยเทคครับ เพราะถ้าเทคก็ต้องเริ่มต้นใหม่ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเทค ก็โอเคครับ ผ่านไปได้ด้วยดี ผู้กำกับก็ค่อนข้างพอใจในการทำเลิฟซิงของผม หลายๆ คนจะมองว่าผมได้กำไร แต่ผมไม่ได้คิดว่าเป็นกำไรชีวิต คิดว่าเป็นแค่การแสดง หนึ่งออกฉายก็อาจจะมีคนอิจฉาขุนแผนบ้าง เพราะขนาดที่มงานก็ยังมีอิจฉาเลย (หัวเราะ) แต่ผมก็เฉยๆ นะ เพราะเวลาถ่ายจริงเขาจะต้องมีการเซฟให้ผู้หญิงอยู่แล้ว จะใช้เทคนิคมุกกล้องเข้าช่วย ภาพมันจะออกมาหือหาว แต่จริงๆ ไม่มีอะไรครับ จะออกมาเป็นแนวศิลปะ หนึ่งเรื่องนี้ ภาพสวยมาก” (สัมภาษณ์ วัชรระ ตั้งคะประเสริฐ อังถึงโน ผู้จัดการออนไลน์ , 29 มกราคม 2545)

บงกช คงมาลัย หรือ ต๊ก (ผู้จัดการออนไลน์ , 25 มกราคม 2545) รับบทเป็นพิมพ์ฉวีลาโดยหรือ นางวันทองหญิงสองใจ ที่ต้องเล่นเลิฟซิงกับผู้ชายสองคน

“สำหรับหนังเรื่อง**ขุนแผน** จะมีฉากเลิฟซิงเยอะมากเกือบทั้งเรื่อง ยอมรับว่าหนักใจ ต้องเล่นทั้งกับขุนช้างและขุนแผน เรื่องนี้ถือว่าเล่นเลิฟซิงเยอะที่สุดแล้ว เพราะต้องเล่นทั้งในความคิดและนอกความคิดของขุนแผนและขุนช้าง ยิ่งทำให้มีเกือบทั้งเรื่อง แต่ก่อนเล่นต๊กได้ตกลงกับทางบริษัทแล้วว่าเล่นได้แค่วันไหน ซึ่งต๊กจะเล่นเองบางฉากที่โชว์เฉพาะท่อนบน แล้วก็จะมีการหอมกอดจูบกันจริง โดยส่วนใหญ่จะเล่นกับขุนแผนมากกว่าขุนช้าง บางวันถ่ายเลิฟซิงกันทั้งวัน ซ้ำไปหมดทั้งตัวเลย ส่วนฉากที่ยากที่สุดคงจะเป็นเลิฟซิงกลางน้ำกับขุนแผนที่ต้องเล่นให้เข้าถึงอารมณ์ ถือว่าเป็นฉากที่พิเศษสุด”

“ฉากเลิฟซีนส่วนมากจะเป็นฉากนีกฝันของขุนแผน ตี้ก็เล่นเอง ก็มีนอนกอดกันบ้าง หอม บ้าง หรืออย่างฉากที่นางพิมฝันใจไม่อยากจะมีอะไรกับขุนแผน เพราะรู้สึกว่ามีเยาะเย้ย ก็เหมือนถูก ช่มชื่นหน่อยๆ กับฉากที่ต้องเสียสาวครั้งแรกก็เล่นเองค่ะ ส่วนเรื่องที่ต้องใช้เสตนด์ อิน ตี้ก็ไม่กลัว คนอื่นจะมองว่าเรื่องมาก เพราะนักแสดงก็ต้องห้วงภาพลักษณ์ของตัวเองเหมือนกัน ฉากที่ไม่เล่น คือ จูบกันใต้น้ำ แล้วสมัยก่อนเขาไม่ใส่เสื้อใน กางเกงใน แล้วพอผ้ามันเปียกมันก็เห็นเรือนร่างเรา แล้วผ้าก็หลุดมาครึ่งหลัง ซึ่งการเห็นเรือนร่างอย่างนี้ คนไทยคงรับไม่ได้” (ผู้จัดการออนไลน์ , 4 ตุลาคม 2544)

“ถึงจะมีเลิฟซีนเยาะเย้ยแต่ตี้ก็ไม่อยากให้เห็นคนดูมองว่าเป็นหนังเอ็กซ์ จริงๆ แล้วเรื่องนี้มี เนื้อหาที่น่ารักนะ บางคนทีไปดูหนังฝรั่งแล้วมีฉากจูบปาก เค้กก็จะบอกว่า เฮ้ยน่ารักจังเลย แต่ถ้า คนจะมองว่าตี้เล่นน่าเกลียด มองว่าไม่ดี ตี้ก็จะถือว่าตี้ส้อมันออกมาไม่ดีเอง” (ผู้จัดการออนไลน์ , 25 มกราคม 2545)

แม่เปี้ย

หากจะกล่าวถึงแม่เปี้ยภาคนี้ ผู้ที่จะชี้แจงให้ทราบถึงรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอได้ดีที่สุด คงไม่พ้นคุณสมจริง ศรีสุภาพ (สัมภาษณ์ , 17 กุมภาพันธ์ 2546) ผู้กำกับชื่อดัง ที่สร้างภาพยนตร์หลากหลายแนว จนมาถึงแนวอโรติกอย่างแม่เปี้ยนี้

“แม่เปี้ยเป็นภาพยนตร์ที่บอกถึงกิเลสตัณหา ความลุ่มหลงของมนุษย์ มันก็พูดถึง theme นี้โดยเฉพาะเลย คือ ผู้ชายคนหนึ่งลุ่มหลงอยู่ในเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งทีลึกลับที่เขาสนใจ แต่ว่า บังเอิญมันมีความลึกของตัวละครว่า ทำไมเขาถึงได้สนใจผู้หญิงคนนั้น อันนี้มันเป็นสิ่งที่ไม่ใช่แบบๆ ไม่ใช่เจอกัน อู๊ย ฉันทักเธอจัง เจอที่บาร์ ไปนอนกัน ก็ไม่ใช่ แต่มันเกิดจากว่าพระเอกมันหลงผู้หญิงคนนี้ เพราะผู้หญิงคนนี้มีความเป็นไทย มีความอะไรที่เขาโหยหา โดยเฉพาะบ้านไทย หลังจากนั้นเป็นสิ่งที่เขาโหยหา การที่เขาเจอนางเอกที่บ้านที่กรุงเทพฯ ทำไมเขาไม่อยากจะนอนกับนางเอก เขาต้องไปนอนที่บ้านไทยหลังนั้น มันมีความลึกของตัวละครมากกว่า แล้วทำไมนางเอกต้องเป็น อย่างนั้น ก็นางเอกเห็นว่าของอย่างนี้ไม่ได้เสียหายอะไร พ่อแม่ก็ทำกันอยู่ทั้งบ้าน ก็นอนกับผู้หญิง ทั้งบ้านมาแล้ว เห็นมัยว่ามันสะท้อนออกมาในมุมของคาแรกเตอร์ มันไม่ใช่เป็นเหมือนกับ ไปเที่ยว เตะกัน ชนแก้วกันแล้วก็ไปนอนกัน มันก็ต่างกันแล้ว กับความลึกของการนำเสนอคาแรกเตอร์”

คุณสมจริงได้กล่าวถึงเหตุผลที่เลือกทำภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า “อยากลองดูเหมือน กับมันก็เป็นเรื่องของคนที่เป็นผู้ใหญ่ขึ้น คิดว่าเราก็เป็นผู้ใหญ่ขึ้น เราก็โตขึ้น เราก็ลองทำอะไรที่มันเป็นเรื่องที่ใหญ่ขึ้นเท่านั้นเอง ส่วนทำไมถึงเป็นแม่เบีย ก็เพราะแม่เบียมีสูตรของการที่จะทำให้หนังเรื่องนี้ประสบความสำเร็จระดับหนึ่ง คือ เราก็มองการตลาดด้วย หนึ่งเป็นวรรณกรรม สอง เป็นเรื่องที่คุณรู้จักดีอยู่แล้ว สาม เป็นเรื่องที่ พี่มีความรู้สึกว่ามันสวย ในเรื่องของนางเอก เรื่องความลึกของนางเอกกับงู มันดู Mystic คูณกลับ คูณนี้ยยะดี มันก็มีอะไรหลายๆ อย่างที่ท้าทาย น่าทำดี”

ในเรื่องการนำเสนอฉากกามารมณีในเรื่องแม่เบีย คุณสมจริงแสดงทัศนะถึงเหตุผลของการนำเสนอว่า “ก็ theme มันบอกอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นมันก็ต้องมีเหตุผลในการกระทำ ตัวละครเขาก็ต้องมีเหตุผลในการกระทำของเขา เพราะอะไรเขาอยากนอนกับผู้หญิงคนนี้ ทุกอย่างมันมีเหตุผลของมัน เพราะ theme ใหญ่มันก็พูดถึงตรงนี้ เหมือน จัน ดารา theme ใหญ่เขาก็พูดถึงประเด็นเซ็กซ์อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น อย่างไรก็ตามก็หนีโรติกไม่พ้น เพราะหัวใจของมันพูดอยู่”

“เรื่องของเลิฟซีนเป็นส่วนสำคัญของเรื่องก็คือโรติก แต่ไม่ได้สะท้อนในความหยาบโผน อุบาทว์ ลามก แต่เราสะท้อนถึงความสวยงาม ในการกำกับภาพ จะว่าไปการที่ผู้หญิงผู้ชายนอนกันก็เป็นเรื่องของความรักอย่างหนึ่ง พี่ว่าเด็กสมัยใหม่มีความคิดมากกว่าที่จะคิดว่าเป็นเรื่องของการยั่วยุ แต่ผลของสิ่งที่นางเอกทำก็ได้รับการตอบแทน คือ เขาต้องสูญเสียอะไรบางอย่างไป มันก็มาสะท้อนในเรื่องราว เราไม่ต้องการให้ออกมาดูยั่วยุ ซึ่งภาพที่ออกมามันสวยงาม ของคนที่กำลังมีความรักกัน เราจะสะท้อนถึงความสวยงาม แต่บางอันมันก็ดูรุนแรง ถ้าตรงนั้นเป็นความรักของกิเลสตัณหา แต่ถ้าเป็นความรักก็จะแสดงออกอีกแบบหนึ่ง การเมคเลิฟในเรื่องจะมีหลายแบบ แต่ก็สวยงามทั้งหมด” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ อ่างถึงใน ผู้จัดการออนไลน์ , 29 มิถุนายน 2544)

“ความงามในการนำเสนอฉากโรติกในเรื่องแม่เบีย อยู่ที่ lighting อยู่ที่องค์ประกอบภาพหลายคนก็ขม่นักแสดงว่าอย่างน้อย เขาก็กล้าที่จะเล่นจริงๆ เพื่อจะให้เกิดความรู้สึกว่ามันเป็นจริงขึ้นมา lighting คือทั้ง แสง เงา ทั้ง frame ภาพ เราก็ต้องสื่อความหมายด้วยตรงนั้นหมด” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“ตอนถ่ายทำก็มีสตูดิโอ อินบ้าง ไปมากๆ ก็ต้องใช้ สตูดิโอ อิน เราก็ต้องเกรงใจเขา คือ เขาก็รู้บทบาท รู้สถานภาพอยู่แล้ว แต่ว่าเราก็ต้องให้เกียรติกัน อันไหนที่ไปมากเราก็ต้องไม่ใช่เขา

คุยกันก่อนตั้งแต่ตอน Casting แล้ว เขาก็ต้องรู้แล้วว่าเรื่องเราจะพูดถึงอะไร เขาต้องเห็นด้วยที่จะมาเล่นเรื่องนี้ ไม่ใช่ไม่รู้เรื่องรูปร่างเอามาเล่น ก็ต้องคุยกัน แล้วก็มีการซ้อมกันด้วยซ้ำ เรื่องของเลิฟซีน ไม่มีการบัง นักแสดงเล่นกันเต็มที่ หมายความว่า ด้วยหน้าที่ของเขาละ”

นอกจากนี้คุณสมจริง (สัมภาษณ์ , 17 กุมภาพันธ์ 2546) ได้ชี้แจงถึงฉากกามารมณ์แต่ละฉากในเรื่อง ดังนี้

“อย่างฉากชูดมะพร้าว นี่คือ ความอีโรติกไง คือ เมขลาเขาก็ต้องการให้ผู้ชายคนนี้ติดใจหรือหลงใหลในตัวเขา เขาก็ต้องทำทุกอย่างให้ผู้ชายคนนี้คลั่งใคล้ในตัวเขาอยู่แล้ว เป็นฉากที่นำเสนอตัวนางเอกให้ดูดึงดูดใจ แต่ก็ดีใจอย่างว่า คนก็ยังพูดถึงฉากชูดมะพร้าวว่าเป็นฉากอีโรติก เพราะฉะนั้น ในจุดนี้ที่ก็ทำประสบความสำเร็จระดับหนึ่ง ซึ่งฉากนี้ เป็นจุดขายอยู่แล้ว เพราะว่ามันเป็นเรื่องอีโรติก แล้วฉากมันก็อีโรติก มันไม่มีความโป๊เลยสักนิด ถ้าถามว่าเมขลาโป๊ไหม ใส่ชุดว่ายน้ำน้ำโป๊กว่า การที่เขาใส่ผ้าถุง ผ้าแถบ พี่ว่าชุดว่ายน้ำน้ำโป๊กว่า แต่ทำไมคนดูแล้วบอกว่าอีโรติก

จริงๆ แล้วชูดมะพร้าวจริงๆ ก็ต้องนั่งทำนี่ เพราะถ้าเกิดผู้หญิงนั่งแบบผู้ชายชูด หวอจะออกเลยนะ ชูดมะพร้าวจริงๆ ต้องนั่งคร่อมแล้วชูด มันไม่มีทำนองอย่างอื่น เพราะฉะนั้น พี่ก็เลยดีไซน์ให้มันมีความเป็นผู้หญิงในทำนอง เพราะถ้าให้มันคร่อมชูดมันก็คงไม่สวย มันก็คงไม่อีโรติก มา นั่งยองๆ ทำอย่างนี้คงไม่สวย เพราะฉะนั้น นั่งยังไงจะให้สวย นั่งแบบซีซั่นมอเดิร์นไซค์ก็ได้ เพราะว่าหน้ามันไม่ได้หันไปทางที่ชูด

ส่วนผ้าถุงมันก็ต้องนั่งถลก ถ้าไม่นั่งถลกมันก็นั่งไม่ได้ ในลักษณะของอาการที่มันต่ำขนาดนั้น อันนี้พี่ไม่ได้แก้ตัว แต่กำลังบอกเหตุผลของที่มาของทำนองนี้มันคืออะไร คือ เราก็ดีไซ์กันแหละ คิดกันมา ไม่ใช่ไม่คิด เพราะว่าถ้าเกิดผ้าถุงมันไม่ถูกถลกขึ้นมา มันก็นั่งไม่ได้ แล้วเขาใส่เป็นชั้นที่ยาวมากด้วย ผ้าถุงมันสออบอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าไม่ถูกถลกขึ้นมา มันก็ไม่สามารถจะนั่งกับพื้นที่มีมันเตี้ย เพราะมันจะห่างพื้นดินแค่ประมาณ 5 นิ้วได้มั้ง ความสูงเท่ากับเก้าอี้ชักผ้า อันนี้คือเหตุผลที่ต้องนั่งบิดไป แล้วผ้าแถบทำไมเขาถึงต้องใส่อย่างนั้นก็เพราะเขาต้องการจะยั่วพระเอกอยู่แล้ว คาแรกเตอร์ก็ต้องการที่จะให้พระเอกมาหลง”

“ฉากนางเอกนอนเปลือยอยู่ในอ่างน้ำ มองโทรศัพท์ มันก็คือ นางเอกคิดถึงพระเอก อยากให้เขานอนกับตัวเอง เขาก็ต้องจินตนาการตรงนั้น เวลาเรารักใครสักคน เราก็คิดว่า ถ้าเกิดเรามีอารมณ์ เราก็คิดว่าเรานอนกับเขา นางเอกก็คิดอย่างนั้น แต่ก่อนหน้า มันก็จะสื่อความหมายนะว่า มันรอโทรศัพท์อยู่แล้วพระเอกไม่ได้โทรมา แล้วการที่นางเอกดำเนินไป พี่ต้องการจะบอกว่ามันก็

เหมือนกับคนที่กำลังจมน้ำแล้วตอนนี้ เหมือนกับคนที่เห็นว่า เรื่องรักเป็นเรื่องไร้สาระ นางเอก เมขลาจะคิดอย่างนี้ตลอด คนที่เข้ามาลุ่มหลงมัน อู๋ย อู๋นี่ Silly ที่เขาต่ำเสียจนที่มากลิ่งในตัวเขา แต่วันหนึ่งตัวเองมาเจอผู้ชายคนหนึ่ง แล้วตัวเองมีความรู้สึกว่ารักเขาจังเลย ตัวเองก็เหมือนมาติด กับในสิ่งที่ตัวเองคิด พี่ก็สื่อด้วยการที่ เหมือนคนที่มันจมน้ำแล้วละตอนนี้ อันนี้แล้วแต่คนตีความ แล้วไง ถ้าเกิดตีไม่ชัด มันก็ต้องโทษพี่แล้ว พี่อาจจะสื่อไม่ชัดหรืออะไร แต่เรื่องที่เขาอน เขามีอู๋บ ไร้ร่างกาย ก็บอกแล้วว่า คือ เขาหวังว่าผู้ชายที่รักจะมาหาเขา มาทำกับเขาอย่างนี้ นี่คือส่วน อีโรติก”

“ฉากที่พระเอกมาหานางเอก จะร่วมรักกัน แล้วหยุดชะงัก เพราะพระเอกบอกให้ไปบ้าน ของนางเอกที่สุพรรณ คนก็จะด่าฉากนี้ว่า เกือบๆ อยู่แล้ว ทำไมไม่... มัน build มาถึงสุดแล้ว แล้ว มันชะงัก แต่จริงๆ แล้ว มันเป็นอย่างนั้น พร้อมกับอารมณ์ของตัวละคร พระเอกมันก็อย่างนั้น มัน อยากนอนกับผู้หญิงของมันมาก แต่พอมันมาถึง แทนที่จะนอน กลับรู้สึกว่ามันอยากไปนอนที่ เรือนไทย เพราะตรงนั้นมันคือ เมขลาที่อยู่เรือนไทย ไม่ใช่เมขลาที่อยู่กรุงเทพ มันลุ่มหลงเมขลาที่ อยู่เรือนไทยมากกว่าเมขลาที่อยู่กรุงเทพ มันคนละคนกันสำหรับความรู้สึกของพระเอก เมขลาที่ เรือนไทยก็เป็นอีกคนหนึ่ง เมขลาที่กรุงเทพก็เป็นอีกคนหนึ่ง เพราะฉะนั้น มันอยากนอนกับผู้หญิง อย่างเมขลาที่อยู่เรือนไทยมากกว่า ผู้หญิงคนนั้นนะ เป็นเหมือนกับ เมขลา มันมีสองภาคอยู่แล้วไง มันอยากนอนกับเมขลาภาคนั้น ไม่ใช่ภาค Business Girl ในเมือง”

“ฉากที่นางเอกถอดเสื้อผ้าแล้วเดินลงเล่นน้ำในแม่น้ำตอนกลางคืน เพราะเขาเห็นว่ามันเป็น เรื่องธรรมดา ในความหมายของเมขลา เขาเห็นเป็นเรื่องธรรมดา คือ เขาอยู่ในน้ำ เขาอาจจะ ทำอะไรก็ได้ เราไม่รู้ เขาเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แล้วตรงนั้นก็เปลี่ยวพอที่เขาจะทำอย่างนั้นได้ เพราะบ้านเขา ราบๆ ไร่แล้วว่ เป็นบ้านที่ไม่มีผู้คน เรือผ่านเรือยังกลัวเลย มีฉากหนึ่ง ที่เรือผ่าน เด็ก บอกว่า ตาๆ หนูกลัว คนก็กลัวบ้านหลังนี้ ทุกคนไม่กล้ากล้ารายมาบริเวณนี้ เหมือนกับเราเจอ บ้านร้างสักหลัง แล้วเด็กก็ไม่กล้าเดินผ่าน เพราะกลัวว่ามันจะเป็นบ้านผีสิง คนก็รีบ ให้ผ่านตอน กลางคืนไหม มันก็ไม่กล้าผ่าน พี่ก็สื่อความหมายโดยการที่มีเรือลำหนึ่งผ่าน แล้วเด็กก็ตะโกนว่า ตาๆ หนูกลัว ตาบอก เออ หนูก็กลัว แล้วก็หายไป ไม่คิดเหรอว่า คาแรกเตอร์อย่างเมขลา มันก็กล้า ทำ”

สำหรับทัศนะของพระเอกและนางเอกในเรื่องแม่เปี้ยเกี่ยวกับการแสดงฉากกามารมณ์มี ดังนี้

นภคประภา นาคประสิทธิ์ หรือ มะหมี รับบทเป็นเมขลา นางเอกของเรื่องนี้
กล่าวถึงการแสดงในเรื่องนี้ว่า

“มีการเข้าคอร์สฝึกอบรมกันก่อนเข้าฉากจริงในบทเลิฟซีน เรียนด้วยกัน (กับกอล์ฟ)
อาจารย์จะสอนให้เรารักกัน แล้วทำอย่างไรให้คนดูเชื่อว่าเรารักกัน ต้องทำให้อาจารย์เชื่อว่าเรารัก
กันจริง ถ้าทำให้เชื่อได้ก็ผ่าน มะหมีคิดว่าหนังเรื่องนี้ไม่ได้เน้นที่เซ็กซี่ แต่เน้นภาพชีวิตจริงของคน
อยู่กันเป็นคู่ เหมือนกระจกสะทอนออกมาว่า ถ้าเราอยู่กันสองคนแล้ว การเลิฟซีนเป็นเรื่องที่
ธรรมดาของคนที่เป็นคู่รักกัน ไม่ใช่เรื่องน่าอายนะคะ” (สัมภาษณ์ นภคประภา นาคประสิทธิ์
อ้างถึงใน ยวิษฐา (นามแฝง) , 4 กุมภาพันธ์ 2546)

“ภาพของการเป็น Sex Symbol ตอนแรกก็กลัวนะคะ แต่ตอนหลังๆ ไม่กลัวแล้ว เพราะเรา
เชื่อว่า ถ้าเราไปได้เล่นเรื่องอื่นๆ แล้ว คนไทยก็คงไม่ติตภาพว่า มะหมีเซ็กซี่ หรือหรือว่า เซ็กซี่
ชิมโบลอะไรพวกนี้” (สัมภาษณ์ นภคประภา นาคประสิทธิ์ อ้างถึงใน MovieSeer Thailand , 4
กุมภาพันธ์ 2546)

พุฒิชัย อมาตยกุล หรือ กอล์ฟ รับบทเป็น ชนะชล กล่าวถึงการแสดงในเรื่องนี้ว่า

“ก็เข้าคอร์สเรียนแอ็คติ้งประมาณเดือนกว่า ๆ ต้องคลุกคลีและใกล้ชิดกับมะหมี เพื่อที่จะ
ให้เรามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเหมือนกับตัวละคร ตัวจริงของมะหมีเป็นคนขี้เล่น น่ารัก จะต่างกับ
เมขลาที่เป็นคนเซ็กซี่ เธอจะล่อลวงผู้ชาย ส่วนมะหมีนั้นเป็นน้องที่น่ารักที่แฝงไปด้วยความเซ็กซี่
ครับ” (สัมภาษณ์ พุฒิชัย อมาตยกุล อ้างถึงใน ยวิษฐา (นามแฝง) , 4 กุมภาพันธ์ 2546)

“การแสดงฉากเลิฟซีน ก็ยากเหมือนกัน เพราะเวลาถ่ายจะมีทีมงานในกองถ่ายเยอะ เราก็
จะเขินบ้าง ซึ่งตอนแสดงจริงๆ ไม่ค่อยเขินเท่าไรหรอก แต่จะเขินหลังจากที่ผู้กำกับสั่งคัท”
(สัมภาษณ์ พุฒิชัย อมาตยกุล อ้างถึงใน MovieSeer Thailand , 4 กุมภาพันธ์ 2546)

ไกรทอง

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ไทยเรื่องหนึ่งที่ได้รับกระแสวิพากษ์วิจารณ์หนาหูเกี่ยวกับฉาก
กามารมณ์ที่ล่อแหลม ซึ่งผู้กำกับ สุทัศน์ อิศรานุกุล ได้กล่าวถึงเรื่อง**ไกรทอง**ว่า

“ผมก็มีส่วนเข้าไปช่วยในเรื่องการเขียนบท ผมเข้าไปแก้ให้มันออกมาในแนวที่ถนัด คือผมอยากจะทำอะไรที่มันสมัยใหม่ ไม่ใช่เป็นจักรๆ วงศ์ๆ เสียดังพีเพอะ อะไรอย่างนี้ไม่เอา แต่ผมจะมาในรูปแบบฮีโร่ คือ ชาวบ้านอยู่กันอย่างปกติสุขธรรมดา อยู่ดี ๆ ก็มีอะไรโผล่ออกมาทำร้ายผู้คน แล้วก็มีการออกมาต่อสู้ เราจะทำให้โครงของกลายเป็นฮีโร่ เปรียบเทียบเหมือนซูเปอร์แมนที่จะต้องออกมาพิทักษ์โลก โครงของเองก็จะเก่งกล้าสามารถ เราพยายามจะถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ ออกมา ซูเปอร์แมนเป็นจุดเริ่มของคนเข้ปต์ทั้งหมด

มันไม่เชิงเป็นฮีโรติกหรือเลิฟซีนอะไรมากมาย จะเป็นออกแนวแฟนตาซี เด็กๆ ดูได้ไม่ใช่ว่าจะขายเช็ทส์ให้กับผู้ใหญ่แต่ก็เผอิญว่า โครงของมีเมื่อยเยอะฉากแบบนี้มันก็ต้องมีออกมาเพื่อจะสื่อให้เห็น อีกอย่างหนึ่งหนังมันค่อนข้างสั้น เรามีเวลาเล่าเรื่องไม่เยอะ ฉะนั้นในการที่จะสื่อให้เห็นความรักของเมย์ทั้ง 4 คน มันเสียเวลาที่จะไปเล่าถึงจุดเริ่มต้นตอนคบกัน เราก็รวบรัดเลย การจับจริงเป็นตัวสื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อกันได้ดีและเป็นการรวบรัด มันไม่ใช่จุดขายอย่างดูเด็ดหรือเป็นตัวหลักของเรื่อง แต่ก็ต้องมีบ้าง เพราะโครงของเป็นคนที่มีเมื่อยเยอะ ผมรู้สึกว่าคุณอย่างมันลงตัวแล้วมันก็น่าติดตาม คงเป็นเรื่องที่แปลกแน่ที่จะใช้ความสัมพันธ์กับคน ทุกคนก็คงสนใจว่ามันจะออกมาอย่างไร” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์ อ้างถึงใน ผู้จัดการรายวัน, 4 พฤศจิกายน 2544)

การถ่ายทอดฉากการมารวมตัวระหว่างคนกับจะเข้ค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่ต้องออกมาลำบาก แต่ผู้กำกับก็ค่อนข้างมั่นใจในการทำงานครั้งนี้

“ผมค่อนข้างได้เปรียบในเรื่องนี้ครับ เพราะผมเองเป็นคนที่ผ่านงานในด้านภาพมาเยอะ เช่น ผมก็คงจะใช้วิธีพาสภาพไปมาให้เห็นว่าจะเข้กับคนกำลังมีเพศสัมพันธ์กัน” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์ อ้างถึงใน ผู้จัดการรายวัน, 4 พฤศจิกายน 2544)

“ด้านแสงพี่ก็ได้เปรียบกว่าชาวบ้านเขา อาจจะแพ้ในเรื่องฉาก เรื่อง Prop ซึ่งก็ต้องหาคนมาช่วย ตรงนี้พี่ต้องรอด แค่ม่านน้ำตกในถ้ำ อย่างน้อยมันก็บับังอะไรที่จะเห็นล่อแหลมได้แล้ว” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

หลังจากที่ภาพยนตร์ออกฉาย ฉากการมารวมตัวทั้งหลายกลับกลายเป็นจุดขายใหญ่ของเรื่องแทนประเด็นความเป็นฮีโร่ และกลายเป็นสิ่งที่ถูกพูดถึงมากที่สุดเกี่ยวกับโครงของ คุณสุทัศน์จึงได้ชี้แจง ดังนี้

“ก็เป็นเรื่องความร่วมมือ ซึ่งทางเจ้าของหนังเขาเป็นคนบอกว่า หนังนี้จะต้องมีโป๊ๆ หน่อยนะ เราพูดกันเล่นนะว่าไม่ได้เอาเรื่องอาร์ตมาอ้างแล้ว เขาพูดกันเลยว่า มันจะขายได้ มันต้องโป๊ เราทำให้ แต่ตกลงกันไว้ว่า เมืองนอกนี่ เราขายหนัง*ไกรทอง*เป็นคาสโนวาเมืองไทย คือ พาดทั้งนางเอกบนบก พาดทั้งนางจะเข้ในน้ำ แต่ในความรู้สึกของคนไทย คือ ฮีโร่ของเด็กๆ ถ้าคนดูหนังจะเห็นว่า ไปช่วยเด็กจมน้ำ ที่เราทำไว้

หลังจากหนังจบแล้ว เขาก็มาคุยกันว่า ยังไม่โป๊อีก แล้วก็มีการขอถ่ายเพิ่ม สิ่งหนึ่งที่พี่ต้องทำก็คือ ถ่ายเพิ่มให้เขา เหตุผลว่า ถ้าพี่ไม่ทำ เขาจะไปทำกันเอง นี่คือน้ำที่ไร้มารยาทมากที่สุด เพราะเขาทำกันเอง เขาบอกพี่ว่า ในหนังไม่เห็นบอกเลยว่า แบ่งนอนกันยังไงระหว่างตะเภาแก้วกับตะเภาทอง คนไหนวันจันทร์ อังคาร พุธ แล้วคนไหนพฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ พี่ก็ เอ๊ย ทำหนังเป็นหรือเปล่า เลยกบอโศกคุณต้องการให้ผมมีฉากอีโรติกของทุกคนครบเลยใช่ไหม โอเค ผมทำให้ ก็คือทำมาได้แค่ไหน ไม่เงินเดียวเขาก็มาใส่ตรงที่ว่า แล้วมันเสียหนังมัยละ ถ้าเราไม่ทำเขาก็จะไปทำกันเอง” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุกุลกรณ, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

“พี่ดแบ็กไม่ค่อยดีนัก พุดไปก็เหมือนกับเราแก้ตัวนะ แต่ความจริงหนังที่ผมติดต่อออกมาเสร็จ และกำลังนำไปทำเสียงอยู่ มันไม่ใช่หนังอย่างที่ได้ออกกัน ตอนที่เราถ่าย เราได้คุยกันไว้ว่า เราถ่ายฉากอีโรติกเอาไว้เยอะๆ ก็เพราะเรารู้ว่าหนังได้ไปฉายต่างประเทศ ซึ่งฝรั่งไม่ค่อยถือเรื่องแบบนี้ เราก็เลยถ่ายเอาไว้เยอะๆ แต่วิธีการทำงานจริงๆ มันไม่ค่อยถูกต้องเท่าไร มันเกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คือ แทนที่ทางเจ้าของหนังจะมาปรึกษาเราว่า เขาอยากจะทำตรงไหนเข้าไปนะ แต่ขณะที่เรากำลังอะเร็นจ์เพลงอยู่ ตอนนั้นหนังใกล้จะต้องเข้าโรงฉายแล้ว ทางบริษัทก็นำหนังไปตัดต่อใหม่ ทางคนตัดหรือทางห้องแล็บ เขาก็ต้องตัดให้เพราะเป็นคนของบริษัทมาเอง บริษัทเป็นคนจ่ายเงินให้แล็บ เมื่อเขาตัดต่อกันใหม่ เพลงที่ผมได้มามันก็ไม่ลง ซองมันไม่ลง ผมก็ไม่ทราบว่าจะทางบริษัทเขาคิดยังไง ต่อมาเขาเชิญให้ผมไปดูหนัง ซึ่งอีกสองวันหนังจะฉายรอบสี่มวลดชนแล้ว พอผมเข้าไปดูก็แทบลมใส่เลย ซึ่งความจริงแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน จนถึงการถ่ายเพิ่ม ผมให้ความร่วมมือมาตลอด เราทำงานร่วมกันจริงๆ แล้วถ้าจะทำอะไรโดยพลการอย่างนี้ น่าจะเป็นฝ่ายผมเป็นคนทำมากกว่า เพราะผมเป็นผู้กำกับ การตัดหนังใหม่มันมีผลเสีย ซึ่งทางบริษัทเองบอกผมว่า เขาตัดเผื่อๆ เอาไว้เท่านั้น ก็เลยเรียกผมไปดู ผมก็โอเคไปดู แล้วชี้ให้เห็นจุดบกพร่องต่างๆ ถึงตอนนั้น ผมไปคุยกับทางห้องแล็บก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แล้วจริงๆ วันนั้น คนของบริษัทก็ไปกันตั้งสองสามคน ทุกคนต่างบอกว่าหนังที่ตัดต่อออกมาใหม่นั้นมันโป๊เกินไป แต่ตอนนั้นผมทำอะไรไม่ได้แล้ว ถ้าจะตัดออก หนังก็สิ้นเกินไป ก่อนหน้านั้น ผมเคยให้สัมภาษณ์ไปแล้วว่า ผมอยากให้ฮีโร่ของเด็กไทยไม่ใช่แบ๊ตแมน ไม่ใช่ซูเปอร์แมน แต่เป็นไกรทอง แล้วผมก็ต้องหน้าแตก เพราะหนังของผม

ฉันมีฉากเลิฟซีนชะเยอะ กลายเป็นหนังสือโรติก หนังสือที่ผมทำเอาไว้แต่เดิม ต้องเปิดเรื่องอย่างน่า ตื่นเต้น มีการตายเกิดขึ้น มีจระเข้ฆ่าคนโดยที่ยังไม่รู้สาเหตุ กลางเรื่องจะเดินเรื่องให้กระชับ และ จบอย่างประทับใจ แต่เมื่อเอาฉากตื่นเต้นผมออกสองฉากสามฉาก เอาแก๊กตลกผมออก แล้วเอา โรติกแทรกเข้าไป สำหรับคนทำหนังมาสี่สิบสามสี่ปี เรื่องโทมิ่งของผมต้องเป๊ะพอสมควร ซึ่ง เวลาผมถ่ายหนังให้ผู้กำกับคนอื่น เขาก็ยังมาขอคำปรึกษาผม ผมก็ให้คำปรึกษาไป ซึ่งผลมันก็ ออกมาเป็นที่น่าพอใจ แต่พอมาเจอกับหนังของตัวเอง โทมิ่งผมเสียหมดเลย ซึ่งผมก็ทำอะไรไม่ได้ หนังก็เลยออกมาอย่างที่เห็น แต่ว่า...หลายคนก็ยังบอกว่าชอบนะ ก็อย่าคิดมาก ดูให้มันสนุก” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุกุลพรณ์ อ้างถึงใน จักรทิพย์ สิงห์รักษ์, บรรณาธิการ, 2545 : 111-113)

สำหรับทัศนะของนักแสดงในภาพยนตร์เรื่อง**ไกรทอง**นี้ เกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไป โดยเฉพาะพระเอกของเรื่อง คุณวินัย ไกรบุตร (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร , 7 กุมภาพันธ์ 2546) ที่ต้อง แสดงฉากการมารมภ์กับผู้หญิงหลายคนในเรื่อง จนได้รับผลกระทบจากการวิพากษ์วิจารณ์มากมาย และมีการตั้งสมญานามต่างๆ นานา มีทัศนะดังนี้

“อีโรติกใน**ไกรทอง** ก็มีกับโบว์ ปรายฟ้า สิริวิชชา , แซมเปญ เอ็กซ์ , แคนดี้ ชูติมา เอเวอร์ แล้วก็วรรณษา ทองวิเศษ แต่ที่เป็นเลิฟซีนของตัวไกรทองจริงๆ ก็มีแซมเปญ เอ็กซ์ กับแคนดี้ ซึ่งเป็นจระเข้ เป็นการยั่วชวนให้เคลิ้มที่บอกเป็นอีโรติก จวบ ใช้นิดหน่อย

จริงๆ ตัวเนื้อหาของ**ไกรทอง** ตอนช่วงหลังที่มันมีอีโรติกเกิดขึ้น เพราะว่าพระเอก ไกรทอง มันหลงเสน่ห์ของจระเข้ มันเลยเคลิ้มไปกับการเสพสังวาส กลายเป็นเลิฟซีนไป แต่เลิฟซีนของไกรทองก็แค่จูบ ไม่ได้แก้ผ้า ไม่ได้อะไร ผู้ชายก็ยังใส่ใจกระเบน เป็นชุดอยู่ ผู้หญิงก็ยังใส่ชุดอยู่ อาจจะมีลางๆ บ้างของผู้หญิง ก็ไม่ได้แรงอะไรนักหนา แค่อูบ มันมี factor อยู่ว่าเวลาเราถ่ายทำไป สมมติว่าผู้กำกับบอกว่าเลิฟซีน บางทีเขาก็บอกเราให้เลิฟซีน บางทีเขาก็ไม่บอกเรานะ เขาก็เฉย บางทีเราก็กินเอง เราไม่รู้ว่าจะทำยังไง เทคอยู่นั้นแหละ แต่บางทีเจ้าของหนังเขาอยากได้ มันก็มีคนทำหลายแบบนะ บางคนเขาอยากขายดารา อยากขายเอาภาพไปตีข่าว ทำโน่นทำนี่ขึ้นมาให้มันแรงเป็นที่ภาพโปรโมตจริงๆ ไม่มีอะไร ถ้ามจริงๆ แค่อูบกันมันจะรู้สึกอะไรขนาดนั้น แค่อูบ มันไปหรือจูบจริงเลย แต่ก็ไม่รู้สึกว่าจะไปเลยนะ ตอนเล่นไม่มีเทคนิคอะไร อารมณ์จริง ในเมื่อในบทโดนยั่วแล้วรู้สึกอยากมีเพศสัมพันธ์กับจระเข้ ผมก็ต้องรู้สึกตามนั้น ไม่งั้นผมก็เล่นไม่ได้ ในขณะที่มีมือกำลังขยับ หรือว่าหน้ากำลังขยับ แต่ว่าตาคุณไม่ไป ไม่ต้องเล่นดีกว่า ถ้าเล่นแต่ร่างกายมันก็ไม่ใช่ feel ของมันอีก เล่นทั้งข้างใน และเล่นทั้งทุกอย่าง มันประกอบกันหมด ไม่งั้นมันก็ fake ไม่ได้ดูหนังไกรทองภาคเก่าเลย อย่างสมัยก่อนเขาก็จูบกันจริงๆ นะ แล้วก็ล่อแหลมกว่านี้อีกเยอะ เพียงแต่ว่า

ตอนนั้นมันไม่แรง มันไม่มีกบว. มาคุมมากเกินไป อาจเพราะเทคโนโลยีทำให้ภาพมันสื่อไปทางใปมากขึ้น ไม่รู้ดี แต่เมื่อก่อนมันใปกว่านี้เยอะ แก้วกั้นเลยก็มี แต่สมัยนี้ ยังมีเลิฟซีน ยิ่งพูดกันแรงแต่ไม่แล้วนะ หลังจากของผมนักก็ไม่มีใครวิจารณ์เลิฟซีนแล้วนะ มีแต่น้อย คราวนี้กลายเป็นว่าแค่จูบมันไม่พอแล้ว จะเป็นอย่างนี้ ทุกคนพยายามหาความแรงให้มากกว่าเดิม เพราะว่า ถ้าอย่างจูบวินัย ไกรบุตรก็ทำมาแล้ว คนนี้ก็ทำมาแล้ว อย่างจูบจริงก็เรื่องธรรมดา คราวนี้แก้วกั้นเลย กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ทีนี้มันจะข้ามขั้นไปอีกขั้นหนึ่ง เพื่อโปรโมต เพื่อความแรงไปเรื่อยๆ แล้วเดี๋ยวมันจะหลุดไปเอง ทุกคนจะยอมรับกันไปเอง ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ว่าตอนนี้คนอาจจะยังยอมรับไม่ได้ ยิ่งอย่างโน้นอย่างนี้ คัดค้านกันอยู่ เดี่ยวสักพักหนึ่งก็ต้องยอม เพราะไม่มีใครฟัง ต้องทำตามสังคมที่มันเป็นไป แต่ว่าวัฒนธรรมจริงๆ ยังมีอยู่ แต่ว่าเรื่องหนึ่ง ผมว่ามันต้องมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น อย่างนี้ เดี่ยวคนใหญ่ๆ โตะๆ เกิดทำขึ้นมา กบว.กล้าตัดเหรอ เดี่ยวก็มีเกิดขึ้นอีก มันมีหลายแบบ ในหนึ่งไม่ให้ขาย ขายซีดีก็ได้ เพราะฉะนั้นวงการบันเทิงทุกคน พวกเจ้าของพยายามทำทุกอย่างที่ใครไม่เคยทำ พยายาม create พยายามพัฒนา พยายามหาความแรงมากกว่าที่เคยเป็น ยกตัวอย่างเช่น องค์กรบ้าง เขาขายว่าเนี่ย ไม่มีพระเอกคนไหนเคยสามารถแสดงจริง อย่างนี้จริงๆ อย่างพระเอกแต่ก่อน เล่นได้ แต่ต้องมีแอสตันด์ อิน แต่เดี๋ยวนี้จะขายมีอะไรใหม่ๆ ขึ้นมา ว่าเล่นจริงทำจริงเองทุกอย่าง”

“ฉากเลิฟซีนมีผลกระทบกับผมมากเลย ทำให้ผม drop ด้วย ทำให้ไม่ดีด้วย drop credit ผมเลย เอาไปขายทำให้ภาพติดลบเลย กลายเป็นพระเอกเลิฟซีน ดาราถล่มกันมาก นางเอกเวลาถ่ายละครจะพูดว่า พี่หนูไม่เล่นจริงนะ หนูไม่จูบจริงนะ ผมก็อึ้งนะ ผมก็บอกว่าคุณไม่ได้อยากจูบคุณนะ ผมเองก็ไม่ได้อยากจูบใครมั่วซั่ว คุณไม่เล่นก็เรื่องของ คุณไปถามผู้กำกับโน้น มองหน้าเฉยๆ ไม่ต้องจับมือ ไม่ต้องกอดก็ได้เนาะ เลิฟซีนของผมไม่จำเป็นต้องไปจูบคุณนะ เพราะว่าโดยส่วนตัวผมแล้ว คาแรกเตอร์ผมไม่ได้อยากจูบคุณเลย ผมมี taste ของผม ภาพกลายเป็นอย่างนี้ไปแล้ว ถ้ามองว่าผมเป็นนักแสดงคนหนึ่ง ผมจะไปบงการใครว่าให้จูบจริงได้เหรอ ถ้าสมมติผู้กำกับให้จูบจริง แล้วนางเอกให้จูบ ผมบอกว่าผมไม่จูบนะ ผมไม่เล่นเลิฟซีนแล้วนะ ผมถามสิ คุณมาไม่เล่นเอาตอนแรก ตอนที่มันขึ้นมาถึงขนาดนี้แล้ว เขาก็ลงด่าคุณอีก เล่นมา 3 เรื่องแล้ว ออๆ เรื่องนี้ไม่เล่นเขาด่าอีก มันอยู่ที่ผู้กำกับ มันอยู่ที่ตัวนักแสดง มันอยู่ที่ตัวหนัง ตัวเรื่อง ผมก็ไม่ว่าทำไม นางเอกเขามายกผม คนถามคิดได้ยังไง”

“แต่มันมีจุดๆ หนึ่งที่เป็นประสบการณ์ หลังจากทีเลิฟขึ้นไปแล้ว หนึ่งมันไม่ดัง กระแสมันแรง มันออกมาอีโรติกไป คนที่เคยเล่นหนังปิดความรับผิดชอบ พอหนังไม่ดังก็มาบอกว่า หนังไม่ดี มาว่าทำไมถึงขนาดต้องจูบ ต้องเลิฟขึ้นอย่างนั้นอย่างนี้ คือหนังมันไม่ดัง ขายได้แค่ระดับหนึ่ง ได้กำไรน้อยๆ หน่อย แต่ไม่ดัง พอโดนวิพากษ์วิจารณ์แรงๆ มากๆ เนี่ย ไม่ยอมรับในสิ่งที่ตัวเองทำ หมายถึงตัวคนแสดง ผมยอมรับไม่ได้ ผมเนี่ย เล่นไกรทองไป แล้วมันเกิดผิดพลาดขึ้นมา เป็นเลิฟขึ้น อย่างนั้นอย่างนี้ ผมยอมรับนะ เพราะผมตั้งใจทำ ตั้งใจเป็นเลิฟขึ้นแบบนั้น ตั้งใจเล่นแบบนั้น ให้รู้สึกจริงๆ เคลิ้มจริงๆ หนังจะดังไม่ดัง ผมก็ยอมรับ เพราะผมแสดงไปแล้ว จะมาบอกว่า ไม่ได้ทำ ผู้กำกับบังคับ ผมไม่พูด ผมแสดง ผมก็รู้สึก ผมเล่นจริงๆ ผมยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จะดีหรือไม่ดี ในเมื่อผมทำไปแล้ว ผมต้องยอมรับ แต่มีบางคน พอหนังไม่ดัง ไม่ยอมรับในสิ่งที่ตัวเองทำ แต่ถ้าหนังดัง ถ้ามองอะ ทุกคนก็ต้องบอกว่ามันเป็นศิลปะ เดียวนี้เขาไปถึงไหนแล้ว มัน Professional เราอย่าไปคิดมาก อย่างนั้นอย่างนี้ นี่คือถ้าหนังดัง ทุกคนตอบแบบนี้ พอหนังไม่ดังปั๊บ เออ ทำไม่ดีเลย ไม่น่าจะเลิฟขึ้นขนาดนั้น”

“ถ้าไม่ตกลงไม่มีใครบังคับเล่นได้หรอกครับ คุณอายุขนาดไหน คนที่เล่นจบปริญญาตรีหมด อายุก็เยอะแล้ว แก่แล้ว ก็มีแฟนกันมาไม่รู้กี่คนแล้ว เจนสงคราม เจนโลก โตะ กันหมดแล้ว แล้วก็มีการประสบการณ์กันพอแล้ว ยอมรับได้หมดแล้ว แต่ทำไมเวลาหนังไม่ดัง ต้องโยน นี่คือนี่ที่มันเกิดขึ้น แล้วรับไม่ได้ รู้สึกแย แต่ก็ได้ให้ความสำคัญกับคนที่แบบนี้เป็นแบบนี้ เพราะถือว่าไม่ให้การยอมรับคนแบบนี้ ในเมื่อคุณทำไปแล้ว จะพูดทีหลังทำไม

ส่งผลมาก หลังจากเรื่องนี้ ดังไปเลยว่า เจ้าพ่อเลิฟขึ้น เจ้าพ่อลั่นสวาท ดังมาก งานที่เข้ามา ก็เยอะกว่าเดิม แต่มีผลในภาพ ใครเห็นจะคิดว่าเจ้าชู้นะ เดียวเล่นเป็นคนโน้น มีข่าวกับคนนี้ เจ้าพ่อเลิฟขึ้น นางเอกเขาจะมาถาม เลิฟขึ้นหนูไม่เล่นนะ ภาพมันจะออกไปทางเซ็กซี่ แต่งานไม่ได้ลดน้อยลงนะ มากกว่าเดิม แต่คนที่เข้าใจ ที่เจอตัวจริงๆ ก็ไม่ได้คิดอะไร ไม่ได้พูดอะไร เพราะมันหลายเรื่องแล้ว นางนาก มาบางระจันก็มีเลิฟขึ้นอีก จูบจริงอีก”

“ภาพที่ออกมาผมว่าเขานั่นเกินไป เขานั่นความสวยของฉากมากกว่า แต่บางมุมมันก็มากเกินไป แต่ก็ไม่ได้ร้ายแรงถึงขนาดเสียหายอะไร ไม่ได้รู้สึกอะไร เพราะมันไม่ได้ถึงขนาดล่อแหลมแบบเห็นนูน เห็นนี่น่าเกลียด มันก็แค่จูบ”

ชุตินา เอเวอร์รี่ หรือ แคนดี้ (สัมภาษณ์ ชุตินา เอเวอร์รี่ อ้างถึงใน ผู้จัดการออนไลน์ , 5 พฤศจิกายน 2544) นักแสดงหน้าใหม่ ผู้รับบทเป็นเลื่อมลายวรรณ หนึ่งในสองเมียของพญาจระเข้

ชาละวันเอง ก็ยังยอมรับว่าเรื่องนี้มีบทเลิฟซีนที่ค่อนข้างจะถึงพริกถึงขิง โดยเฉพาะกับตัวเธอเอง แต่ในฐานะนักแสดงคนหนึ่ง เธอก็อยากจะให้มองว่านั่นคือความจำเป็นของหนังที่จะต้องมีความชู้ชู้ เช่นนี้

“เนื่องจากว่า*ไกรทอง*เป็นภาพยนตร์ที่มีเรื่องของความรักที่เข้มข้นผู้หญิงผู้ชาย เป็นเรื่องของ การแย่งชิงความรัก ซึ่งแคนดีว่ามันเสี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมียุทธวิธีเข้ามาด้วย เพียงแต่ว่าเราก็ต้อง ดูไม่ให้มันมีมากมายจนน่าเกลียดเกินไป และเกินความจำเป็น”

“เรื่องนี้แคนดีรับบทเป็นเลื่อมลายวรรณค่ะ เป็นเมียของชาละวัน ที่แอนดี้จะต้องแสดงเลิฟซีนด้วยนั้นก็จะมี 2 คนค่ะ คือ กับเจ็ท ผดุงธรรม ที่แสดงเป็นชาละวัน และพีเมฆ วินัย ไกรบุตร ที่เล่นเป็นไกรทอง โดยที่เลื่อมลายวรรณนั้นจะเป็นเมียหนึ่งในสองของพญาชาละวัน เลื่อมลายวรรณ ได้มาพบกับไกรทอง ตอนที่เขาลงมาช่วยตะเภาแก้วซึ่งถูกชาละวันจับตัวมา ซึ่งพอไกรทองมาเห็นเลื่อมลายวรรณ ก็ต้องมนต์เสน่ห์และตกเป็นของกันและกัน”

ฉากที่ต้องแสดงเลิฟซีนกับเมฆนั้น แคนดีบอกว่าไม่มีปัญหาอะไร เล่นไปตามบท แต่ฉากที่ต้องเลิฟซีนกับเจ็ท ซึ่งเป็นฉากที่มีเพิ่มเข้ามาในภายหลัง แคนดีบอกว่าเกิดความยากลำบากนิดหนึ่ง ตรงที่จะต้องประกบปากกันในน้ำ

“เลิฟซีนกับพีเมฆนั้นไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษ เพราะต้องแสดงไปตามนั้น ผู้กำกับสั่งแอ็คชั่นก็เล่นไปตามบท อีกฉากที่ต้องเลิฟซีนกับเจ็ท เป็นฉากที่เพิ่มใหม่ ในฉากนี้ถ่ายกันที่สระน้ำ ซึ่งแคนดีเองก็ว่ายน้ำไม่เป็น แล้วยังต้องประกบปากกันได้น้ำอีก แลมห่วงก็อยู่ได้น้ำลึกมาก ดีที่ได้เจ็ทช่วยประคองไว้ ฉากนี้ก็ผ่านไปได้ด้วยดี”

“จริงๆ แล้วฉากเลิฟซีนทั้งสองฉากนี้ไม่ได้ตั้งใจทำออกมาให้โจ่งแจ้งแต่เป็นไปตามเนื้อเรื่องค่ะ”

นี่คือทัศนะของผู้สร้างภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง ได้แก่ *จัน ดารา*, *ขุนแผน*, *แม่เปี้ย* และ *ไกรทอง* ที่แสดงถึงความคิดในการสร้างและนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์เหล่านี้ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจและเห็นความยากลำบากในการทำงานของบุคคลเหล่านี้มากขึ้น

4. ทักษะต่อความเหมาะสมในการนำเสนอจากกามารมณในภาพยนตร์

ในเรื่องความเหมาะสมของการนำเสนอจากกามารมณในภาพยนตร์ไทย สำหรับผู้สร้างภาพยนตร์แล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องมีความชอบเขตในการนำเสนอจากเหล่านี้ เพราะสังคมไทยเรายังรับไม่ได้กับการเปิดเผยมากเกินไปในภาพยนตร์ แม้ว่าจะไม่มีขอบเขตที่ชัดเจน แต่ในการนำเสนอจากกามารมณนั้นอาจจะต้องขึ้นอยู่กับเงื่อนไขบางประการ มิฉะนั้น การทำงานศิลปะ ก็อาจถูกมองว่าเป็นอนาจารได้ ซึ่งผู้สร้างแต่ละท่านได้แสดงทัศนะในส่วนนี้ว่า

“มันก็อยู่ที่เจตนาคนดูด้วยนะ ถ้าคนดูมันจะมองให้เป็นอนาจาร เห็นเด็กผู้หญิงใส่ชุดนักศึกษาเดินมามันก็เป็นอนาจาร อันดับแรกอยู่ที่เจตนาคนดูด้วย แต่อีกครึ่งหนึ่งก็อยู่ที่ เจตนาคนทำ คนทำเลวหรือเปล่า คนทำหลอกตัวเอง พร้อมกับหลอกชาวบ้านว่า ทำงานศิลปะ แต่ลึกๆ แล้วคุณต้องการเอาจากพวกนี้ไว้ขายในหนังหรือเปล่า จริงๆ คุณบอกว่า มีฉากเลิฟซีน ฉากเช็กส์ เพราะคุณอยากขายมัน อันนี้ก็คือ เจตนา มันต้องบวกด้วยเจตนาของคนทั้งคู่ แต่เมื่อตัวหนังออกมามันจะฟ้อง พี่กล้าพูดว่า **จัน ดารา** ไม่ใช่อนาจาร **จัน ดารา** ถูกคิดโดยแง่ของคนทำงานศิลปะคิดนั่นแหละ เขามีมุมมอง ในแง่ของหนัง ไม่พูดในแง่ของภาพอิโรติก ในแง่ของหนังหนึ่งเรื่องเมื่อคุณดูเสร็จแล้ว คุณดูก่อนว่า หนังเขาพูดเรื่องอะไร ดูที่เจตนา เชื่อไหมว่า มีหนังฝรั่งบางเรื่องมันเห็นหมดเลย เปลือยกันแบบสุดๆ แต่มันดูไม่อนาจารเลย เมื่อดูเจตนาละ มันอยู่ที่เจตนาของหนังเรื่องนั้น แต่ถ้าหนังคุณลามก เจตนาคุณหยาบ ในเรื่องคุณไม่ต้องแก้ผ้าเลยก็ได้ หนังมันก็หยาบ ดังนั้น ต้องเจตนาดีก่อน ต้องดูก่อนว่า คุณมีมันเพื่อความสมเหตุสมผลของหนังนะ ไม่ได้มีมันเพื่อยั่วยุกกามารมณของคนดู คือ เพราะเหตุผลของตัวละครในเรื่องมันจำเป็นต้องมี คุณถึงต้องมีมันแล้วจึงเอามุมมองของศิลปะเข้าไปมองมัน คนทำนะ แล้วมันจะออกมาสวยงาม แต่มันก็บอกไม่ได้ว่า ห้ามเห็นกันนะ ห้ามเห็นนมนะ มันก็พูดยาก อยู่ที่เจตนามากกว่า ถ้าเจตนาดี มันก็ดีแหละ

ดังนั้นในการเขียนเรื่อง **ขุนแผน** จึงไม่มีความลำบากใจ คือ สำหรับเรา เรามองโลกแบบนี้ไง เรามองว่าเจตนาเราดี สัตย์จริง ไม่ได้มีเจตนาชั่วร้าย ไม่มีเจตนาทำลายคน เราพูดมันในความบริสุทธิ์ใจ เพราะฉะนั้น ถ้าประเทศนี้มันยังมีความเลวร้ายที่มีอยู่จริง เราก็จะเขียน ถ่ายด้วยนะ เซ็นเซอร์จะผ่านไม่ผ่านอีกเรื่อง เดี่ยวค่อยคุยกัน แต่นี่คือหนังง” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ , 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“ความเหมาะสมของการนำเสนอจากกามารมณในภาพยนตร์ไทย คือ ไม่ต้องเสื่อมเสียศีลธรรมก็โอเค คือ อย่างเห็นวิธีการร่วมรัก อย่างเรื่องแม่เบี้ยก็พยายามจะไม่มี ก็แค่จูบ ล้มตัวลงไป

ก็ตัดไปแล้ว หรือ โอเค พระเอกนอนกับเมีย แล้วก็ใช้โคลอสซัสที่สีหน้าของพระเอก หน้าอีโรติกมัน
 หนึ่งการแสดงท่าทางไม่ได้อยู่แล้ว เพียงแต่มันไม่ได้แสดงในเชิงลามก มันแสดงในเชิงอาร์ต แสงเงา
 ที่มันช่วยสร้างบรรยากาศ การถ่ายทำก็เป็นหลักเลยว่าจะทำให้ออกมาเป็นอาร์ตหรือเปล่า เพราะ
 ฉะนั้น มันก็อยู่ที่เจตนาของคนสร้าง ถ้าเราไม่มีเจตนาทำให้มันปลุกเร้าอารมณ์ มันไม่ใช่ คือ
 เห็นนะมันต้องเห็นอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องทางนี้ เหมือนนางเอกมันก็เห็นพ่อแม่นอนกัน แต่มันมองไป
 ผ่านมุ้งสีขาว เห็นเงา เห็นมันต้องเห็นแน่นอน

เรื่องเช็กส์มันเป็นเรื่องที่อยู่เส้นบางๆ ของเส้นศีลธรรมอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น แน่นอนมันต้องมี
 ประเด็น คือ ถ้าคุณตัดสินใจทำเรื่องอีโรติก คุณก็ต้องยอมรับว่า คุณก็ต้องโดนด่าในเรื่องนี้
 เหมือนเรื่อง **จัน ดารา** ก็เหมือนกัน หรือ **ผู้หญิง 5 บาป** ก็โดนอยู่แล้วตั้งแต่ยังไม่ได้อาย ทุกเรื่องที่เป็น
 ประเด็นเกี่ยวกับเช็กส์มันมีเส้นศีลธรรมมากำหนดหรือมาบีบเราอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นต้องไม่
 สนใจตรงนั้น” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“ในการถ่ายทำต้องมีขอบเขตของฉากอีโรติก พุดง่าย ๆ เลย อาการที่ที่มีความรู้สึกว่าคุณ
 ไทยรับไม่ได้ก็คือ การข่มขืน ถ้าหนังฝรั่งพีไม่ว่านะ แต่อย่างหนังไทย เราเมคเลิฟก็คือ กอดจูบ
 แล้วก็ลื้อไปว่าเขาได้กันแล้ว แต่ไม่ต้องถึงข่มขืน ตัวอย่างบางเรื่อง พีไม่ยกตัวอย่างหนังนะ หนัง
 ไทยด้วย การที่ผู้หญิงขึ้นไปข่มขืนนี่ยิ่ง... แล้วคนที่ตัวเองเป็นผู้กำกับแล้วเที่ยวไปบอกว่าเป็น
 เพื่อสตรี เพื่อเพศแม่ของผมนี่หรือทำเพื่อเพศแม่ เอาผู้หญิงไปทำแบบนั้น นี่คือการรู้สึกของเรา
 หนัง **ไกรทอง** ไบ่ยังงี้ ก็ไม่มีฉากข่มขืน เราทำไม่ได้งี้ แค่นี้ก็แยแล้ว

ความเหมาะสมในการนำเสนอฉากอีโรติก ก็ดูที่เนื้อเรื่องสิครับ ถ้าเราทำหนังให้มันเป็น
 หนังไบ่เนะ ด้วยเนื้อเรื่องมันพาไปแล้วคนที่เขาอยากดูหนังไบ่ไปดู มันจะไม่ผิดศีลธรรมไ่ แต่ว่าคำ
 ว่า ไกรทอง นี่ เด็กๆ อยากไปดู แล้วพีก็เที่ยวให้สัมภาษณ์ว่า พี่อยากให้อีไรของคนไทยคือ ไกรทอง
 แต่อยู่ดีๆ มันมาเป็นแบบนี้ไม่ถูก

นอกจากนี้ ยังต้องมี Sense of Responsibility คือ Sense ในความรับผิดชอบของผู้กำกับ
 ถ้าเจตนาคือ Commercial แล้วทีนี้ เมื่อทุกคนทำหนังอีโรติก ถ้าปากบอกว่าเป็นอาร์ต แต่ลึกๆ พุด
 กันแพร่ๆ แม้กระทั่งตัวพีเอง ลึกๆ ทำแล้วอยากให้คนดูแล้วเกิดอารมณ์ใหม่ ถ้าดูแล้วไม่เกิด
 อารมณ์จะทำไปทำไม เราก็อ้างไป โอ้โฮ ผมทำศิลปะ เขาอ้างกันไปเรื่อย หนังอาร์ตก็มีให้เราดูตั้ง
 เยอะแยะ ถ้าทำหนังอาร์ตก็หมายความว่า เมื่อถึงฉากที่ต้องไบ่ จะไม่เกิดอารมณ์ อย่างนั้นเราจะตี
 เป็นอาร์ต” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุกกรณ์ , 13 กุมภาพันธ์ 2546)

ส่วนตัวผมเอง ก็มีขีดจำกัดในการแสดงอีโรติก ก็แค่จูบ แค่นี้แค่นี้ แค่ว่า acting ว่าจูบ ขีดจำกัดก็คือ แคจูบ ใช้น้ ก็แค่นั้น ถ้าให้ถอด ของผมถอดได้อยู่แล้ว ถอดเสื้อ เปิดโชว์กันอะไรก็ได้ ผมผู้ชาย ไม่เป็นไร แต่ว่าตรงนั้นก็ขอไว้หน่อย สักทีหนึ่ง อย่างอื่นก็คงไม่น่าจะเสียหายอะไร เขามีมุมมองเห็นกันก็ไม่เห็นอะไร ไม่ได้เห็นตรงนั้น ถ้าเห็นตรงนั้นมันหนังเอ็กซ์แล้ว แต่ว่าบางเรื่องก็แล้วแต่คนทำด้วย” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร , 7 กุมภาพันธ์ 2546)

เรื่องความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย เป็นสิ่งที่หลายๆ ฝ่ายคำนึงถึง เพราะอาจมีผลกระทบต่อผู้ชมได้ แต่สำหรับภาพยนตร์ไทยแล้ว ยังมีระดับความโป๊เปลือยน้อยกว่าภาพยนตร์ต่างประเทศมากนัก และในบางครั้งก็อาจไม่ใช่ความผิดของภาพยนตร์เพียงอย่างเดียวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของคน

“ต้องบอกก่อนว่า คนทำงานพวกนี้ รับผิดชอบประมาณหนึ่ง แต่ต้องบอกสังคมว่า อย่าทำตัวเอ๊ะ อย่าทำตัวตึงตึง คือ ถ้าเด็กคนหนึ่งจะไปชมซีนเขา ไม่ใช่เพราะหนังเรื่องเดียวหรือประเทศนี้ยังมีหนังสือ 191 ขายในแผงหนังสือ คุณสามารถเปิดดูได้ เลือดอาบทั้งเล่มเลย ไม่ต้องเสียตังค์ด้วย เพราะฉะนั้น ถ้าเทียบเท่ากับหนัง ต้องเสีย 100 บาทเข้าไปดู ซีนแค่นั้น กับภาพใน 191 ความรุนแรงมันแตกต่างกันเยอะมาก เชื่อว่า ถ้าคนมีจิตสำนึกพอ จะเข้าใจว่าถ้าจะไปชมซีนใครสักคน อย่าโทษใครเลย โทษตัวเองแหละ อย่าไปโทษหนัง โทษสิ่งที่คุณเสพเลย ไม่งั้นคนที่เขานั่งดูหนังอีกพันคน เรื่องเดียวกันเขาต้องทำแบบคุณหมดหรือ คุณไม่มีจิตสำนึก” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ ไข่มศิริ , 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“คิดว่าฉากอีโรติกในภาพยนตร์เรื่องแม่เบ๊ไม่มีผลต่อผู้ชม เพราะว่ามันไม่ได้ถือว่าเป็นหนังโป๊อะไร หนังฝรั่งยังโป๊กว่าอีก ที่ฉายด้วยหนังเรท PG อย่าง *American Pie* พี่ว่ามันยังดูลามกกว่าแม่เบ๊ หรืออย่าง *There's something about Mary*

เพียงแต่เราเป็นผู้กำกับ เราเสนออะไรที่จะทำให้เขาชวนใจแตกหรือเปล่า เราเสนอสิ่งที่ยั่วยุให้เขาเดินตามแบบพฤติกรรมของตัวละครหรือเปล่า นี่คือนสิ่งที่ต้องรับผิดชอบมากกว่า คนทำก็จะมีขอบเขตของเราอยู่แล้ว ในการทำฉากเลิฟซีนอะไร ถ้ามว่าแม่เบ๊โป๊ไหม พี่ว่าไม่ได้มีอะไรโป๊เลย แต่ถ้าคนคิดว่าฉากชู้ตมะพร้าว มันเซ็กซี่ มันก็ช่วยไม่ได้ไง อย่างที่พี่บอกคำหนึ่งว่า ชู้ตวายน้ไปกว่า แล้วเลิฟซีนมันก็ได้โป๊อะไรเลย มันก็แค่จูบกันแล้วก็ไป มันไม่ได้เห็นการร่วมอะไรเลยในเรื่อง” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

เมื่อพูดถึงความเหมาะสมในการนำเสนอจากกการมณเฑาะพยนตร์ไทยแล้ว ก็มักจะมีการกล่าวถึงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือระบบเซ็นเซอร์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงให้เป็นระบบแบ่งเรทภาพยนตร์ หรือ การกำหนดเรทภาพยนตร์ให้เหมาะกับอายุของผู้ชมนั่นเอง

“มันก็น่าจะเปลี่ยนแปลงนานแล้ว ในเรื่องของการกำหนดเรทคนดู เพราะฉะนั้นมันก็จะสบายใจคนทำหนังมากขึ้นด้วยซ้ำ การเซ็นเซอร์หรือการกำหนดเรท จริงๆ แล้วคือ meaning เดียวกัน คือ ถ้าเกิดหนังระดับนี้ คุณจะให้เป็นเรท PG 13 อย่างแม่เบ๊ยไม่ได้ไปมาก เป็น PG 13 หรือถ้าไม่คิดว่าเป็น PG 13 คุณจะให้ R เราก็ไม่เชื่อว่าจะมีเด็กมาดูแม่เบ๊ย แต่เออ มันก็มีนะ มีเด็กๆ มาดู หรือจะอย่างนั้นก็แล้วแต่ แต่นั่นคือการเซ็นเซอร์ระดับหนึ่งแล้ว การกำหนดตรงนี้คือการเซ็นเซอร์อย่างหนึ่งแล้ว น่าจะทำให้ตั้งนานแล้ว แต่ทุกวันนี้พี่ก็บอก ผลประโยชน์มันมีเยอะแยะมา มายมหาศาล ในการที่เราตัดกลุ่มวัยรุ่นไป ก็ทำให้กลุ่มมันยิ่งเด็ก เพราะผู้ใหญ่เองก็ไม่ใช้เป็นคนไป ดูหนัง มันก็มีเรื่องผลประโยชน์มาเกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้น เรื่องตรงนี้นันก็เลยยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่พี่ก็ไม่ได้หมายความว่าดีแล้วมันจะดีหรือไม่ดี อันนี้พี่ไม่รู้ เพราะมันยังไม่ได้เกิดขึ้น” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“เมืองไทยโง่ๆ นะสำหรับการจัดระบบเซ็นเซอร์ คุณไม่จัดเรทคนดู เพราะนายทุนกุมบังเหียนไว้ เขาเอาเงินอุดหนุนรัฐบาลไว้ เลยไม่มีการจัดเรทคนดู เพราะนายทุนเมืองไทยกลายเป็นเจ้าของโรงหนังอีก เมืองนอกอย่างอเมริกาเขามีกฎหมายว่า ผู้ผลิตหนังห้ามเป็นเจ้าของโรงหนัง ไม่งั้นมันจะกลายเป็นธุรกิจผูกอำนาจแบบเบ็ดเสร็จ คือ คุณมีโรงที่จะฉาย แล้วคุณเป็นคนทำหนังเองด้วย คุณก็ฉายแต่หนังของคุณสิ หนังของคนอื่นคุณก็กินหัวคิว โดยการที่ว่าหนังอันไหนได้นิดหนึ่งหนังฝรั่งได้เยอะกว่า คุณก็ฉายมันแค่ 3 วันเท่านั้นแหละ ฉายอาทิตย์หนึ่งก็ลดเหลือ 2 โรงแล้ว ฉายวันละรอบ สองรอบแล้ว มันไม่ link กันเรื่องการจัดเรทกับกระบวนการเซ็นเซอร์ การจัดเรทยังไม่มีเลย แต่ดันมามีการเซ็นเซอร์ เซ็นเซอร์ใครละ ถ้าหนังมันพูดถึงชีวิตของคน คนที่เจต target ของมันก็คือระดับนักศึกษา จนไปถึงผู้ทำงานแล้ว คนพวกนี้สามารถดูจากเลิฟซีนแล้วคิดได้ว่า เขาบ้ากามหรือเปล่า เจตนาคืออะไร แต่เมื่อคุณไม่จัดเรทหนัง แล้วมาบอกว่าต้องเซ็นเซอร์นะ เด็กเด็กเห็นอ้าว แล้วคนโตๆ ละ ประเทศนี้มีแค่กลุ่มเด็กเหวอ ไม่ใช่ คนที่เขาบรรลุนิติภาวะแล้ว เขาก็ไม่ได้ดูรูปภาพพวกนี้ ระบบสองระบบมันไม่ link กัน เพราะฉะนั้น ไม่ต้องมีมันระบบเซ็นเซอร์ บวกกับกองเซ็นเซอร์โง่ ดูหนังไม่เป็น ไม่เข้าใจธรรมชาติของหนัง รู้แต่ว่าถ้ามันเปลือย มันต้องหยาบ ก็จะต้องตัดทำเดี่ยว ไม่เข้าใจเหมือนกัน สมมติว่าเป็นภาพแค่ผู้หญิงคนหนึ่งตั้งกระโปรง กางเกงในมันติด ก็

เซ็นเซอร์ เราบอกมันเป็นธรรมชาติ เด็กมันทำอย่างนี้จริง ไม่เห็นจะลามกตรงไหน การยกเลิกระบบเซ็นเซอร์ แล้วเปลี่ยนเป็นแบ่งเรท เมืองไทยควรทำได้แล้ว ตอนที่แบ่งเรทไม่ได้เพราะเจ้าของโรงไม่ยอม เรื่องอะไรตอนแรกกลุ่มเขากินขนาดนี้ (กว้าง) ทำไมเขาต้องไปหักรายได้กินเหลือแค่นี้ (แคบ) ถ้าแบ่งเรทรายได้เขาก็ลดลง ใครจะไปเอา อีกานานประเทศนี้ เราทำหนังอยู่ประเทศโลกที่สาม อะไรต่ออะไรมันยังประหลาดๆ อยู่เยอะ ยังไม่ลงตัว แต่ถามว่ามันมีโอกาสไปทางที่ดีมั๊ย ไปได้ หนังเกาหลีทุกวันนี้มันก็เฟื่อง อะไรมันก็เกิดขึ้นได้ ถ้ามีคนเจตนาดีกับการทำหนังอยู่ ก็รีบกันไป ลุยกันไป” (สัมภาษณ์ ก้องเกียรติ โชมศิริ , 12 กุมภาพันธ์ 2546)

“พี่ไม่มีประสบการณ์เรื่องนี้เลยนะ แต่พี่อยากให้การที่เขาจะ Strict หรือ ผ่อนผัน อยู่ที่ถ้าเราแบ่งเรทหนัง มันก็จะได้ไปได้ หนังสำหรับผู้ใหญ่ดู ไม่ใช่อะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็ตัดจนเสียอารมณ์ ควรมีการแบ่งเรทแบบเมืองนอก บางทีหนังเด็กดูแล้วไม่ดี แต่ผู้ใหญ่ดูแล้วมันสอนอะไรเรามาก สำหรับคนทำหนังจะได้ไม่ต้องสับสน ผู้ทำหนังจะได้บังคับไปเลยว่า ถ้าคุณใจไม่แข็งพออย่าไปดูนะ แต่ถ้าคุณทำผิดถูก คุณก็ต้องบอกไปเลยว่า นี่บ้านผีปอบนะ เขาจะรู้ว่าเด็กก็ดูได้ ผิดถูก” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์ , 13 กุมภาพันธ์ 2546)

“ระบบเซ็นเซอร์มันก็ไม่ควรยกเลิก ถ้ายกเลิกไป คราวนี้มันจะวุ่นวาย เหมือนบ้านเมืองไม่มีกฎหมาย เพราะฉะนั้น จะทำอะไรมันก็ต้องมีกฎหมาย มีขอบเขต มีเวลา มี timing ของมัน มันก็เช่นเดียวกันกับการเรียน การอยู่ร่วมกับคนหลายๆ คน มันต้องมีกฎหมายคุ้มครอง ไม่จั้นทุกคนทำตามใจตัวเองเลอะเทอะไปหมด กลายเป็นบ้านเมืองที่ไม่มีกฎหมายหรือขอบเขตไปเลย คิดว่าไม่ควรยกเลิก แต่เราต้องมาปรับปรุง มา apply และเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ควรจะเป็น จาก 20 ปีที่แล้ว ให้มันทันเหตุการณ์กับสมัยใหม่ ให้ผสมผสาน คล่องตัวขึ้น และดูว่ามันจะเป็นไปได้แค่ไหน ให้มันสอดคล้องกันด้วย

การเปลี่ยนเป็นแบ่งเรทภาพยนตร์ก็น่าจะดี แต่ที่นี้มันมีผลเสียว่า ถ้าแบ่งเรทให้เด็กชมตามอายุ มันจะขายไม่ได้ ขายลำบาก เพราะคนไทยเราก็ไม่ค่อยจะดูหนังไทยอยู่แล้ว สัดส่วนของการแบ่งตลาดออกไป ท่างจะลำบาก เพราะกฎหมายมันไม่สามารถแบ่งได้หรอก ถ้าหากว่ามีการยื่นบัตรประชาชนเข้าดูหนัง คราวนี้ก็ยังวุ่นวายใหญ่ นายทุนจะแยกว่าเดิม คนที่คิดจะออกกฎหมายมา เขาต้องคิดแล้วว่าถ้าออกกฎหมายอย่างนี้ เพื่อนผมตายแน่ เพราะกฎหมายอย่างนี้ ถ้าออกกฎหมายมาปั๊บ ถามว่าดีมั๊ย ดี แต่ว่าคราวนี้มันจะเกิดอาการหนังไทยจะขายไม่ได้ขึ้นมา ก็เกิดปัญหาขึ้นมาอีกตามหลัง เพราะฉะนั้น แบ่งได้ แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันคงไปไม่ได้แน่ เปอร์เซนต์หนึ่งที่เราเคยได้อยู่ประจำ เราต้องไม่ได้แล้วนะ เพราะเรามีการแบ่งอายุ มีการตรวจบัตรประชาชน มันก็

มีปัญหามาตามหลังมาอีก ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าระบบเดิมจะดีกว่า เพราะเราไม่เคยลองระบบใหม่ ลองดูแล้วมีผลกระทบ เราต้องมาวิจัย วิเคราะห์ ต้องมา workshop กันก่อน ไม่รู้ว่าเป็นยังไง

สำหรับเมืองไทย ยังลำบาก ยิ่งแบ่งเขต สมมติว่าผมบอกว่าหนังเรื่องนี้ห้ามเด็กดู เด็กนั้นแหละจะดู ยิ่งห้ามเด็กยิ่งดู ยิ่งพูดว่าไม่ควรดู ก็ยิ่งอยากดูมากกว่าเดิม ไปซื้อวีซีดีก็ได้ ผมไม่เข้าใจถามว่าแบ่งได้มั๊ย แบ่งได้ แต่มันแบ่งลำบากมาก เพราะมันมีวีซีดีขาย คนขายเขาให้เด็ก ผู้ใหญ่ไปซื้อก็ได้ แอบดูของพ่อก็ได้ ยิ่งวีซีดีไม่เซ็นเซอร์ด้วย ยุ้งกันไปใหญ่ ผมว่า เปิดกันไปเลยดีกว่า เด็กอยากดูก็ดู แต่ว่าคนที่ทำผู้กำกับ นักแสดง ให้นึกถึงสิ่งแวดล้อม นึกถึงหลายๆ อย่าง ในเวลาถ่ายทำ มองทุกแบบ ในแง่สังคม วัฒนธรรมด้วย แล้วก็เยาวชนด้วย เพื่อไม่ให้เกินไป ซึ่งเปิดตลาดให้กว้างขึ้น เด็กสามารถดูได้ด้วย สบายกว่า ตลาดก็กว้างขึ้น มาจำกัดที่คนสร้าง คนทำดีกว่า ผู้กำกับ นักแสดง นายทุน คือ ก่อนที่จะออกฉาย ต้องมีกบว. มา control มันต้องมี QC (Quality Control) มันเหมือนการตลาดทุกอย่างต้องมี QC ถ้าไม่มี QC คุณภาพก็เจ๊งหมด มาแอบอ้างอะไรกัน เพราะฉะนั้นต้องมี QC ทุกตัว พูดไปมันก็คือ ธุรกิจนั่นเอง” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร , 7 กุมภาพันธ์ 2546)

ดังนั้นแล้ว การแบ่งเขตภาพยนตร์จึงเป็นสิ่งที่ผู้สร้างเรียกร้องให้มีขึ้นแทนระบบเซ็นเซอร์เดิมที่ใช้อยู่ อย่างไรก็ตาม หากจะเปลี่ยนระบบ ก็ควรเริ่มทำ และทำให้มีผลบังคับใช้ได้จริง จะทำให้การนำเสนอจากกामารมณีในภาพยนตร์ไทยไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป

5. ทิศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอจากกामารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

ในเรื่องแนวโน้มของการนำเสนอจากกामารมณีในภาพยนตร์ไทย ผู้สร้างภาพยนตร์หลายท่านก็คาดการณ์ต่างๆ กันไป มีทั้งดีขึ้นและเลวลง ดังต่อไปนี้

“คงสวยขึ้นกว่าเดิม ดูดีขึ้นกว่าเดิม เพราะจากการที่ผ่านมาหลายๆ เรื่อง มันมีมาตรฐาน มันมีให้เห็นว่าใครทำได้ดี แล้วใครทำได้เหมาะสมแค่ไหน เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะพัฒนาขึ้นก็คงดีกว่าเดิม เทคโนโลยี มุมภาพ และอะไรหลายๆ อย่างคงพัฒนาในทางที่ดีขึ้น ถามว่ามากขึ้นมั๊ย อาจจะมากขึ้น เพียงแต่ทำออกมาแล้วไม่น่าเกลียด คือทุกคนพยายามทำอะไรที่มันแปลกๆ มากขึ้น โฉบมากขึ้นแรงขึ้น เพียงแต่ว่าความเหมาะสมหรือว่ามุมภาพ หลายๆ อย่าง เอาเทคนิคมาช่วย หรือว่าเอาความเป็นศิลปะ การตัดต่อการลำดับภาพไม่ให้เกิดความน่าเกลียดเกิดขึ้น ขึ้นอยู่กับฝีมือคนทำ และนักแสดงด้วย และการตัดต่อด้วย” (สัมภาษณ์ วินัย ไกรบุตร , 7 กุมภาพันธ์ 2546)

“อีโรติกจะไม่หายไป มันก็เป็น Genre หนึ่งของหนัง ตราบใดที่มันเป็น Genre หนึ่ง มันก็ต้องมี หนังมีก็อย่างอะ comedy, tragedy, drama, romantic comedy , erotic, thriller, horror มันก็มีอยู่ไม่กี่อย่าง ก็วนๆ อยู่ยี้ เพราะฉะนั้น มันก็ต้องมีอยู่แล้ว” (สัมภาษณ์ สมจริง ศรีสุภาพ , 17 กุมภาพันธ์ 2546)

“ก็เลวลงหมดตอนนี้ คือ หนังไปไม่ได้เงินแล้ว คุณไปใส่สารพัด โปสเตอร์ แม้กระทั่งของเราเอง แก้วชนเหล็ก ทั้งที่มันงานเลย เกิดอะไรขึ้นไม่รู้ ในฉากขนาดพี่เองไปให้คนตัดใส่ให้ไปหน่อย กลัวคนดูจะไม่ได้ พอถึงไปดู draft แรก ทุกคนบอกให้เอาออกหมดเลย อะไรที่มันจะไปให้เอาออกหมดเลย ถ้าถามความรู้สึกเล็กๆ เริ่มดีใจกับที่มันงาน ที่มันโอเค ขนาดเราใส่ไป เขายังไม่เอาเลย” (สัมภาษณ์ สุทัศน์ อินทรานุปรกรณ์ , 13 กุมภาพันธ์ 2546)

จากทัศนะต่างๆ เหล่านี้ แนวโน้มในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้นจึงอาจเป็นไปได้ทั้งดีขึ้นหรือเลวลง แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยคงจะไม่หายไปง่ายๆ และคงต้องติดตามเฝ้าดูวงการภาพยนตร์ไทยกันต่อไป

โดยสรุปแล้ว ผลจากการเก็บข้อมูลเพื่อตอบปัญหาวิจัยข้อที่สอง ที่ว่า สุนทรียทัศน์ของการสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยตามความเห็นของผู้ชมภาพยนตร์ และผู้สร้างภาพยนตร์เป็นอย่างไรนั้น ผู้วิจัยได้ทำตารางสรุปทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ (ผู้รับสาร) และผู้สร้างภาพยนตร์ (ผู้ส่งสาร) ไว้ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการวิจัยจากทัศนะของผู้รับสาร

ประเด็น	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
	18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
<p>1. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ทั่วไป</p> <ul style="list-style-type: none"> - จำนวนครั้งที่ชม - แนวภาพยนตร์ - หลักในการชม 	<p>2-4 ครั้ง/เดือน</p> <p>แนวตลก บู๊ ชีวีต</p> <p>ดูเนื้อเรื่อง นักแสดง ผู้กำกับ</p>	<p>2-4 ครั้ง/เดือน</p> <p>แนวตลก บู๊ ชีวีต เขย่าขวัญ</p> <p>ดูเนื้อเรื่อง นักแสดง ผู้กำกับ</p>	<p>3-4 ครั้ง/เดือน (วิดีโอส่วนใหญ่)</p> <p>แนวบู๊ ชีวีต ลึกลับ ตลก</p> <p>ดูเนื้อเรื่อง และนักแสดง</p>	<p>ชมอย่างต่อเนื่อง</p> <p>ทุกแนว</p> <p>จับแก่นเรื่อง, สื่ออย่างไร, ใช้ศิลปะมาช่วยอย่างไร, เชื่อมโยงกับสังคม</p>
<p>2. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - หนังไทยพัฒนาขึ้น ดูจากจำนวนหนังเข้าฉายเพิ่มขึ้น แต่มีความหลากหลายน้อย - แนว ผี อีโรติก และเอาหนังเก่ากลับมาทำใหม่ - มีฉากกามารมณ์เพิ่มขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - หนังไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค แต่เนื้อหาไม่สร้างสรรค์หนังมีครบทุกรสในเรื่องเดียว - แนวตลก ผี อีโรติก และหนังเก่ากลับมาทำใหม่ - เน้นฉากกามารมณ์เป็นจุดขาย 	<ul style="list-style-type: none"> - หนังไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค แต่ยังลงทุนน้อย เล่าเรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อน ขาดการค้นคว้าข้อมูลที่ดี - แนวตลก ผี - มีฉากกามารมณ์ประกอบทุกเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> - หนังไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค มีความเปลี่ยนแปลงชัดทางปริมาณและความหลากหลาย แต่คุณภาพยังน้อย มีคนทำหนังไทยใหม่ๆ เป็นความหวัง - แนว “กะเทย เซ็กส์ สัตว์ ผี” และหนังเก่าเอามาทำใหม่ - เน้นความเป็นไทยสูง - มีพวคนายทุนที่หวังกำไรมาลงทุนมากขึ้น

ประเด็น	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
		18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
3. ทศนะต่อภาพยนตร์อีโรติกและฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย	<p>- หนังสือโรติก คือ หนังสือที่มีประเด็นหลักอยู่ในเรื่องเซ็กส์ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ มีศิลปะในการถ่ายทออด มีเรื่องราวและประเด็นที่ต้องการสื่อ</p> <p>- ฉากกามารมณ์ ทำให้หนังสมบูรณ์ เพิ่มความสวยงามในแง่แสดงอารมณ์พื้นฐานในชีวิตมนุษย์ เป็นจุดเชื่อมโยงตัวละครในฉากต่อไป</p> <p>ในหนังไทย ฉากกามารมณ์ไม่ใ้เป็นจุดขาย และตอบสนองของความอยากรู้อยากเห็นของคนไทย</p>	<p>- หนังสือโรติก คือ หนังสือที่แสดงสันดานดิบทางเพศของมนุษย์ ถ่ายทออดเป็นแนวศิลปะ</p> <p>- ฉากกามารมณ์ มีประโยชน์ในแง่การดำเนินเรื่อง แสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีการพัฒนาไป สื่ออารมณ์ของตัวละคร สื่อความเป็นธรรมชาติของมนุษย์</p> <p>ในหนังไทย ฉากกามารมณ์ยังไม่สร้างความรู้สึกผูกพันให้ผู้ชม</p> <p>เลียนแบบเมืองนอกไม่เข้ากับบริบทไทย แบ่งเป็น 2 แบบ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฉากกามารมณ์แบบแข็ง 2. ฉากกามารมณ์แบบอ่อน 	<p>- หนังสือโรติก คือ หนังสือที่แสดงถึงอารมณ์ในความเป็นมนุษย์ ต้องมีประเด็นที่จะสื่อ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ เสริมเนื้อหาให้เรื่องสมบูรณ์ นำเสนอเจ้าอารมณ์ออกมาแนวศิลปะ สวยงาม</p> <p>- ฉากกามารมณ์แบ่งได้เป็น 2 แบบ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pure erotic (เด็กไม่ต้องปิดตา) 2. อีโรติกแบบมีฉากเร่าร้อน (เด็กต้องปิดตา) 	<p>- หนังสือโรติก คือ หนังสือที่แสดงภาวะของกามารมณ์ เน้นการแสดงออกทางเพศ มีประเด็นที่ชัดเจน ใช้เซ็กส์เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องหรือเพื่อจะบอกประเด็นทางความคิด ไม่จำเป็นต้องโป๊ เปลือย มีศิลปะในการนำเสนอ กระตุ้นความรู้สึกของผู้ชม มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ สำหรับความธรรมชาติและพฤติกรรมของตัวละคร</p> <p>- การนำเสนอฉากกามารมณ์ในหนังไทย ปัจจุบันเปิดกว้างมากขึ้น จำนวนฉากมากขึ้น ใสเพื่อเป็นจุดขาย มีข้อจำกัดในการนำเสนอเนื่องจากระบบเซ็นเซอร์</p>	

ประเด็น	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
		18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
4. ทักษะต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย					
- ระดับในการนำเสนอ	<ul style="list-style-type: none"> - ฉากร่วมรัก ไม่แสดงลีลาการร่วมมากเกินไป - การโป๊ เปลือย อยู่ในระดับ Partially – clad ถึง Nude นำเสนอในลักษณะศิลปะสวยงาม - เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง - เนื้อเรื่องและเทคนิคต่างๆ 	<ul style="list-style-type: none"> - ฉากร่วมรัก ไม่แสดงลีลาการร่วมมากเกินไป - การโป๊ เปลือยได้ถึงระดับ Nude นำเสนอในลักษณะศิลปะสวยงาม - เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง - ข้อจำกัดของสังคมไทย - ทักษะของผู้ชม 	<ul style="list-style-type: none"> - ฉากร่วมรัก ไม่จำเป็นต้องถ่ายต่ำกว่าเอวลงไป หรือถ่ายให้เห็นอวัยวะที่กำลังร่วมกัน แสดงแค่บริบทเริ่มต้น แล้วตัดไป - การโป๊ เปลือย อยู่ในระดับ Partially – clad ถึง Nude นำเสนอในลักษณะศิลปะสวยงาม - เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง - เทคนิคการถ่ายทำ - ทักษะของผู้ชม 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่สามารถกำหนดตายตัวได้ ความเหมาะสมขึ้นอยู่กับ - เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง - ฉากสนับสนุนการเล่าเรื่อง - สังคมที่เปิดกว้าง - ทัศนียภาพของผู้ชม - การมีส่วนร่วมแสดงลักษณะ / อารมณ์ของตัวละคร 	
- จันดารา	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหารุนแรงสื่อให้เห็นเพศไม่น่าอภิมรย์ - ถ่ายทอดดี มีประเด็นชัด - ฉากกามารมณ์มีเหตุผล แต่มีมากเกินไปและเปิดเผยมาก 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหารุนแรง แสดงด้านมืดของเซ็กซ์ - นำเสนอประเด็นผ่านฉากกามารมณ์ - ฉากกามารมณ์มากเกินไป เป็น 	<ul style="list-style-type: none"> - หนึ่งแสดงภาพชีวิตคนที่ได้รับผลจากการประพฤติดนินดีศีลธรรม - ฉากกามารมณ์เป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของเรื่อง แต่นำเสนออย่างรุนแรง ใจแจ้งเกินไป 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหา มีความลุ่มลึกในการใช้ภาพเล่าเรื่อง - มีประเด็นที่จะบอก - ฉากกามารมณ์มีความกลมกลืนไปกับเรื่องมากที่สุด มีจุดประสงค์ 	

ประเด็น	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
		18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
- ขุนแผน	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อเรื่องมีหลายประเด็น ฉากกามารมณืจึงขาดน้ำหนัก - ฉากกามารมณืเป็นจุดขายของหนัง แต่ก็ไม่น่าสนใจเกินไป และไม่สวยงามมาก - บางฉากไม่จำเป็น ไม่มีเหตุผล 	<ul style="list-style-type: none"> - แบบแข็ง แต่ก็เข้าใจดีกับเรื่อง สมเหตุสมผลในการนำเสนอ - ดำเนินเรื่องตามวรรณกรรม - ฉากกามารมณืไม่สวย ไม่ลงตัว - มีข้อจำกัดในการนำเสนอ - ฉากกามารมณืเบา ไม่รุนแรง 	<ul style="list-style-type: none"> - ฉากลูปน้ำแข็งเป็นศิลปะ - สอนประวัติศาสตร์ให้เด็กๆ - หนังสือนำเสนออิทธิฤทธิ์ขุนแผนมีเทคนิคพิเศษ - ฉากกามารมณืเพื่อแสดงความเจ้าชู้ของขุนแผน พอใช้ได้ ไม่โจ่งแจ้งเกินไป แต่ก็ไม่เท่าที่ควร - ฉากกามารมณืเป็นจุดขายของหนังบางฉาก ไม่สมเหตุผล 	<ul style="list-style-type: none"> - ในการนำเสนอ ไม่ไปเกินไป - เป็นหนังที่ดีอยู่ในแง่ของบท เนื้อเรื่อง - ประเด็นในเรื่องไม่ชัดเจน - วิธีการเล่าเรื่องไม่น่าติดตาม - ฉากกามารมณืไม่ไปเกินไป แต่ไม่มีความจำเป็นต่อภาพยนตร์ มีไว้เพื่อเป็นจุดขาย 	
- แม่เปี้ย	<ul style="list-style-type: none"> - แก่นเรื่องสื่อถึงต้นหาความลุ่มหลงทางเพศ จึงต้องมีฉากกามารมณืประกอบ - หนึ่งต้องการขายฉากกามารมณืมากเกินไป จำนวนฉากกามารมณืไม่มาก แต่สร้างออกมาหวือหวาเกินไป 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้สร้างยังไม่สามารถ ถ่ายทอดประเด็นสำคัญออกมาเป็นบทที่ดีได้ - ฉากกามารมณืดูจืดจางนางเอก ไม่สื่อความหมาย เหตุผลไม่ชัดเจน - การถ่ายทำฉากกามารมณื ถูก 	<ul style="list-style-type: none"> - สอดแทรกประเด็นหลายอย่าง แต่ไม่รู้ว่าผู้กำกับต้องการสื่ออะไร - ฉากกามารมณืขายความเซ็กซี่ของนางเอก 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อเรื่องอำนวยการให้มีฉากกามารมณืได้ - นำเสนอฉากกามารมณืได้พอเหมาะพอควร ไม่ไปเกินไป - มีเจตนาดีในการนำเสนอฉากกามารมณื - ฉากกามารมณืจูงใจถ่ายอย่าง 	

ประเด็น	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
		18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
- ไกรทอง	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ทราบว่ามีผู้สร้างต้องการสื่ออะไรในภาพยนตร์ - องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี - ขายจากกามารมณืมากเกินไป - ฉากกามารมณืตัดออกได้แทบทุกฉาก 	<ul style="list-style-type: none"> - ออกแบบมาดีเกินไป สวยงาม แต่ไม่สมจริง - มีเจตนาในการสร้างหยาบ เนื้อหาไม่มีที่มาที่ไป ไม่รู้ว่าจะต้องการสื่ออะไร - องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี - ขายจากกามารมณืมากเกินไป 	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นหนังลงทุนต่ำ - องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี - ขายจากกามารมณืมากเกินไป ไม่สมจริง ไม่สมเหตุผล 	<ul style="list-style-type: none"> - สวยงาม จนดูไม่จริง - ฉากชุดมะพร้าว มีไว้เพื่อขาย - เป็นหนังที่มีโจทย์ทางการตลาด เพื่อขายจากกามารมณืเหมือนขุนแผนแต่ไม่กลมกลืนเท่าในหลายๆด้าน - ฉากกามารมณืเป็นทำได้ไม่มีคุณภาพ แม้ไม่ไปมากแต่ภาพออกมาดูไป ยั่วเยวเกินไป 	
- ผลกระทบต่อผู้ชมภาพยนตร์	<ul style="list-style-type: none"> - วัยรุ่นอาจอยากลองทำตามหนัง - สำหรับคนต้องการดูวรรณคดีโดยรวมของหนัง ถ้ามีฉากกามารมณืมากเกินไป จะรู้สึกว่หนังต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่ควรค่าแก่การชม - ไม่มีผลทางตรง แต่มีผลทางอ้อมคือ ทำให้ผู้ชมเกิดความซาซึน เห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา เปิดเผย 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่น่าจะมีผลกระทบมาก เพราะฉากกามารมณืในหนังไทยยังสร้างไม่ได้พอ - เด็กอาจทำพฤติกรรมเลียนแบบได้ - ฉากกามารมณืมีมากขึ้น จะยิ่งกลายเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งต่อไปอาจมีการนำเสนอที่แรงขึ้น ไปมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีผลต่อผู้ใหญ่ที่มีจิตสำนึก รู้จักยับยั้งชั่งใจ มีครอบครัวแล้ว - อาจมีผลต่อเด็กให้ไปมีเพศสัมพันธ์ กัน 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่น่าจะมีผลกระทบมาก อาจมีผลต่อคนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะพอ 	

ประเด็น	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป			นักวิจารณ์ภาพยนตร์
		18-28 ปี	29-39 ปี	40 ปีขึ้นไป	
- ทิศนะต่อการตรวจ พิจารณาภาพยนตร์	เด็กที่ไม่มีวุฒิภาวะพอ อาจไปลอง มีเพศสัมพันธ์ตามหนังได้ - เซ็นเซอร์เป็นการแก้ปัญหาปลาย เหตุ ไม่ได้ผล เสียอรรถรสในการชม - ควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการ จัดเรทภาพยนตร์ตามสภาพสังคม ไทย	- ควรยกเลิกระบบเซ็นเซอร์ปัจจุบัน แล้วเปลี่ยนเป็นการจัดเรท ภาพยนตร์	- ควรเปลี่ยนไปเป็นการจัดเรท ภาพยนตร์ - หากยังทำไม่ได้ ก็ต้องมีระบบ เซ็นเซอร์อยู่	- ระบบเซ็นเซอร์ไม่มีมาตรฐานพอ - ควรเปลี่ยนระบบเซ็นเซอร์ให้เป็น ระบบแบ่งเรทภาพยนตร์ เพื่อให้มี เสรีภาพทางความคิดและเอื้อต่อ การทำงานศิลปะของวงการ ภาพยนตร์ต่อไป	
5. ทิศนะต่อแนวโน้มการนำเสนอ จากกามารมย์ในภาพยนตร์ไทย ในอนาคต	- คาดว่าจะมีการนำเสนอจาก กามารมย์มากขึ้น เพราะเป็นจุด ขายที่ประสบความสำเร็จ - ปัจจุบันจากกามารมย์ มีอยู่ใน หนังแทบไทยทุกเรื่องแล้ว จนกลายเป็น เครื่องหมายการค้า - ระดับความโป๊ เปลือย จะเปิดเผย มากขึ้นเรื่อยๆ - คุณภาพของหนังจะตกลง	- คาดว่าจะมีการนำเสนอจาก กามารมย์น้อยลง เพราะมีกระแส สังคมโจมตีมาก - จากกามารมย์ไปแฝงอยู่ในหนัง แนวอื่นๆ	- คาดว่าจะมีการนำเสนอจาก กามารมย์มากขึ้น เพราะ เป็น ผลประโยชน์ทางธุรกิจ และเพื่อให้ ดูทัดเทียมสากล - มีการสอดแทรกจากกามารมย์ที่ เร้าร้อนขึ้น ในหนังไทยแทบทุกเรื่อง	- คาดว่าจะมีการนำเสนอจาก กามารมย์มากขึ้น และมีการเปิดเผย มากขึ้น เพราะขายได้ - จากกามารมย์ของไทยยังไม่ดี คุณภาพ ถ้าเทียบกับต่างประเทศ ยังพัฒนาไปไม่ถึง อนาคตอาจทำ ได้ดีขึ้น	

ตารางที่ 5.2 สรุปผลการวิจัยจากทัศนะของผู้สร้างภาพยนตร์
เรื่องจัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง

ประเด็น	กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์
1. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน	<ul style="list-style-type: none"> - หนังสือก้าวหน้า พัฒนาขึ้น แต่ยังคงพัฒนามากขึ้นอีก - มีการเปิดกว้างหลายด้าน - หนังสือมีความหลากหลายขึ้น และได้รับความนิยมขึ้น - ยังไม่เป็นยุคทองของหนังสือจริงๆ เพราะหนังสือขาดทุนมากกว่าได้กำไร
2. ทัศนะต่อภาพยนตร์แนวฮีโรติกและฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย	<ul style="list-style-type: none"> - หนังสือโรติก คือ หนังสือที่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ สะท้อนกิเลสตัณหาในใจมนุษย์ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ แต่ถูกนำเสนอออกมาในแง่ศิลปะ มีความสวยงาม หนังสือโรติกไม่จำเป็นต้องโป๊ เปลือย สามารถใช้เทคนิคเข้ามาทำให้หนังสือมีความสวยงามได้ - ฉากกามารมณ์ในหนังสือมีความจำเป็นต่อเนื้อเรื่อง มีไว้เพื่อเป็นสีสันของเรื่อง และมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด
3. ทัศนะต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ที่สร้าง - จันดารา	<ul style="list-style-type: none"> - เซ็กซ์เป็นเหตุผลของตัวละคร เซ็กซ์ในหนังสือสะท้อนความต้องการความรัก ความอบอุ่นของสิ่งที่ตัวละครรู้สึกขาดไป / จากสิ่งที่ไม่เคยได้รับ - กิจกรรมทางเพศของตัวละครถูกสร้างให้เหมือนกิจกรรมประจำวัน มีทั้งรุนแรง อ่อนโยน - ฉากกามารมณ์มีเพื่อรักษาความต่อเนื่องของตัวละคร จึงต้องมากกว่าในหนังสือ แต่รักษาโครงสร้างของเรื่องที่มีความจำเป็นในแง่ของการพลิกผันความรู้สึกของตัวละครตามแบบหนังสือไว้ - นำเสนอฉากกามารมณ์โดยทำให้คนดูไม่มีส่วนร่วมไปกับตัวละคร แต่ดูว่ามีกิจกรรมทางเพศเกิดขึ้นในบ้านนี้ แล้วผลักดันคนดูให้ย้อนกลับมาดูสภาพแวดล้อมบ้านของตนเองว่าให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับเด็กในบ้าน

ประเด็น	กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์
<p>- ขุนแผน</p> <p>- แม่เบ็ญ</p>	<p>เพียงพอหรือไม่</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นการนำเสนอที่ยากลำบาก จากกามารมณีนเป็นแบบไทยๆ นำเสนอแบบไม่มีการปิดบัง ทำแบบตรงๆ ไม่ต้องมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละคร ดูแบบบันทึกตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วหยุดไว้ในหนึ่ง - นักแสดงต้องแสดงความรู้สึกทั้งหมดเอง ไม่มีตัวแสดงแทน โดยมีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า - คนเขียนบทมีแรงบันดาลใจในการสร้างหนังจากความเกลียดตัวละครขุนแผน และนำเรื่องเก่ามาผสมมุมมองใหม่ เพื่อบอกว่า การมารักของขุนแผนไม่ได้ส่งผลดีใดๆ สุดท้ายก็ไม่เหลือใครและไม่มีความสุข - ตัววรรณกรรมมีบทศักรรย์ ในหนังจึงต้องมีฉากกามารมณียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่พยายามสร้างอย่างระมัดระวัง ไม่ให้โจ่งครึม ออกมาเป็นศิลปะ - จากกามารมณีถูกวางไว้ตั้งแต่ในบท แต่มีการดัดแปลงจากวรรณกรรมบ้างเพื่อความเหมาะสม - จากกามารมณีคือ ไคลแม็กซ์ของความสัมพันธ์ของตัวละคร และมีไว้เพื่อรองรับความเป็นฮีโร่ของขุนแผนเป็นจุดขายในหนังด้วย - ส่วนการแสดงจากกามารมณีนี่ทำให้นักแสดงเล่นเองและใช้แอสตันดี อีน - เป็นหนังที่บอกถึงกิเลสตัณหา ความลุ่มหลงของมนุษย์ จากกามารมณีนี่นำเสนอในหนังจึงมีเหตุผลเพื่อรองรับแก่นของเรื่อง - การนำเสนอจากกามารมณีนี่ไม่หยาบโลน ลามก แต่สะท้อนถึงความสวยงามในความรักรหลายๆ แบบ - ความงามอยู่ที่การจัดแสง และองค์ประกอบภาพ - การถ่ายทำให้นักแสดงแสดงเอง หากบีบมากจะใช้แอสตันดี อีน

ประเด็น	กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์
- ไกรทอง	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างในแนวสมัยใหม่ ถ่ายทอดให้ไกรทองคือ ฮีโร่ - ฉากกามารมณีสื่อเพื่อจะสื่อให้เห็นว่า ไกรทองมีภรรยาหลายคน สื่อความรัก ความสัมพันธ์ของตัวละครที่ชัดเจน รวบรวม เป็นไปตามเนื้อเรื่อง - ฉากกามารมณีสื่อจุดขายที่ถูกถ่ายทำอย่างเน้นมาก เพราะ ผู้อำนวยการสร้างต้องการขายหนัง โดยเพิ่มฉากกามารมณีเข้าไปมากขึ้น ใปี เปลือยมากขึ้น ซึ่งมีการต่อเติมใหม่โดยที่ผู้กำกับไม่ทราบ และเนื่องจากหนังใกล้ถึงกำหนดฉาย จึงไม่สามารถแก้ไขได้ - การนำเสนอไม่มีการถอดเสื้อผ้า แค่อุปใช้ - ฉากกามารมณีสื่อทำให้ภาพนักแสดงและผู้กำกับติดลบ ถูกวิพากษ์วิจารณ์มาก
<p>4. ทิศนะต่อความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์</p> <p>- ทิศนะต่อระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์</p>	<p>ความเหมาะสมขึ้นอยู่กับ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เจตนาของคนสร้าง ผู้สร้างจำเป็นต้องมีขอบเขตในการนำเสนอฉากกามารมณี มีความรับผิดชอบต่อดังคม โดยทำออกมาในแง่ศิลปะ ไม่เสื่อมเสียศีลธรรม ดึงงามของไทย ไม่ให้มีผลกระทบต่อผู้ชมมาก - เจตนาของผู้ชม - เนื้อเรื่อง มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน - เทคนิคการถ่ายทำ ไม่โจ่งแจ้ง ใช้เทคนิคเข้ามาช่วย เลี่ยงความโป๊เปลือย - ควรเปลี่ยนแปลงเป็นระบบจัดเรทภาพยนตร์ ผู้สร้างจะมีอิสระในการสร้างและไม่สับสน ควรเริ่มทำและทำให้มีผลบังคับใช้ได้จริง
5. ทิศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต	<ul style="list-style-type: none"> - การถ่ายทำน่าจะสวยงามขึ้นกว่าเดิม โดยใช้เทคนิคต่างๆ มาช่วย และจะมีการเปิดเผยมากขึ้น - อีโรติกจะไม่หายไป เพราะเป็น Genre อย่างหนึ่ง - ผู้ชมไม่นิยมโป๊ เปลือย มากเกินไป หนังที่มีฉากกามารมณีมากเกินไป จะขายไม่ได้

จากตารางสรุปผลการวิจัย เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้รับสารและผู้ส่งสาร จะพบว่า ผู้รับสารและผู้ส่งสารมีความคิดเห็นตรงกันอยู่หลายประเด็น ดังนี้

- ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน ทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร มีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาขึ้น ทั้งในด้านปริมาณ เทคนิค และความหลากหลายที่มากขึ้นกว่าสมัยก่อน แต่คุณภาพยังน้อย ภาพยนตร์ไทยจึงยังต้องพัฒนาอีกมาก

- ทัศนะต่อภาพยนตร์อิโรติกและฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย ผู้รับสารและผู้ส่งสารมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันว่า ภาพยนตร์อิโรติก คือ ภาพยนตร์ที่นำเสนอประเด็นทางเพศ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ แต่นำเสนอในแง่ศิลปะ กระตุ้นความรู้สึกผู้ชมได้ ส่วนฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยไม่โป้ เปลือยมาก มีเพื่อพัฒนาเนื้อเรื่อง ตัวละคร และเป็นจุดขายของภาพยนตร์

- ทัศนะต่อความเหมาะสมของฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย ทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสารต่างเห็นว่า ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณ์ที่เหมาะสมนั้นควรขึ้นอยู่กับ เจตนาของผู้สร้างเป็นหลัก เพราะเป็นเงื่อนไขสำคัญในการกำหนดทิศทางของภาพยนตร์ ตั้งแต่การเลือกเรื่องมาสร้าง การสื่อประเด็นสำคัญของเรื่อง เทคนิคในการนำเสนอ รวมทั้งเหตุผลในการนำเสนอต่างๆ ซึ่งผู้สร้างจะต้องมีเจตนาที่ดี และมีความสามารถในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ให้ออกมาในลักษณะที่สวยงาม เป็นศิลปะ อีกส่วนหนึ่ง ความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยยังขึ้นอยู่กับการยอมรับของสังคม และรสนิยมในการชมของผู้ชม ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีประสบการณ์อ่อนหัด อาจต้องการเพียงความบันเทิงในการชม บางครั้งสนใจชมแต่ฉากกามารมณ์ที่ผู้สร้างพยายามขาย หรือฉากที่ผู้สร้างไม่เจตนาขาย ผู้ชมก็อาจมองให้โป้ เปลือยได้ แต่ผู้ชมที่มีประสบการณ์ชำนาญจะชมภาพยนตร์อย่างมีวิจารณญาณ พินิจพิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง ได้รับประเด็นที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอ และทำให้ฉากกามารมณ์ที่สวยงามมีคุณค่ามากขึ้นได้

นอกจากนี้ ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความคิดเห็นตรงกันอีกว่า ฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย อาจจะมีผลกระทบต่อเด็กหรือผู้ที่ยังไม่มีวุฒิภาวะพอ แต่โดยรวมแล้วไม่น่าจะมีผลกระทบอะไรมากมาย จนถึงขั้นกระทำพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม หลังจากชมภาพยนตร์ ส่วนความคิดเห็นต่อระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบัน หรือระบบเซ็นเซอร์นั้น ทั้งผู้รับสาร

และผู้ส่งสารมีความคิดเห็นว่าจะเปลี่ยนแปลงให้เป็นระบบการจัดเรทภาพยนตร์ได้แล้ว เพื่อให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีอิสระในการสร้างสรรค์ผลงานมากขึ้น

- ทิศนะต่อแนวโน้มการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยในอนาคต ผู้รับสารและผู้ส่งสารมีความเห็นว่า ในอนาคตการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทยคงจะยังมีอยู่ และน่าจะมีการนำเสนอในปริมาณที่มากขึ้น อีกทั้งยังมีระดับความโป๊ เปลือยมากขึ้นด้วย

นอกจากประเด็นที่ผู้รับสารและผู้ส่งสารเห็นพ้องกันดังกล่าวแล้ว เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้รับสารต่อความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา ขุนแผน, แม่เบี้ย, และ ไกรทอง** กับทัศนะของผู้ส่งสารต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์เหล่านี้ พบว่า ผู้สร้างภาพยนตร์ทุกเรื่องนั้น มีเหตุผลในการนำเสนอฉากกามารมณีนแต่ละฉาก มีการวางแผนล่วงหน้า โดยคำนึงถึงความจำเป็นต่อเนื้อเรื่อง ประกอบกับวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ แต่ในบางครั้งการนำเสนอประเด็นที่ไม่ชัดเจน หรือเทคนิคการถ่ายทำต่างๆ ทำให้ผู้ชมไม่เข้าใจเหตุผลในการนำเสนอเหล่านั้นๆ หรือไม่ได้รับสารที่ผู้สร้างต้องการสื่อ เป็นผลให้ภาพลักษณ์ของภาพยนตร์กลายเป็นความงุนงงใจหายจากกามารมณีนมากเกินไป ซึ่งในจำนวนภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่องนี้ **จัน ดารา** เป็นภาพยนตร์ที่ได้รับการชมเชยมากที่สุด ผู้รับสารได้แง่คิดประเด็นต่างๆ ตามที่ผู้ส่งสารต้องการนำเสนอ แต่การนำเสนอฉากกามารมณีนผู้รับสารเห็นว่า มีระดับความโป๊ เปลือยมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับภาพยนตร์ไทยที่สามารถให้เด็กชมได้ สำหรับ **ขุนแผน** ผู้ส่งสารต้องการให้ฉากกามารมณีนเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งที่ช่วยเสริมลักษณะตัวละครให้ชัดเจนขึ้นและเป็นจุดขายของภาพยนตร์ ซึ่งผู้รับสารก็เข้าใจตามนั้น และการนำเสนอก็ไม่ได้โป๊ เปลือยมากเกินไป ส่วน **แม่เบี้ย** นี้ ผู้ส่งสารพยายามนำเสนอประเด็นจากรรณกรรม ซึ่งมีผลให้ต้องมีฉากกามารมณีนต่างๆ แต่ผู้รับสารไม่ได้รับสารดังที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอ ฉากกามารมณีนจึงเป็นเพียงจุดขาย บางครั้งเป็นการนำเสนออย่างไม่มีเหตุผลไป สุดท้ายคือ เรื่อง **ไกรทอง** ผู้ส่งสารต้องการให้เป็นภาพยนตร์บันเทิง ฉากกามารมณีนเป็นจุดขายสำคัญ ซึ่งผู้รับสารได้รับสารตามนั้น แต่ก็มองว่า การสร้างฉากกามารมณีนในภาพยนตร์เรื่องนี้ ไม่มีความเหมาะสม เพราะไม่มีความจำเป็นต่อเนื้อเรื่อง ไม่มีเหตุผลในการนำเสนอใดๆ ทั้งสิ้น

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือนำเสนอฉากกามารมณ และศึกษาสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ การวิจัยนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัย คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอโรติกและเรื่องเพศ, นาฏยศาสตร์และกามสูตร,แนวคิดในการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ และแนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร

ระเบียบวิธีวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาโดยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากภาพยนตร์ 4 เรื่องคือ **จัน ดารา**, **ขุนแผน**, **แม่เบี้ย**, และ **ไกรทอง** และเก็บข้อมูลจากการจัดอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) นักวิจารณ์ภาพยนตร์ และผู้สร้างภาพยนตร์ไทย 4 เรื่องข้างต้น ประกอบด้วยเอกสารหรือบทวิพากษ์วิจารณ์จากนิตยสารและเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต

จากการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอสรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการศึกษา ตามปัญหาปัญหานำวิจัย ดังต่อไปนี้

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 1. กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ และฉาก

กามารมณเป็นอย่างไร

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 2. สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณในภาพยนตร์

ไทยตามความเห็นของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์เป็นอย่างไร

1. กระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ และฉากกามารมณ์

ภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ และมีฉากกามารมณ์ประกอบปรากฏมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งในสมัยก่อนยังมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เหล่านี้ไม่มากนัก แต่จะพบว่ากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์เหล่านี้ได้มากขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนของภาพยนตร์ที่เพิ่มขึ้น เริ่มตั้งแต่ในยุคภาพยนตร์เงียบ การนำเสนอมักปรากฏในภาพยนตร์แนวความรัก ลักษณะของการนำเสนอฉากกามารมณ์เป็นเพียงการโชว์สัดส่วนนักแสดง และมีการกอดจูบเล็กน้อย ซึ่งจะถูกวิพากษ์วิจารณ์มากมายแล้ว เพราะ การนำเสนอเรื่องเพศหรือนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับสังคมไทย ภาพยนตร์เรื่องแรกที่มีฉากจูบแบบภาพยนตร์ฝรั่ง ได้แก่ เรื่อง *ใครดีใครได้* ของ กรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท เมื่อพ.ศ. 2470 ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่สร้างความฮือฮาและความแปลกใหม่ในหมู่คนไทยอย่างมาก ตามมาด้วยภาพยนตร์เรื่อง *เสน่หาตามืด* ของ บริษัทภาพยนตร์พัฒนากร จำกัด ที่เป็นภาพยนตร์เรื่องแรกๆ ที่เริ่มใช้ความเย้ายวนทางเพศแทรกเข้ามาเรียกร้องความสนใจ

จนมาถึงยุคภาพยนตร์ไทยพูดได้เรื่องแรก คือ เรื่อง *หลงทาง* โดยคณะสร้างภาพยนตร์เสียงศรีกรุงแบบสุวัต ที่มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ฉากกามารมณ์ที่ผิดจารีตของไทย จนเกิดเป็นกรณีพิพาทฟ้องร้องต่อศาลระหว่าง หนังสือพิมพ์ “ไทยใหม่” เป็นฝ่ายจำเลย และ “ศรีกรุง” ฝ่ายโจทก์ ซึ่งสุดท้ายฝ่ายจำเลยชนะคดีไป

ในขณะที่ประเทศสยามมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบบประชาธิปไตย ในปีพ.ศ. 2475 ภาพยนตร์ไทยยังคงมีการพัฒนามาเรื่อยๆ โดยมีแนวความรักและแนวการต่อสู้เป็นพื้น เช่น เรื่อง *อำนาจความรัก* (2476) หรือ *เลือดจีนต่างด้าว* (2478) และเรื่อง *พญาน้อยชมตลาด* (2478) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมมากถึงฉากที่มีการจูบอย่างเต็มด้าจนคนดูเกิดความเมามันในอารมณ์

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 กิจการภาพยนตร์ไทยตกต่ำลง ผู้สร้างบางรายต้องล้มเลิกกิจการไป แต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ภาพยนตร์ไทยเริ่มดีขึ้นอีกครั้ง มีการพัฒนาระบบการถ่ายทำจาก 16 มม. เป็น 35 มม. มีกลุ่มนักแสดงที่เรียกว่า “ดาวยั่ว” ซึ่งต้องสวยและใจกล้าในการเล่นบทไปพลี้อย่างชัดเจน หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 เริ่มมีกระแส “หนังชายเช็กส์” ในภาพยนตร์ไทย ซึ่งเกิดขึ้นอย่างชัดเจน เมื่อภาพยนตร์เรื่อง **เทพธิดาโรงแรม** ที่กำกับโดย ม.จ. ชาตรีเฉลิม ยุคล เข้าฉายในปี พ.ศ. 2517 ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงภาพพจน์ของนางเอกในภาพยนตร์ไทยที่สามารถแสดงบทไปพลี้อย่างได้ มีภาพยนตร์อีกหลายเรื่องที่สร้างตามมาโดยนำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์มากขึ้น ทำให้เกิดเสียงแสดงความไม่เห็นด้วยที่จะให้มีการฉายภาพยนตร์ที่มีฉากยั่วกามารมณ์ผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้ภาพยนตร์เหล่านี้ได้รับการตักเตือนและเกิดการกวาดล้าง โดยเฉพาะภาพยนตร์เรื่อง **ผู้ชายชายตัว** ของบริษัท ก. เจริญภาพยนตร์ ที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นภาพยนตร์ที่ขัดศีลธรรม ยั่วกามารมณ์แทบทั้งเรื่อง ผิดขนบประเพณีไทย และไม่ได้รับอนุญาตให้ฉายจากกองตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนชื่อและแก้ไขใหม่จึงออกฉายได้ตามปกติ ในปีพ.ศ. 2518 หนังชายเช็กส์ยังคงเข้าฉายอยู่ต่อเนื่อง แต่กระแสความนิยมเบาบางลง เพราะทางกองเซ็นเซอร์ได้เริ่มกวาดล้างกับการฉายภาพยนตร์ที่เข้าข่ายยั่วกามารมณ์เหล่านี้ โดยจะพบข่าวการกวาดล้างของกองเซ็นเซอร์อยู่เป็นระยะ

ในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการขึ้นภาษีนำเข้าฟิล์มภาพยนตร์ต่างประเทศ ทำให้ภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในเมืองไทยลดลง จำนวนภาพยนตร์ไทยจึงมีการสร้างมากขึ้น แต่ในปีพ.ศ. 2524 ภาพยนตร์ต่างประเทศจึงกลับมาอีกครั้ง และหลังปีพ.ศ. 2526 ได้มีการพัฒนาคุณภาพรายการและละครโทรทัศน์อย่างมาก ทำให้คนสนใจดูภาพยนตร์ไทยน้อยลง อย่างไรก็ตามในช่วงเวลา พ.ศ. 2520-2530 ยังคงมีการสร้างภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์ออกมาอย่างต่อเนื่อง มีภาพยนตร์หลายเรื่องที่มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์มาก เช่น เรื่อง **จัน ดารา** (2520) **พิศواسชาตาน** (2529) หรือ **ไม่สิ้นไรไฟสวาท** (2529) เป็นต้น

ในช่วงพ.ศ. 2530-2540 นับเป็นช่วงถดถอยของภาพยนตร์ไทย แต่ยังคงมีภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์อยู่ และหลายเรื่องนับได้ว่าเป็นงานชั้นดี เช่น เรื่อง **พลอยทะเล** (2530) **ตลาดพรหมจารี** (2531) **แม่เบี้ย** (2532) **กลกามแห่งความรัก** (2532) และ **น้องเมีย** (2534) ในจำนวนนี้ **กลกามแห่งความรัก** เป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่สร้างความฮือฮา

ตั้งแต่ยังไม่เข้าฉายด้วยการโฆษณาและข่าวต่างๆ แต่กระแสตอบรับหลังภาพยนตร์ฉายก็ค่อนข้างดี และถือเป็นการแจ้งเกิดอย่างแท้จริงสำหรับนางเอกของเรื่อง อย่างไรก็ตามจำนวนภาพยนตร์ไทยในช่วงเวลานี้ ลดลงเรื่อยๆ จนมีการกล่าวว่า “หนังไทยตายแล้ว”

จนกระทั่งปีพ.ศ. 2544 ภาพยนตร์ไทยเริ่มฟื้นคืนมาอีกครั้ง แม้จะมีจำนวนภาพยนตร์ไม่มาก แต่คุณภาพของภาพยนตร์ก็ดีขึ้น และมีภาพยนตร์ที่ทำรายได้ถึงร้อยละกว่าล้านบาท ภาพยนตร์แนวอโรติกก็เป็นแนวที่ยังมีผู้สร้างต้องการสร้างอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นภาพยนตร์ที่เคยมีผู้สร้างแล้ว และนำกลับมาทำซ้ำอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง **แม่เบี้ย** **จัน ดารา** หรือ **ไกรทอง** โดยเฉพาะเรื่อง **จัน ดารา** ที่ถูกจับตามองตั้งแต่ภาพยนตร์ยังไม่ฉายและได้รับกระแสวิพากษ์วิจารณ์มากมาย ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ ซึ่งถูกคณะกรรมการเซ็นเซอร์ตัดทิ้งหลายฉาก ทำให้ระบบเซ็นเซอร์ถูกวิพากษ์วิจารณ์ให้เปลี่ยนเป็นระบบจัดเรตภาพยนตร์เสียที่

กระแสภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศและฉากกามารมณ์ยังคงปรากฏอยู่อย่างต่อเนื่อง มาจนถึงปีพ.ศ. 2545 เริ่มตั้งแต่ต้นปีด้วยเรื่อง **ขุนแผน** และยังมีมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงปลายปี ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง **1+1 เป็น 0** **ขังแปด** **ตำนานกระสือ** **ผู้หญิง 5 บาป** และ **พระอภัยมณี** มีการใช้ฉากกามารมณ์เป็นจุดขายในภาพยนตร์อย่างชัดเจนขึ้น จนบางครั้งไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของภาพยนตร์ หรือ ศีลธรรมอันดีของสังคมไทย ลักษณะของการนำเสนอฉากกามารมณ์ก็เปลี่ยนจากอดีต เป็นการนำเสนอตามแบบตะวันตกมากขึ้น การกอด จูบปากเป็นเรื่องปกติในภาพยนตร์ ภาพการมีเพศสัมพันธ์แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง มีการโฆษณาฉากกามารมณ์ทั้งในภาพยนตร์ตัวอย่าง ไบปิด คัดเอาท์ มากเกินไป ทำให้ภาพยนตร์ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงในทางลบมาโดยตลอด และมักมีปัญหาเกี่ยวกับกองเซ็นเซอร์อยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เหล่านี้ก็ยังคงทำรายได้ให้แก่ผู้สร้างภาพยนตร์ต่อไป

2. สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงจากกามารมณในภาพยนตร์ไทยตามความเห็นของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์

ทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ (ผู้รับสาร)

จากทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ สรุปผลการวิจัยตามประเด็นได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั่วไป พบว่า

กลุ่มอายุ 18-28 ปี ชมภาพยนตร์ 2-4 ครั้งต่อเดือน แนวที่ชมคือ ตลก บู๊ ชีวิต โดยเลือกชมจากเนื้อเรื่อง นักแสดง และผู้กำกับ

กลุ่มอายุ 29-39 ปี ชมภาพยนตร์ 2-4 ครั้งต่อเดือน แนวที่ชมคือ ตลก บู๊ ชีวิต เขย่าขวัญ โดยเลือกชมจากเนื้อเรื่อง นักแสดง และผู้กำกับ

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป ชมภาพยนตร์ 3-4 ครั้งต่อเดือน (ชมจากวิดีโอเป็นส่วนใหญ่) แนวที่ชมคือ บู๊ ชีวิต ลึกลับ ตลก โดยเลือกชมจากเนื้อเรื่อง และนักแสดง

นักวิจารณ์ภาพยนตร์ ชมภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง ทุกแนว โดยจับแก่นเรื่อง แล้วดูว่าสื่ออย่างไร ใช้ศิลปะภาพยนตร์มาช่วยอย่างไร และอาจนำไปเชื่อมโยงกับสังคม

2. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน มีความเห็นดังนี้

กลุ่มอายุ 18-28 ปี มีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้น ดูจากจำนวนภาพยนตร์ที่เข้าฉายมากขึ้น แต่มีความหลากหลายน้อย แนวที่สร้างเป็น แนวผี อีโรติก และนำภาพยนตร์เก่ากลับมาทำใหม่ นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอจากกามารมณเพิ่มขึ้น

กลุ่มอายุ 29-39 ปี มีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค แต่เนื้อหาไม่สร้างสรรค์ ภาพยนตร์มีครบทุกกรณีในเรื่องเดียว แนวที่สร้างเป็น แนวตลก ผี อีโรติก และนำภาพยนตร์เก่ากลับมาทำใหม่ มีการเน้นฉากกามารมณ์เป็นจุดขาย

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป มีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค แต่ยังคงทุนน้อย เล่าเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ขาดการค้นคว้าข้อมูลที่ดี แนวที่สร้างเป็น แนวตลก ผี มีฉากกามารมณ์ประกอบในภาพยนตร์ทุกเรื่อง

นักวิจารณ์ภาพยนตร์ มีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคนิค มีความเปลี่ยนแปลงชัดเจนทางปริมาณและความหลากหลาย แต่คุณภาพยังน้อย มีคนทำหนังใหม่ๆ เป็นความหวัง แนวภาพยนตร์ที่สร้าง คือ แนว “กะเทย เซ็กส์ สัตว์ ผี” และนำภาพยนตร์เก่ากลับมาทำใหม่ เน้นความเป็นไทยสูง มีพวก “ตีหัวเข้าบ้าน” มากขึ้น

3. ทิศนะต่อภาพยนตร์อีโรติกและฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

กลุ่มอายุ 18-28 ปี มีความเห็นว่า ภาพยนตร์อีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่มีประเด็นหลักอยู่ในเรื่องเซ็กส์ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ มีศิลปะในการถ่ายทอด มีเรื่องราวและประเด็นที่ต้องการสื่อ ความคิดเห็นต่อฉากกามารมณ์ คือ เป็นส่วนที่ทำให้ภาพยนตร์สมบูรณ์ เพิ่มความสวยงามในแง่แสดงอารมณ์พื้นฐานในชีวิตมนุษย์ เป็นจุดเชื่อมโยงตัวละครในฉากต่อไป ในภาพยนตร์ไทย ฉากกามารมณ์ไม่ใ้ปมาก เป็นจุดขาย และตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของคนไทย

กลุ่มอายุ 29-39 ปี มีความเห็นว่า ภาพยนตร์อีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่แสดงสันดานดิบทางเพศของมนุษย์ ถ่ายทอดเป็นแนวศิลปะ ความคิดเห็นต่อฉากกามารมณ์ คือ ฉากกามารมณ์มีประโยชน์ในแง่การดำเนินเรื่อง แสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีการพัฒนาไป สื่ออารมณ์ของตัวละคร สื่อความเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ในภาพยนตร์ไทย ฉากกามารมณ์ยังไม่สร้างความรู้สึกผูกพันให้ผู้ชม เป็นการเลียนแบบจากต่างประเทศ ไม่เข้ากับบริบทไทย ซึ่งฉากกามารมณ์แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ แบบแข็ง และแบบอ่อน

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป มีความเห็นว่า ภาพยนตร์อีโรติก คือ ภาพยนตร์ที่แสดงถึงอารมณ์ในความเป็นมนุษย์ ต้องมีประเด็นที่จะสื่อ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ เสริมเนื้อหาให้เรื่อง

สมบูรณ์ นำเสนอเร้าอารมณ์ออกมาแนวศิลปะ สวยงาม จากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ Pure erotic (เด็กไม่ต้องปิดตา) และแบบมีฉากเร้าร้อน (เด็กต้องปิดตา)

นักวิจารณ์ภาพยนตร์ มีความเห็นว่า ภาพยนตร์โรติก คือ ภาพยนตร์ที่แสดงภาวะของกามารมณ์ เน้นการแสดงออกทางเพศ มีประเด็นที่ชัดเจน ใช้เซ็กส์เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องหรือ เพื่อจะบอกประเด็นทางความคิด ไม่จำเป็นต้อง โป๊ เปลือย มีศิลปะในการนำเสนอ กระตุ้นความรู้สึกของผู้ชม มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ สำหรับความธรรมชาติและพฤติกรรมของตัวละคร การนำเสนอจากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย ปัจจุบันเปิดกว้างมากขึ้น จำนวนฉากมีมากขึ้น นำเสนอเพื่อเป็นจุดขาย มีข้อจำกัดในการนำเสนอ เนื่องจากระบบเซ็นเซอร์

4.ทัศนคติต่อความเหมาะสมของการนำเสนอจากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย
(โดยเฉพาะภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง**)

กลุ่มอายุ 18-28 ปี มีความเห็นว่า ระดับในการนำเสนอจากกามารมณ์ สำหรับฉากร่วมรักไม่ควรแสดงลีลาการร่วมมากเกินไป การโป๊ เปลือยอยู่ในระดับ Partially-clad ถึง Nude นำเสนอในลักษณะศิลปะ สวยงาม ซึ่งความเหมาะสมในการนำเสนอต้องขึ้นอยู่กับ เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง เนื้อเรื่องและเทคนิคต่างๆ สำหรับความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่องมีดังนี้

จัน ดารา มีเนื้อหารุนแรง สื่อให้เห็นถึงเพศที่ไม่น่าอภิรมย์ เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดดี มีประเด็นชัดเจน จากกามารมณ์มีเหตุผล แต่มีจำนวนฉากมากเกินไป และเปิดเผยมาก

ขุนแผน เนื้อเรื่องมีหลายประเด็น จากกามารมณ์จึงขาดน้ำหนัก จากกามารมณ์เป็นจุดขายของภาพยนตร์ แต่ก็ไม่น่าจารเกินไป และไม่สวยงามมาก บางฉากไม่จำเป็นต่อเรื่อง ไม่มีเหตุผล

แม่เบี้ย แก่นเรื่องสื่อถึงค้นหา ความลุ่มหลงทางเพศ จึงต้องมีฉากกามารมณ์ประกอบ อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์ต้องการขายฉากกามารมณ์มากเกินไป แม้ว่าจำนวนฉากกามารมณ์ไม่มาก แต่สร้างออกมาหือหาวเกินไป

ไกรทอง ไม่ทราบว่าผู้สร้างต้องการสื่ออะไรในภาพยนตร์ องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี ขายฉากกามารมณ์มากเกินไป ซึ่งฉากกามารมณ์ที่ปรากฏในเรื่องสามารถตัดออกได้แทบทุกฉาก

นอกจากนี้ การนำเสนอจากกามารมณ์ไม่มีผลทางตรง แต่อาจมีผลทางอ้อมทำให้ผู้ชมเกิดความซาซิน เห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา เปิดเผย วัยรุ่นหรือเด็กที่ยังไม่มีวุฒิภาวะพออาจอยาก

ลองทำตามภาพยนตร์ ส่วนคนที่ต้องการดูอรรถรสโดยรวมของภาพยนตร์ หากภาพยนตร์มีฉากกามารมณ์มากเกินไป จะรู้สึกว่ ภาพยนตร์ต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่ควรค่าแก่การชม

สำหรับทัศนะต่อการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ กลุ่มนี้มีความเห็นว่า ระบบเซ็นเซอร์เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ไม่ได้ผล ทำให้เสียอรรถรสในการชมภาพยนตร์ จึงควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการจัดเรทภาพยนตร์ตามสภาพสังคมไทย

กลุ่มอายุ 29-39 ปี มีความเห็นว่า ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณ์ สำหรับฉากร่วมรักไม่ควรแสดงลีลาการร่วมมากเกินไป การโป๊ เปลือยได้ถึงระดับ Nude ควรนำเสนอในลักษณะศิลปะ สวยงาม ซึ่งความเหมาะสมในการนำเสนอต้องขึ้นอยู่กับ เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง ข้อจำกัดของสังคมไทย และทัศนะของผู้ชม สำหรับความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่องมีดังนี้

จัน ดารา เนื้อหารุนแรง แสดงด้านมืดของเซ็กซ์ โดยนำเสนอประเด็นผ่านฉากกามารมณ์ ซึ่งเข้ากันได้ดีกับเรื่อง สมเหตุสมผล เป็นฉากกามารมณ์แบบแข็ง แต่จำนวนฉากกามารมณ์ก็มีมากเกินไป

ขุนแผน ดำเนินเรื่องตามวรรณกรรม มีการนำเสนอฉากกามารมณ์ที่เบา ไม่รุนแรง แต่การถ่ายทำไม่สวย ไม่ลงตัว เห็นได้ว่ามีข้อจำกัดในการนำเสนอ

แม่เบี้ย ผู้สร้างยังไม่สามารถถ่ายทอดประเด็นสำคัญของเรื่องออกมาเป็นบทที่ดีได้ การนำเสนอฉากกามารมณ์ก็ดูจงใจขายนางเอก ไม่สื่อความหมาย เหตุผลไม่ชัดเจน การถ่ายทำถูกออกแบบมาดีเกินไป สวยงามแต่ไม่สมจริง

ไกรทอง มีเจตนาในการสร้างหยาบ เนื้อหาไม่มีที่มาที่ไป ไม่รู้ว่าต้องการสื่ออะไร องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี และขายฉากกามารมณ์มากเกินไป

การนำเสนอฉากกามารมณ์ไม่น่าจะมีผลกระทบมาก เพราะฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยยังสร้างได้ไม่ดีพอ แต่ก็อาจมีผลกระทบต่อเด็กที่จะทำพฤติกรรมเลียนแบบในภาพยนตร์ได้นอกจากนี้ ฉากกามารมณ์ที่มีการนำเสนอมากขึ้น จะกลายเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งต่อไปอาจมีการนำเสนอที่แรงขึ้น โป๊มากขึ้นได้

สำหรับทัศนะต่อการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ กลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรยกเลิกระบบเซ็นเซอร์ปัจจุบัน แล้วเปลี่ยนเป็นการจัดเรทภาพยนตร์

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป มีความเห็นว่า ระดับในการนำเสนอฉากกามารมณ์ สำหรับฉากร่วมรัก ไม่จำเป็นต้องถ่ายต่ำกว่าเอวลงไป หรือถ่ายให้เห็นอวัยวะที่กำลังร่วมกัน แสดงแค่บริบทเริ่มต้นแล้วตัดไปก็พอ การโป๊ เปลือย ได้ในระดับ Partially-clad ถึง Nude ควรนำเสนอในลักษณะศิลปะ

สวยงาม ซึ่งความเหมาะสมในการนำเสนอฉากกามารมณต้องขึ้นอยู่กับ เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง เทคนิคการถ่ายทำ และทัศนนะของผู้ชม ส่วนความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ทั้ง 4 มีดังนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่แสดงภาพชีวิตคนที่ได้รับผลจากการประพฤติดนผิดศีลธรรม ฉากกามารมณเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของเรื่อง แต่มีการนำเสนอที่รุนแรง โจม้แจ้เกินไป มีฉากดูน่าแ้งที่เป็นศิลปะ

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่สอนประวัติศาสตร์ให้เด็กๆ นำเสนออิทธิฤทธิ์ขุนแผน โดยใช้เทคนิคพิเศษ มีฉากกามารมณเพื่อแสดงความเจ้าชู้ของขุนแผน บางฉากเป็นจุดขายของภาพยนตร์ ซึ่งทำได้พอใช้ ไม่โจมตีเกินไป แต่ก็ไม่ได้เท่าที่ควร บางครั้งไม่สมเหตุผล

แม่เบี้ย เป็นภาพยนตร์ที่มีการสอดแทรกประเด็นหลายอย่าง แต่ไม่รู้ว่ามีผู้กำกับต้องการสื่ออะไร ส่วนฉากกามารมณมีไว้เพื่อขายความเซ็กซี่ของนางเอก

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ที่ลงทุนต่ำ องค์ประกอบของเรื่องทั้งหมดไม่ดี ขายฉากกามารมณมากเกินไป ไม่สมจริง ไม่สมเหตุผล

ส่วนผลกระทบของฉากกามารมณต่อผู้ชมนั้น อาจมีผลต่อเด็กให้ไปทดลองมีเพศสัมพันธ์กัน แต่ไม่มีผลต่อผู้ใหญ่ที่มีจิตสำนึก รู้จักยับยั้งชั่งใจ หรือมีครอบครัวแล้ว

สำหรับทัศนนะต่อการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ กลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรเปลี่ยนเป็นระบบการจัดเรทภาพยนตร์ได้แล้ว แต่หากเมืองไทยยังทำไม่ได้ ก็ต้องมีระบบเซ็นเซอร์อยู่

นักวิจารณ์ภาพยนตร์ มีความเห็นว่า ระดับการนำเสนอฉากกามารมณไม่สามารถกำหนดตายตัวได้ ความเหมาะสมในการนำเสนอต้องขึ้นอยู่กับ เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้าง ฉากกามารมณมีส่วนสนับสนุนการเล่าเรื่อง หรือแสดงลักษณะ อารมณ์ของตัวละคร สังคมที่เปิดกว้างและรสนิยมของผู้ชม ส่วนทัศนนะต่อภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง มีดังนี้

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่มีความลงตัวในการใช้ภาพเล่าเรื่อง มีประเด็นที่จะบอก ฉากกามารมณมีความกลมกลืนไปกับเรื่องมากที่สุดใจำนวนภาพยนตร์ทั้ง 4 เพราะ มีจุดประสงค์ในการนำเสนอ ไม่ไปเกินไป

ขุนแผน เป็นภาพยนตร์ที่ด้อยในแง่ของบท การนำเสนอประเด็นในเรื่องไม่ชัดเจน วิธีการเล่าเรื่องไม่น่าติดตาม ฉากกามารมณในเรื่องไม่ไปเกินไป แต่ไม่มีความจำเป็นต่อภาพยนตร์ มีไว้เพื่อเป็นจุดขายเท่านั้น

แม่เบี้ย เนื้อเรื่องนี้อำนวยความสะดวกให้มีฉากกามารมณได้ และสามารถนำเสนอฉากกามารมณได้พอเหมาะพอควร ไม่ไปเกินไป ผู้สร้างมีเจตนาดีในการนำเสนอฉากกามารมณ อย่างไรก็ตาม ฉาก

กามารมณที่ปรากฏในเรื่องถ่ายออกมาอย่างสวยงาม จนกลายเป็นความตั้งใจเกินไป ดูไม่สมจริง โดยเฉพาะฉากชู้ตมะพร้าว มีไว้เพื่อขาย

ไกรทอง เป็นภาพยนตร์ที่มีโจทย์ทางการตลาดเหมือนขุนแผน แต่สร้างได้ไม่กลมกลืนเท่าในทุกๆ ด้าน ฉากกามารมณเป็นจุดขายและทำได้ไม่มีคุณภาพ แม้ไม่ไปมาก แต่ภาพที่ออกมามากกลับทำให้รู้สึกว้าไป ยั่วเกินไป

ในส่วนของผลกระทบของฉากกามารมณต่อผู้ชมนั้น ไม่น่าจะมีผลกระทบมาก แต่ก็อาจมีผลต่อคนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะพอ

สำหรับทิศทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ นักวิจารณ์ภาพยนตร์มีความเห็นว่า ระบบเซ็นเซอร์ไม่มีมาตรฐานพอ ควรเปลี่ยนให้เป็นระบบจัดเรทภาพยนตร์ เพื่อให้มีเสรีภาพทางความคิด และเอื้อต่อการทำงานศิลปะของวงการภาพยนตร์ต่อไป

5. ทิศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

กลุ่มอายุ 18-28 ปี มีความเห็นว่า น่าจะมีการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยมากขึ้น เพราะเป็นจุดขายที่ประสบความสำเร็จ เห็นได้จากในปัจจุบันฉากกามารมณ มีปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยแทบทุกเรื่อง จนกลายเป็นเครื่องหมายการค้าไป ระดับความโป๊ เปลือยจะมีการเปิดเผยมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ไทยตกลง

กลุ่มอายุ 29-39 ปี มีความเห็นว่า น่าจะมีการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยน้อยลง เพราะมีกระแสสังคมเข้มงวดมาก แต่ฉากกามารมณจะไปแฝงอยู่ในภาพยนตร์แนวอื่นๆ แทน

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป มีความเห็นว่า น่าจะมีการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยมากขึ้น เพราะเป็นผลประโยชน์ทางธุรกิจ และเพื่อให้ดูทัดเทียมสากล จะมีการสอดแทรกฉากกามารมณที่เร้าร้อนขึ้น และปรากฏในภาพยนตร์ไทยแทบทุกเรื่อง

นักวิจารณ์ภาพยนตร์ มีความเห็นว่า น่าจะมีการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยมากขึ้น และมีการเปิดเผยมากขึ้น เพราะสามารถขายได้ อย่างไรก็ตาม ฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทยยังไม่มีคุณภาพถ้าเทียบกับต่างประเทศ ยังพัฒนาไปไม่ถึง อนาคตอาจทำได้ดีขึ้น

ทัศนะของผู้สร้างภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง (ผู้ส่งสาร)

นอกจากทัศนะของผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป และนักวิจารณ์ภาพยนตร์แล้ว ยังมีผลการวิจัยใน ส่วนของผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ย และไกรทอง** สรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. ทัศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน

กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ มีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยมีความก้าวหน้า พัฒนาขึ้น มีความ หลากหลาย ได้รับความนิยมจากผู้ชมภาพยนตร์มากขึ้น และสังคมมีการเปิดกว้างมากขึ้น แต่ ภาพยนตร์ไทยก็ยังคงพัฒนามากขึ้นอีก เพราะปัจจุบันยังไม่นับว่าเป็นยุคทองของภาพยนตร์ไทย อย่างแท้จริง เนื่องจากมีภาพยนตร์ไทยที่ขาดทุนมากกว่าได้กำไร

2. ทัศนะต่อภาพยนตร์แนวฮีโรติกและฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย

ภาพยนตร์แนวฮีโรติกตามทัศนะของผู้สร้างภาพยนตร์ คือ ภาพยนตร์ที่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับ เรื่องเพศ สะท้อนกิเลสตัณหาในใจมนุษย์ มีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบ กระตุ้นให้เกิด อารมณ์ แต่ถูกนำเสนอออกมาในแง่ศิลปะ มีความสวยงาม ภาพยนตร์ฮีโรติกไม่จำเป็นต้องไป เปลือย สามารถใช้เทคนิคเข้ามาทำให้ภาพยนตร์มีความสวยงามได้ สำหรับฉากกามารมณ์ใน ภาพยนตร์ไทยมีความจำเป็นต่อเนื้อเรื่อง มีไว้เพื่อเป็นสีสันของเรื่อง และเพื่อวัตถุประสงค์ทาง การตลาด

3. ทัศนะต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ในการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ที่สร้าง

จัน ดารา เป็นภาพยนตร์ที่มีการใช้เซ็กส์เป็นเหตุผลของตัวละคร เซ็กส์ในภาพยนตร์ สะท้อนความต้องการความรัก ความอบอุ่นของสิ่งที่ตัวละครรู้สึกขาดไป หรือจากสิ่งที่ไม่เคยได้รับ กิจกรรมทางเพศของตัวละครจึงถูกสร้างให้เหมือนกิจวัตรประจำวัน มีทั้งรุนแรงและอ่อนโยน ฉาก กามารมณ์ในภาพยนตร์มีเพื่อรักษาความต่อเนื่องของตัวละคร จึงต้องมีมากกว่าในหนังสือ แต่ รักษาโครงสร้างของเรื่องที่มีความจำเป็นในแง่ของการพลิกผันความรู้สึกของตัวละครตามแบบ

หนังสือไว้ ส่วนวิธีในการนำเสนอ ใช้วิธีทำให้ผู้ชมภาพยนตร์ไม่มีส่วนร่วมไปกับตัวละคร แต่ดูว่ามีกิจกรรมทางเพศเกิดขึ้นในบ้านนี้ แล้วผลักดันให้ผู้ชมย้อนกลับมาดูสภาพแวดล้อมในบ้านของตนว่า ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับเด็กในบ้านเพียงพอหรือไม่ ฉากกามารมณีนี่นำเสนอเป็นแบบไทยๆ นำเสนอแบบไม่มีการปิดบัง ทำแบบตรงๆ ไม่ต้องมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละคร ดูแบบบันทึกตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วหยุดไว้ในภาพยนตร์ สำหรับการแสดงฉากกามารมณีนั้น นักแสดงต้องแสดงเองทั้งหมด ไม่มีตัวแสดงแทน โดยมีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อน

ขุนแผน ผู้เขียนบทมีแรงบันดาลใจในการสร้างจากความเกลียดตัวละครขุนแผน และนำเรื่องเก่ามาผสมมุมมองใหม่ เพื่อบอกว่า การมารักของขุนแผนไม่ได้ส่งผลดีใดๆ สุดท้ายก็ไม่เหลือใครและไม่มีความสุข ในตัววรรณกรรมมีบทศักรยอยู่แล้ว เมื่อมาเป็นภาพยนตร์จึงต้องมีฉากกามารมณ้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่พยายามสร้างอย่างระมัดระวัง ไม่ให้โจ่งครึม ออกมาเป็นศิลปะฉากกามารมณีนี่ เป็นโคลแมกซ์ของความสัมพันธ์ของตัวละคร และมีไว้เพื่อรองรับความเป็นฮีโร่ของขุนแผน ซึ่งได้ถูกวางไว้ตั้งแต่ในบท แต่มีการดัดแปลงจากวรรณกรรมบ้างเพื่อความเหมาะสม นอกจากนี้ ฉากกามารมณียังเป็นจุดขายของภาพยนตร์ด้วย ส่วนการแสดงฉากเหล่านี้มีทั้งให้นักแสดงแสดงเอง และใช้แสดงนั้ อื่น

แม่เบี้ย เป็นภาพยนตร์ที่บอกถึงกิเลสตัณหา ความลุ่มหลงของมนุษย์ ฉากกามารมณีนี่นำเสนอในภาพยนตร์จึงมีเหตุผลเพื่อรองรับแก่นของเรื่อง การนำเสนอฉากกามารมณีนี่ มีลักษณะไม่หยาบโลน ลามก แต่สะท้อนถึงความสวยงามในความรักหลายๆ แบบ โดยใช้การจัดแสง และองค์ประกอบภาพช่วย ในการถ่ายทำจะให้นักแสดงแสดงเอง แต่หากไปมากจะใช้แสดงนั้ อื่น

ไกรทอง ผู้สร้างต้องการสร้างในแนวสมัยใหม่ ถ่ายทอดให้ไกรทองคือ ฮีโร่ ฉากกามารมณีนี่ในภาพยนตร์มีเพื่อจะสื่อให้เห็นว่า ไกรทองมีภรรยาหลายคน สื่อความรัก ความสัมพันธ์ของตัวละครที่ชัดเจน รวบรัด เป็นไปตามเนื้อเรื่อง ผู้สร้างยอมรับว่าฉากกามารมณีนี่เป็นจุดขายที่ถูกถ่ายทำอย่างเน้นมาก เพราะ ผู้อำนวยการสร้างต้องการขายภาพยนตร์ โดยเพิ่มฉากกามารมณีนี่เข้าไปมากขึ้น เป็ เปลือยมากขึ้น ซึ่งมีการต่อเติมใหม่โดยที่ผู้กำกับไม่ทราบ และเนื่องจากภาพยนตร์

ใกล้ถึงกำหนดฉาย จึงไม่สามารถแก้ไขได้ อย่างไรก็ตาม การนำเสนอจากกามารมณีนี้อาจถือได้
 เลือผ้า ส่วนใหญ่แค่จุ่มไปใช้ หลังจากภาพยนตร์ออกฉาย จากกามารมณีเหล่านี้มีผลทำให้ภาพของ
 นักแสดงและผู้กำกับติดลบ ถูกวิพากษ์วิจารณ์มาก

4. ทิศนะต่อความเหมาะสมในการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์

ความเหมาะสมในการนำเสนอจากกามารมณีขึ้นอยู่กับ เจตนาของผู้สร้าง ซึ่งผู้สร้าง
 จำเป็นต้องมีขอบเขตในการนำเสนอจากกามารมณี มีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยทำออกมาใน
 แง่ศิลปะ ไม่เสื่อมเสียศีลธรรมดั้งเดิมของไทย และไม่ให้มีผลกระทบต่อผู้ชมมาก นอกจากนี้ ยัง
 ขึ้นอยู่กับ เจตนาของผู้ชม เนื้อเรื่องที่มีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอที่แน่นอน เทคนิคการถ่ายทำ
 ไม่ให้ใจแจ้ง ใช้เทคนิคเข้ามาช่วยเลี่ยงความโป๊เปลือย ส่วนทิศนะต่อระบบการตรวจพิจารณา
 ภาพยนตร์ ผู้สร้างเห็นว่า ควรเปลี่ยนแปลงเป็นระบบจัดเรทภาพยนตร์ เพื่อให้ผู้สร้างมีอิสระในการ
 สร้าง และไม่สับสน ซึ่งควรเริ่มทำและทำให้มีผลบังคับใช้ได้จริง

5. ทิศนะต่อแนวโน้มของการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต

ผู้สร้างภาพยนตร์มีความเห็นว่า ในอนาคตการถ่ายทำจากกามารมณีน่าจะมีความสวย
 งามขึ้นกว่าเดิม โดยใช้เทคนิคต่างๆ มาช่วย และจะมีการเปิดเผยมากขึ้น อย่างไรก็ตาม หาก
 ภาพยนตร์มีจากกามารมณีมากเกินไป จะไม่สามารถขายได้ และตราบใดที่อีโรติกยังเป็น Genre
 อย่างหนึ่งของภาพยนตร์ อีโรติกจะมีปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบทิศนะของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ พบว่า มีทิศนะตรงกันหรือคล้ายคลึง
 กันในส่วนของ ทิศนะต่อภาพยนตร์ไทยทั่วไปในปัจจุบัน ทิศนะต่ออีโรติกและจากกามารมณีใน
 ภาพยนตร์ไทย ทิศนะต่อความเหมาะสมของจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทย และทิศนะต่อ
 แนวโน้มการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ไทยในอนาคต แต่ในส่วนของทิศนะของผู้ชมต่อ
 ความเหมาะสมของการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์ทั้ง 4 เรื่อง กับทิศนะของผู้สร้างต่อ
 รูปแบบและวัตถุประสงค์ของการนำเสนอจากกามารมณีในภาพยนตร์เหล่านี้ พบว่า ผู้สร้างมี

เหตุผลในการนำเสนอจากกามารมณ แต่บางครั้งผู้ชมไม่รับรู้ถึงเหตุผลนั้นๆ จากภาพยนตร์ได้ ทำให้มองว่าเป็นการขายจากกามารมณมากเกินไป

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอประเด็นทางเพศและฉากกามารมณต่างๆนี้ ได้ปรากฏมาแล้วตั้งแต่ปี 2470-2545 ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอประเด็นทางเพศและฉากกามารมณน่าจะมีมากขึ้น โดยดูจากในปีพ.ศ. 2546 ภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศหรือฉากกามารมณ ยังคงปรากฏให้เห็น เช่นเรื่อง **ส้ม-แบงค์ มือใหม่หัดขาย**, **แมนเกินร้อย** **แอมเกินพิกัด** หรือ **สยิว** จนแทบจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาของภาพยนตร์ไทยไปแล้ว จึงมักจะมีการกล่าวกันว่า “ภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันนี้จะต้องมีฉากเลิฟซีนกันแทบทุกเรื่อง” และก็มีมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับเซ็นเซอร์เป็นประจำ ยิ่งไปกว่านั้น หากมีการเปลี่ยนแปลงระบบการตรวจพิจารณา ภาพยนตร์เป็นการจัดเรทภาพยนตร์ในอนาคต ผู้สร้างจะมีอิสระในการสร้างภาพยนตร์เหล่านี้มากขึ้น โดยไม่ต้องกังวลกับข้อจำกัดต่างๆ จึงน่าจะมีการสร้างภาพยนตร์แนวนี้ขึ้นอีก และเมื่อมีการผลิตภาพยนตร์แนวนี้มากขึ้น ก็น่าจะมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ตามมาอีกมาก ส่วนใหญ่อาจจะออกมาในแง่ลบอย่างที่เคยเป็นมาในระยะหลังๆ แต่ก็เป็นไปได้ที่ผู้สร้างจะมีการพัฒนาการนำเสนอฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทย และเปลี่ยนกระแสวิพากษ์วิจารณ์ให้เป็นไปในแง่บวกได้

และจากผลการวิจัยในส่วนของการติดตามการชมภาพยนตร์พบว่า แนวที่ผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไปสนใจชมนั้น จะเป็นแนวตลก บู้ ซิวต ลีกลับ เขย่าขวัญ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า เป็นแนวที่ไม่จำเป็นต้องมีฉากกามารมณอยู่ในเรื่องเลย แต่กลับพบว่าในภาพยนตร์ไทยไม่ว่าจะเป็นแนวใด มักมีฉากกามารมณปรากฏอยู่ แสดงให้เห็นเจตนาขายฉากกามารมณของผู้สร้างอย่างชัดเจน ประกอบกับการที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาของฉากกามารมณในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่อง คือ **จัน ดารา** **ขุนแผน** **แม่เบี้ย** และ **ไกรทอง** ผู้วิจัยพบว่า **จัน ดารา** เป็นภาพยนตร์ที่มีเหตุผลในการนำเสนอฉากกามารมณมากที่สุด และนำเสนอได้อย่างเหมาะสม แต่อีก 3 เรื่องที่เหลือนั้น ฉากกามารมณที่นำเสนอแม้ว่าจะมีหน้าที่เสริมลักษณะตัวละครบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเรื่องเท่าใดนัก หากตัดฉากเหล่านั้นทิ้งไป ก็ไม่ทำให้เสียเนื้อเรื่องแต่อย่างใด และผู้วิจัย รวมทั้ง ผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รับรู้เหตุผลของการนำเสนอฉากกามารมณจากภาพยนตร์ตามที่ผู้สร้างภาพยนตร์พยายามจะสื่อ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นด้วยกับทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ที่ว่า หากจะ

นำเสนอฉากกามารมณ์อย่างเหมาะสมสำหรับสังคมไทย น่าจะอยู่ในระดับ Partially-clad ถึง Nude และนำเสนอในเชิงศิลปะ ไม่โป๊ เปลือยอย่างโจ่งแจ้งเกินไป โดยขึ้นอยู่กับ เจตนาในการนำเสนอของผู้สร้างภาพยนตร์ เนื้อเรื่อง เทคนิคการถ่ายทำต่างๆ และให้คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมโดยรวมให้มากที่สุด

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเข้าใจว่า การนำเสนอเรื่องเพศ หรือฉากกามารมณ์ให้สวยงามเหมาะสมนั้นเป็นเรื่องค่อนข้างยาก ในขณะที่ผู้ชมภาพยนตร์ไทยเรียกร้องให้มีการสร้างภาพยนตร์แนวอีโรติกหรือภาพยนตร์ที่มีฉากกามารมณ์ประกอบให้ออกมาสวยงาม ไม่โป๊ เปลือยจนเกินไป มีเหตุผลในการนำเสนอ ผู้สร้างภาพยนตร์ก็พยายามที่จะตอบสนองความต้องการของผู้ชม แต่ต้องใช้ความสามารถและความคิดสร้างสรรค์สูง ซึ่งภาพยนตร์ไทยยังไม่มีเรื่องที่สามารถทำได้กลมกลืน สวยงามทัดเทียมต่างประเทศ กระแสวิพากษ์วิจารณ์ส่วนใหญ่จึงออกมาในแง่ลบ และด้วยข้อจำกัดจากระบบตรวจพิจารณาภาพยนตร์ หรือระบบเซ็นเซอร์ที่ไม่อำนวยความสะดวกการสร้างสรรค์ผลงานของผู้สร้างภาพยนตร์ แม้จะใช้มาตรา 4 ซึ่งกล่าวอย่างกว้างๆ ว่า “ท่านห้ามมิให้ทำ หรือขาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศกอบด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำหรือ ขาย หรือ การแสดงภาพยนตร์หรือประกาศนั้นๆ น่าจะมีผลเช่นที่ว่านั้นท่านก็ห้ามดูกัน” ทำให้มีระบบมีลักษณะยืดหยุ่น แต่ความคิดเห็นของคนเพียงกลุ่มเดียวตัดสินความเหมาะสมของฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์อาจไม่เพียงพอ จึงเกิดข้อกังขาบ่อยครั้ง ผู้วิจัยจึงเห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงระบบนี้ให้เป็นระบบการจัดเรทภาพยนตร์ และควรทำพร้อมๆกับการให้การศึกษาเรื่องเพศศึกษากับประชาชนทั่วไป ให้ผู้ชมภาพยนตร์มีความรับผิดชอบในการดูแลบุตรหลานของตน รวมทั้งผู้สร้างภาพยนตร์ที่ควรมีจรรยาบรรณรับผิดชอบต่อสังคมด้วย

สรุปแล้ว ผู้วิจัยค้นพบว่าภาระระบุ กำหนดเกณฑ์หรือมาตรฐานที่เป็นรูปธรรมเกี่ยวกับความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยนั้น ไม่สามารถทำได้ คงได้เป็นเพียงแนวทางในการปฏิบัติ ซึ่งเป็นความเหมาะสมที่เกิดจาก

1. ความเหมาะสมที่เกิดจากการยอมรับของ 3 ฝ่าย ได้แก่

1.1 ผู้สร้างภาพยนตร์ จากทัศนะต่างๆ ในงานวิจัย ทำให้เห็นว่า ผู้สร้างควรปรับปรุงวิธีการนำเสนอภาพยนตร์ไทยให้สื่อประเด็นของเรื่องให้ชัดเจนก่อน โดยมีเจตนาที่ดีในการสร้าง มีความรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนฉากกามารมณ์ที่ประกอบในภาพยนตร์นั้น ก็ควรนำเสนออย่างมี

เหตุผล ไม่ไป เปลี่ยมากเกินไป ควรนำเสนอในเชิงศิลปะ สรูปก็คือ ผู้สร้างจะต้องมีเจตนาดี มีฝีมือ สื่อสร้างสรรคั่นเอง

1.2 ผู้ชมภาพยนตร์ ควรให้ออกาสผู้สร้างภาพยนตร์ได้ลองผิดลองถูก ปรับปรุงงานของตน ต้องเข้าใจความยากลำบากในการสร้างภาพยนตร์ ไม่มุ่งตำหนิติเตียนผู้สร้างภาพยนตร์จนเกินไป

1.3 ระบบตรวจพิจารณาภาพยนตร์ หรือระบบเซ็นเซอร์ ซึ่งเป็นแนวทางจากรัฐบาล ควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็นระบบการจัดภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับอายุของผู้ชม หากยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ผู้ที่ทำหน้าที่ในการตรวจภาพยนตร์ก็ควรเป็นบุคคลที่มีความรู้เรื่องภาพยนตร์ และมีใจกว้าง ใช้เหตุผล ความยุติธรรมในการพิจารณาภาพยนตร์

อย่างไรก็ตาม หากภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องเพศ หรือฉากกามารมณ์ที่สร้างถูกเซ็นเซอร์ ผู้สร้างไม่ควรโทษระบบเซ็นเซอร์อย่างเดียว เพราะผู้สร้างควรทราบดีอยู่แล้วว่า ระบบเซ็นเซอร์ทำหน้าที่อย่างไร ควรศึกษาให้ดี และสร้างโดยคำนึงถึงระบบที่มี ประกอบกับผลกระทบต่อผู้ชมภาพยนตร์ด้วย

2. ความเหมาะสมตามท้องเรื่อง หมายความว่า การนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ ควรดูตามเนื้อเรื่องด้วยว่า จำเป็นต่อการพัฒนาเนื้อเรื่อง แสดงประเด็นของเรื่อง หรือบ่งบอกลักษณะตัวละครหรือไม่ หากไม่จำเป็นก็ไม่ควรนำเสนอ

ท้ายที่สุดนี้ ภาพยนตร์เป็นเพียงสื่อประเภทหนึ่งที่สะท้อนชีวิตมนุษย์ ที่ต้องเผชิญปัญหาหลายด้าน รวมถึงปัญหาทางเพศ เพื่อเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ หลีกเลียงหรือผ่อนคลายปัญหา และความกดดันทางเพศต่างๆ ในชีวิตจริง การแสดงออกผ่านฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจึงเป็นวิธีทางหนึ่งที่มีการปฏิบัติกัน ทำให้ภาพยนตร์ได้รับความสนใจตลอดมา แต่การพัฒนาฉากกามารมณ์ให้สวยงามและเหมาะสมกับสังคมไทย ยังเป็นเรื่องท้าทายสำหรับผู้สร้างภาพยนตร์ไทยที่ต้องขบคิดหาวิธีในการนำเสนอต่อไป อย่างไรก็ตาม トラบไต่ที่เรื่องเพศยังเป็นธรรมชาติของมนุษย์ การสร้างภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ และฉากกามารมณ์ ก็ยังคงต้องปรากฏให้เห็นกันต่อไปอย่างแน่นอน

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงจากกามารมณีนภพยนตร์ไทย” เป็นการสะท้อนภาพของการนำเสนอจากกามารมณีที่ปรากฏมาตลอดในภาพยนตร์ไทย และเป็นการถ่ายทอดทัศนคติของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการนำเสนอจากกามารมณีนภพยนตร์ไทยต่อไป ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. การศึกษาประวัติศาสตร์ความคิดเรื่องเพศในสังคมไทยควรต้องมีการศึกษาอยู่ โดยศึกษาจากสื่อจินตคติต่างๆ เช่น สื่อโทรทัศน์ ซึ่งในปัจจุบันสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมมาก และปรากฏว่ามีการนำเสนอจากกามารมณีนภพอยู่เหมือนกัน

2. นอกจากระเบียบวิธีวิจัยที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูล คือ การวิเคราะห์ภาพยนตร์, การอภิปรายกลุ่ม และการสัมภาษณ์เจาะลึกแล้ว อาจใช้การวิจัยเชิงปริมาณมาประกอบ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์จำนวนมากขึ้น และมีความแม่นยำมากขึ้น หรือใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบสหวิธี เพื่อให้การศึกษามีความลึกยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤษดา (นามแฝง). คู่มือในหนังสือ. Starpics sp.272 16 : 16(20 พฤศจิกายน 2532) : 67-68.
- กฤษดา ทาวี. ทัศนะของผู้เข้าชมภาพยนตร์ต่อการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ศึกษาเฉพาะกรณีผู้เข้าชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เครือ อี.จี.วี.. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- ก้องเกียรติ ไชมศิริ. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546.
- กาญจนา แก้วเทพ. การวิเคราะห์สื่อ แนวคิดและเทคนิค. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- ขนิษฐา จิตต์ประกอบ. บทบาทของรัฐในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- จักรทิพย์ สิงห์รักษ์, บรรณาธิการ. ค่ายหนังสือสนทนา. เอนเตอร์เทน Extra 2002 (2545) :111-113.
- จักรีรัตน์ พงศ์พัฒนานกร. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการบริหารและการพัฒนาของคณะละครวิทยุกระจายเสียงในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- จันทร์เพ็ญ จันทนา. ขุนแผน “ขาย” ตัวได้แต่ “ซื้อ” ใจยังไม่ได้ [Online]. iKAZZ Movie Channel, 2545. แหล่งที่มา : http://www.ikazz.com/movie/movie_review_detail.asp?REVIEW_ID=114 [4 กรกฎาคม, 2545].
- จิระ จิรวรรณวิสุทธิ. ไกรทอง My heart goes...ซาละวัน หล่น ลา...! [Online]. MovieSeer Co., Ltd , 2544. แหล่งที่มา : <http://www.movieseer.com/ReviewsBil.asp?rID=193&moID=989&Channel=1> [27 มกราคม, 2545].
- จีระชัย เจียงวีรวงศ์. บททัศนวิจารณ์ในวงวรรณกรรม. วารสารนิสิตนักศึกษา ฉบับที่ 1 (พฤศจิกายน 2545) : 67-69.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทยตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

- ชูศรี งามประเสริฐ. การแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ณรงค์ จันทร์เรือง. บันเทิงไทยในอดีต. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ท็อปแพชั่น, 2539.
- ณัฐวิมล ชูตระกูล. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ (จัน ดารา) [Online]. ชมรมวิจารณ์บันเทิง, 2544 แหล่งที่มา : <http://www.bangkokcritic.com/Th/Movie/Critic.asp?CriticId=1&MovieId=52> [2 กุมภาพันธ์, 2545].
- ณัฐวุฒิ ชูแสงวงษ์. หนังไทย 2544 หย่อนยุค ผู้หญิง อีโรติก [Online]. Pappayon.com, (ม.ป.ป) แหล่งที่มา : <http://www.pappayon.com/articles/thaifilm2544/thaifilm2544.html> [27 มกราคม, 2545].
- दनัย ศักดิ์สิทธิ์วัฒนะ. เช็กสีในหนังไทย. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (29 ธันวาคม 2517).
- ดลยา สารภี. เจาะลึก...จากหัวใจของ...ทรง ศรีเชื้อ. ดาราภาพยนตร์ 13 : 600(31 ตุลาคม 2532).
- ดวงฤทัย เอสเสนาชาติ และกษมา สัตยาหุรัรักษ์,บรรณาธิการ. จัน ดารา สังวาสนาฏกรรมบนจอเงิน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ระหว่างบรรทัด, 2544.
- ดาว ล้อมเดือน (นามแฝง). ครั้งปี '26 ของหนังไทยกับวันวานยังหวานอยู่. เอนเตอร์เทน 8 (กรกฎาคม 2526) : 48-50.
- โตม สุขวงศ์. ประวัติภาพยนตร์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : องค์การคำครุสภา, 2533.
- ธิดา ผลิตผลการพิมพ์. สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2546.
- นันทขว้าง สิริสุนทร. สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2546.
- บุญรักษ์ บุญณะเขตมาลา. ศิลปะแขนงที่เจ็ด : เพื่อวัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์ภาพยนตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2538.
- ประวิทย์ แต่งอักษร. สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2546.
- ปัทมวดี จารูวร. ศัพท์ภาพยนตร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สงวนกิจการพิมพ์, 2528.
- พรชัย วิริยะประภานนท์. ภาพยนตร์ทรวงศ์. Hamburger 10 (มกราคม 2546) : 50.
- พอภัทร (นามแฝง). กลเกมแห่งความรัก ภาพสะท้อนชีวิตหรือคิดเพียงให้ติดเรทอาร์. หนังสือและวิดีโอ 2 : 34 (ตุลาคม 2532) : 60-61.

- พัชนี เชยจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์.
พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- พันทิวา อ่วมเจิม. 2544 ปีทองของ “หนังไทย” จากชบเซาสู่รุ่งเรือง [Online]. Thai Film
Foundation, 2545. แหล่งที่มา :
<http://www.thaifilm.com/thai/journalDetail.asp?journalID=18> [4 กรกฎาคม, 2545].
- ไพบุรณ์ คะเชนทรพรรค์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย.
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และ
สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ฟังหูไว้หู (นามแฝง). ผู้หญิงกับงู [Online]. MovieSeer Co., Ltd., 2544. แหล่งที่มา :
<http://www.movieseer.com/ReviewBil.asp?molD=57&Channel=1> [21 กุมภาพันธ์
,2545].
- มงคลชัย (นามแฝง). สรุปภาวะวงการหนังปี 2529. เอนเตอร์เทน 65 : 23.
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. สาขาวิชานิเทศศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชาการสร้างสรรค์
และการผลิตภาพยนตร์เบื้องต้น หน่วยที่ 1-8. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.
- แม่เบีย (Maebia) [Online]. Phuak Dreams, 2543. แหล่งที่มา :
<http://www.thaiskinfilm.in.th/skinfilm/frameflash.html> [21 กุมภาพันธ์, 2545].
- ยวิษฐา (นามแฝง). หลากรส หลากอารมณ์กับภาพยนตร์อีโรติกดราม่า “แม่เบีย” [Online]. Pop
Network,2544. แหล่งที่มา :
http://www.pop.co.th/movie/special_scoop/special_scoop.phtml?mv_cat=ss&p=22
[4 กรกฎาคม, 2545].
- ยศ สันตสมบัติ. พรอยต์และพัฒนาการของจิตวิเคราะห์ : จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- รติวดี สิริมินทร์. ผลจากการใช้ภาพผู้แสดงแบบที่มีความโป๊ เบื้องต้นต่างกันในงานโฆษณา.
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการโฆษณา ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะ
นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- วินัย ไกรบุตร. สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2546.
- วิมลรัตน์ อรุณโรจน์สุริยะ. ภาพร่างการเดินทางของภาพยนตร์ไทย. ใน สุทธากร สันติธวัช
(บรรณาธิการ), หนังเอเชียสู่ศตวรรษใหม่ มหกรรมภาพยนตร์เอเชีย-แปซิฟิก ครั้งที่ 44
Cinemasia 2000, หน้า 125-129. กรุงเทพมหานคร : บริษัทเอส เอ็ม เค พริ้นติ้ง, 2543.

วิมลรัตน์ อรุณโรจน์สุริยะ. หนึ่งไปกับเสรีภาพหลัง 14 ตุลา. วารสารหนึ่ง : ไทย 2 : 8(เมษายน – มิถุนายน 2543).

ศิวาภรณ์ พงษ์สุวรรณ. “แม่เบี้ย” บทที่หนึ่งของหนังอีโรติกยุคใหม่ [Online]. Bangkok Cinema, (ม.ป.ป.). แหล่งที่มา :

http://www.bangkokcinema.com/behind/behind_07/content.html [27 มกราคม, 2545].

สมเกียรติ ตั้งันโม. ไป- เปลี่ยน- ลามก – อนาคต [Online] . มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน, 2545.

แหล่งที่มา : <http://www.geocities.com/finearts2544/newpage2.html> [4 กรกฎาคม, 2545].

สมจริง ศรีสุภาพ. สัมภาษณ์, 17 กุมภาพันธ์ 2546.

สิทธิรักษ์ ตุลาพิทักษ์. (สัมภาษณ์นันทรี นิมิบุตร). จัน ดารา สังกาสนากรรมบณจอนเงิน. (กันยายน 2544), 27.

สุกัญญา สมไพบูลย์. สัญญาในการสื่อสารการแสดง “ลิเก” ยุคโลกาภิวัตน์. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2541.

สุทธากร สันติธวัช. แม่เบี้ย FATAL ATTRACTION ที่สุพรรณบุรี. หนังและวีดีโอ 2 : 36 (ธันวาคม 2532) : 71-73.

สุทธากร สันติธวัช. สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2546.

สุทธากร สันติธวัช. หนังไทยในทศวรรษ 2530-2540 [Online]. Thai Film Foundation, (ม.ป.ป).

แหล่งที่มา : <http://www.thaifilm.com/thai/journalDetail.asp?journalID=11> [4 กรกฎาคม, 2545]

สุทัศน์ อินทรานุปกรณ์. สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546.

สุนีย์ แวมณี. เครือข่ายการแพร่กระจายของสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในกรุงเทพมหานคร.

นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

สุวารี เจียมเงิน. กรณีศึกษาเฉพาะการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ไทย. วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาพยนตร์และภาพถ่าย คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

โสภณา เขาวีวัฒน์กุล. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546.

หนังไทย. [Online]. ผู้จัดการออนไลน์, 2542-2546. แหล่งที่มา :

<http://www.manager.co.th/Entertainment/EntBrowse.asp?BrowseNewsID=2101>

[27 มกราคม, 2545].

หลานหนังไทย (นามแฝง). หนังงู...คูเซ็กซ์ [Online]. Bangkok Cinema, (ม.ป.ป.). แหล่งที่มา :

http://www.bangkokcinema.com/tclassic/tclassic_07/index.html [22 กุมภาพันธ์,

2545].

อรวรรณ ปิรันธนีโอวาท. การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนัก

พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542

อัญชลี ชัยวรพร. หนังไทยกับการสะท้อนภาพสังคม (2516-2529) [Online]. Thai Film

Foundation, (ม.ป.ป.). แหล่งที่มา :

<http://www.thaifilm.com/thai/journalDetail.asp?journalID=10> [4 กรกฎาคม, 2545].

อิทธิพล ยินดี และชวรัตน์ เชิดชัย. การตรวจพิจารณาภาพยนตร์. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารงาน, หน้า 617-637. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532.

Chanin (นามแฝง). ขังเปิดเรื่องเล่าไม่เอาอ่าว [Online]. Pappayon.com, (ม.ป.ป.). แหล่งที่มา :

<http://www.pappayon.com/ieindex.html> [22 กุมภาพันธ์, 2546].

Maverick (นามแฝง). จัน ดารา วังวนแห่งโลกีย์วัตร [Online]. Pappayon.com, (ม.ป.ป).

แหล่งที่มา : <http://www.pappayon.com/review/jandara.html> [27 มกราคม, 2545].

Maverick (นามแฝง). อภินิหารขุนแผนครองพิภพ [Online]. Pappayon.com, (ม.ป.ป).

แหล่งที่มา : <http://www.pappayon.com/ieindex.html> [4 กรกฎาคม, 2545].

MGR Online (นามแฝง). แคนดี้ เอเวอร์รี่ แค่อำพยนตร์เรื่องแรก ก็ยอมเปลื้องตัวแล้ว [Online].

Siamzone.com, 2544. แหล่งที่มา :

<http://www.siamzone.com/movie/news/index.phtml?id=311> [4 กรกฎาคม, 2545].

สถาบันวิจัยสื่อศึกษารัง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Carroll, J. L., and Wolpe, P. R. Sexuality and Gender in Society. New York : HarperCollins College Publishers, 1996.
- Infante, D. A., Rancer, A. S., and Womack D. F. Building Communication Theory.3rd ed. Illinois : Waveland Press, 1997.
- Malla, K. Ananga Ranga The Hindu Art of Love. New York : Medical Press of New York, 1964.
- McCary, J. L. Human Sexuality. New Jersey : D. Van Nostrand Company Ltd., 1967.
- Mordell, A. The Erotic motive in Literature. New York : Octagon Books, 1976.
- O'Sullivan, T., Hartley, J., Saunders, D., Montgomery, M., and Fiske, J. Key Concepts in Communication and Cultural Studies. 2 nd ed. New York : Routledge, 1994.
- Stoller, R. J. Observing the Erotic Imagination. (n.p.), 1985.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

เรื่องย่อภาพยนตร์

จัน ดารา

พ.ศ. 2461 พระนคร

“จัน ดารา” ได้ถือกำเนิดขึ้นจากความผิดพลาดและความเกลียดชัง

“ดารา” แม่ของจัน เศรษฐินีสาวสวยถูก “จอม” คนรักของ “น้ำवाद” (วิภาวี เจริญปุระ) พร้อมกับสมุนสองคนจุดไปกระทำชำเรา เมื่อครั้งเดินทางไปเมืองพิจิตรกับบิดาของเธอ บิดาของเธอจึงว่าจ้างให้ “คุณหลวง” (สันติสุข พรหมศิริ) แต่งงานกับดารา โดยยกบ้านและทรัพย์สินให้เป็นการแลกเปลี่ยน

ดารา เสียชีวิตทันทีที่คลอดจันออกมา คุณหลวงโกรธเกลียดชังเด็กชายตัวน้อยในทันทีแม้อย่างไม่ได้เห็นหน้า คุณหลวงตั้งชื่อให้ว่า “จัน-จัญไร วิสนันท์” น้ำवादลงมาจากพิจิตรเพื่อร่วมพิธีศพพบว่าไม่มีใครต้องการจัน น้ำवादจึงอาสารับเลี้ยงจัน และเพื่อเป็นการไถ่บาปให้กับจอม คนรักของตน ที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเหตุแห่งเคราะห์กรรมนี้ และแม้ว่า น้ำवाद ต้องสละตัวเองยอมเป็นเมียของคุณหลวง เพื่อเธอจะได้มีโอกาสเลี้ยงจันได้ตลอดรอดฝั่ง

เมื่อ จัน อายุ 4 ปี กลางดึกคืนวันหนึ่ง คุณหลวง เข้ามาในห้องนอนที่จันและน้ำวาदनอน คุณหลวงนอนกับน้ำवादอย่างไม่เกรงต่อสายตาของจัน จันเริ่มสงสัยในความสัมพันธ์ของตนกับคุณหลวงอย่างจริงจังตั้งแต่นั้นมา

ต่อมาไม่นาน น้ำवाद ให้กำเนิดคุณแก้ว “วิไลเรข วิสนันท์” ระหว่างน้ำवादตั้งครรภ์ คุณหลวงเริ่มใช้ชีวิตสำส่อน หากความสุขสำราญทางเพศรสจากบรรดาสาวใช้น้อยใหญ่ไม่เลือกหน้าในบ้าน

คุณหลวงทำร้ายจันอย่างรุนแรง เมื่อจันอายุได้ 12 ปี โดยขังจันไว้ในเรือนเขียว ซึ่งเคยใช้เป็นที่เก็บศพของดาราแม่ของจัน สัตยูชาติญาณบอกจันว่า คุณหลวงไม่ใช่พ่อที่แท้ของตน แต่จำทนอยู่ในบ้านต่อไปเพราะอย่างน้อยก็เหมือนได้อยู่ใกล้แม่ และอาจจะได้รู้ว่าพ่อที่แท้ของตนเป็นใครในสักวัน

ในชีวิตฉัน ช่วงอายุ 18 ปี (สุวินิต ปัญจมะวัต) มี “คุณบุญเลื่อง” (คริสตี้ ชุง) ครอบครองจิตใจในเรื่องของกามารมณ์ และ “ไฮชินธ์” (ศศิธร พานิชนง) สาวน้อยที่ฉันเจอที่โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษภาคค่ำ ซึ่งฉันยึดถือว่เธอคือ รักแท้

สองปีต่อมา ฉันได้นอนกับคุณบุญเลื่อง ภรรยาคนหนึ่งของคุณหลวง และในปีเดียวกันนั้นเอง ฉันถูกคุณแก้วใส่ร้ายให้รับผิดแทน เคน ฉันจึงต้องรับผิดในคดีกระทำชำเราคุณแก้ว ฉันมองทะลุปรุโปร่งไปในใจคุณแก้ว เห็นความผิดปกติและความเกลียดชังในจิตใจของเธอ

ฉันถูกคุณหลวงเนรเทศออกจากบ้าน ไปใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองพิจิตรถึง 3 ปี ได้รู้ความจริงว่าพ่อของตนตายด้วยน้ำมือของสมุนตัวเองไม่นานหลังจากที่จุด “ดารา” มา ความจริงนี้ทำให้ชีวิตของฉัน มีดดำและอ้ำว้างกว่าที่เคยเป็น เหลือเพียง ไฮชินธ์เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจ มีคุณบุญเลื่องเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางกายและกามารมณ์

ฉันอยู่เมืองพิจิตรได้สามปี น้าवादก็มาตามตัวและขอให้ฉัน (เอกรัตน์ สารสุข) กลับบ้านที่พระนคร เพื่อแต่งงานกับคุณแก้ว (ภัทรวรินทร์ ทิมกุล) ซึ่งกำลังท้อง ฉันได้โอกาสแก้แค้นคุณหลวง จึงยอมแต่งงานแลกเปลี่ยนกับกรรมสิทธิ์ในบ้าน และคุณหลวงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านต่อไป ฉันกลับไปหาไฮชินธ์ที่บ้านเดิม เพื่อนบ้านบอกว่า ไฮชินธ์เสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคไทฟอยด์เมื่อสองปีมาแล้ว จุดสีขาวยลึกลง ในหัวใจฉันเลือนหายไป เหลือไว้แต่ความมืดมิด

คุณแก้วให้กำเนิดลูก “เด็กชายปรีดิ์ – อับรีย์ วิสนันท์” เป็นเด็กชายปัญญาอ่อน น้าवादออกบวชที่เมืองนครสวรรค์ ไม่มีกำหนดสึก ความสัมพันธ์ของฉันกับคุณแก้วเพิ่มพูนด้วยความเกลียดชัง ฉันแก้แค้นคุณหลวงต่อไป โดยพยายามมีลูกกับคุณแก้ว แต่คุณแก้วไม่ยอม ฉันจึงใช้วิธีขื่นใจเธอทุกครั้ง จนคุณแก้วท้อง และคุณแก้วก็ทำให้เด็กตายตั้งแต่อยู่ในท้องของเธอ ต่อมาวันหนึ่ง คุณหลวงพบฉันและคุณบุญเลื่องนอนด้วยกัน ด้วยความรู้สึกที่ประดังประเดเข้ามา คุณหลวงถึงกับล้มนง และเป็นอัมพาตตั้งแต่นั้น การแก้แค้นของฉันก็สิ้นสุดลง

คุณหลวงหมดสมรรถภาพทางเพศไปแล้ว แต่เมื่อฉันอายุ 38 ปี ฉันเริ่มมีอาการเดียวกัน และพยายามกระเสือกกระสนจนไม่สามารถฝืนต่อไปได้เมื่อวัยย่างเข้า 40 ปี

เรื่องราวของกรรมระหว่าง “พ่อ” กับ “ลูก” ที่มีความสัมพันธ์กันแต่เพียงในนาม ดำเนินชีวิตด้วยความเคียดแค้นและเกลียดชัง หากแต่เป็นเหมือนกระจกสะท้อนของกันและกัน สะท้อนให้เห็นความจริงบางอย่างในชีวิตอันน่าขนลุกขนพองในจิตใจแท้ของมนุษย์

ขุนแผน

เรื่องราวโศกนาฏกรรมความรัก ก่อกำเนิดจากนักรบผู้หังการนาม **ขุนแผน** ผู้เป็นทั้งนักรบ นักรัก และจอมขมังเวทย์ เดิมขุนแผนนั้นมีนามว่า พลายแก้ว เป็นบุตรชายคนเดียวของ ขุนไกรพลพ่าย ทหารเอกหน่วยหน้า ประจำกองทัพหลวง ผู้มากด้วยคาถาและมีออรบ ชีวิตนี้มอบให้ เป็นข้าแผ่นดินต่อองค์กษัตริย์นาม พระพันวษา

จนอาเพศก่อเกิดชะตากรรมของชายผู้นี้ในวัยเยาว์ เมื่อพระพันวษากวี่ ประกาศลงอาญาให้ตัดหัวขุนไกร เนื่องจากผู้ควายป่าที่ขุนไกรต้อง เกิดเตลิดเข้าหาพระพันวษา...พลายแก้ว กับขุนช้าง และนางพิมพิลาไลย กลับเล่นพิเรน ผิดวิสัยเด็กเมื่อไอ้ช้าง เล่นเป็นผัวพิมพิลาไลย แต่พิมกลับนัดแนะให้เจ้าพลายแก้วมาชิงตัว เหตุนี้ไอ้ช้างและพลายแก้ววิวาทกันไกลหลาย แต่นางพิมกลับถูกลงหลายเสียเ็นตี ด้วยว่าเป็นหญิงกลับมาเล่นเรื่องนำอับอาย

เด็กน้อยพลายแก้วแอบตามพ่อไปดูเขาตอนควายกลับต้องเห็นภาพผู้เป็นบิดาถูกลงทัณฑ์ให้บั่นหัว ช่างนางทองประศรี เมียขุนไกรรู้ความ ก็พาลูกระเห็จหนีตายไปหาญาติที่เมืองกาญจนบุรี ให้เจ้าพลายแก้วบวชเรียนเป็นเณรเสียบกับท่านสมภารบุญ วัดส้มใหญ่

เติบโตท่านสมภารบุญหมดภูมิจะสอนพลายแก้ว ก็ส่งตัวมาเรียนกับขรัวมี ที่วัดป่าเลไลยก์ เมืองสุพรรณ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของขุนแผน และรักแรกก็ถือกำเนิดขึ้น เมื่อเณรแก้วได้พบหน้านางพิมพิลาไลยอีกครั้ง ไม่นานเจ้าพลายแก้วก็ละผ้าเหลือง ได้เสียเป็นเมียผัวกับนางพิม พลายแก้วจึงให้แม่สื่อมาขอ โดยอ้างว่าสองคนนั้นได้เสียกันแล้ว คืบวันส่งตัว พลายแก้วก็ได้เมียใหม่ชื่อสายทอง ผู้เป็นพี่เลี้ยงนางพิม โดยไม่รู้ว่านางพิมนั้นแอบเห็น

ขุนช้างโกรธแค้นนัก ประจวบกับคราวนั้น มีเหตุเมืองเชียงใหมกลับคิดก่อกบฏ ขุนช้างได้ตีหวังแย่งนางพิมกลับคืน จึงทูลพระพันวษา ให้พลายแก้วทำศึกในครั้งนี้ พลายแก้วจากไป ทิ้งไว้กับบาดแผลในใจนางพิมกับภาพที่เห็นผัวตัวนั้นสังวาสกับสายทอง ระหว่างพลายแก้วไปออกรบ นางพิมอันเป็นที่รัก จึงถูกขุนช้างพรากจาก เพราะใช้เล่ห์เหลี่ยม หลังจากถูกขุนช้างข่มเหง เมื่อพลาย

แก้วกลับมาจากรบที่เชียงทอง ได้ประทานนามเป็น **ขุนแผน** พร้อมพา ลาวทอง ลูกสาวเจ้าเมืองจอมทองกลับมาด้วย ขุนแผนทราบเรื่องราว นางพิมตกเป็นเมียขุนช้างก็โกรธแค้น ตราหน้าว่าเป็นวันทองสองผิว ก็คิดเกลียดชังเป็นการใหญ่ ทิ้งให้นางวันทองยิ่งตรอมใจจะผูกคอตาย แต่ขุนช้างช่วยมาได้ ในคืนนั้นขุนช้างเมาจึงใช้กำลังขึ้นใจนาง ขุนแผนคิดจะชิงวันทองคืนแต่ไม่สำเร็จ พระพันวษาทราบเรื่อง จึงสั่งให้เรียกทั้งคู่เข้าเฝ้า ให้รับราชการในวัง ให้ทั้งคู่ปรองดองกัน ขุนแผนคิดถึงนางลาวทองจนทนไม่ไหว หนีเวรกลับไปหา ขุนช้างจึงเข้าเท็จทูลว่า ขุนแผนคิดบฏ จึงโดนเนรเทศพร้อมยึดทรัพย์สินและนางลาวทองเข้าวัง

ขุนแผนเข้าป่า ตัดสินใจเปิดตำราของขุนไกร เข้าปลุกผีพรายในป่าช้า ตามหาดาบฟ้าพันม้าสีหมอก และกุมารทองเพื่อใช้เสริมบารมี ในระหว่างตามหาของวิเศษทั้งสามสิ่ง ขุนแผนได้พบรักกับนางบัวคลี่ในป่า แต่กลับถูกหมื่นหาญ หัวหน้าโจรซึ่งเป็นพ่อบัวคลี่หักหลัง เพื่อจะเอาตำราวิเศษและม้า ขุนแผนรู้ทันจึงหลอกให้บัวคลี่ยกลูกให้ และลงมือทำกุมารทองทันที

ขุนแผนนำของสามสิ่งบุกคุ้มขุนช้างเพื่อชิงตัวนางวันทอง แต่เข้าห้องผิดไปพบแก้วกิริยา ขุนแผนจึงให้เงินนางไว้ไถ่ตัว และไปชิงนางวันทองจนสำเร็จ พาหนีเข้าไปอยู่ในป่าจนนางตั้งท้อง ขุนช้างทราบว่าขุนแผนมีของดี จึงใช้เล่ห์ขอพระพันวสาไปจับนางทองประศรี แม่ของขุนแผนเป็นตัวประกัน ขุนแผนจึงจำต้องออกจากป่า เพราะกลัวแม่ลำบาก จนต้องติดคุกอยู่ 17 ปี จนนางพิมคลอดลูกนามว่า พลายงาม พลายงามโตเป็นหนุ่ม ทั้งรูปงามทั้งเก่งไม่แพ้พ่อ เกิดศึกที่เชียงทองอีกครั้ง พลายงามจึงทูลขอออกรบ เนื่องด้วยพลายงามยังอ่อนประสบการณ์ จึงให้เจ้มนศรีปล่อยขุนแผนออกมารบช่วยลูก พลายงามเกือบพ่ายแพ้ให้แก่เจ้าเมืองเชียงใหม่ แต่ขุนแผนมาช่วยไว้ทัน จนชนะ เมื่อกลับมาถึงได้ความดีความชอบ พลายงามให้ขุนแผนไปรอที่ไร่น้ำฝ้าย พลายงามไปปล้ำตัวนางพิมจากขุนช้างและเปิดเผยเรื่องที่ขุนช้างเคยหลอกตนไปฆ่าที่กลางป่า ขุนช้างเลือดขึ้นหน้า รีบนำความขึ้นทูลพระพันวสา พระองค์จึงสั่งให้นำตัวนางพิมมาตัดสิน เพื่อถามว่านางต้องการอยู่กับใคร นางพิมเลือกไม่ได้ พระพันวสาจึงรับสั่งให้ประหาร

ขุนช้างเสียใจมาก ให้คนไปตามขุนแผนและพลายงามมาขอชีวิตแม่พิม ขุนแผนควบม้าสีหมอกมาจนถึงเข้าขวางดาบแรกไว้ทัน ขุนแผนขอให้นางหนีไปด้วยกัน แต่นางพิมไม่ยอม ขุนแผนจึงถามว่าไม่รักตนหรืออย่างไร แม่พิมจึงว่า คำพูดเพียงลมปาก จะว่าอย่างไรก็ได้ พูดไปแล้ว ขุนแผนจะเชื่อนางหรือ ที่ขุนแผนว่ารักนางจริง ยังไม่มีผู้หญิงอื่นอีกมากมาย นางขอเลือกเองเป็นครั้งสุดท้าย และขอโหสิกรรมต่อกัน

พลายงามกลับมาทูลขอชีวิตแม่กับพระพันวัสสาได้สำเร็จ แต่ก็ไม่ทันการณ์ ขุนช้างถึงกับเป็นบ้า สุดท้ายขุนแผนได้นางลาวทองและแก้วกิริยาคืน ได้ครองเมืองกาญจนบุรี แม้ว่าขุนแผนจะมีลาภยศและอำนาจบารมีมากมาย แต่หาได้มีความสุขไม่ ด้วยขาดคนที่ตนรักอย่างแท้จริง...

แม่เบีย

บนรถโดยสารที่กำลังมุ่งหน้าสู่เรือนไทยริมน้ำ จังหวัดสุพรรณบุรี ชนะชล ลูกทัวร์หนุ่มกำลังตกอยู่ในภวังค์อันแปลกประหลาด เขาจบการศึกษาจากต่างประเทศ เป็นนักธุรกิจหนุ่มที่ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว มีภรรยาแสนดี และลูกน้อยวัยน่ารัก เป็นครอบครัวที่อบอุ่นด้วยชีวิตที่สมบูรณ์แบบพร้อม แต่เขากลับรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่สำคัญหายไปจากชีวิตเขา ซึ่งเขาเองก็ไม่ว่าสิ่งที่ยาหายไปนี่คืออะไร แต่มันก็นำเขาให้มาพบกับทัวร์เรือนไทยคณะนี้ เพราะทุกครั้งที่เขาได้ใกล้ชิดกับเรือนไทยหรือข้าวของเก่าๆของคนไทย เขาจะรู้สึกว่าได้สิ่งที่หายไปนั้นกลับคืนมา แม้จะเป็นเพียงแค่ข้าวครากก็ตาม แต่ก็ทำให้เขามีความสุขมาก

ความคิดของเขาถูกขัดจังหวะโดยเสียงสดีไสของ เมขลา โกดส์สาวที่ทำหน้าที่มอบความบันเทิงและความรู้แก่ลูกทัวร์ รวมทั้งเป็นเจ้าของเรือนไทย ที่พวกเขากำลังจะไปชมนี้ด้วย ปกติแล้วชนะชลไม่ชอบผู้หญิงอย่างเมขลา นัก ผู้หญิงที่ปราดเปรียวคล่องแคล่วและเปี่ยมเสน่ห์เกินไป แต่จนกระทั่งเมื่อคณะทัวร์มาถึงเรือนไทย และเมขลาออกมาต้อนรับลูกทัวร์ในชุดไทย ตอนแรกเห็นชนะชลเกือบจำเมขลาไม่ได้ และจากนี้ไป ชีวิตของชนะชลก็เปลี่ยนไปอย่างที่ไม่มีความเป็นไปได้เหมือนเดิม

เมขลาใช้ชีวิตสลับระหว่างกรุงเทพฯกับเรือนไทยแห่งนี้ ที่นี่เธอจะอยู่กับ ลุงทิม, ป้าทับ, นวล, และ ฐู อีกตัวหนึ่ง ฐูที่เป็นทั้งเจ้าบ้านและแขกอันไม่พึงประสงค์ เป็นฐูเห่าสีดำตัวใหญ่ มันอยู่ที่เรือนไทยนี้มานาน อย่างน้อยก็ตั้งแต่สมัยเมขลายังเป็นเด็กและย้ายมาที่นี่พร้อมกับ โกสุม แม่ของเธอ โกสุม แม่ของเมขลาเป็นเมียผู้ชายคนที่สี่ เมขลาจำได้ดีว่าเมื่อมาถึงที่นี่ใหม่ๆ เธอและแม่ต้องทนรับการโขกสับจากบรรดาเมียหลวงทั้งสาม แม่เชื้อ, แม่เนิง, แม่ส่าย จนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่แล้วด้วยฝีมือการบำบัดความสุขทางเพศของโกสุมก็ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไป "พ่อ" ของเมขลา มอบทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านให้โกสุมดูแล แล้วความสุขและชัยชนะก็กลับมาสู่ชีวิตของเมขลาอีกครั้ง

เมขลาได้เจอกับชนะชลที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง แม้จะพยายามรักษาทำที่ต่อกัน แต่ทั้งคู่ก็รู้ดีว่าปรารถนาซึ่งกันและกันเพียงใด แต่กรอบแห่งศีลธรรมและความรับผิดชอบก็ยังคงกั้นกันทั้งคู่ให้ห่าง

จากกันได้ แต่เมื่อทั้งสองยังได้เจอกันบ่อยมากขึ้น ก็ไม่มีอะไรในโลกจะสามารถหยุดทั้งคู่ให้จากกันได้ และเมื่อคืนหนึ่งมาถึง ที่เรือนไทยที่ชนะชวลลู้สึกผูกพันนี้เอง เขากับเมฆลาาก็ผูกสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นขึ้น แต่เขาก็เกือบต้องแลกความสุขนี้ด้วยชีวิต เมื่องูเห่าสีดำไล่ล่าเขาอย่างกราดเกรี้ยวและอาฆาตผิตกรรมชาติของงูยิ้งนัก เมฆลารู้ดีว่าเป็นเพราะเรื่องของเธอกับเขา จึงทำให้งูเห่าพยายามฆ่าชนะชวล

ความสัมพันธ์ของชนะชวลและเมฆลารู้ถึง "ไหมแก้ว" ภรรยาของชนะชวล ไหมแก้วเสียใจและโกรธแค้นมาก เมฆลารู้ดีว่า ความรักที่ผิตศีลธรรมของเธอมาถึงจุดจบแล้ว เธอตัดใจจากชนะชวลและเดินทางไปต่างประเทศ แต่ชนะชวลกลับไม่สามารถห้ามความปรารถนาของเขาเองได้ เขาเดินทางกลับไปเรือนไทย เพื่อค้นหาสิ่งที่จะมาเติมเต็มชีวิตของเขา แม้รู้ว่า "งูเห่า" ตัวนั้นกำลังรอเขาอยู่ และทำให้เขาจบชีวิตลงที่แม่น้ำนั่นเอง

เมฆลา กลับมางานศพชนะชวล เธอเสียใจมากจึงไปบ้านเรือนไทยเพื่อจัดการกับตัวการที่คร่าชีวิตคนที่เธอรัก หลังจากนั้น เธอก็จบชีวิตตัวเองลงเช่นกัน

ไกรทอง

ชาละวัน เป็นจระเข้พันธุ์ใหญ่โตมหัพสาร ซึ่งมีความยาววัดจากปลายจมูกถึงปลายหางได้ 7.60 เมตร สามารถกินคนที่มีความสูง 1.90 เมตรได้ถึง 4 คน หรือเท่ากับวัว 2 ตัวได้อย่างสบาย จระเข้ชาละวันได้อาศัยอยู่ที่แม่น้ำแห่งเมืองพิจิตร เมื่ออยู่ในถ้ำใต้น้ำ จะแปลงร่างเป็นมนุษย์ชายรูปหล่อ เจ้าชู้ จึงมีจระเข้สาวสวยเป็นเมียอยู่ถึง 2 คนคือ วิมาลา และ เลื่อมลายวรรณ ซึ่งเมืองอยู่ในร่างมนุษย์ จะมีรูปโฉมงดงาม ผิวพรรณผ่องใส น่ารักหลง

แต่ชาละวันเป็นจระเข้ที่มีนิสัยโหดเหี้ยม อันธพาล ชอบขึ้นมาอาละวาดกินคนเป็นว่าเล่น จนชาวกศพลื่อนกลาด มีทั้งหัว แขน ขา อวัยวะต่างๆ กระจัดกระจายแยกส่วนไป ทั่วริมตลิ่งและท้องน้ำ จนชาวบ้านไม่กล้าลงเล่นน้ำ ความดุร้ายของจระเข้ชาละวัน ได้โจษจันไปทั่วหัวเมืองท้ายเมือง จนท่านเศรษฐีแห่งเมืองพิจิตร ได้ตกลงใจที่จะทำพิธีบั้งควาญ โดยการนำหญิงสาวพรหมจารี 8 คน นุ่งชุดขาว บนแพที่ใส่ดอกไม้ และตุ๊กตาจำนวนมาก นำไปลอยแพกลางน้ำ ซึ่งพิธีนี้เรียกว่า "พิธีเสียบกระบะ" โดยให้ลูกสาว 2 คน เป็นผู้นำขบวนพิธีคือ ตะเภาแก้ว ผู้เป็นพี่สาว และ ตะเภาทอง ผู้เป็นน้องสาว แต่ในระหว่างที่พิธีกำลังดำเนินไปยังไม่เสร็จ พญาจระเข้ชาละวันก็โผล่ขึ้นมา ด้วยหางที่ใหญ่โต ฟาดแพในพิธีแตกหักกระจายเกลื่อนแม่น้ำ หญิงสาวพรหมจารีทั้ง 8 คน

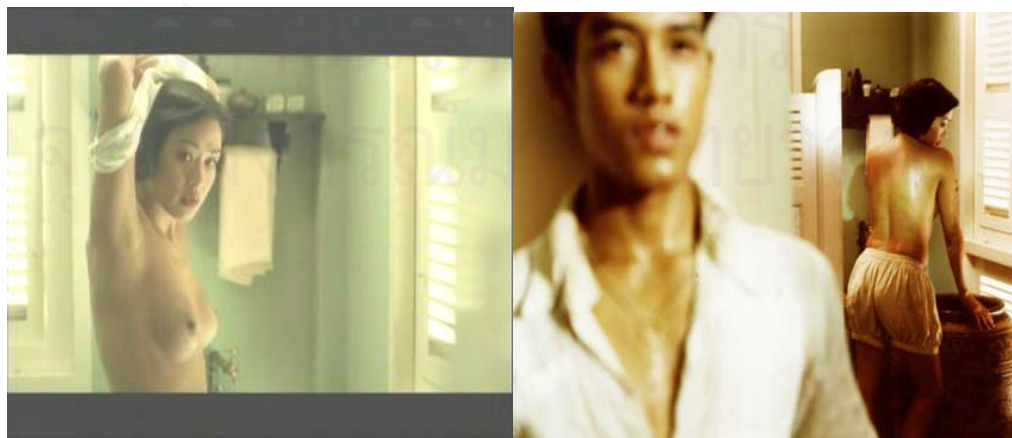
ต่างตกใจ แหวกว่ายน้ำหนีลมห่ม่าน ท่านเศรษฐีสั่งให้ชาวบ้านลงไปช่วยเหลือ ก็ถูกชาละวันใช้ปากและฟันอันแหลมคมกริบ จับร่างชาวบ้านผู้เคราะห์ร้าย ฉีกกระชากจนตัวขาดสองท่อน จนเลือดนองเต็มท้องน้ำ ฉับพลัน พญางระเข้ชาละวันก็พุ่งตัวมาคาบเอาร่างตะเกาทอง แล้วมุดลงน้ำหายไปต่อหน้าต่อตาทุกคน ท่านเศรษฐีถึงกับโมโห ประกาศลั่นว่า หากใครสามารถฆ่าพญางระเข้ตัวนี้ได้ และช่วยตะเกาทองขึ้นมาได้ จะให้แต่งงานกับลูกสาวทั้งสองคนทันที

ในที่สุด หนุ่มหน้าหล่อเหลาคมเข้ม ท่าทางทะมัดทะแมงสมชายชาตรี ชื่อ ไกรทอง เดินทางมาจากเมืองนนทบุรี ขึ้นมาที่เมืองพิจิตร เพื่อปราบจระเข้ และช่วยเหลือลูกสาวเจ้าเมืองพิจิตร ไกรทองเป็นพรานจับจระเข้ ที่เก่งจนหาตัวจับยาก ทั้งเรียนวิชาอาคมมาจากอาจารย์ชื่อดัง จึงนำเทียนมาระเบิดน้ำแหวกเป็นช่อง ดำลงไปถึงใต้บาดาล ซึ่งไม่เคยมีมนุษย์คนไหน สามารถดำมาถึงได้ ไกรทองได้เข้ามาในถ้ำใต้น้ำ แต่กลับเจอวิมาลาและเลื่อมลายวรรณ ซึ่งเป็นจระเข้สาวสวยมีเสน่ห์ ทำให้ไกรทองหลงรัก จนมีสัมพันธ์สาวทด้วยกัน ซึ่งทั้งวิมาลาและเลื่อมลายวรรณ ก็หลงรักไกรทองอย่างเต็มใจด้วยกันทั้งคู่ เพราะต้องมนต์สะกดของไกรทองนั่นเอง หลังจากนั้น ไกรทองก็หาตะเกาทองเจอ จึงช่วยเหลือพาขึ้นบนผิวน้ำ ท่ามกลางความอาลัยอาวรณ์ ของวิมาลาและเลื่อมลายวรรณ ซึ่งตามขึ้นมาไม่ได้ เพราะเมื่อออกจากถ้ำเมื่อไร ร่างมนุษย์จะกลายเป็นจระเข้ทันที

ฝ่ายท่านเศรษฐีเจ้าเมืองพิจิตร ก็ทำตามคำพูดทุกอย่าง โดยจัดพิธีแต่งงานให้กับไกรทอง และลูกสาวทั้งสองคนอย่างใหญ่โต ระหว่างนั้น พญางระเข้ชาละวันกลับมาถึงใต้น้ำ รู้เรื่องจากวิมาลาและเลื่อมลายวรรณ ก็แค้นเคืองยิ่งนัก ด้วยความลุ่มหลงและรักตะเกาทอง จึงตามขึ้นมาเพื่อมาเอาตะเกาทองคืน ชาละวันขึ้นมาอาละวาด พาดหางจนเรือและแพที่ลอยอยู่กลางน้ำ ถึงกับล่มและแตกพังทลาย ทำร้ายคนที่ตกน้ำ ทั้งกัดและกิน แล้วยังใช้หางพาดโดนบ้านเรือน ที่ปลูกอยู่ริมน้ำพัก ทั้งคนและบ้านเรือนจมหายไปใต้น้ำทันที ชาละวัน อาละวาดด้วยความโมโหเกรี้ยวกราด และรุนแรงจนรู้ไปถึงหูไกรทองจึงคิดว่าหากอาวุธคู่ชีพ กระโดดลงแพไปต่อสู้กับพญางระเข้ชาละวันทันที และแล้ว ไกรทองก็สามารถปราบชาละวันได้สำเร็จ ทำให้ชาวบ้านใช้ชีวิตอย่างสงบสุขกันต่อไป

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างจากกามารมณ์ในภาพยนตร์

จัน ดารา

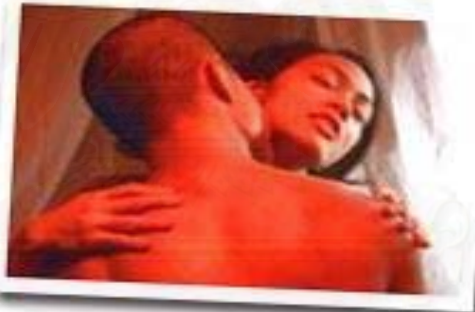
สถานนวดไทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

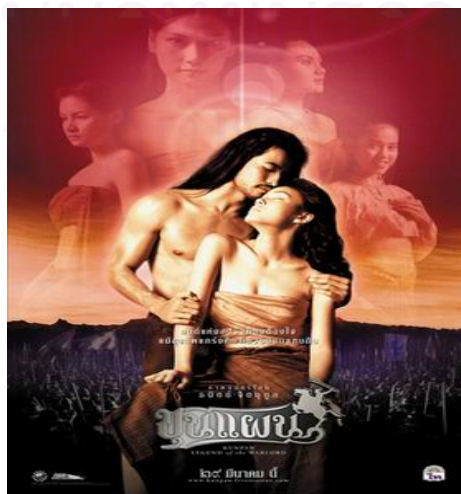
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

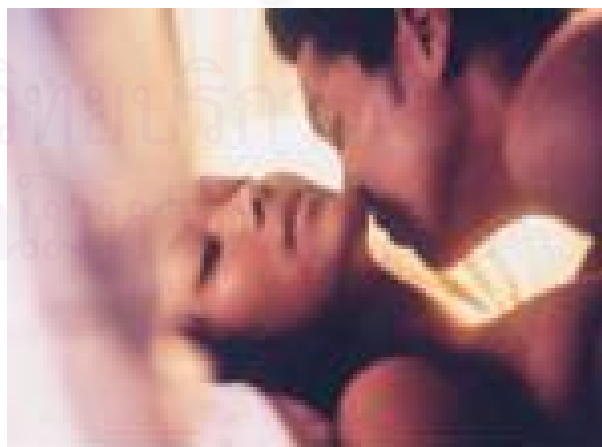
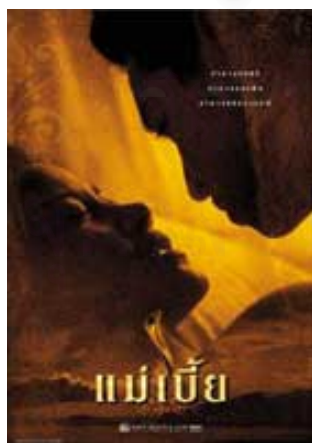
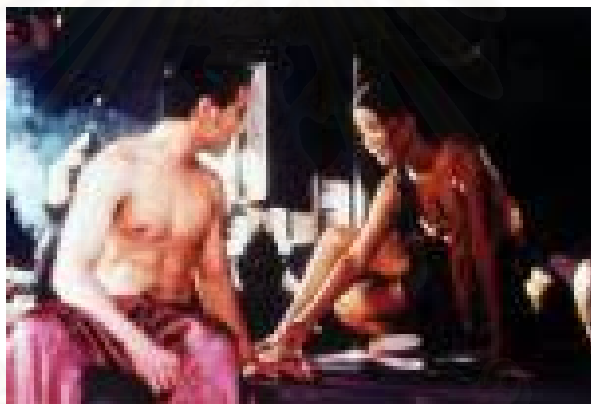
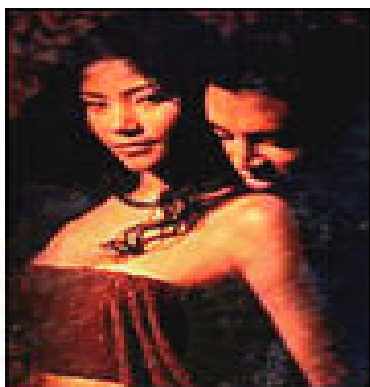
ขุนแผน

สถา
จุฬาลง
าลัย

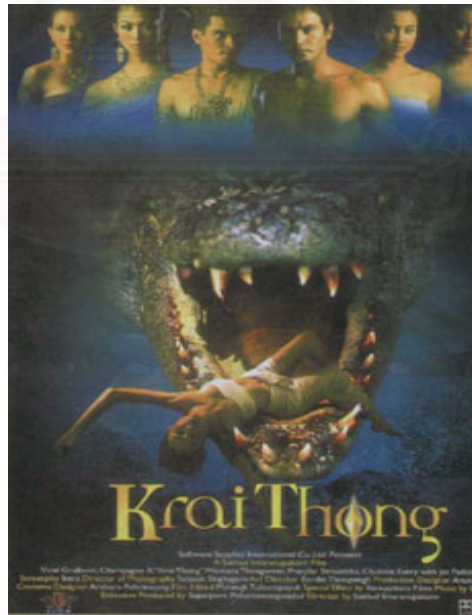
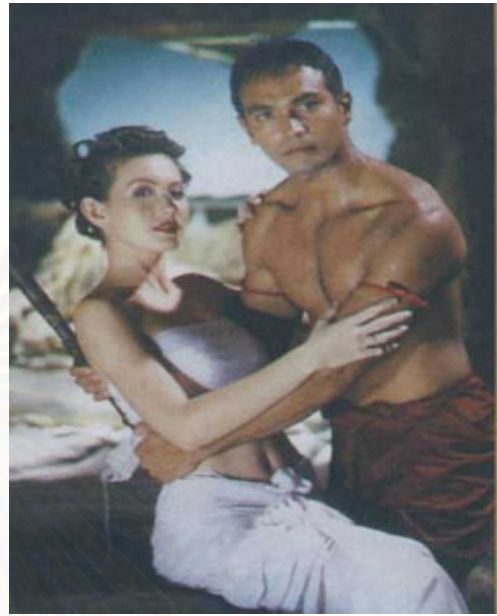

แม่เบี้ย

ไกรทอง

สถา
จุฬาลง

ลัย

ภาคผนวก ค

ข้อมูลผู้เข้าร่วมอภิปรายกลุ่ม

กลุ่มอายุ 18-28 ปี

	เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ
1.	ชาย	18	ปริญญาตรี	นักศึกษา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2.	หญิง	20	ปริญญาตรี	นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3.	ชาย	21	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัท อวานอด (ประเทศไทย)
4.	หญิง	22	ปริญญาตรี	นักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาการ ละครคอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
5.	หญิง	22	ปริญญาโท	Quality Assurance Tester บริษัท Caltex Oil (Thailand) Ltd.
6.	หญิง	23	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด
7.	ชาย	24	ปริญญาตรี	พนักงานฝ่ายการตลาด บริษัทตาต้าเซฟ จำกัด
8.	หญิง	25	ปริญญาโท	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 4 สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อ ประสานงานโครงการอันเนื่องมาจาก พระราชดำริ ทำเนียบรัฐบาล
9.	ชาย	26	ปริญญาตรี	Tutor ที่ Tutor Center
10.	ชาย	27	ปริญญาโท	นายควม บริษัท E.S.F (Thailand)

กลุ่มอายุ 29-39 ปี

	เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ
1.	ชาย	29	ปริญญาตรี	พนักงานฝ่ายประสานงานต่างประเทศ บริษัทสหมงคลฟิล์ม
2.	ชาย	30	ปริญญาโท	นิสิต คณะนิเทศศาสตร์ สาขาวาริชวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3.	ชาย	30	ปริญญาตรี	นักข่าว หนังสือพิมพ์เนชั่น

	เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ
4.	หญิง	33	อนุปริญญา	พนักงานฝ่ายเอกสารต่างประเทศ บริษัทออโรว่า เอ็กซ์พอร์ตแอนดิมพอร์ต จำกัด
5.	ชาย	34	ปริญญาตรี	พนักงานตรวจสอบบัญชี บริษัทจรัส CPA จำกัด
6.	หญิง	34	ป.ว.ท.	แม่บ้าน
7.	หญิง	37	ป.ว.ช.	ค้าขาย
8.	ชาย	39	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัท สหพันธ์ อินดัสตรี
9.	ชาย	39	ปริญญาโท	ผู้จัดการบริษัท สามย่านสแควร์ จำกัด

กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป

	เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ
1.	ชาย	42	ปริญญาตรี	ตัวแทนฝ่ายขาย บริษัท A.I.A จำกัด
2.	ชาย	44	ปริญญาตรี	วิศวกร (รองกรรมการผู้จัดการ) บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด
3.	หญิง	44	ป.ว.ส.	ผู้แทนขาย บริษัท แปซิฟิก เฮลธ์แคร์ (ไทยแลนด์) จำกัด
4.	หญิง	45	ปริญญาตรี	แม่บ้าน
5.	ชาย	46	ปริญญาตรี	ค้าขาย
6.	ชาย	47	ปริญญาตรี	เจ้าของกิจการ หจก. แก้วฟ้ายานยนต์
7.	หญิง	48	ป.ว.ช.	แม่บ้าน
8.	หญิง	48	ป.ว.ช.	ผู้จัดการบริษัท คอนเฟสเดอร์เรชั่น
9.	ชาย	50	ปริญญาตรี	ทนายความ , รองกรรมการผู้จัดการบริษัท BIT
10.	ชาย	51	ปริญญาตรี	เจ้าของกิจการ ร้านแก้วฟ้ายานยนต์

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ-นามสกุล นางสาวสลิตตา ทรัพย์ภิญโญ

วันเดือนปีเกิด 17 กันยายน 2522

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

วุฒิการศึกษา - สำเร็จการศึกษาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอก

การละครอน วิชาโทภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

(เกียรตินิยมอันดับ 1) ในปี 2543

- ศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยา

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย